

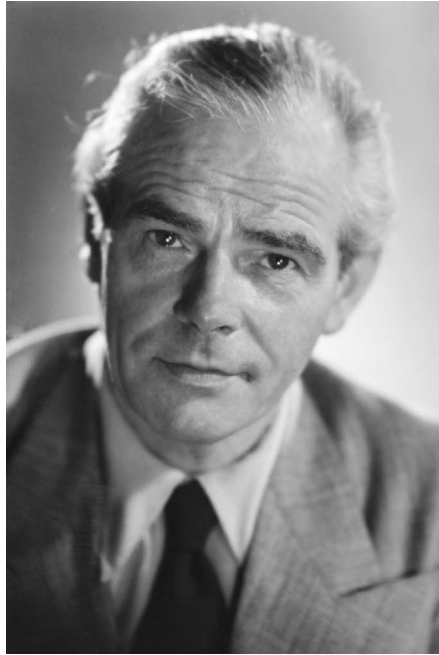
Vraag en Antwoord

Deel 5

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

Vraag en Antwoord (6 boeken)

In de periode 1949-1952 beantwoordde Jozef Rulof tijdens contactavonden in het gebouw 'Ken U Zelfen' in De Ruitersstraat in Den Haag vragen van toehoorders. Veel van de vragen gingen over de inhoud van de eerder verschenen boeken. Andere vragen handelden over de thema's en levensvragen waar de toehoorders mee bezig waren. Eerst werden de vragen en antwoorden schriftelijk vastgelegd. De uitwerking hiervan vindt u in deel 1 van 'Vraag en Antwoord'.

Later werden de contactavonden op de wirerecorder (geluidsopname-apparaat) vastgelegd. Teneinde de lezer de oorspronkelijk uitgesproken tekst zo compleet mogelijk aan te reiken, bevatten deel 2, 3 en 4 van 'Vraag en Antwoord' woordelijk de door Jozef Rulof uitgesproken tekst.

Delen 5 en 6 van 'Vraag en Antwoord' bevatten de antwoorden die meester Zelanus aan toehoorders gaf tijdens contactavonden aan de Sarphatistraat in Amsterdam. Ook deze delen bevatten de woordelijk uitgesproken tekst. Hier werden soms ook vragen gesteld over de lezingen die meester Zelanus in dezelfde periode in het gebouw 'Diligentia' in Den Haag hield, en die zijn vastgelegd in de drie delen van de 'Lezingen'.

Tijdens deze avonden wezen de sprekers er herhaaldelijk op dat de antwoorden bedoeld waren voor wie alle boeken had gelezen.

Jozef Rulof

Vraag en Antwoord

Deel 5

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

De illustratie op de stofomslag van dit boek is een tekening van Rie Rein-
derhoff naar de aanwijzingen voor het bandontwerp die Jozef Rulof visionair
ontving op één van de contactavonden.

© 1949-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De
Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

Vraag en Antwoord Deel 5, 2021

ISBN 978-90-70554-78-1

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1949

Contact-avonden	19
Dinsdagavond 20 december 1949	21
Dinsdagavond 17 januari 1950	47
Dinsdagavond 14 februari 1950	80
Dinsdagavond 28 maart 1950	104
Dinsdagavond 11 april 1950	134
Dinsdagavond 25 april 1950	168
Dinsdagavond 10 oktober 1950	198
Dinsdagavond 24 oktober 1950	233
Dinsdagavond 21 november 1950	264
Dinsdagavond 5 december 1950	293
Dinsdagavond 7 oktober 1952	321

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina’s. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een ‘leven na de dood’, maar op zielsniveau heeft het woord ‘dood’ elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeschiedenis van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het ‘woord van de uitgever’ naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina ‘downloaden’ op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina’s op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van ‘Het Jozef Rulof Naslagwerk’, in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaretingsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

Contact-avonden

gehouden aan de

Sarphatiestraat 8-10 in Amsterdam

vanaf 20 december 1949 t/m 7 oktober 1952

door meester Zelanus via Jozef Rulof

Dinsdagavond 20 december 1949

(Het begin van deze avond ontbreekt op de band.)

Een lezing, wat u van mij krijgt door de boeken en door meester Alcar, dat kan Jongchi, meester Jongchi, en een andere schilder, schilderen.

U hebt daar bijvoorbeeld het oude Egypte, de godin van Isis.

Zo'n lezing beelden we uit. Zo kunnen we de schepping uitbeelden door kunst. En die eerste verschijnselen kwamen zó tot stand. Toen die cel een aanraking kreeg met het andere leven was dat de nieuwe geboorte. En toen ging de ziel, het innerlijke leven, terug naar een wereld waarvandaan het kwam, de wereld van het onbewuste.

Die wereld is in niets veranderd; dat is – heb ik u verklaard – de wereld voor de geboorte, de wereld voor de reïncarnatie, voor het nieuwe leven. En wanneer u nu komt uit de eerste sfeer of uit het dierlijke stadium, die wereld blijft hetzelfde. Er is aan die wereld niets te veranderen, want de geboorte blijft geboorte. Duidelijk?

Nu kwam Christus uit het goddelijke Al naar de aarde, Christus loste in het Al op; ook in het Al hebt u de wereld van het onbewuste. Dit is de Derde Kosmische Graad, u hebt de Vierde, de Vijfde, de Zesde, de Zevende is het goddelijke Al. Dus dat Al is ook hier. Voelt u wel? Dus Christus loste in het Al op, verdween voor Zijn mensen, die met Hem het universele macrokosmische bewustzijn hadden beleefd, en zich de wetten daarvan hadden eigen gemaakt. Die kinderen, die miljoenen mensen die met Christus de eerste reis, het eerst het Al, het goddelijke bewustzijn betraden, beleefden met Hem het oplossen voor de wereld van het onbewuste, de geboorte voor de taak op aarde.

Nu kunt u dat voor uzelf toepassen, voor elke toestand: als u terugkomt en u hebt de aarde iets te schenken, waar u ook bent, die wereld van het onbewuste vangt u op. Dat is de wereld voor de geboorte. Moet u weer terug naar de aarde, u voelt wel, u lééft nu als geboorte, u bént geboorte, er is maar één wet, één wereld, één ruimte: dat is de wereld voor het moederschap. Duidelijk nu?

Dank u.

Wie van u?

Daarachter.

Direct kom ik bij u.

(Meneer in de zaal): 'Meester, mag ik u vragen: Hoe denken de meesters van Gene Zijde over de persoonlijkheid van het jehovakind?'

Van wie?

(Meneer in de zaal): ‘Van het jehovakind.’

Heb ik u verleden verteld. Hoe denken de meesters, hoe denkt de ruimte over het jehovakind? Hoe denkt u, zou ik u willen vragen, over een god van haat, over een god die verdoemt?

(Meneer in de zaal): ‘Die bestaat natuurlijk niet.’

Die bestaat niet. Wie heeft dat Oude Testament geschreven?

Maar Mozes was een rebel, een geestelijk rebel. Adolf Hitler, Napoleon, zij waren stoffelijke rebellen met een geestelijke ondergrond. Wat wilde Napoleon? Opbouw, eenheid. Hitler? Elke beul heeft zijn zelfstandigheid. Ieder bewustzijn, elk gevoelsleven heeft iets waarvoor de mens leeft, en zijn God door geopenbaard wordt. Voelt u wel?

Maar het jehovakind ... Ik heb u op een avond een beeld gegeven over het jehovakind. Ik heb u gezegd: ik wilde dat u de bezieling bezat van het kind dat men Jehova's getuigen noemt. Zij zetten hun leven in, helaas voor een god die haat en vernietigt. ‘Over vijf seconden vergaat de wereld. Maak u gereed!’ Er is alleen de Christus' zaligmakende persoonlijkheid. Wanneer u zich overgeeft aan het jehovakind – weet u dat niet? – dan bent u de gezaligde; de rest is verdoemd.

Vecht u daarvoor? Leeft u daarvoor? Bent u daarvoor bezielde?

Dat is niet veel bijzonders. Want er is alleen maar een God van liefde. Dat jehovakind is heel sterk, het kind kan veel van zichzelf inzetten, maar het Oude Testament moeten wij dit kind ontnemen: er is alleen een God, een Vader van liefde.

Kunt u het nu volgen?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelanus.’

Wie van u nog? Nog meer?

(Meneer in de zaal): ‘U hebt het zojuist gehad over de wereld van het onbewuste. Als we nu naar de Vierde Kosmische Graad gaan dan komt men vanuit de zevende sfeer eerst in de mentale gebieden, volgens de boeken.’ Juist. ‘Zijn de mentale gebieden dan gelijkgesteld met de wereld van het onbewuste voor de geboorte op aarde?’

Juist. Kijk, u hebt hier de wereld van het onbewuste. Omdat de hogere graden ... U kunt dat lezen in ‘Een Blik in het Hiernamaals’.

U hebt zeven hellen, zeven graden van duisternissen. Het zijn geen hellen, het zijn werelden waar de mens zich, waardoor de mens zich gereedmaakt voor hoger bewustzijn; kent u, u hebt de boeken gelezen.

Nu is, de wereld van het onbewuste is hier, die heeft te maken met de stoffelijke afstemming, met de levenswetten voor de aarde, waartoe gij behoort. Maar we hebben vier, vijf, zes, en de zevende sfeer waarin de mens leeft die zich gereedmaakt voor de mentale gebieden; wéér de wereld van het

onbewuste. Maar die wereld is nu niet meer onbewust; wanneer u vanuit de zevende sfeer in die wereld oplost – ik heb u dat verleden verklaard, ik heb u dat ... Was u zondag niet bij mij? – dan blijft u bewust, want u gaat naar het eeuwigdurende goddelijke bewustzijn.

U bent straks niet meer slapende, u hebt geen eten en geen drinken meer nodig, u gaat naar een hogere bewustzijnsgraad voor stof, geest en ziel, uw persoonlijkheid. Dus u blijft eeuwigdurend wakker, eeuwigdurend bewust. Wanneer u bijvoorbeeld ... wanneer u al die boeken leest en u hebt het bewustzijn voor deze ruimte ...

(Tot iemand in de zaal): Gaat u rustig zitten, mijn kind.

U hebt het bewustzijn ...

(Tot iemand in de zaal): Komt u rustig naar voren. U stoort mij niet.

Wanneer u het bewustzijn bezit voor deze ruimte, en u hebt dat in u opgenomen, u hebt de theosofie, de leer der rozenkruisers, en alles wat de aarde u kan schenken, u kent dit alles, dan bent u al bewust; ook al dwingt het stoffelijke organisme u om te rusten en te slapen. Maar we gaan naar God. We gaan naar het oneindige. We gaan naar het eeuwigdurende bewustzijn. Vanzelfsprekend is, dat u aanstonds ook de geboorte, het evoluerende, wil ik u zeggen en verklaren, in de moeder wakker houdt. Voelt u wel?

Ik heb u een beeld gegeven over Jeus, Jeus van moeder Crisje, dit instrument waardoor wij spreken; toen hij vier, vijf, de zesde, tussen de zesde en de zevende maand leefde, maakte meester Alcar hem wakker.

U leest bijvoorbeeld in 'De Kringloop der Ziel', in 'Tussen Leven en Dood' ... In het Oosten, gaat u maar naar Brits-Indië, gaat u maar naar Tibet; er zijn daar kinderen geweest, zij gingen over op zeventig-, tachtigjarige leeftijd. Een hogepriester, hij zegt: 'Ik kom over die en die tijd terug.' Het westerse gevoelsleven en het bewustzijn vraagt: Kan dat?

De parapsychologie, de psychologie, de psychologie staat op een dood punt. De psycholoog – weet u – kent geen ziel, kent geen geest, geen innerlijke persoonlijkheid, en zegt: 'De mens is voor het eerst op aarde.'

Maar wanneer u in het Oosten komt ... En dat leest u weer in 'Geestelijke Gaven' ... Ik kom aanstonds terug. De mystiek komt uit China, de metafysische leer komt uit China, Tibet, het ganse Oosten. Later kwam het naar Egypte. Daar leert u, daar beleeft u in een tempel ... In Tibet hebt u ook nog enkele van deze mensen, die dat bewustzijn bezitten. Egypte is dood, dat weet u, levend dood. De Egyptische cultuur is gesmoord, wit werd zwart, dat leest u weer in 'Tussen Leven en Dood'. Maar wanneer u het hoogste in die tempel had bereikt als opperpriester ... Want u voelt wel: Gene Zijde, de meesters, de ruimte werkt op dit ogenblik aan geestelijk maatschappelijk bewustzijn.

U bent allemaal in verschillende levens in het Oosten geweest, u had anders het gevoel niet om hier plaats te nemen, om zo'n boek in uw handen te nemen en te lezen; dan was u bijvoorbeeld een katholiek, of een protestant, dan volgde u de Bijbel, en dan aanvaardt u een God van haat. Kúnt u niet meer. Waarom niet? Dat hebt u zich eigen gemaakt. Miljoenen mensen kunnen dat nog niet.

Maar dáár zegt de priester: 'Ik kom over zeven jaar terug. Ik zal daar en daar geboren worden. En u hoeft mij niet te zoeken: ik kom naar u.'

En wat gebeurt er zo nu en dan in het Oosten? Verleden is het nog gebeurd, dat kind was vijf jaar en zegt tegen de ouders van nu: 'Ik ga naar mijn vader, ik ga naar mijn moeder, ik ga naar mijn hond, ik ga naar mijn zusje, ik ga naar mijn broeder; u bent mijn vader en moeder niet, dáár wonen ze.' En het kind ging, en herkende direct vader en moeder voor zeven jaar terug – als priester– álles. Het kind was daar in die en die graad gestorven ...

Het is meermalen gebeurd, duizenden malen, dat wil zeggen, dat de meesters op het oosterse gevoelsleven inwerken om die metafysische leer fundamenteel te verstevigen. Voelt u wel? Dit zijn de bewijzen. Waarom heeft het Oosten het kosmische bewustzijn, het natuurlijke gevoelsleven? En waarom zit u vast hier in het Westen aan dogmatische leerstellingen? Weet u. Dat weet u ook. Elke geestelijke faculteit staat op een dood punt. Kerken weten het niet meer. Nu krijgt u dat de metafysische leer, waar het om gaat, het bewustzijn van de mens, regelrecht contact krijgt met de ruimte, en vanuit de ruimte ... Dat zijn mensen, dat zijn mensen, hebben hier geleefd, die hebben de eerste sfeer, de tweede, of de derde, of de vierde, hebben die bereikt, en komen terug naar de aarde om nu voor het Westen fundamenten te leggen, dat is alles.

Wilt u er nog meer van weten?

(Meneer in de zaal): 'Ik heb nog een andere vraag.'

Stel.

(Meneer in de zaal): 'U hebt ook gezegd de vorige keer, dat iemand uit de vierde sfeer die weer geboren wordt, op die vierde sfeer (bedoeld wordt: Vierde Kosmische Levensgraad), direct weer, na het sterven weer geboren kan worden.' Daar hebt u het alweer.

'Het bewijst dat er op de vierde sfeer ook een wereld van het onbewuste is?'

Nee, nou ... Natuurlijk, dat verklaarde ik u zo-even. Maar u krijgt dit: Hoe hoger, hoe bewuster u wordt, u bent, des te gemakkelijker wordt de geboorte.

Wanneer u aan karmische wetten gebonden zijt, u hebt gemoord en gebrandsticht, maar gemoord, dan hebt u dat leven goed te maken, u komt niet van die moord af. Maar wanneer u nu uit een harmonische wereld ... U bent in harmonie met de wetten van God, voor Moeder Natuur, voor de

geboorte, voor de aarde, voor vader- en moederschap, u wordt moeder én vader ... Wanneer er nieuwe mensen, of vrienden, mensen, nieuwe mensen, die van deze leer nog niets weten ... U bent nu moeder en aanstonds bent u, daalt u af in het mannelijk organisme. Onze, de mensen die voor deze leer, deze wetten gereed zijn, en de boeken hebben gelezen, die zijn ... Wij spreken op dit ogenblik uit de ruimte, u krijgt hier kosmologie. Wanneer u dit wilt beleven dan moet u beginnen met de allereerste boeken. Maar wanneer u uit de eerste, tweede, derde ... hoe hoger u nu komt, bewijst het, dat u hoger bewustzijn bezit. Voelt u wel?

U kunt, zei ik u, in zeven uur opnieuw geboren worden. Maar dat kan het dierlijke bewustzijn niet. Dan moet u vrij zijn van moord, van leugen en bedrog, los van elke stoffelijke, aardse, afbrekende, disharmonische gedachte.

Bent u geestelijk dan kunt u in korte tijd een nieuw organisme ontvangen. Maar hebt u die vermoord en die vermoord en die vermoord, nu gaat u maar in de oorlog, schiet u maar, dan eist God, dan eisen de wetten van u dat u terugkomt om dat leven – dat heb ik u duizenden malen verteld – om dat leven een nieuw lichaam te schenken. U hebt dat leven vernietigd en God wilde dat leven zestig of zeventig jaar geven om te evolueren.

Ga maar in dienst en verdedig uw volk maar, en u bent een moordenaar. Wat is moordenaar? Voor de ruimte, God, die kent u niet als moordenaar, maar voor de ruimte bent u een mens die de goddelijke harmonische wetten voor de geboorte, voor reïncarnatie heeft gesmoord. Is er nog een andere rechtvaardigheid?

U ontkomt hier niet aan. Pleeg maar zelfmoord, dan zult u ook weer in een ander leven komen. Pleeg maar zelfmoord, dan gaat u met uw lichaam in de grond – lees 'De Kringloop der Ziel' maar van mij, dat is mijn leven – dan beleeft u het rottingsproces zolang totdat uw lichaam eindelijk weg is. U maakt dat rottingsproces mee, u blijft bewust, u zit vast aan dat lichaam, en wanneer het verteerd is, komt u vrij, en dan hebt u noch leven noch licht, u leeft in een wereld die er niet is, u hebt uzelf uit dat leven vertrapt. Is er een andere rechtvaardigheid? Wanneer nu de tijd komt wanneer u werkelijk sterft, en uw tijd, uw aardse leven is voorbij, dan lost die wereld op, die kluisters vallen van u af, en u komt weer in de realiteit, de harmonie voor uw eigen leven, uw eigen evolutie. Staat u nu voor het moederschap dan komt u terug naar de aarde en dan hebt u het barende, goddelijke, moederlijke te aanvaarden. Voelt u wel?

Maar komt u vanuit de vierde sfeer, dan hebt u al een taak, dan brengt u hier iets. Waarom is de wereld vooruitgegaan? Waarom heeft de mensheid bewustzijn gekregen? Alleen door hoger voelen en denken. Het dogmatische gevoelsleven staat reeds 2000 jaar op een dood punt.

De metafysische leer kan u alleen maar met de wetten – het ontstaan van de ruimte – voor hellen en hemelen verbinden, met Christus, met God, doordat u de wetten leert kennen.

Wat is een wet? Uw leven is een wet. Scheppende kracht, u bent man: is een wet. Moederschap is een wet. Duisternis is een wet.

Licht is een wet. Geboorte is een wet. Reïncarnatie. Zijn wetten.

Elk woord nu – dat leest u in de boeken – wordt een wet. Wanneer u waarachtig zijt, betreedt u levende fundamenten voor uw innerlijke bestaan, en dat is eeuwigdurend.

Tevreden?

Wie van u?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelanus, ik zou graag van u willen weten: het denkvermogen in de astrale wereld, is dat nu gelijk aan het verstandelijk vermogen op aarde, anders ingesteld?’

Nee. Het denkvermogen van hier is daar precies hetzelfde. Waarom? Van waaruit denkt u?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat zou ik graag van u willen weten.’

U denkt niet, u voelt. Er is geen denken. Wat u noemt, wat u zegt, wat u noemt ‘denken’, dat bestaat er niet: er is alleen voelen. Maar wanneer het hier komt, en uw mond gaat open, wordt het denkende stoffelijke wet. U gaat vanuit uw gevoelsleven iets bedenken, iets bevoelen, dat noemt u denken maar dat is bevoelen, u verstoffelijkt het – een ander leven gaat pianospelen en schildert of schrijft, doet iets, u hebt een aardse taak – nu wordt het stoffelijk gevoel, het innerlijke gevoelsleven verstoffelijkt. Denken niet. Dat woord denken kunt u ook als het woord ‘er is een dood’, dat woord ‘dood’, en dat woord ‘verdoemdheid’, en duizenden andere woorden, die kunt u zo naast u neerleggen.

Ik heb u verleden verteld: wanneer u werkelijk uw geestelijk leven beleeft dan valt uw woordenboek weg.

U hebt, wij hebben aanstonds, achter de kist hebt u niets meer met uw maatschappelijk bewustzijn van de aarde uit te staan.

Wat is een schilderij? Wat is muziek? Wat is dit wat ik u vertel?

Ik verklaar de wetten van de ruimte door mijn gevoelsleven. Ik denk hier niet bij. Dacht u dat het moeilijk was om vijftienvintig uur met u te praten? Dat gaat allemaal vanzelf. Het gevoel spreekt. Het gevoel zegt. Als u maar een paar woorden kent en u hebt dat in u opgenomen, dan gaan die woorden er vanzelf iets bij zoeken, en dat is allemaal gevoel. Dat noemt men inspiratie.

Maar nu kunt u inspiratie aantrekken, maar u kunt het beter zijn. Ik ben inspiratie, ik hoef niet te wachten. Ik ben bewust omdat ik me de wet voor geboorte, reïncarnatie, krankzinnigheid, ziekten, en alles en alles wat u op

aarde kent, eigen heb gemaakt. Ik wilde in die grond slapen. Ik heb u verleden verteld, in het oude Egypte gingen wij bewust naar de dood. Het gevecht met een tijger, het gevecht met een slang. Eerst kijken, het dier zet zich open, wij lopen zo in het gevaar: bijt u maar, wilt u mij vernietigen? Ik wil nu eens weten wat er met mij gebeurt wanneer ik dood ga.

Wat is doodgaan, wat is sterven? Bent u bang voor uw dood? Vernietig mij hier en u krijgt een kus. Doorsteek mij en ik dank u.

U kunt André, Jozef Rulof kunt u gerust onder uw tram gooien. Dan zegt hij: 'Dank u, dank u.' Voor ons is er geen dood, voor ons is er geen stilstand: wij gaan hieruit, wij gaan er gewoon uit. Dát mag u behouden, dat kunt u in de grond stoppen. Wij krijgen Grote Vleugelen en we zeggen: 'We nemen de vaart door deze ruimten en nemen nu waar zoals wij voelen.'

'U zult waarnemen datgene wat u liefhebt', zei Christus, 'en dan ziet u Mij.'

U kunt, over twee weken kunt u volbewust zijn, indien u zichzelf wilt verliezen. Hebt u liefde? Bent u liefde?

Ja.

Wie van u? Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja. Meester, ik heb een boekje gelezen van Tsju san Sen, een hogepriester uit Tibet, en die verklaart in dat boek, dat hij voor dertig jaar geleden in zijn kamer Christus heeft ontmoet en met Christus heeft gesproken, en vanaf die tijd de Christusvertolker is geworden in Tibet. Kan dat?'

Jazeker. U kunt op dit ogenblik Christus zien. Er zijn mensen, meer mensen. Christus kunt u elk ogenblik waarnemen, elke minuut, iedere dag, ieder ogenblik. Waarom?

Dan moet u niet denken dat u daar ... André zag – u leest dat, in 'Jeus' hebt u gelezen, u krijgt straks die boeken terug – toen hij tussen het vijfde en zesde jaar was, verduisterde de ruimte en werd alles duisternis.

De meesters die nu door hem spreken en schrijven en schilderen en alles doen door dit lichaam, die persoon van zostraks, die u straks wellicht hebt gesproken, is nu weg. Wij zijn dit, wij spreken tot u, die ook de boeken schrijven. Maar dit kind had tussen vijf en zes jaar contact met de ruimte, en de meesters verbonden dit leven met Golgotha.

De ruimte verduisterde. Daarna ... Dat heeft u niet in 'Jeus' gelezen. Hebt u dat boek gelezen? U krijgt het straks. Daarna – dat eerste deel is geschreven, maar nu komt het nieuwe, en daarin hebben wij vastgelegd – een half jaar daarna, vier, vijf maanden daarna, toen zat Jeus, dus Jozef Rulof, zat aan de kant van de weg te wachten, en te wachten, en te wachten. Elke nacht manifesteert zich daar Christus.

Hij zegt: 'Daar gebeurt niets, daar komt niets.' Nog niet. Wanneer het kind 's avonds gaat slapen, wacht het. De ruimte ... De dakpannen die verdwijnen, het gevoelsleven gaat naar de ruimte, en vanuit de ruimte komt er licht. Hij zegt: 'Spoedig, spoedig, spoedig moet het gebeuren. En ik weet waar. En dat duurt nog maanden. Dus dat kind wordt voorbereid. Voelt u? En na drie maanden gaat het 's morgens om negen uur langs de weg zitten, want: 'Hier op deze plaats moet het gebeuren.' Zijn vriendjes komen – ik heb het u al verteld, geloof ik – zijn vriendjes komen en zeggen: 'Wat doe je daarzo?'

Hij weg. Van negen tot een, twee, drie, vier, vijf; vier, over vier, twintig over vier, tegen half vijf, kwart voor vijf, daar komt een Licht ... en daar komt Christus: 'Gaaf u maar mee.'

Hij zegt – met Onze-Lieve-Heer aan de hand –: 'Daar woont mijn moeder, Crisje.'

Toen zegt Onze-Lieve-Heer: 'Dat weet Ik. Waar zijn Mijn kinderen?'

Dat kind hier, wat nu tot u spreekt, wist op zesjarige leeftijd ... Christus zei aan dat kind: 'Jij, Jeus, brengt de kinderen weer tot Mij.'

Dat is gebeurd.

Op achtendertigjarige leeftijd kwam Christus weer, doordat nu die Jozef Rulof een gevecht voerde ten opzichte van een zieke, van een man, en een moeder, een gelukkig huwelijk. Daarvoor wilde hij sterven: die man beter, en hij dood, hij ziek.

Kunt u het nog beter? Zou Christus dat gebed verhoren? Als u dokter bent, of u bent een magnetiseur, een genezer en u zegt: 'Ik sterf en dat kind krijgt mijn leven?' Want Christus zei: 'Verlies uzelf en gij zult Mij ontvangen.'

Toen ging hij om meester Alcar heen, de sferen heen, meester Alcar kon hem niet meer opvangen. Hij zegt: 'Het gaat verder en verder.' En heel de ruimte, miljoenen mensen waren aan het kijken, mensen, vaders en moeders: waarheen gaat dit gebed? Een kind op aarde vecht ten opzichte van leven en dood, liefde en geluk, rechtvaardigheid, het woord van Christus. Heeft Christus dat gesproken, ja of nee? Meester Alcar kon niets meer doen. Dat gevecht is in 1937 gebeurd. Toen de mens, de dokter kwam, hij zegt: 'U moet die patiënt behandelen', kreeg hij bericht. 'Direct over anderhalf jaar sterft dit leven. Niets aan te doen. Toch helpen.' Nu komt het gevecht. Meester Alcar wil dat. André verliest het. Maar intussen voert hij het gevecht met Christus: 'U bent er, of U bent er niet. U hebt het gezegd, of U hebt het niet. Ik moet U zien, of ik sta stil. En indien mijn meesters duizenden boeken schrijven, die zeggen me niets meer, ik moet nu het woord, want U hebt gezegd, door de Bijbel, door duizenden dingen: 'Wie zijn leven wil verliezen zal het Mijne ontvangen.'"

Hebt u dat gevecht al eens geleverd? Begin er eens aan, dan krijgt u Christus te zien.

En toen kwam Christus. Hierdoor werd bewezen, in de eerste plaats dit: dat André contact had, heeft. En wanneer dit niet de Universiteit van Christus was – dat u krijgt door die boeken – had Christus niet gekomen. Want u kunt de Christus niet bebidden. Bidt u maar. Die bidderij van hem had niets te betekenen. Nietwaar? Maar Christus kwam.

En wanneer u waarlijk begint om te dienen en te vechten, en uw leven voor de mensheid inzet ... Want al deze mensen, dat zijn uw kinderen. Waarom kijkt u zo vreemd tegenover een mens? U bent één. U kunt nimmer gelukkig zijn wanneer uw moeder en uw vader niet naast u staan in het licht, in het geluk, in de liefde. Is dat zo?

Dus wanneer u, met andere woorden, wanneer u aan Gene Zijde komt en u denkt de eerste sfeer, die hemel te beleven en te aanvaarden, dan vraagt, dan komt Christus als het ware tot u als een gestalte. Maar is Hij het? Christus is ... Uw bewustzijn wordt alom vertegenwoordigd.

Dus in elke graad, ook voor de maatschappij, voor uw taak op aarde, wanneer u tot ziel, geest en leven spreekt, hebt u contact met de goddelijke rechtvaardigheid, liefde, vader-, moederschap. Is dat zo? Vanzelfsprekend is, wanneer u hier God aantast (aanraakt), u ook een visioen, een bezieling, een waarheid, een rechtvaardigheid kunt beleven die vanuit de goddelijke bron tot u komt. Maar bent u zelf leugen en bedrog, en u vertegenwoordigt verdoemdheid, afbraak, wilt u dan Christus beleven en ontvangen?

Ziet u. Is het eenvoudig?

Dank u.

Wie van u? Daarachter.

(Meneer in de zaal): ‘Meester, mag ik u vragen: het eerste leven op de Vierde Kosmische Graad, is dat precies eender ontstaan als op de planeet aarde?’

Juist. Ik heb u verleden gezegd: er is geen verandering in de geboorte, tot de laatste seconde. Als u bijvoorbeeld straks het Al betreedt over bil-, bil-, biljoenen, biljoenen, miljoenen jaren, levens, dan hebt u daar een laatste leven te beleven en dan gaat u weer door vader- en moederschap.

Die wetten die veranderen nimmer meer. Er is maar één geboorte, één vader- en moederschap. U weet hoe en waardoor u een nieuw leven ontvangt, nietwaar?

(Tot iemand in de zaal): Gaat u maar verder.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, meester Zelanus, ik zou ook van u willen weten: Wanneer de menselijke ziel aangetrokken wordt, bijvoorbeeld van de Derde naar de Vierde Kosmische Graad, waarvan de mens weer een godswonder maakt. Maar hoe gaat het met het dier?’

Precies hetzelfde.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ja. Kijk, hebt u dan niet op de aarde ... Hoe gebeurt dat bij de dieren? Hoe is de dierenwereld? Hoe is vader- en moederschap voor het dier, voor de bewuste dierlijke graad?

Wanneer u tot de nascheppingen komt, tot de insectenwereld bijvoorbeeld, dan krijgt u moeder- en vaderschap (in) één graad. Er zijn insecten die bezitten vader- en moederschap. Voelt u wel? Maar voor de dierenwereld is dat precies hetzelfde. Waarom niet? U hebt het menselijke voorbeeld reeds.

Als de moeder slechts één kind kon baren, lag er een kloof tussen dier en mens; ook geboorte. Maar omdat het dier zes, zeven, acht diertjes, kindertjes, levens scheidt en baart, is dat de wijze van aantrekken; komt uit de dierlijke wereld, de wereld van het onbewuste voor het dier. U hebt ook een wereld van het onbewuste voor Moeder Natuur, voor bloem en alles. Is dat weer anders.

Hoe zou u denken ... Ik heb u verleden gevraagd: waarom stelt u geen vragen over de dierenwereld?

Wat is nu de ruimte van een vis?

Waar leeft de astrale geestelijke hemel van uw snoek, uw zeehond, uw zeeolifant? Hebben die kinderen – ook Gods kinderen – hebben die een geestelijke wereld? U kunt aan Gene Zijde, in de astrale wereld kunt u de vissen zien zwemmen daar in de wateren.

En hier wonen er ook, en hier zijn er ook; die eet u, hebt u nodig. Een mens die aan vegetarisme doet die zegt: ‘Dat is moorden. U moet alles liefhebben.’ Maar wij verklaren u weer – dat hebben wij moeten aanvaarden – door de zeeën is het voedsel voor de mens ontstaan.

De mens is in de wateren geboren, niet op het land. Al het leven is in de wateren tot bewustwording gekomen. Voelt u wel? Dus de mens ook. En nu krijgt u het landelijke bewustzijn, het waterlijke bewustzijn en het ruimtelijke bewustzijn. Het ruimtelijke bewustzijn maakt zich los van de dierlijke graad en dat is de gevleugelde dierlijke soort.

Ik heb u op een avond verklaard: u krijgt bewustzijn. En dan kunt u zien hoe eenvoudig, hoe machtig eenvoudig en natuurlijk ook weer de dierlijke wereld, het kind in de natuur reageert – dat noemen wij kinderen, een vogel is een kind van God – op het verkregen gevoelsleven, en daarna het bewustzijn aanvaardt. U krijgt innerlijke ruimte, u gaat denken, u kunt spreken, u bent het hoogste, de mens is het hoogste, het allereerste bewustzijn als wezen, door God geschapen.

Maar een vogel, wat denkt u van een slang, uw hond, uw kat? Wanneer krijgt dat dier ...? Wat is voor een kat en uw hond het bewustzijn voor God

en de ruimte? Ik heb het u verteld. Weet u het nog?

Vreemd, bij ons gaat dat nooit weg en u vergeet alles weer. Wij maken ons iets eigen en het gaat nooit meer weg, wij worden wet. Voelt u?

Als u leert denken, als ik u college kon geven, als ik u kon aanvaarden als adepten, en u was elke dag bij mij, dan gingen we wandelen. Hoe deed Socrates met zijn leerlingen? Hoe heeft het oude Egypte, die cultuur, dat bewustzijn opgebouwd? Hoe leeft Tibet? Wat hebt u voor een gevoelsleven? Hoe denkt u over een tempellevens, een tempelbestaan in Tibet, Brits-Indië, Indië? Dat men dag en nacht met u spreekt? Jaren en jaren zwijgt men daar, en dan wacht men op u, wat u voelt. En praat u weer stoffelijk dan laat men u weer twee jaar wachten. Zo hebben mensen veertien en twintig jaar moeten wachten voordat zij het eerste woord ontvingen. Het ligt aan uzelf, dat hebt u ...

Maar een dier ... Een moeder is reeds als mens in staat om drie, vier, vijf kindertjes te baren. Is er nu met de dierlijke wereld een verschil? Moeder is moederschap. Nu ziet u alleen de graden van bewustzijn: dierlijk moederschap en menselijk moederschap.

Maar een vogel heeft de Grote Vleugelen, heeft ruimtelijk bewustzijn. Uw hond zingt aanstonds in de natuur en sjilpt u als een nachtegaal iets tegemoet. Of dacht u dat dat hondje hond bleef?

Maar een slang niet. Maar waarom een slang niet, en waarom een krokodil niet, en waarom een inktvis niet, en waarom uw mooie vlinders niet, die men hier bij talrijke, duizenden kleuren en nuances kunt waarnemen, waarom ziet u die niet in de astrale wereld? Een enkele wellicht. Voelt u, dat is naschepping. Een slang is naschepping, een inktvis is naschepping, vissoorten ... De allerhoogste graad voor het bewustzijn, dat zijn uw vlindertjes. Ook alweer: waarom hebt u vlindervissen? Waarom hebt u vleugelen? Uw vlindersoorten? Dat gaat hoger. Dat is het allerhoogste soort voor de visstadië. Nu krijgt u uw niervis, uw hartvis, uw ruggenmergis. Elk stelsel van de mens in de wateren ... want al het leven is uit het eerste ego, het menselijke ego, ontstaan. Kunt u dat nog vasthouden?

En daaruit is al uw voedsel in de wateren geboren. Waar gaat dit naartoe? Het is uw leven, uw bewustzijn. Maar het dierlijke moederschap is ook voor het menselijke moederschap. U krijgt alleen de graden te zien, de graden voor het bewustzijn. Uw tijger, uw leeuw, uw wolf is precies een en hetzelfde moederschap als uw hond en uw kat. Nu krijgen we het moederschap voor de gevleugelde soort: uw eitje. En daar: levend organisme. Dáár: het eitje. Daar: die cel, dat is nog cel. Dáár: dierlijk leven. Voelt u? En nu draait u daar maar even in rond, u volgt die wereld even, en u krijgt verschillende werelden te zien. Doet u dat?

Heeft men nog nieuwe vragen? Het zijn altijd dezelfde mensen.

(Meneer in de zaal): ‘Ik wilde u even vragen waar bij dat dierlijke leven het enigszins persoonlijke begint?’

Persoonlijke begint?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Wáár het begint?

(Meneer in de zaal): ‘Waar, bij welke graad van het dierlijke leven?’

Achter uw stap, ik zal het kort maken, achter uw stap. Alleen als u de voetstap maakt en u wandelt, dan volgt het dier u, maar het dier kan niet vóór u die voetstap maken. Wist u dat niet?

Wat zegt Darwin van de aapgestalte?

Ik heb u verleden verklaard: Darwin stond bovenop het wonder, bovenop het wonder stond uw machtige Darwin. Waar is Darwin nu? U kunt hem elke avond zien wanneer wij hier spreken, soms. Maar Darwin zei: ‘De mens stamt van de aap af.’ En had hij nu maar gezegd: ‘De aap stamt van de mens af’, dan was hij eeuwigdurend waar geweest. Want de mens is uit het eerste embryo, stoffelijke leven, ontstaan. En toen kwamen er zeven nawerelden.

Ik heb u verklaard, en dat leest u in ‘Het Ontstaan van het Heelal’ en aanstonds in de twintigste, dertigste, veertigste, vijftigste, de honderdduizend boeken over de kosmologie, die wij nog zouden schrijven – hebben we natuurlijk geen tijd voor – dat komt vanuit en van achter de kist tot stand. Als u er straks zeven hebt, acht, negen, tien, hebt u er voldoende.

Maar uit dat eerste celletje waar ik zo-even over sprak, en u antwoord gaf, toen de ziel terugging naar de wereld van het onbewuste, toen ging dat stoffelijke celletje – nietwaar, meneer Wachter? – dat embryo, dat ego ging verder. Dat zou zeven graden van evolutie beleven. Maar niet vooruit, maar terug. Dat wil zeggen, niet terug, ook weer niet terug, maar naar de dierlijke graad. Dus het beleefde een rotting. En uit die rotting kwam het eerste leven tot stand, de eerste graad kwam uit dat stoffelijke ego tot het levensbewustzijn, en dat werd het aapinstinct. De afschaduwing van u.

Wanneer kreeg de mens, nu, daarom zei ik u ineens ... Dus nu moet ik al die werelden, die miljoenen wetten en werelden ineens overzien, en dan kom ik terug en dan geef ik u het antwoord en de verklaring, terwijl ik hier twintig lezingen over zou kunnen geven om nu die aap te volgen. Nu krijgt weer elke aap, het dier, de orang-oetang, kleine aapjes ... u krijgt zeven verschillende soorten van apen, dierlijk bewustzijn te zien.

Maar ik zei zo-even: wanneer u uw stap hebt gezet, dan zet de dierenwereld de stap na u, want die stap is door u ontvangen. Begrijpt u het nu, wanneer u teruggaat naar de maan en dat eerste embryonale leven ziet, dat de aap uit uw stoffelijk ego, de dierenwereld uit uw stoffelijk ego is ontstaan? Na u.

Na uw denken denkt dat dier. Het heeft handen, maar deze niet. Het heeft voeten, het heeft ogen. 'Bijna lijkt het', zegt Darwin, 'op de mens.' Maar het blijft aap. U bent altijd het dierlijke aapbewustzijn voor. Het blijft eeuwigdurend ... Eeuwigdurend niet, want het gaat ook hoger, het zal aanstonds, later, over een miljoen jaar vliegen. Maar het is de afschaduwing van uw stoffelijk organisch innerlijk geestelijk leven.

Want dat dier kreeg immers zoveel van uw bewustzijn, maar ónder uw bewustzijn, úft die graad, ónder die graad, en had dat lichaam, dat denken en voelen te aanvaarden. De aap is bijna mens, maar hij wordt het nooit. Is dat duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Kunt u dat aanvaarden? Kunt u nu zien en voelen hoe dicht Darwin bij de werkelijkheid stond? Maar hij zag het verkeerd. De mens is het hoogst. Waarom, waarom zag Darwin dat nu verkeerd? Heeft Darwin een geloof gehad? Had hij ontzag voor God?

De mens – zegt men – is het allerhoogste wezen in de schepping. Waarom begon Darwin bij het aapbewustzijn te kijken? Waarom niet dadelijk naar de mens? Hij zegt: 'Mijn God, mijn God, ik zie, ik voel, dat is mijn broer, dat is mijn leven, dat is hetgeen wat ik had van U om het aan hem te schenken.'

Wordt het niet eenvoudig? Want de leer van Darwin die blaast u zo van uw hand wanneer u de ruimte, de geboorten voor de ruimten kent. Wordt het niet eenvoudig?

De metafysische leer wordt zo eenvoudig, dat u Christus, God en de ruimte, uw geboorten, uw reïncarnatie en alles kent; u legt het op uw handen en u ziet het.

Is dat zo moeilijk? Is het zo moeilijk?

Neen. U zit hier in een kleuterschool voor de ruimte.

(Meneer in de zaal): 'Ik wil u toch nog even vragen hoe men de verschillende opvolgingen moet zien en bezielingen naar de hogere diersoort?'

Bezieling. Heel eenvoudig, u krijgt de tamme soort voor het aapbewustzijn. Oerang oetang, dat is al lager, dat is al de derde graad. U krijgt nu ... Bijvoorbeeld, wanneer we spreken over: 'God manifesteerde zich in het heelal' ... Door wat? 'God manifesteerde zich ...' De mens heeft dat, de mens heeft 'God' geschapen. Moet u horen wat een waanzin dat u hoort nu, wat u krijgt. Want de mens vond het wóórd God uit. U gaf de naam aan een planeet: 'Maan'. Maar dat is de eerste kosmische geboorte. U noemt de zon 'Zon'. Maar dat is de scheppende kracht voor het universum. Voelt u?

En wat is nu het dier? En wat is nu het bewustzijn?

Voordat God zich kon openbaren, die schepping, toen God ... Waarom ... De Bijbel heeft enigszins gelijk, de Bijbel komt al enigszins bij de goddelijke

gebeurtenissen wanneer die God zegt: 'Dit is een dag. En het zij zo.' Het was goed, het was prachtig. Weer een dag voorbij. Dat was een tijdperk. Die Bijbelschrijvers waren niet zover van de waarheid weg. Maar die kinderen, die jongens die schrijven precies, die schreven op wat u doet wanneer u een gedichtje maakt.

Wij hebben heilig ontzag voor die kinderen die de Bijbel hebben geschreven, maar ze hebben een flink pak slaag gekregen toen zij in de ruimte kwamen. Door hún mooie gedichten die ze de Bijbel hebben gegeven, zitten nu miljoenen mensen aan een verdoemenis vast.

En zolang die miljoenen mensen vastzitten aan de Bijbel, en daardoor hun licht missen, zijn de Bijbelschrijvers bezig om mensen te vinden, om te zeggen: 'Ga er maar tegenin.' 'Jaag die pastoor maar weg.'

'Ga maar tekeer.' 'Val die dominee maar aan met zijn verdoemdheid, want ik heb geen licht meer.'

Schrijft u maar een seksuele roman, en de duivel, de duisternis loopt u achterna. Elk mens die uw boekje leest, daaraan zit u vast, u kunt niet verder. U hebt hartstocht gezaaid, u hebt een boek geschreven voor uw geld, voor bewustwording. God vraagt niet naar seksuele romans. De meesters, de ruimte, de engelen, de kosmische graden, Christus en God hebben u niet nodig met een vies, smerig, aards, stoffelijk gedicht.

De Bijbelschrijvers zitten vast aan hun verdoemdheid. Maar zij hebben toch, niettegenstaande dat, in hun tijd een machtig stuk werk volbracht. Is het niet zo? En dat komt omdat zij zeiden ...

Hoe komen zij aan het verhaal? Dat was er al, dat is uit het Huis Israël gekomen. Ze hadden het makkelijk, ze kregen reeds fundamenten. Zij begonnen te schrijven: Ja, God zei dit. Dat is Mozes. Dat heeft Abram, Isaak en Jakob en Mozes later ontvangen, en toen kwamen de profeten, die gingen verder. Ze hadden verhaaltjes vast te leggen van u, van hem, van haar. Voelt u?

En daarmee zegt men ... Ziet u, de tijdperken, dat is, voor de ruimte zijn dat zeven graden. Zes graden ... Dat is de eerste dag, de tweede dag, de derde dag, de vierde dag, de vijfde dag, de zesde dag, nu komt de zevende dag, en dan volbrengt zich het bewustzijn, dan komt de geboorte, dan gaat u naar een nieuwe sfeer. Toen manifesteerde God zich in een ander gewaad.

Het waren eerst nevelen, toen wolken. Toen kwam er licht, toen kwam er weer duisternis. Want die wolken, dat was nog geen gouden bewustzijn, die zevende graad moest nog komen. Dat waren veranderingen, dat waren tijdperken.

Nu is een tijdperk een dag, en een dag is een tijdperk, dat nemen veel theologen aan. Ze zeggen: 'Ja, maar wij nemen dat niet aan, dat dat zeven

dagen waren.’ U voelt wel, u kunt er ook niet aan ontkomen, u loopt vast. De huidige theoloog zegt: ‘Dat waren tijdperken.’ En nu krijgt u de verschillende tijdperken te zien voor het menselijk bewustzijn. En omdat God dat heeft beleefd, hebben wij dat, hebben de planeten dat, heeft dat een week, heeft dat een maand, heeft dat de slaap, heeft dat de geboorte. Zeven tijdperken, dan is het kind wakker en bewust. Zeven maanden zijn weer zeven tijdperken. U krijgt het eerste, tweede, derde stadium; tussen de derde en de vierde sfeer komt het bewustzijn, nietwaar? Tussen de derde en de vierde maand in de moeder hebt u het bewustzijn voor het kind. Is dat kletspraat?

Dat is universeel. Dit is een universele waarheid. Zo is dat.

Nu krijgt u, wanneer het kind geboren wordt ... Dat vraagt u uw dokter maar. Dan kunnen wij u dat kosmisch verklaren. Vanuit de goddelijke openbaringen verklaren wij u waarom het kind voor gevaar staat wanneer het op acht maanden geboren wordt: dan gaat het kind over een nieuw bewustzijn heen en wordt daarin gestoord. Voelt u?

Die twee maanden van u die hebben niets te betekenen. Dit zijn zeven tijdperken. Nu krijgt u – en daar komt het op neer, ik geef u deze beelden – nu krijgt u natuurlijk ook te zien dat het dier eerst uit het dierlijke, nietwaar, naar het hogere komt. Waarheen, waartoe, waarheen moet dat dier, wil dat dier ... Het oerwoudinstinct; daar hebt u, hebben wij mensen in geleefd. Leven er nog geen mensen in het oerwoud? Is dat menselijk bewustzijn, wat die mensen daar onder de grond, die papoea’s ... Die menseneters, noemt u dat geestelijk bewustzijn? Waarheen gaan die mensen? Dacht u – heb ik u gevraagd verleden – dat God die mensen daar in dat oerwoud laat en u het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) gaf? Neemt u dat aan? Die mensen zijn Gods kinderen, komen ook naar deze maatschappij. En wat moeten die mensen nu weer beleven? De goddelijke tijdperken. En dat is: één, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven ... Ja, dat is drie in het oerwoud, eskimo (zie artikel ‘Mens of ziel’ op rulof.nl), Mongolen, oosterse rassen, en eindelijk komt dat leven tot de westerse beschaving, het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl); het hoogste dat u op aarde hier kunt beleven. Ook het kleurenbewustzijn – dat heb ik u ook verteld, dat leest u trouwens in ‘Het Ontstaan van het Heelal’ – want kleurenbewustzijn, de kleurlingen, ook uw negertjes (zie artikel ‘Anti racisme en discriminatie’ op rulof.nl), dat zijn geen oerwoudkinderen, dat is geen oerwoudinstinct meer, maar dat is een kleurras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). Kunt u nog ... En nu krijgt u vanuit de laagte naar de hoogte, met dit beeld voor ogen, uit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), vanaf de tijger naar uw huisdier. Voelt u?

Langzaamaan – is dat niet eenvoudig? – zal het dierlijke zich loslaten om

het menselijke te achtervolgen, te aanvaarden. Dat is een wet, dat is evolutie. Ziet u nu alles?

Gaat u nu naar een valk, naar uw roofvogels, dan komt u bij uw duifje terecht. En dat duifje eet uit uw hand, dat heeft menselijk gevoel. Is dat niet zo? Uw duif kunt u naar Engeland sturen, naar Frankrijk; komt op uw plaats terug. Kunt u niet eens, want u stoot uw hoofd, u loopt zich te pletter in de duisternis, u verdrinkt. Maar het dier kunt u wegsturen; het komt naar uw huis terug. Hoger bewustzijn en voelen, dat voor de duif reeds als het hoogste gevoelsleven voor de diersoorten ... de gevleugelde soorten, met menselijk voelen en denken ... dat de mens nog niet eens heeft.

Ik zeg u: laat me nu maar ergens los, blind. Waar komt u terecht? Waar vindt u uw goddelijk huis terug? Dat kan wel uw duif, maar de mens heeft dat gevoel nog niet bereikt. Heel eenvoudig. Wilt u mij tegenspreken, dan zeg ik u: Probeer dat eens met uw valk, met uw adelaar, zet dat dier eens op uw huidje daar: in vijf minuten bent u gekild.

Maar het diertje, de duif, is de hoogste liefde, het hoogste gevoelsleven, het hoogste bewustzijn voor dat soort, voelt u? Maar vroeger, dáárvoor, waar leefde dat dier, waar leefde uw duif, waar leefde uw adelaar daarvoor? Hebt u niet gelezen, in de prehistorische tijdperken, dat men vogelen had die in de wateren zwommen, en nu nog, vissen reeds? Maar weer een andere graad, voelt u? De schepping ligt voor ons open. Maar diersoorten met vleugelen gingen uit de wateren en namen de ruimte: landelijk en waterlijk bewustzijn.

U komt vanuit het water naar het landelijke, stoffelijke gevoelsleven. Wij kwamen uit de wateren en uw schildklierjes hier achter de oren – uw kieuwen kan de dokter, kan de wetenschapper u aanwijzen – hier hebt u nog de verschijnselen van de kieuwen.

Waarlijk, wij zijn in de wateren geboren. U bent nog altijd een zoogdier. Hard? Neen? Waar wilt u van leven als u geboren wordt?

De moeder is nog altijd een menselijk zoogdier. Zegt dat de wetenschap niet?

Ziet u, laten we ons maar buigen, en blij wezen, en gelukkig zijn, dat we nu eindelijk kunnen zeggen: ik word moeder als mens, en ik word vader in mijn gevoel. Dat wil zeggen: ik zal baren en ik zal scheppen. En nu verliest u het Oude Testament en vaart u met 'vleugelen' regelrecht met Christus de ruimte in. En u hebt ook niets meer nodig. Wees nu maar braaf en lief, en volg het leven harmonisch, en u stijgt boven het maatschappelijke leven uit; u bent nu vader en moeder, u bent geluk, leven en rechtvaardigheid. Wordt het niet eenvoudig?

Hebt u nog iets?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'U heeft zojuist gezegd dat wij aan de aap iets gegeven hebben, dat de aap een stap terug ligt.'

Ja.

'En nu zojuist zei u dat wij een oprijzing, opstanding, een groei zijn van vissen.'

Tuurlijk, dat, kijk ...

(Mevrouw in de zaal): 'Is dat niet in tegenstelling, dat het in het straatje van Darwin is?'

Neen. Neen, want u hebt water, u hebt land ... U hebt, nou moet u ... Kijk, dat is niet zo eenvoudig voor u. Want u hebt daar dierlijk bewustzijn, landelijk leven, dierlijk bewustzijn. Wij spreken ook van menselijk dierlijk bewustzijn, dat is het oerwoud. Maar het heeft niets met de dierlijke graad te maken, want nou moet u die werelden uit elkaar onderscheiden, u moet die twee werelden ... Een: dáár is de mens, en hier is de dierlijke graad. Daar hebt u, nog lager, weer, lager weer, maar wellicht met een hoger bewustzijn, hebt u ... Nou komen we van het land in de wateren. En nu hebt u hier ... Het water vertegenwoordigt duizenden werelden voor levenswetten en graden, het zijn vissen, nietwaar? Maar u hebt ook hier het landelijke leven, ook dierlijk, dat is ook dierlijk. Wij mensen noemen ons dierlijk, voelt u wel?

Nu gaat u zich verliezen. Neen, ik spring, ik ga naar de vis, ik ga naar het dier, ik ga naar de mens, om de mens een beeld te geven, dat door ... Darwin bijvoorbeeld weer, had Darwin het eerste ... Had Blavatsky ... Kent u madame Blavatsky, de leer van Blavatsky? Dat is een theosofie die zegt, de theosofie is dat, die zegt: we waren eerst plant, natuur, toen dier, toen mens. Hoe kan dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Intuïtie.'

Voelt u? Neen? Maar dat is niet waar.

De meesters, en dat is waar ... Wij hebben dat gezien: uit de mens, uit het eerste menselijke embryo ... Dat was alleen water. Gras was er nog niet, er was nog geen natuur, want toen was de schepping reeds af. De natuur, wat u ziet, alles in de ruimte is verdichte stof. U moet terug, wij moeten terug naar het begin, hoe alles is ontstaan; uit het goddelijke is het andere geboren.

Toen God zich openbaarde en manifesteerde, kon er een nieuw leven beginnen: waren wij. Maar ik zei u zo-even: er waren tijdperken. Daarom neem ik de dag van de Bijbel, dat was een tijd. Maar dat is voor de kosmos een graad; tweede graad, derde graad, vierde graad, vijfde, zesde, tot de zevende graad kwam. Bijvoorbeeld, nu blijf ik bij dat menselijke ego, dat is een stof-felijk celletje geweest met ziel, met geest. Want we kregen het van de maan. De maan was weer gesplitst.

Daarom zeggen de wijsgerige stelsels – Socrates was aan het zoeken, Plato, Blavatsky zocht, Egypte heeft gezocht – ze zeiden: ‘De mens heeft alles in handen. Maar wij zijn daar en daar en daar geboren, en dat en dat hebben wij beleefd, en tóén werden we dat, en toen kregen wij ons menselijke bewustzijn.’

Kan niet, kan niet, want dat is al oud, en het moet uit het níets komen. Een geleidelijke schepping, dat ziet u nog in de natuur, is mogelijk, maar niet uit het bestaande. Dat wil zeggen: u kunt niet terug. U kunt wel vooruit, dat kunt u wel.

Maar, daarom struikelt hier de wetenschap in. De geleerde die zegt – ja, wij leefden op aarde –: ‘Er is op aarde nog geen leven geweest want de aarde was eerst afkoeling, alles was koud, ijstijdperk. Toen kregen we het gloeiende tijdperk, alles stond in vuur en vlam.’

Maar wij hebben dat gezien, de eerste mensen die hebben dat waargenomen: toen daar brand was toen gingen we hierin, toen het daar ging afkoelen toen gingen we weer vooruit. Zo heeft de mens, zo heeft de natuur zichzelf beschermd.

En het allerlaatste is: de macrokosmos schiep de microkosmos. Voelt u wel? Door het planetenstelsel kregen wij, ons mensen, het bezit, het mens-zijn. Maar uit die eerste stoffelijke cel – ik blijf even bij u – kwam een nieuwe graad: dierlijk leven. We gaan ... Nog een andere graad, want zeven tijperken kwamen er. Dus, uit elke graad, uit elke rotting – dat dier, voelt u wel, had ook weer een stoffelijke cel gekregen – uit die rotting kwam stoffelijk leven, dat ging ook dood en nu kwam er weer een rotting, een sterven. Terug, zevenmaal.

Dus zeven verschillende diersoorten uit één graad: alleen leven, gevoel, stof, maar een ander bewustzijn, soort. Zo komt u vanuit, vanaf het land naar de wateren terug nu, dit is het huidige, en vanuit het water komt u weer naar het land.

Maar waar het mij nu om gaat is: toen die dierlijke wereld zich had verstoffelijkt, toen had de mens zijn bestemming gekregen – voelt u wel? – én het dier. Dus dat is dicht bij elkaar, dat leeft hier in één hand.

Nu komt wat de theosofie, Blavatsky zegt: ‘Ik heb dat gezien.’

Wij zeggen: ‘Dat is niet waar, want dan had u moeten zien hoe het ging, hoe het bewustwording, hoe het evolutie kreeg.’

Want door die rotting, in die wateren, kwam er verdichting, kwam er slijm. Als u in het Oosten komt, kunt u zo de slijm als groen – dat kunnen u de mensen uit het Oosten vertellen – haalt u zo uit de wateren, en het valt zo uit uw handen. Dat is de eerste graad voor stoffelijk groen. Maar die is nog astraal. Dat noemt men drab, maar dat is reeds groen. Mensen die in Indië

zijn geweest die kunnen het u verklaren. Dat is de eerste graad nog voor die evolutie.

Maar in die tijd was alles water, voelt u? Die bol, die aarde die was omringd door een aura, de dampkring, was al afgesloten. Dat water kon niet weg en in dat water leefden de wezens: mens en dier, mens en dier. En daarna, daarna – maar toen waren we al miljoenen jaren op weg, maar ik ga nog even terug, ik hou dat stadium vast – door die rottingen kwam die slijm, kwam er weer afscheiding. Dat ging verdichten, dat moest verdichten, dat maakte een evolutie mee. En op een goede dag toen was het zo dicht in dat water geworden, toen kwamen de grassprietjes boven het water uit. Voelt u? Dat is de natuur geworden. Dat zijn nu uw bomen, uw bloemen. Dáár leeft het dier, is er ook, waterlijk dier, landelijk dier. Maar de mens stijgt boven alles uit.

Madame Blavatsky, u ziet het juist verkeerd, u ziet het precies als Darwin.

De aap is uit het menselijke ego ontstaan. Het dierlijke leven, elk dier is uit de mens geboren. Want God zei: ‘Vertegenwoordig Mij.’ Als bewuste goddelijke levens, nietwaar? Dat is waar, dat zei Christus ook.

Maar uit die mens ... Wat God deed in het oneindige, dat deed een planeet voor de ruimte, deze ruimte. Maar dan hebt u God nog niet beleefd.

Wij doen dat nog precies hetzelfde. Wat doet u wanneer u de schepping beleeft? Wat krijgt u? Wat ontvangt u? Wat doet u? U splitst zich, nietwaar? U bent barend bewustzijn, de moeder. De man is de zon. Wij geven, wij splitsen ons, wij zetten voort wat God in het oneindige heeft volbracht. Is het niet eenvoudig?

Nu is de theosofie ... ligt ook op uw hand, u kijkt erdoor. Nu krijgt alles vaart en ruimte, er is geen houvast meer, u kunt nu eeuwigdurend verdergaan, dát ziet u achter de kist. En wanneer, voelt u, wanneer dit, nu kunt u nagaan, u kunt nu voelen, waar haalt ... Ik verbind u nu met de persoon die tot u spreekt, waarin wij leven, dit is het hoogste bewustzijn op de wereld.

De theosofie is eigenlijk de hoogste sekte die het diepst gepeild en gevoeld heeft. Ja, in Tibet en in India leven enkele priesters die zeggen aan de theosofie: ‘Hé, wacht eens even.’ Maar weet u, het Oosten is theosofisch, is metafysisch. Dus die zegt: ‘Nee, dat neem ik niet aan, want dat kan niet, want dan staan we stil.’ Want, u voelt wel, daar hebben mensen, hebben miljoenen mensen hun levens voor gegeven, om – zoals ik u zo-even zei – om te sterven, om te kijken: wat gebeurt er als u sterft? Wat is sterven?

Socrates zei: ‘Wat gebeurt er als ik dit doe?’ Toen hij op de markt stond van Athene, die herdersjongen, hij zegt: ‘Wat voelt u als u gelukkig bent? Waarom kust u? Waarom doet u dat?’

Ja, hij wilde dat weten. Hij zegt: ‘Nee, ik niet, maar de wereld wil dat weten. Ik wil weten waarom ik gelukkig ben, waarom ik zó doe. Als ik zó doe

en ik sla u, krijg ik een vreemd, vreemd gevoel. Wat is dat? Als ik zó doe, ben ik gelukkig, heb ik ruimte, heb ik gevoel.

Wie, ja wie ...'

Christus was er al, die was er al. Het oude Egypte is ontstaan. In China ... Wanneer is de mens begonnen te denken? Voelt u wel? Wanneer is de schepping begonnen om zich zichtbaar te maken?

Hoe heeft God dat gedaan? Ruzie gemaakt met Noach om drie vaatjes cognac? Ruzie gemaakt om de wereld over te gaan. Hij zegt: 'No, Noach, nee, je krijgt niet meer dan drie vaatjes.' En toen vloekte God. Maar het donderde in het universum. Is het niet leuk?

Wat een wijsheid. Maar voelt u het nu, kind?

Ik dank u.

Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik wou u vragen ...'

Ik ga gaarne met u terug want ik weet wat een mooi gevoel ...

(Meneer in de zaal): 'Wat ik daar hoorde over het bewustzijn van het dier, en gaat dat ook naar het plantenleven, vegetatie?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'En nog verder, naar het mineraal?'

Alles hetzelfde. Nu komen wij natuurlijk in verschillende werelden. Hoe zijn de mineralen ontstaan? Verharding uit het vorige. Waarom hebt u diamanten? Waarom hebt u parelen en goud? Waarom hebt u diamanten, de smaragden? Waarom hebt u de kleuren in de steen? Waarom geeft de mens zoveel miljoenen voor een stralend steentje? Voelt u wel? Door de verharding, door de groeiingsprocessen, door de aarde ontstaan.

Waarom geeft de mens niet, geen miljoen voor het waarachtige woord? Dát is de briljant van de ruimte. Kunt u daar tegenin?

Dat vindt u allemaal door de evolutie terug. Innerlijk ... We hebben hier op een avond gesproken: waarom hebt u nog een Vesuvius? Waarom hebt u nog een Etna? Waarom sterven die kraters, die vuurspugende bergen niet? Waarom heeft de zon zwarte vlekken? Ademhalingsorganen voor dat organisme, voor zon en aarde. Innerlijk broeit ... De aarde heeft innerlijk een organisme ...

Toen meester Alcar – ik ga erop door, u krijgt vanzelf antwoord – toen meester Alcar ... Wanneer u straks zegt: 'Meester ...' of, 'Onze-Lieve-Heer', wie u ook neemt ... U aanvaardt mij en u zegt: 'Ja, u bent een teacher, u bent een leraar.' Dan zeg ik u: 'Kijk, dan laten we elkaar nu los, ik ga in het universum en u vindt mij. Waar u ook bent, vindt u mij terug, moet u mij terugvinden, in dit universum.' En dan ga ik me heerlijk in de aarde verstoppen, ergens waar het heel warm is, midden in de aarde, en dan moet u mij

maar vinden. Maar u vindt mij.

Wij vinden uw naald in de levenszee weer terug, want dat ding roept ons. Als u zegt: 'Ik verstopt mij', dan weten wij al waarheen u gaat, want u zegt het zelf. Dat is de ruimtelijke telepathie.

Maar ik wil maar zeggen: alles is ontstaan door groei en bloei.

Wij kunnen ... Nu zal ik u met de ruimte verbinden, dan zal ik u vragen: 'Is het mogelijk dat die leer ... Hebt u al van deze leer, deze wijsheid op aarde gehoord?'

Wanneer is uw steen mannelijk, en moederlijk? U hebt moederlijke stenen en u hebt vaderlijke stenen. Zowaar dat u een sopraan bezit en een moederlijke alt.

Een stradivarius, is die vaderlijk of moederlijk? Wat is de klank van de stradivarius?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Scheppend.'

Als die scheppend was, zou die dan een stradivarius kunnen zijn?

De stradivarius is de alt. De alt is het moederlijke timbre, niet de sopraan, want de alt baart. Een sopraan die gaat al naar het bewustzijn toe. Waarom is de alt moederlijk en de sopraan eigenlijk al naar de scheppende kracht, mannelijk? U kunt van de alt nooit meer terug naar beneden.

Hebben we daar zoeven niet met u over gesproken?

Alles klopt weer, alles krijgt weer verbinding. Dit is de alt, en de sopraan moet hierdoor, omhoog, een nieuw bewustzijn. Voelt u? Nieuw bewustzijn voor menselijk timbre. Maar u kunt niet terug. Daarom kan de aap niet naar de mens, en wij niet naar de aap. Daarom is de steen moederlijk, of de steen is vaderlijk.

De ademhalingsorganen van de aarde zijn de vuurspuwende bergen. En die donkere vlekken dat zijn ook ademhalings- ... – daar kunt u in, in de zon – dat zijn de ademhalingsorganen voor die gasbol.

Er zijn mensen nu op de wereld die zeggen: 'Er leven mensen op de zon.' Laat ze maar komen.

(hier lijkt tekst tussenuit) ... aarde later – er zijn meer planeten geboren – maar later kwam de aarde, omdat maan en zon vader en moeder is, kwam het kind tussen aarde en zon terug, en zou daardoor hoger bewustzijn bezitten. En dat is gebeurd. Maar de maan moest, kon zich niet afsluiten voor het vaderschap, de warmte, dus de straling uit het universum. Maar de aarde had meer bewustzijn – en meer bewustzijn is meer beweging – en wentelde zich, zou zich om de eigen as draaien en een andere, vluggere, snellere baan beschrijven, omdat er meer gevoel is, meer kracht, meer ... Voelt u wel?

En dat zijn de wonderen, men noemt het de wonderen van de ruimte. De astronoom weet nog niet dat het hierom gaat, dat zon ... Ja, de zon is 'zij'. Maar voor de ruimte – ik heb u dat meermalen verklaard – is er alleen vader- en moederschap; en nu ligt heel deze ruimte voor u open.

Nu kunt u gaan bouwen. Wat is bewust moederschap en bewust vaderschap? Wat is een meteor? En wat is een andere planeet?

Op welke planeten is er leven? Als er leven is, is die planeet moeder. Voelt u wel? En u hebt ... Nu zijn er planeten – de maan en de aarde en anderen – waar de mens, waardoor de mens zou ontwaken; die zijn geboren door de mens, omdat wij dit universum zouden overwinnen. En daardoor beschrijft natuurlijk de aarde een andere baan, heeft meer bewustzijn dan de maan. De maan is nu stervende en dat is reeds een ... het laatste leven ... dat is reeds een tienduizend miljoen jaar terug, toen was de maan reeds stervende, toen begon de maan te sterven, toen had de maan haar taak afgemaakt. Toen had het leven van de maan – de maan heeft zich gesplitst, gegeven; u hebt die lezingen, we zijn er nu bezig mee in Den Haag – toen heeft de mens zoveel als embryo opgenomen van dit macrokosmische lichaam, en beleefde de mens het visstadium daar. Toen dat voorbij was kon de maan sterven: zij verdichtte zich, en later, verharde zich, u kreeg daarna de laatste ademhaling, en dat zijn die kraters.

De geleerde vraagt zich af: 'Wat zijn die kraters op de maan?'

Dat beleeft u dagelijks. Kunt u voelen wat dat is?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): '...de laatste adem.'

Als de mens zijn laatste adem uitblaast, staan ook die lippen ...

Nu is het ook een krater. Voelt u?

Dat gevoel, die stof van de maan was een modderachtige massa.

Die werd dichter en dichter en dichter, en doordat de laatste levensadem wegging, toen ontsloot zich de zevende graad van de dampkring. Zeven, zes, en vijf van de dampkring van de maan, die zijn opgelost. Dus de maan heeft nu nog verschillende graden voor de dampkring, of de maan zou zo door de aarde ... Of een klein planeetje, miljoenen malen kleiner dan de maan, zou de maan zo uit haar baan rukken. Maar de afsluiting, dat is de dampkring nog. En voor u alweer opgelost. Moet u eens kijken hoe zich dat met elkaar verbindt. Wanneer de geleerde naar de maan gaat ... 'Daar is geen atmosfeer.' Nee meneer, er is geen atmosfeer. 'Dan nemen we zuurstof mee', zegt hij. Maar op welke afstemming is die zuurstof?

De maan bezat gestelrijke atmosfeer. Toen de maan aan haar taak begon en het visstadium was bereikt, toen was die atmosfeer, die dampkring van de

maan, die was nog geestelijk stoffelijk. En deze van uw ruimte is stoffelijk; ook geestelijk, want u kunt uw adem ... Ziet u, dat noemen wij: halfwakend bewust moederschap voor de ademhaling, halfwakend bewust moederschap voor de ademhaling.

U hebt ook halfwakend bewustzijn voor het moeder- en vaderschap – nu komt u in de psychopathie – spreekt het voor de persoonlijkheid, spreekt het voor een orgaan van u, spreekt het voor de hersens, voor de zenuwen, voor de slaap, voor uw geest. Waarover wilt u spreken nu?

Die wetten vindt u terug in de mens en zijn in de ruimte. De maan is nu stervende. Welke geleerde kent nu de maan? De maan is de moeder, is de Almoeder van al het leven in de ruimte. Wanneer begint de astronoom deze wijsheid, deze wetten te aanvaarden? Wanneer kan hij college krijgen hierover? Neemt hij niet. Dus u voelt wel, dat moet uit de sfeer komen waar de mens leeft die zijn stof heeft afgelegd.

Hé ... Is er nog iets? Begrijpt u het? Ja? Zeker?

(Meneer in de zaal): 'Dank u.'

(Tot iemand in de zaal): Draait u nu al een sigaret?

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe wordt het evenwicht verstoord in het heelal? Alle ... de zon en de maan en de aarde die hebben een zeker evenwicht onderling. Maar als die maan nu verdwijnt dan wordt dat ...'

Wat gebeurt er, mijn kind, wanneer u iets zwaars uit het water haalt?

Nu kan de techniek, die kan luisteren. Wanneer u iets uit het water neemt, voorzichtig, wat gebeurt er dan?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

De atmosfeer sluit zich ook. Wanneer u iets van uw bewustzijn verliest, nietwaar ... Wat is het sterven op aarde? Dan lost uw dampkring op. Want de mens heeft ook een dampkring.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'De aura.'

De aura. Dan lost uw dampkring op, de afsluiting voor uzelf, de levensaura is opgeteerd. En gelijk ... Maar u trekt zich zo uit het leven. Voelt u?

Alles evolueert. Ook het sterven is evolutie. Wanneer u plotseling de maan uit die baan, uit die ruimte kon plaatsen, kreeg u daar een gaping, en werd die natuurlijk door andere planeten opgevuld. Er zou een schok ontstaan. Maar dat kan nu niet. Dus het zachte sterven is tevens het vullen van het nieuwe bewustzijn. Dus wat de maan verliest aan levenskracht, komt vanuit de ruimte weer tot de maan terug vóór die ruimte, om het organisme ruimte te bewaken.

Duidelijk? Kunt u dat voelen?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wel iets?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Het is heel eenvoudig. Als u een emmer water neemt, en u neemt een zwaarte, u laat het zinken tot op de bodem, dan is het water hoog, nietwaar? En u neemt die zwaartekracht, een bal of wat dan ook, het is ijzer, doet er niet toe, een stuk steen, en neemt het voorzichtig omhoog, dan vult zich dat op.

(Meneer in de zaal): 'Ja, het is wel duidelijk.'

Ja, dit is alles. Dus wanneer de maan ... Die lost langzaam op. Maar daarna vult zich het bewustzijn, een ruimte; krijgt nieuw leven, dat is er reeds, vult zich alleen maar. De maan neemt iets in. En nu lost dat lichaam langzaam op, duurt miljoenen jaren, miljoenen jaren, en dan is die ruimte gevuld. Maar er zullen nog mensen op aarde leven – hoort u dit? – die de maan dan niet meer zien.

Waarom? Wat gebeurt er nu?

Nu gaan we kosmologie ...

(De geluidstechnicus geeft een seintje.)

Ik moet ophouden.

Wat krijgt u?

(Meneer in de zaal): '...de maan oplost.'

De maan lost op. De maan zal verdwijnen, maar er zullen nog mensen zijn die de maan zien. Maar even verder, dan kunt u de maan niet meer beleven. Want de zon gaat ook verijlen, en verdwijnt eveneens. Totdat de laatste mens het geestelijke leven heeft bereikt. Maar de maan verdwijnt eerst dan, wanneer de ruimte de geestelijke levensgraad heeft bereikt.

Kunt u dat voelen?

Want de ruimte is eerst zeven jaar oud. De aarde is zojuist over haar puberteitsjaren heen, de aarde als planeet. En de aarde wordt miljoenen tijdperken oud. Dus die dertien jaar dan, die dertien, veertien jaar, dat zijn dertien miljard jaar. En er komen zoveel miljoenen jaren bij, wilt u de aarde beleven. Want de aarde kan voor zichzelf als macrokosmisch lichaam natuurlijk miljoenen jaren oud worden, en is eerst dertien jaar, volgens de menselijke berekening, oud. En het jehovakind zegt: 'Morgen vergaat deze schepping en dan valt alles in elkaar en dan moet ge gereed zijn voor uw God.'

Hoeveel sterren en planeten, kleinere planeten komen niet op aarde? Hoevele malen zijn de kleinere organen niet uit elkaar gerukt? Ziet u, er is altijd leven en dood bezig, én geboorte. Er zijn nu nog astrale vonken, geestelijke vonken in de ruimte, die nog niet waargenomen zijn. Maar alles dijt uit en mindert, verwaast later. Die Grote Beer van u die is over tien-, honderd-

duizend jaar heel anders, wellicht reeds half verdwenen. Wat u vandaag nog bezit is morgen opgelost, en is gereed de dood, de evolutie te beleven, want al dat leven gaat naar God terug, naar de Albron.

Nog één vraag en dan houd ik op.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. U zegt net, die ruimte is naar verhouding jonger dan de aarde. Maar de ruimte was er toch eerst?'

Ja, de ruimte was er eerst. De ruimte is ouder. Ik kijk ook, ik bereken dit ... Eigenlijk moet ik het anders zeggen, maar ik hou mij vast aan de aarde. De ruimte is miljoenen jaren ouder dan de aarde. Maar ik ga dit aards zien, dus vanuit het menselijke gevoelsleven, en niet ten opzichte van de ruimte. Dan moet ik zeggen: 'Dan is de aarde jonger, het kind ...' Ik zei zoals toch zo-even: 'De aarde is het kind van zon en maan.' Maar ik ga dit menselijk zien en ga een menselijke berekening maken voor de ouderdom van de aarde. Daarom zeg ik weer terug, dan is de aarde hoogstens dertien jaar oud. Want dat kunt u aan de natuur zien: ik had het over het prehistorische tijdperk, die dieren zijn er nog.

U bent, zojuist bent u in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) gekomen. Want, wat hebben duizenden eeuwen te betekenen voor miljoenen jaren, tijdperken van scheppingen? Niets.

Is er nog iets?

Het is moeilijk van u heen te gaan.

Bent u klaar, verzadigd?

(Zaal): 'Nee.'

Mijn adepten hebben geen vragen.

(Meneer in de zaal): '...vragen over het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl)?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) is het hoogste ras.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Maar als je eens een keertje bij mij op mijn werk komt, dan zou je bij je eigen denken dat je eigenlijk nog in het oerwoud aanwezig was.'

In denken.

(Meneer in de zaal): 'Ja. Maar in het voelen.'

In het voelen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar u moet het lichamelijk zien. Dít is het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Maar uw blanke geest is er nog niet.

Dat is waar.

Mijn zusters en broeders, ik wens u, dat gij nu uw kerstmis zult beleven zoals het behoort: in vrede, geluk, in rust. Denk aan mij en ik denk aan u.

Denk aan de ruimte en u zult stemmen horen, klanken en timbres. Waar er gevoel is, waar er gevraagd wordt, daar is ook het woord en de bezieling.

(Iemand in de zaal): ‘Dank u, meester Zelanus.’

Dinsdagavond 17 januari 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u heeft de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester, zijn er ook in de sferen waar u zijt, zijn er ook meesteressen daar, of alleen meesters?'

De moeder ... Zijn er in de ruimte meesteressen? De moeder neemt de directe plaats in voor de schepper, en die is zoals het universum is geschapen. Maar daar bent u niet tevreden mee. Het is voldoende. Waaraan is dat te zien? Wat bent ú ten opzichte van de moeder?

Wat doet u hier in de maatschappij? Wat doet de moeder voor ú?

Ja. Geeft zij ...

(Meneer in de zaal): 'Ja, welke moeder bedoelt u?'

Uw eigen moeder.

(Meneer in de zaal): 'Die heb ik niet meer.'

Hebt u geen moeder?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Bent u geboren uit wat klei en levensadem?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat niet maar ...'

Maar u begrijpt mij. De moeder is de meester, maar volgt daar, in de ruimte, en voor alles, de schepper, door die kracht te bezielen.

En zij kan ... Wij, u vecht, u werkt, u dient als man, als schepper dient u de moeder. Daarom vraag ik u dit. U gaat voor en zij volgt u in alles. Zij dient u, bezielt u, heeft u lief, maar wij weten al ... Maar ú bent het om het te vertegenwoordigen, ú draagt het uit. Voelt u wel?

De moeder vertegenwoordigt een tempel, een ruimte, God, Christus; u ook. Maar u gaat die Christus, die God in u uitbeelden door haar, alleen kunt u dat niet. Zij staat naast u, zij is het fundament, de baring voor uw bezieling. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Maar hebben die meesters allemaal één gedachte? Spreken ze elkander ook tegen – wat de een vertelt, dat de ander zegt: het is anders – zoals de mensen hier op de aarde?'

Wanneer u twee professoren hebt in één graad, spreken zij elkaar tegen? Kan dat?

(Meneer in de zaal): 'Kan niet.'

Twee techniekers, twee meningen, kunnen zij elkaar, mogen zij elkaar tegenspreken? Wetenschap blijft wetenschap, wetenschap is weten, een fundament voor ruimte. Wat is kracht? Wat is leven?

Wat is licht? Wat is liefde? Telkens staan wij ... en gaat u weer terug naar Golgotha, Bijbel, Christus, God. Wat is waar? Voelt u?

Wanneer u het licht bezit, de kennis ... Licht is waarheid, licht is harmonie, licht is bezieling, licht is leven, rechtvaardigheid. Het geloof vervalt, leer ik u, omdat ge niet meer zult geloven, maar gij zult weten. Waarvoor dient de wetenschap? Indien de parapsycholoog aanstonds ons kan aanvaarden, de psycholoog, de psycholoog kan aanvaarden, dat de mens meermalen op aarde leeft, en u als man moeder moet zijn, dat is het contact met de ruimte, komt u in een hoger voelen en denken; en dat is dan geestelijk, helemaal niet vreemd.

Hoe ziet de wereld – heb ik u verleden gevraagd – hoe zal de wereld eruitzien, de aarde, over vijfduizend jaar, tienduizend jaar? Over een miljoen, tien miljoen jaar leven hier nóg mensen op aarde. En hoe is dan de aarde?

U leeft nu reeds in een buitengewone toestand: het ene volk begrijpt het andere niet, de ene mens begrijpt de andere niet. Maar aanstonds begrijpt ge elkeen, álles! U kent het leven van uw hond en kat, uw dier, uw paard. U weet waardoor die koe, dat paard, de vogelen geboren zijn, waaruit, waardoor, en waarheen dat leven gaat; weet u allemaal.

Elk volk krijgt universele ontwikkeling. Hoe is dan uw persoonlijkheid? Hoe is dan de maatschappij? Wij gaan daar naartoe. De aarde leeft reeds miljoenen jaren, is miljoenen jaren oud, de aarde. Maar haar bewustzijn heeft kosmische afstemming. Moeder Natuur laat zich zien, aan haar kleur, aan haar kracht, aan haar leven, hoe oud zij is. Hoe oud is Moeder Aarde nu volgens de ruimte voor de maatschappij, voor deze mensheid? Hoe oud, zegt de geleerde, is nu de aarde?

Hebt u een beeld? U kunt het onmiddellijk vaststellen, velen van u weten het reeds, ik heb het meermalen herhaald. Wat denkt u?

Hoe zag de aarde, hoe jong was de aarde toen zij tien minuten oud was? Neem uw tijd maar: tien minuten zijn tien tijdperken. Voor de ruimte is er geen einde. En komt er een einde? Jazeker. Toen was er alleen nacht. De zon, dit licht, is er altijd geweest in de ruimte, maar dat licht is ook begonnen. Er was in het begin duisternis. Er kwam langzaam licht. Door de splitsing van de ruimte – dat zijn de boeken van ‘Het Ontstaan van het Heelal’ – heb ik u verklaard, kreeg u licht, splitsing, weer duisternis. Ik heb u verklaard, wanneer u miljoenvoudig hiervan een deeltje licht neemt, krijgt u opnieuw duisternis. Dat licht is de Albron, scheurde vaneen, en toen begon de ruimte. De zon, de vaderlijke kracht, verwaasde. Dat licht kwam, achter alles straalde dat licht door naar de planeten, het begon.

De aarde is nu veertien, vijftien jaar oud. En elke dag, elk uur is – u kunt over miljoenen uren spreken – is elk uur voor u een miljoen jaar voor de

aarde. Hoelang duurt het nog voordat dit leven allemaal is opgelost? Waarheen gaat u? Hoelang duurt het nog voordat de aarde de geestelijke graad heeft bereikt? Hebt u hier op aarde reeds bloemen die de geestelijke graad vertegenwoordigen? Hebt u een aura? Is die ruimte waarin u leeft, goddelijk bewust, goddelijk bewust? Stof.

En nu de goddelijke uitstraling als universum te zien, te beleven, te voelen, daarvan de krachten, de wetten, de elementale ruimte, verdichtingstijdperken te bezitten onder uw hart, als een persoonlijkheid te dragen, is bewust-zijn.

En over miljoenen jaren zijn er nog mensen. Want elk kind – heb ik u verklaard – ook uit het oerwoud, nietwaar ... de mens daar in een ... Eskimo-kind (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl), de Mongoolse rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) moeten allemaal naar hoger bewustzijn, en naarmate dat innerlijke leven ontwaakt, verruimt en verfraait zich het organisme. Dus u krijgt door uw geboorte een nieuw lichaam, een nieuwe tijd, een nieuwe eeuw, nieuw gevoel. En wat u doet, zó u ontmoet; maar daardoor bouwt gij uw persoonlijkheid, uw gevoel, uw leven, uw licht.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester.'

Waar?

(Mevrouw in de zaal): 'Hierachter.'

Gaat u.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik ga terug naar 'Tussen Leven en Dood.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Uit de boeken en van meester Zelanus hebben wij geleerd dat balsemen niet mag.'

Moet u weten.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat moeten wij weten. Maar nu, Venry wordt opgeleid of was een Groot Gevleugelde.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'De opperpriester sterft.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Nu wordt Venry ...'

Iets duidelijker.

(Mevrouw in de zaal): 'Nu wordt Venry met alle problemen op de hoogte gebracht, dat wil zeggen, alles wat de dood betreft. Maar we lezen toch, dat de volgende dag, dat de opperpriester gebalsemd moet worden. Had men Venry dat nu ook niet duidelijk moeten maken dat dat niet mocht?'

Kan ik hier u allen, kan ik de maatschappij, kan ik uw Amsterdam, uw Rotterdam, uw wereld overtuigen van de wetten na en achter 'de kist'? Kan

ik datgene brengen wat de kosmos, de kosmos u biedt, u gaf, God, Christus, de ruimte, de Albron verstoffelijkte, kan ik dat aan uw universiteit kwijt? Nee?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee ...'

Dat was voor Egypte.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dat boek leefde ook in Egypte. Die Venry die wist niet zóveel.

U vergelijkt dat boek, die tijd, met het nu. Maar u blijft in uw tijd en u denkt vanuit het nu terug naar Egypte. En dan neemt u 'De Volkeren der aarde', dan neemt u 'Geestelijke Gaven', u neemt 'Een Blick in het Hierna- maals'.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar wat voor nu geldt, gold voor vroeger ook?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Wat voor het heden geldt, gold toch ook voor ...'

Ja, ja, mijn kind, maar die men ... Voelt u dan niet waar ik heen wil?

(Mevrouw in de zaal): 'Jawel.'

Die mensen konden dat nog niet begrijpen. Isis had bewustzijn, Ra, de tempel van Ra, de tempel van Ré, Luxor, die hadden het bewustzijn dat een stuk steen, een boom, een water, een bloem, een vogel, de god van de nacht goden waren. Maar wij hebben maar één God. Dus dat bewustzijn was nog niet zover.

Is het nu duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

Wie?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wou vragen, verliest Jozef Rulof niet zijn persoonlijkheid door zijn altijd passieve houding, door altijd passief te zijn of te willen zijn, als medium?'

Ik zal vanavond iets uitspelen, ik zal u vanavond iets laten beleven, en dan krijgt u, aan het eind van deze avond krijgt u het antwoord.

Is dat goed?

(Mevrouw in de zaal): 'Heel graag.'

Mooi.

Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Meester, als een ziel zich in de vierde graad van het stofleven bevindt om zijn karma te beleven en er vindt een verbinding plaats met een hogere graad, betekent dit dan ook stoffelijke afbraak? Want de vierde graad heeft al reeds de zevende graad beleefd.'

U bedoelt, wanneer de mens, u als schepper, terugkeert naar een vierde graad ...

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Kennen deze mensen de vierde graad, dan wil dat zeggen, dat u zich kunt verbinden met ... vanuit de moeder uit het oerwoud tot het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Dat zijn de rassen (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) op aarde, maar die hebben voor de ruimte de betekenis ... Dit zijn graden voor het menselijke organisme, nietwaar? Dat kunt u lezen en wordt u duidelijk gemaakt door de boeken 'Het Ontstaan van het Heelal'.

Nu kunt u zich verbinden met een eskimo-moeder (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl), een Chinese moeder, een Japanse moeder. De Japanner en de Chinees hebben het hoogste organisme, hoewel het Chinese en Japanse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) de zesde en de zevende graad vertegenwoordigen. Begrijp goed wat ik bedoel: u hebt in uw maatschappij waarin u leeft een volmaakt organisme, de aarde heeft niet hoger. Komt hoger, komt hoger, dat lichaam, dat organisme verfraait en verijlt; dat lichaam krijgt een normale hoogte. U kunt geen, voor de ruimte, geen twee meter groot zijn, en een halve meter: dat zijn stoornissen. Over vijfduizend, tienduizend jaar is het menselijke organisme verfraaid, verruimd, verijld; dan ziet u schone wezens. En wanneer u aanstonds daar nog even op doordenkt en ... Daar kunt u tien lezingen over geven. Bijvoorbeeld, ik wil u een beeld geven: waarom zijn er adonissen op aarde? Waarom maar één, twee, drie, tien van een volk? Waarom is elk mens niet zo? Wat wil dat zeggen?

Maar u kunt zich verbinden met een andere graad, en er ontstaat in die en door die graad een openbaring, en dat is de geboorte van een kind. Daar verliest u niets meer mee. Wat verliest u? U splitst op dit ogenblik uw graad met die van de vierde. Komt er op dit ogenblik afbraak, vernietiging ... U leeft op dit ogenblik in duizenden problemen. Waar zijn de ziekten door ontstaan? Nietwaar? U kunt zich verbinden, er komt waarachtig leven omdat het nog altijd een menselijke graad is, maar u splitst alleen uw stoffelijke weefsels, uw innerlijk leven is niet aan te tasten.

U bedoelde de stof, nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

U hebt dat trouwens gelezen in 'Het Ontstaan van het Heelal'.

U geeft uzelf, er komt een kind – schepping gaat door, nietwaar, schepping gaat door, evolutie is er – door u te verbinden met een lagere, met de tweede, met de derde. U kunt zich verbinden met de eerste graad, de zevende kan scheppen en baren met de eerste graad, zeer zeker, en is het alleen de splitsing van de stof. Welke graad overheerst? Als u even doordenkt en u gaat naar

Indië, u gaat naar die landen, dan zult u zien dat de lagere graad de hogere overheerst, als stelsels, bloed. Begrijpt u dit?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar ik bedoelde eigenlijk dit met mijn vraag: ik kan teruggaan naar de vierde graad om karma te beleven.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Dan heb ik reeds de zevende graad gehad.'

Dat moet u.

(Meneer in de zaal): 'Anders kan dat niet.'

Waarom kan dat niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik bedoel dit: wanneer ik terugga naar de vierde graad om mijn karma te beleven, moet ik toch de zevende graad gehad hebben?'

Ja, dat is wat anders. Wanneer u uit het oerwoud ... Dus u beleeft in de eerste plaats uw leven voor de aarde. Begrijpt u dit?

De aarde is altijd nog de overheersende kracht voor de ruimte, die u dwingt om vader en moeder te zijn, hierdoor, want u krijgt door die levens, die graden te beleven, een nieuw organisme, een nieuwe tijd, een verfraaiing, een verruiming, of u bleef stilstaan. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nu krijgt u en beleeft u een hogere bewustwording, door de lichamen; die eisen onherroepelijk dat u dat afmaakt. U kunt met geen karma in harmonie komen, dat wil zeggen, u kunt uw karma niet beleven ... Wat zoudt ge denken van uzelf. U hoeft niet te geloven en te aanvaarden dat u hier voor het eerst bent. U hebt miljoenen levens achter de rug als vader en moeder. U komt vanuit het oerwoud naar ... het hoogste voor de aarde is het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Of dacht ge waarlijk dat God de ene mens zou bevoordelen, alles schenken? U in deze maatschappij, u hebt uw eten en uw drinken, u hebt alles, u hebt uw gewaad, uw kleren, u hebt licht en leven; en daar leeft het kind van God, ook een kind van God, in het oerwoud, is zwart, wordt getrapt, geslagen en vernietigd. Is dat rechtvaardigheid? Kunt u dat aanvaarden?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Neemt u ook niet.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dus die mensen moeten ergens naartoe, die komen door de zeven lichamelijke graden voor organisch leven, vader- en moederschap, komen die mensen naar het hoogste, dat bent u, is het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), en het Oosten.

Verbeeldt u zich maar niets, verbeeldt u zich niet dat u als blank mens het hoogste beleeft ... Ga naar Brits-Indië (India), u ziet daar een machtige persoonlijkheid, ook een normaal, natuurlijk, krachtig, sterk bewust organisme, en daarin leeft de ziel. Het Indische leven, het oosterse bewustzijn is u ver vóór. Want wanneer we spreken over een yogi, een magiër, een fakir, een ingewijde, daar weet u niets van.

En dan moet u een tempel betreden, dan kunt u een studie volgen van twintig, dertig jaar, en dan weet u nog niets. Alleen al om in te slapen, om een beetje te genezen, om te zeggen: ik laat u stilstaan. Ik kan dit, ik kan dat. Kunsten van kracht, bezieling.

Maar om nu de wetten te leren kennen ...

Waarom bent u moeder? Waarom bent u vader? Waar gaat u naartoe? Waar komt u vandaan? Zegt het u niets? Dat wordt de geestelijke wetenschap voor de maatschappij. Dat is de metafysische leer.

En die moet u beleven. Die graden houden u vast totdat u het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) hebt betreden, hebt bereikt en dan begint u – door die duizenden levens, voelt u, die miljoenen levens, daar als moeder en daar als vader, u hebt daar het ene leven bedrogen, bezoe-deld, mismaakt en vermoord; hoeveel moorden hebt u op uw geweten wan-neer u het blanke ras hebt bereikt? – dan beginnen wij aan goed te maken, die wetten die wij mismaakt hebben goed te zetten; en daarvoor zijn nu weer duizenden levens nodig. Want u moet in het reine komen met de aarde, u moet in harmonie komen met de ruimte. Door uw lichaam brengt u harmo-nie voor ziel, geest en astrale wereld.

Kunt u dit aanvaarden?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Heel duidelijk, want er is niets anders.

Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik mocht dat even horen, u zegt daar dat, de Ja-panner en de Chinees hebben het fraaiste organisme.'

Het fraaiste? Wie zegt, hebt u mij over 'fraai' horen spreken?

Die vertegenwoordigen het hoogste ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). U moet niet naar die oogjes kijken; u kijkt naar het organisme, dat is de zevende graad. U hebt oosterse graden, u hebt westerse graden, u hebt ze in Zuid, Noord, Oost en West. En dat lichaam heeft, of u nu daar leeft of u komt daarvandaan of hiervandaan, u hebt het hoogste organisme, de zevende graad voor organisch leven: u hebt u vrij- en losgemaakt van het oerwoud. Of wilt u zich weer gaan vergelijken met die kinderen die daar nog onder de grond leven, die wilde stammen? Moet ik het uitbeelden? Hoeft niet, hoeft niet.

Maar, voelt u, is dit geen verschil dan wat u hebt? Dit is een tempel. En dat is de eerste graad voor organisch leven, organisch bewustzijn; dat noemen wij, is voor de ruimte, de dierlijke graden. Vergelijk dit dierlijke niet met een dier – een kat en uw hond en uw tijger, dat zijn ook dierlijke graden – maar dat is eigenlijk het onbewuste lichaam dat de straling, de uitdijng, het bewustzijn voor alle stelsels nog niet heeft bereikt. Is het niet eenvoudig?

En nu ligt heel de aarde, de ruimte ligt voor u open. Voor God is er immers geen onrechtvaardigheid. Interesseert u wie God is? Interesseert u wie u zelf bent, wat u voelt, wat u bezit? Gaan we niet eindelijk eens afvragen: wie was die Christus? Wat is liefde? Wat is rechtvaardigheid? Wat is maatschappij? Waarom bouwen wij een maatschappij?

Vroeger leefden wij, voor zoveel eeuwen terug leefden we allemaal in het oerwoud, er waren geen steden, uw bioscoop had u niet, geen kunst, geen Rembrandt, geen Van Dyck, geen Titiaan, geen Mozart, geen Bach, geen Beethoven, niets, niets, niets; even maar terug, even terug ...

(Meneer in de zaal): ‘Dat hadden de Chinezen toch ook niet?’

(Tot iemand in de zaal): Wacht u even, ik kom aanstonds bij u.

...toen leefden wij in het oerwoud, de maatschappij moest nog beginnen. En nu leven wij reeds in de maatschappij, in zoveel eeuwen.

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): ‘Maar dat hadden de Chinezen toch ook niet, die hadden toch ook een bioscoop, en die worden toch ook vernietigd?’

Wij hebben het vanavond niet over vernietigen.

(Meneer in de zaal): ‘Ook.’

Nog niet.

(Meneer in de zaal): ‘Daar hebt u het ook over gehad. U hebt het ook gehad: de mensen in het oerwoud worden vernietigd, worden kapotgemaakt, worden vernietigd, die worden ook vertrappt ...’

Ik heb het alleen over de ...

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ik heb het natuurlijk alleen ... Ik bedoel dit, er zijn, wanneer u spreekt over vernietigen, dan hebben we verschillende graden en wegen en mogelijkheden om vernietigd te worden. Die mensen die hebben dat alleen maar door het wilde dier of wat dan ook. Voelt u wel? Gaat u terug naar het prehistorische tijdperk ...

(Meneer in de zaal): ‘...worden door het dier, door het water, door alles vernietigd.’

Mijn lieve vriend, de hele wereld lijdt onder afbraak, vernietiging en ellende.

(Meneer in de zaal): ‘Maar u hebt het over de zevende graad. Wij maken

hier alles mee, wij hebben alles toch al, ons eten, ons drinken, dat hebben de Chinezen ook niet, zij zijn ook de zevende graad.'

Dat is weer anders, daar hebben wij het niet over nog. Voelt u wel? Stelt u mij aanstonds die vragen: waarom heeft het volk dat, en het volk dit, en het volk dat? Houdt u zich vast, stemt u zich af op dat organisme. Ga nu niet vragen: waarom heeft de een meer dan de ander? Wat is dat? Dan komen wij tot ...

(Meneer in de zaal): 'Wanneer we de lagere graad hebben, die worden toch hard vernietigd, worden toch hard geslagen ...'

U toch ook hier.

(Meneer in de zaal): 'Ja. Maar goed, nee, u hebt het daar over de lagere ... En de hoogste graad leeft genoeglijk, leeft goed. De Chinezen hebben ook de hoogste graad, die leven ook niet goed.'

Ja, kijk, mijn vriend, wij hebben ... Moet u goed begrijpen, moet u luisteren waar we over spreken. We hebben het over de lichamelijke graden. Dát is, waar u over spreekt, stel me die vraag, dat gaat over goed en kwaad.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Jawel, dat gaat over goed en kwaad. U trekt die wereld eromheen, bij dat organisme. Houd u vast aan die vraag daar, die gaat door. Wanneer we die vraag afmaken, komen wij tot uw vraag. En dat is een heel andere wereld. Dat is een nieuwe wereld. Dat is oorzaak en gevolg, dat zijn karmische wetten, dat is dat kind, daar en daar en daar, wordt vernietigd, door wat? Moet u zeggen: waarom wordt dat kind daar vernietigd? Waarom heeft dat kind niet te eten, die mens?

(Meneer in de zaal): 'Ja, in de aanvang zegt u: de mensen die in de eerste graad leven worden vernietigd. Er wordt toch getrap ... worden geslagen, wonen in het oerwoud ...'

Juist.

Wordt de tweede dan niet ...

(Meneer in de zaal): '...wonen ook in het oerwoud.'

Wordt de tweede dan niet, de derde dan niet, de vierde dan niet ...

Wat hebt u ...?

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar u zegt: "De zevende graad leeft beter, leeft makkelijker." Dat zijn wij, de blanken.'

U hebt meer comfort.

(Meneer in de zaal): 'Comfort.'

Dat is alles.

(Meneer in de zaal): 'Nou ja, goed, maar daartegenover staat dat de Chinezen dat niet hebben.'

Zullen ze zich nog eigen moeten maken. Maar wat is dat? Wat is dat nu?

Wat zegt de maatschappij? Bent u tijdens de oorlog dan niet geslagen? U kunt niet erger geslagen worden, u hebt in die jaren alles beleefd.

Wij hebben het niet over slaan, we hebben het over de graden van het organisme. Voelt u wel? Krijg ik daar gelijk in?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dan snap ik waarschijnlijk iets niet.' (gelach)

Als u het meent, aanvaard ik het, anders is het geen ...

(Meneer in de zaal): 'Meneer, dan zou ik het u niet zeggen.'

Dank u. Dan zou ik u zeggen: leest u nu eens die boeken 'Het Ontstaan van het Heelal', het zijn drie delen. Doe het, doe het.

U kunt ze ... We hebben ze nu niet, ze zijn uitverkocht. U kunt ze daar krijgen in de bibliotheek, toebedeeld, kom dan terug. U kunt me krijgen voor die vraag die u stelt, maar dan komen we tot heel andere problemen. En zult u zien, we houden het vast, die ene toestand, die mens met zijn graden, die vraag vandaag, moet ik vasthouden. Er zijn duizenden wegen, duizenden, één is er maar, die ene, dat is dat lichaam. Daarom zeg ik: wij gaan vanuit het oerwoud, uit het prehistorische tijdperk, naar hoger, dat is nu deze tijd, het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl).

Ik verwijs u ook naar het Oosten, verbeeldt u zich maar niets. Oosterling, kleurling: machtig, machtig.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik even wat vragen?'

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komt het dan, als het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) het hoogste ras is, dat er nog zoveel mensen zijn die beestig zijn, een beestige afstemming hebben?'

Mijn lieve kind, u hebt ook de geestelijke graad nog niet bereikt.

U hebt de geestelijke graad bereikt door Christus, nietwaar? Er gaat toch voor u niets boven Christus? Er is geen Boeddha, geen Mohammed, de profeten niet; Christus is ons licht, nietwaar? Dat is de kosmisch, de goddelijk Bewuste. Handel ernaar en u bent er.

Wat doet de maatschappij, wat doen miljoenen mensen? Ze zijn nog niet zover.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar toch hebben ze het blanke lichaam.'

Tja, maar u hebt ... in dat blanke lichaam leeft de dierlijke graad voor voelen en denken, dat ... Ze knallen u zo neer, nietwaar? Ze hebben geen ontzag voor uw blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), voor uw mens-zijn. Er leeft goed en kwaad in uw maatschappij op de aarde, en die is bewust. Maar, weet u, die vraag ligt dicht in uw omgeving. Is het niet zo?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'In het boek 'De Volkeren der aarde' lezen wij dat we

de laatste wereldoorlog hebben gehad ...'

De laatste oorlog in 'De Volkeren der aarde'?

(Meneer in de zaal): 'De laatste wereldoorlog. Wat moeten we nu denken van de herbewapening, bijzonders op het westelijke halfmond, en wel door de volkeren van (het Huis) Israël?'

Wat moet u daarvan denken? U hebt de atoombom. Neemt u aan, naarmate u die lezingen hebt gevolgd, en de boeken las, neemt u aan dat alles uit de ruimte komt, door God? Dan kunt u ook aanvaarden dat er niets hier op aarde gebeurt of het is hier gebracht door bewust denken, nietwaar?

Hebt u 'De Volkeren der aarde' gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Dan voelt u wel – de aarde zou dit, de aarde zou dat – wanneer die technische wonderen niet op aarde waren gebracht door ... de mens die zag: als ik twee stenen op elkaar schuur, breng, krijg ik vuur ... Dat is die mens ingelegd. Later kwam er kunst, nietwaar, alles kwam en komt, wijsheid ...

(Meneer in de zaal): 'Inspiratie van de ...'

...door de mens die zag: ik leef. Door 'De Volkeren der aarde' hebt u een beeld gekregen – en dan komen we weer bij diezelfde vraag – dat we ons langzaam hebben losgemaakt van de natuur en een maatschappij hebben opgebouwd. Nu zijn we in het huidige stadium.

U hebt Napoleon gezien. Waarom begon Napoleon ... tot eenheid, Napoleon wilde niet anders dan eenheid brengen onder de volkeren. Hij wou ze wel knechten, hij zegt: 'Dat neem ik en dat ...' Maar wat wilde die man? Was die gedachte niet precies dezelfde dan nu in Amerika de verenigde volkeren der aarde doen, en u in 'De Volkeren der aarde' leest, is dat niet precies hetzelfde? Waren die gedachten van Napoleon anders dan deze?

Waren de gedachten en gevoelens van Mozes anders dan deze? Voelt u wel? Mozes zou eenheid brengen. Trek óp die volken, want die massa, die hele massa van de aarde moet één eenheid worden, één geloof, één gevoel, één wijsheid, daar gaan we naartoe.

Nu kunt u zich angstig maken en zeggen: ja, nu komt de atoombom. We krijgen meer van die technische dingen. En Rusland heeft het. En nu schrijf ik, ik heb dat boek geschreven daarzo, die 'Volkeren der aarde', ik zeg: dit is de laatste.

Nu kan ik u wel een beeld geven – u moet het natuurlijk afwachten – ik kan u een beeld geven: tijdens de oorlog had Adolf Hitler gas, en die had gas en die had gas, het is niet gebruikt, de een was angstig voor de ander. Aanstonds gaat Stalin door, Stalin die weet, Stalin is niet zo dom, Stalin heeft bewustzijn, heeft een andere taak, voor zichzelf alleen, voor zijn volk. Adolf Hitler had een universele taak (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). Stalin heeft

geen taak, dat is alleen een dictator, of een heerser, voor zijn eigen massa.

Adolf Hitler had een taak voor de wereld. Goed of verkeerd, doet er niet toe; dat leest u, nietwaar? Die man, die ziel, die gedachte, die bezieling bracht eenheid – hoe dat gebeurd is, doet er niet toe, daar hebt u het alweer, om de zaak heen, om de eigenlijke wet – hij bracht eenheid. Hij wilde eindelijk eens die mensen tot één gedachte, allen voor één en één voor allen, brengen, geluk, vrede en rust. Ja, door zijn voelen en denken – en die handelingen hebt u leren kennen – door geweld. Gaat niet.

Maar Stalin, als u angstig bent voor Rusland, voor Stalin, dan kunt u, dat kunt u, dat is natuurlijk vanzelf, spreekt vanzelf ...

(Meneer in de zaal): 'Ik ben meer angstig ...'

U moet me niet in de rede vallen.

(Meneer in de zaal): '...voor de andere kant.'

U moet even wachten, ik geef u aanstonds het woord.

...dat kunt u. En zoals het er nu uitziet op de wereld voor de volken – nu kom ik naar uw vraag – staat deze massa, deze mensheid, er slecht voor. Begrijp goed, u hebt, wij hebben, de wereld heeft Stalin enige malen aangevalen en uit zijn rust geslagen; die gelooft u niet meer, u niet, niemand.

En wat doet nu het westerse kind? U kent 1939-1945; samen hebben zij een lagere graad overwonnen. Want u moet nu niet gaan denken dat Adolf Hitler weer gelijk had; hij hoefde het bezit niet van de wereld te hebben, dus dat werd hem volkomen weer ontnomen.

En tezamen heeft goed en kwaad, graden van bewustzijn, hebben zij dat dierlijke, dat afbrekende, vernietigende overwonnen; móést overwonnen worden. Had Stalin, dat staat daar in, en had Adolf Hitler, hadden zij de tijd, hunzelf, hun volk begrepen, hadden deze twee heersers de wereld in hun macht gekregen. Maar het zou niet, dat zou niet. En hoe eenvoudig, hoe dicht bij deze persoonlijkheid lag niet dat bezit, leefde niet deze ruimte? Maar het zou tegen elkaar in. En u leest ook weer in de boeken, want nu komt het erop aan: u doet dat niet, en u zult dat niet, en u zult zo gaan en zo gaan.

Had Adolf Hitler gezegd in die en die tijd: 'Ik ga door', dan had hij in twee maanden Brits-Indië en Engeland en alles overwonnen. Maar wat deed hij? Hij nam rust. Hij zou rust nemen; voelt u wel, ook weer bezieling.

Wanneer we die boeken ontleden dan voer ik u mee naar Chamberlain, naar Churchill, die mensen die voor de mensheid een taak tijdens deze jaren hebben verricht. Dacht u dat die mensen niet, deze persoonlijkheden, niet waren geïnspireerd? Dacht u dat Churchill, dat Chamberlain, dat die andere mensen, Roosevelt, dat die op eigen kracht die gevoelens ten opzichte van miljoenen problemen hadden kunnen stellen?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Overall waren meesters, overall was de inspiratie aanwezig. Dáár stond een meester uit die sfeer. Stalin, Hitler, Roosevelt, Churchill, die mensen werden bezielt, dat lag in handen, sinds duizenden en duizenden eeuwen, in handen van meesters, van u, en uw moeder, en uw vader, meesters die de Christus dienden (zie artikelen ‘Hitler’ en ‘Evolutie van de mensheid’ op rulof.nl). Zijn afgezanten komen terug. Hij zegt: ‘U ziet het. Wat is er in de ruimte? De aarde heeft alleen goed en kwaad, bewust goed en kwaad. De aarde is de hoogste planeet in deze ruimte, die het hoogste bewustzijn vertegenwoordigt. Wat moeten we doen? We moeten die volkeren naar dáár brengen, die hebben iets nodig.’

Waarom kreeg een volk, waarom heeft uw volk het gevoel gekregen om daar naar Indië te gaan? Om dat land te nemen? Neen, mijn vriend, om daar bewustwording te brengen. Nu hebben ze u niet meer nodig, u raakt het ook kwijt. Ik heb in 1946 een lezing gegeven, ik, over Indië en u, en toen heb ik gezegd: u raakt dat kwijt. Want elke cel in de ruimte, elk volk krijgt een zelfstandigheid, nietwaar?

Maar hebt u geen angst. U kunt ... Ik kan het u immers niet bewijzen, ik kan toch niet zeggen, ik kan u toch niet in de toekomst laten zien? Maar Stalin gelooft u niet: ‘U hebt me’, ik ben dat, ‘u hebt mij met uw duizenden en uw honderdduizenden telkens maar weer aangevallen, dacht u dat ik u ging geloven en aanvaarden als u zegt:

“Ik wil, wij willen vrede, wij willen dit en wij willen dat”?’

Als u vandaag, nú, uw atoombommen in het water gooit en u hebt geen geweer meer, geen kogel, geen granaat, dan aanvaardt Stalin u. Maar hij gelooft u niet.

Wat doet u met een wild dier? U moet eerst dat dier benaderen. Wilt u dat dier temmen? Wilt u vriendschap sluiten met uw hond en uw kat? Trap het dan niet van u af, en denk het dan niet van achter, van voren, van links, van rechts, vanuit de ruimte te bereiken, maar betreedt het, kijk dat dier in de ogen.

U hebt Stalin zo gemaakt. De mens uit die tijd van Rusland, heeft het Westen zo gemaakt. Wat deed Napoleon daar? Moskou in brand steken, de mensen vernietigen, miljoenen mensen, duizenden mensen. Toen die en toen die. Toen kwam Adolf Hitler nog eens een keer.

‘Dacht u dat u mij nogmaals die rechtvaardigheid kunt laten zien en ik u moet aanvaarden: ik geloof u.’

Die Stalin is niet zover van uw bewustzijn weg.

Ik ben waarachtig geen communist, of hoe noemt u dat, maar de geestelijke rechtvaardigheid, de menselijke bewustwording, uw gevoelens, uw in-

tuitie, u zegt het zelf tegen die mensen.

‘U hebt me al driemaal bedrogen, maar ik geloof u niet. Bewijst u eens wat u kunt.’ Dat is Stalin, dat is dat Russische volk.

En wat doet het Westen? Het Westen moest alles laten. Die miljoenen moet u mij geven. De opperste macht, het bewustzijn van de ruimte weet wel raad met die centjes. En dan deden wij daar goede dingen mee, maar nu wordt dat bezit verknoeid, verknoeid, u hebt immers geen ... Hebt u een massageloof? Vraagt u mij iets anders, vraag mij iets anders. Men heeft André gevraagd in die tijd, in de oorlog: wat had dit volk, en dat en dat en dat volk moeten doen?

Hoe had gij tijdens de oorlog moeten handelen? Wat had u als massa moeten doen? Is uw koningin, is uw parlement goddelijk bewust? Is uw koningin in staat om te zeggen: nee, ik ben het, ik ben het. God, ik heb een God? Heeft uw koningin een God? Nee, is dat zo? Neen, is dat zo, is dat waarlijk zo?

(Meneer in de zaal): ‘Of mijn koningin een God heeft?’

(Zaal): ‘Ja.’

(Meneer in de zaal): ‘Zij heeft een God, maar of zij Hem aanvaardt, of zij Hem begrijpt, dat ...’

Zij bidt en zij dankt, en zij is op haar troon neergezet door goddelijke macht, waarom aanvaardt zij haar God dan niet?

Kunt u beter de dingen bedenken en regeren dan uw God dat kan?

Weet u wat de toekomst is, mijn vriend? Dat de meester, de goddelijke kern ... de koning dag en nacht op zijn knieën neerligt en vraagt: God, beziel mij zodat ik mijn kinderen zal kunnen leiden. Dat wordt het.

Maar had uw volk, had Europa zich overgegeven – nu komt het en ik krijg onherroepelijk van u gelijk, want dat is het – had dit volk, deze miljoenen wezens zich waarlijk overgegeven aan God, dan waren er wonderen geschiedt? Neen, dan had God u, doordat gij Zijn kinderen zijt, in Zijn harmonie gevoerd en beschermd.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Dat gebeurt er. Een enkeling, u ... kunt u bidden, kunt u vertrouwen, kunt u geloven? Bent u vrij van de maatschappij, van leugen en bedrog, van dit, van bezit, en van alles? En wilt u waarlijk voor honderd procent, voor duizend procent met uw persoonlijkheid, met uw gevoel, met uw liefde voor Christus, voor verruiming, voor ontwaking, voor geluk, vrede en liefde vechten? Kunt u dat? Dan krijgt – daar gaat het niet over – dan krijgt u bezieling. Hebt u dan nooit op de aarde eens een enkeling gezien die waanzinnig is van gevoel om de mensheid te overtuigen, te bezielen, en ze tot de ruimte te voeren, tot Christus?

Neem uw jehovakind maar. Hebt u daar vijf procent van? Wees blij en dankbaar dat u geen jehovabewustzijn bezit, want dat kind loopt daar: over vijf minuten vergaat de wereld. Maak u gereed want over vijf minuten gaat het geschieden!

Waanzin. Voor brandstapels, voor verdoemenis vecht dat kind.

Is dat zo? Kunt u dat? Dat kind vecht voor duisternis. Die krachten, die bezieling worden voor niets verbruikt.

Maar hebt u dit, voor dit, voor het normale, voor het ruime, voor de theosofie, voor de Rozenkruizers? Hebt u het voor het boeddhisme, voor het mohammedisme? Wat hebt u hier in uw ruimte, wat vertegenwoordigt u? Bewijs eens dat God u kan bezielen. Dacht u dat er dan geen wonderen gebeuren? Dat zijn geen wonderen, mijn vriend, maar u wandelt daar en in ene keer krijgt u het gevoel: ik moet terug, ik moet terug. Neen, ik ga linksaf. Wanneer gaat ge goed rechts, goed links, goed voor, goed achteruit, goed omhoog, wanneer?

Wanneer kunt u zeggen: ik ga links door de ruimtelijke bezieling, besturing, harmonie, rechtvaardigheid? Wanneer rechts en links en hoog en achteruit? Wanneer? U bent bezield, u gaat aan de ren.

Er zijn van die wonderen ontstaan tijdens de oorlog, dat: 'Lopen en rennen, en maakt dat ge wegkomt uit deze buurt!'

'Nee', zegt de moeder, 'ik ga heerlijk hier plaatsnemen, want mij gebeurt niets.' En ze zat daar, en dát was alles weg, en zij zat er nog. Kent u die wonderen niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dat is de massa, dit is de enkeling die beschermd wordt, door wat? Daar hebt u God niet voor nodig. Stel mij kosmische vragen, stel me duizenden dingen. Waar ligt dit antwoord? Ik geloof dat niemand het van u weet en voelt, ook al hebt u al de boeken hier gelezen. Wie heeft hier dat kind het gevoel, de wijsheid gegeven om te blijven zitten, zo, rustig? Wie? Wat? God?

(Er worden verschillende antwoorden door elkaar gegeven.)

(Iemand in de zaal): 'Ze had het heilige gevoel ...'

Zeven tegelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Innerlijk bewustzijn.'

Het innerlijke bewustzijn. Het léven waarschuwde dit kind. Hebt u geen vader, geen moeder, geen spiritualisme, geen kosmische ruimte, geen God, geen Christus voor nodig. Uw léven, als u werkelijk, ziet u, als u geen stoornissen in u hebt, dan waarschuwt het léven u om niet te sterven. Is het niet mooi?

En wanneer het volk zich nu overgeeft, in de oorlog, in 1929 had kunnen zeggen: 'Gaat u maar, Adolf, want wat jij doet dat zullen wij aanstonds wel

zien. Gaat u maar rustig naar België, Frankrijk, naar Engeland', en zet de wereld maar open. Ik heb eens gezegd, de mieren en de sprinkhanen hadden Adolf Hitler, de malariamug had hem vernietigd, volkomen. En Adolf – met zijn miljoenen, met zijn duizenden – die had over de wereld kunnen gaan, maar de malaria, de pest had hem vernietigd, omdat het kwaad pest is, vernietiging, afbraak.

Maar wanneer, wanneer heeft zich de massa als volk overgegeven aan een God om te geloven? Maar wanneer kan een volk als massa zeggen: ik ben vrij van zonden, gooi niet met de eerste steen?

Kan dat de enkeling, kunnen er tien, kunnen er duizend mensen, kunnen die zeggen: ik ben vrij, ik ben waarlijk een mens, ik ben in harmonie met God, met Christus, met de ruimte. Ik kan zeggen:

Ik word beschermd.

Kijk eens hier in dat onderbewustzijn, hoeveel moorden liggen er nog, hoeveel kwaad is er nog, hoeveel oorzaak en gevolg? De enkeling ... Nu tien, honderd, duizend, miljoenen mensen. En wanneer die miljoenen mensen nu vrij zijn van oorzaak en gevolg, van haat, vernietiging, bedrog, dan eerst kan immers de goddelijke bescherming komen. Dan eerst kan dus het leven tot de persoonlijkheid zeggen: stop! Niet vóór, niet achteruit; laat maar lopen.

Dat is allemaal, dat loopt allemaal naar de eigen duisternis, dat gaat allemaal bergafwaarts. Wie vertrouwen heeft, wie gevoel heeft ... Tijdens de oorlog zijn die wonderen ontstaan, werden verstoffelijkt.

De man zat neer ... Wie gevoel, wie liefde heeft, wie klaar is met de aarde en de weegschaal in harmonie heeft gebracht voor goed en kwaad en de liefde, die kan niets gebeuren, niets geschieden.

(Klapt in zijn handen.)

Dank u.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): 'Nog eens over Bellamy (Edward Bellamy, 1850-1898, Amerikaanse schrijver), was deze mens ook geen inspiratie?'

Bellamy komt vanuit onze wereld. Is Bellamy niet precies hetzelfde weer, dat wij schrijven in 'De Volkeren der aarde'? Eén bron, één sfeer, één gevoel, één gedachte, één persoonlijkheid, één bewustzijn. Volg Bellamy en doe zoals Bellamy het wil, en u krijgt vrede, rust op aarde. En dat heet dan: allen voor één en één voor allen. En Napoleon had er iets van, en Adolf Hitler bracht het weer tot hoger bewustzijn (zie artikel 'Hitler' op rulof.nl). Maar Bellamy, en de geestelijke wetenschap, is de Universiteit van Christus.

Is het niet de moeite waard? Dan dank ik u.

(Mevrouw in de zaal): 'Wat u zojuist zei van die vrouw die daar bleef zitten, maar dat kan toch ook, bij een christen uit de tegenwoordige kerk kan

dat voorkomen? Ik ken mensen die zouden zeggen: ik blijf hier, nee, God wil dat ik wegga ...'

Dat kan gebeuren bij de katholiek, bij de protestant, bij het joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), bij elk mens.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik geloof er niet aan ...'

U hoeft niet te geloven, hoeft niet ... U hoeft dit niet te aanvaarden. U hoeft niet te geloven in reïncarnatie. Als u dit aanvaardt ... dat krijgt u, niet? U bent nu, dat is uw man, en u bent zijn moeder (zijn vrouw), nu zit u 's avonds bij elkaar en u spreekt, u bent protestant, katholiek, prachtig, prachtig. Maar dan kunt ... u komt niet los van uw kerk.

U hebt die ruimte; u staat dáár al voor verdoemdheid.

Maar u komt hier in onze wereld en u krijgt een oneindigheid voor u te zien, en dan kunt u samen gaan spreken.

Ik heb de mensen eens verklaard ... U wilt liefde, wilt geluk; waarom snauwt u? Waarom grauwet u? Waarom breekt u dat leven af? Wanneer u zegt ... Er zijn mensen die moeten dat, er zijn mensen die willen dat niet. De man voelt voor deze dingen, de moeder zegt:

'Ga weg met die onzin.' Die vrouw, die moeder die laat zich op dit ogenblik volkomen natuurlijk zien, dat is haar halt. Maar dat is ook haar liefde. Meer is het niet.

Een schilder hangt door zijn werk zijn persoonlijkheid en zijn naamkaartje aan de muur.

Maar de moeder en de mens, de man, en de moeder zegt ... Wanneer het 'nee' is en u hebt ongelijk, staat u stil.

Maar dat wil niet zeggen ... dat komt, er komt geen geloof bij, en een geloof kan komen, u kunt alles doen van de wereld, alles, alles, alles, u blijft niettegenstaande al uw wijsheid, ook al bent u een godgeleerde, blijft u leven. En dát leven – vertelde ik zo-even – is in harmonie of in disharmonie. Bent u in harmonie dan kan de voortgang plaatsvinden, de bezieling, het beschermen – niet? – de bevolking, deze kant uit. Maar wanneer u in disharmonie bent, dat is dat leven ... Voor wat? Hoe oud moet u worden? Wat hebt u nog te doen hierzo? Waar leeft u voor? Voelt u? Die wetten ... Waar leeft u voor? Bent u moeder? Goed. Moet u nog een kindje baren, bent u daar nog voor hier, dan zal eerst dat kind komen. Er is niets in de wereld, welke mens ook, die dat kan tegenhouden: u wordt moeder.

Als een moeder haar kind op vier- of drie- of tweejarige leeftijd, of in haar vernietigd, dan is ... Dan zult u denken: de mens heeft dat in handen. Nou, dat weet, dat kent de ruimte. U kunt geen mens vernietigen op vierjarige leeftijd, kunt u niet, kan niemand, als dat wezen, die man of die vrouw zeventig jaar oud moet worden: dat leven leeft zich uit. Voelt u wel? Waarom?

U hebt zichzelf zover gebracht, u hebt de wieg genomen, u hebt hem daar neergezet, u bent eruit gewandeld, en nu móét u moeder worden en u zúlt moeder worden. Er is geen oorlog, geen vernietiging mogelijk om u uit die goddelijke harmonie te slaan, dat is toch uw bezit weer, dat is het contact met uw ruimte, dat is uzelf, dat bent ú, dat is uw persoonlijkheid, dat is uw gevoel, dat is uw wetenschap, bezit.

Voelt u, dat u toch ondanks alles weer ziet dat de goddelijke wetten doorgaan? Een goddelijke wet is niet te vernietigen. U kunt miljoenen mensen vernietigen en doodmaken en doodschieten, ze komen toch terug, want er is altijd nog een moeder ... Ja, wanneer u al de levens op aarde nu zoudt opruimen en er was geen voortplanting meer ... Maar wanneer er nog twee mensen op aarde zijn, twee, een vader en een moeder, dan is nog de schepping door te voeren.

Natuurlijk brengt u er een kosmische storing, want u hebt miljoenen mensen nodig om die goddelijke harmonie voor biljoenen zielen ... Voelt u wel, dat zijn biljoenen zielen. Er leven meer mensen in de wereld van het onbewuste dan op aarde. Er wachten meer zielen om geboren te worden dan er aan mensen op aarde zijn. Er wordt meer vernietigd dan normaal geboren wordt, natuurlijk. Voelt u wel? Want, oorlog, misdaad, moord, ga maar door, op straat, ongelukken, dat is allemaal disharmonie.

Maar voor de ruimte is het weer: u gaat niet voor uw tijd, geen seconde te vroeg, geen seconde te laat. Wanneer een mens vermoord wordt dan kunt u ervan verzekerd zijn: die mens is in een vorig leven in die toestand gekomen, heeft disharmonie gemaakt en geschapen, en gaat er zelf aan.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Is degene die dan de oorzaak is voor de dood verantwoordelijk daarvoor?'

Jazeker, moet u goedmaken.

(Mevrouw in de zaal): 'Alles is vastgelegd, zegt u.'

Vastgelegd? Dat zou u wel willen. Dat zou u wel willen. 'Het is vastgelegd.' Het wil niet zeggen, God ... Voelt u? Daar hebt u het weer, dezelfde vraag. Wij hebben het over de mens, maar we hebben het niet over God. We hebben het over menselijke harmonie, ruimtelijke harmonie, maar dan hebben we nog de goddelijke wet niet ontleed.

Als u een moord begaat dan doet u dat zelf, dat heeft God u niet opgedragen. U bent dus met kwaad verbonden. En u brengt nu het kwade naar het goede. En het goede is harmonie en het kwade is disharmonie. Dus u gaat die twee werelden met elkaar ... u laat ze niet botsen, maar u gaat ze met elkaar verbinden; en nu zien we niet meer wat goed en verkeerd is, en lost alles op.

Wat u doet, bent u zelf. God heeft u de volmaaktheid gegeven. Voelt u wel? En nu gaat u, van daaruit gaat u deze problemen bezien, bevoelen, en dan ziet u zichzelf.

Tevreden? Denk er dan even over na. Bent u klaar met uw vraag?

(Mevrouw in de zaal): 'Volmaakt, heeft Hij de mens volmaakt ...?'

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): 'En ze zijn ontstaan uit een plasma.'

Ja, maar dat was de goddelijke kern, goddelijk plasma uit God. God, voelt u wel?

God is een 'g', een 'o' en een 'd'. Maar in het Oosten heet God Ra, Ré – Mohammed, of Mohammed niet – Allah. We noemen God 'Wayti'. U kunt God ook een boom noemen. Die God die men u gegeven heeft, heeft men gevormd door een woord, in elkaar gezet, hebben de meesters gedaan. Ze hadden God – wij noemen God 'Wayti' – Ra, Ré.

U moet God zien als het leven, het léven. Dat leven is uit die ruimte gekomen, en er was voor de schepping duisternis. Er is een aura gekomen, een werking, dat was de Albron, de Almoeder. Dus u kunt God moeder noemen. In India – kent u Ramakrishna? – oosterling ziet God hoofdzakelijk als moeder, want als moeder leert u God en Zijn wetten kennen, door de wet te beleven als moeder komt u tot het vaderlijke, en dat is God als vader, dat is de schepper.

Maar u moet dat God ... alles wat u op aarde ziet, bezieet, uw ganse woordenboek moet weg en dan houdt u alleen het léven over; en dat is harmonie, dat is rechtvaardig en daar bent u deel van. Maar toen wij begonnen, zelf het leven in handen kregen, wilden we meer, en toen maakten wij fouten. Maar dat zijn geen fouten. U hebt nooit een zonde gedaan. Er zijn geen zonden. U hebt een mens vermoord; nog nooit, er is nog nooit iemand vermoord.

Voelt u nu de waanzin van mij? Want er is geen dood, er is nog nooit iemand gesneuveld. In de oorlog zijn er miljoenen mensen vernietigd; er is er niet één vernietigd, de persoonlijkheid keert terug. Voelt u hoe eenvoudig het wordt, en dat ruimte, die oneindigheid in u leeft, hier in u? Hier hebt u dat kind ... wat u dáár vermoordt, draagt u over zoveel eeuwen terug. Er is geen zonde, er is alleen evolutie.

Er is geen duisternis, er is alleen onbewustzijn.

Leert u dit op aarde?

Duidelijk? Wordt het niet mooi? Denk er eens even over na, bespreek het met elkaar.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester. Door welke wetten is diezelfde moeder eigenlijk heerseres over een ruimte waarin zij beschermd wordt voor het

bombardement?’

Iemand gaat, een vriend van André gaat, loopt op straat, komt, heeft eten gehaald. Hij zegt: ‘Op dat ogenblik moest ik en zou ik van mijn fiets: ga een pijpje roken ...’

Dat is mijn broeder Jan geweest die altijd vroeger draaide (de muziek verzorgde aan het begin en einde van de avond). Hij weet niet dat wij hem hebben beschermd. Nu is hij van me weggelopen. Wist u dat niet?

Hij zegt: ‘Ik kreeg het gevoel’, vertelt u het hem maar, ‘ik kreeg het gevoel, ik zou stoppen. Mijn vriend is naast me. “Ja, ik kom, ik haal je wel weer in.”’

Hij krijgt ... Ik kan dat mens niet bereiken, dit kind niet. Maar deze Jan wel, dit leven wel, dit leven draaide daar voor mij. Ik zeg: ‘Dan zal ik u een dienst bewijzen.’ En had ik het niet gedaan dan was uw goeie Jan al aan onze zijde geweest, door moord, Johan. Maar hij stak zijn pijpje op.

En die man die doorgaat ... Komen de vliegtuigen: rrráang! Die kon ik opvangen. Dood. Neen: ‘Waar ben ik?’ Ik zeg: ‘Kind, kom maar, ik breng u naar een weide waar ge rustig zult zijn en uw leven in handen zult nemen.’ En nu, die Johan die leeft hier nog.

(Meneer in de zaal): ‘De eerste mensen kenden dat niet, die bescherming, want dat leeft toch in de mens zelf ...’

De eerste mensen? Waar hebt u het nu over?

(Meneer in de zaal): ‘Ik bedoel, die waarschuwing die u gaf aan Johan ...’

Die was te geven aan dat leven. Maar de eerste mens kon ik niet bereiken, want die zou over, móést over door die bom.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Dus ik had, ik had niet ... Wanneer gij in harmonie zijt met alles, wanneer u moet sterven ... Waarom had ik deze beide levens niet op kunnen trekken: Stop!!?

Er zijn duizenden mensen geweest die plotseling het gevoel kregen: Blijf hierzo, blijf! En zij waren beschermd. Wie dáár stond was weg, weg. Duizenden. In deze vijf jaar zijn er goddelijke wonderen gebeurd: eigen bescherming.

Maar dit leven zou gaan, zou komen, voorbij; Johan niet. Ik heb het hem nooit verteld, André heeft het nooit verteld wie het was. Ik heb het André niet verteld, André weet het niet, nu vanavond voor het eerst. Voelt u? Dat zou komen, niet? Ik verbind u natuurlijk ... In die oorlog heeft hij nog niet gedraaid, maar dat leven ... Voelt u wel, voelt u de kloof hierin? Ik bedoel die Johan die hier gedraaid heeft voor mij.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, ja, ja. Ja.’

In die tijd heeft hij nog niet kunnen draaien, maar ik kende dit leven. Miljoenen mensen hebben met u verbinding. Weet u wie ik bedoel? De mens

die mij volgde en voor mij de platen speelde. Is het nu duidelijk? Dat leven kende ik uit vorige levens. Daarom zei André ook tegen hem: ‘U zult genezen.’ We gaven hem de genezende gave. Hij geneest immers, nóg. Die kon ik beschermen, en dié niet. Maar toen kende hij André. Ja, ja. Maar ik kende dat leven. Dié ziel zou sterven, zou verongelukken; dít leven niet. Wat is dat?

Voelt u waarheen het gaat? Wanneer u in harmonie zijt met God, kan er geen haartje op uw hoofd gekrenkt worden.

Wanneer u narigheid hebt, ziekten hebt, tbc, kanker, en al die vreselijke oorzaken en gevolgen, narigheden, pijnen, verschrikkingen, dan hebt u daarmee te maken, of u kunt niet ziek zijn. God heeft geen ziekten geschapen, geen ellende. U komt bij mensen waar u de ellende zult beleven. Waarom bent u geen prins, geen koning? Waarom maakt u zich zo druk om in leven te blijven? Waarom moet u zo alles geven voor uzelf? Wees blij dat u zo bent, want wat is het niet?

(Tot de zaal): Wie van u?

Voelt u mij?

(Meneer in de zaal): ‘Helaas niet.’

Voelt u dat niet?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Dacht u dat rijkdom bezit was?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Ik zei: doe alles, doe alles. Eet en zorg voor uw huisgezin, uw eten en drinken, doe dat goed, en speel niet te veel voor Frederik.

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Over Frederik had u het net, maar in het tweede deel van ‘Maskers en Mensen’ daar zegt Frederik: ‘Ik ben in de torenkamer van de piramide geweest.’ Ja. ‘Hoe moet ik dat eigenlijk opvatten? En misschien in aansluiting daarop, zou u misschien iets meer over de piramide kunnen vertellen?’

Kijk, Frederik zei: ‘Ik ben in de piramide geweest.’ U kunt er ook ingaan, hoor. De piramide staat voor elkeen open. U kunt de torenkamer beleven. Gaat u maar naar Egypte, maak die reis maar, en ga in de torenkamer, en leg u daar neer, en dan beleeft u iets.

Maar wie is nu ... Wat is de piramide? Wilt u dat weten?

Ik kan mij daar vanaf maken in enkele woorden. De piramide bent u zelf. Dat is de mens. De mens met zijn innerlijk leven, dat zijn de gangen, boven. Wanneer ik met u meeding ... We kunnen over de piramide zeven boeken schrijven, over de graden van bewustzijn van de piramide. De graden van bewustzijn voor de mens: dierlijk, voordierlijk, dierlijk, grofstoffelijk, stoffelijk. Dan krijgt u zeven graden voor uw geestelijke bewustwording.

De piramide is uw prehistorische tijdperk. Voelt u dat? Het oerwoud, waar wij over hebben gesproken, zijn de fundamente. Moeten we naar beneden. De piramide die leeft in stof boven, en is beneden ook zo diep. De piramide kent men nog niet. U hebt de graden voor de piramide voor organisch leven, en de graden voor innerlijk leven: ziel, geest én astrale persoonlijkheid, tot in uw goddelijke Al. Dát is de piramide. Maar dan moet ik met u mee, want u kent de piramide niet. Maar dan ga ik hier met uw darmstelsels beginnen, met uw centraal zenuwstelsel, gevoelsleven, zonnevlecht, en dan komen wij door die en die gangen, en dat is uw pad van Eden. En dan gaan we meten hoe diep of uw bewustzijn is. Dat zijn ... De stenen spreken. Nu kunt u de diepte van een steen, de breedte van de steen, de hoek van de steen ... en dan krijgt u een nieuw wezen, nieuw bewustzijn, nieuw voelen, nieuw dagbewustzijn, en dan gaat u al stijgende omhoog; vanuit het onderbewustzijn naar het dagbewustzijn, tot de geestelijke graad van denken en voelen; en dat is de koningskamer.

Dat is dat mooie schilderij wat André heeft ontvangen van het graf van Ramses III. Voelt u? Is het niet interessant? Daar kunnen we nog tien, twintig boeken over schrijven; we hebben geen tijd.

Maar nu bent u de piramide. U loopt, u wandelt, u maakt uw pad af. Dat is ook in de piramide te zien. Dat hebben de meesters gebouwd om de mens een fundament te geven hoe hij ten opzichte van ruimte en God, de Albron is; dat is de Piramide van Gizeh. Heel interessant.

Wat wilt u nog meer weten?

Dan moeten wij daar naartoe – voelt u wel? – dan gaan we deze gang in, we klauteren omhoog, nu leven wij in die en die tijd, we leven hier in die en die tijd, dat is het bewustzijn van toen. U kunt dat ook, dan gaan we de stenen afmeten, dat wordt berekening, dat wordt een machtige berekening. De wiskunstenaars van de ruimte hebben dat ingeschakeld en uitgemeten, u wordt tureluurs van al de cijfers. Wij doen dat door gevoel, wij schrijven dat boek anders. Een Engelsman, geloof ik, heeft het u gegeven. Maar de Egyptenaren hadden het in hiërogliefen kunnen doen, en dan is die steen een eend en dat is een vogel met een staart.

Hebt u nooit een hiëroglief vanuit het oude Egypte gezien, een vogel met een staart hier uit de zij? Of hier links, of uit het hoofd, of daar? Dat wil zeggen, dus: een Groot Gevleugelde met dierlijk bewustzijn. Ten opzichte van wat? Van dit staan: fundament. Komt dat dier uit uw borst, dan is het voelen en denken. Komt het uit uw hoofd, is het wijsheid. Zo heeft de Egyptenaar aan het beeld, een hiëroglief ... van het beeld een hiëroglief gemaakt. Dat wil zeggen: de werkelijkheid versymboliekt omdat, wanneer die wijsheid naar buiten kwam, zij wisten dat die wijsheid werd bezoedeld en mismaakt. En nu

is de Egyptische wijsheid nog in het onbewuste, want de egyptoloog, velen, ze kennen iets van de hiërogliefen, maar ze hebben de eerste graad slechts ontleed. Voelt u wel? Want elke hiëroglief heeft weer kosmisch bewustzijn. De eerste graad in uw voelen en denken. Dus aards gevoel, aards denken, heeft een hiëroglief uit het oude Egypte. Maar die hiëroglief heeft ook kosmisch voelen, denken, zweven, de ruimte. En wat weet uw egyptoloog daarvan? Wat vertellen u de boeken van geestelijk bewustzijn door een hiëroglief? Niets. Die zijn er nog niet.

Die zijn nog niet te koop. Die moeten nog geschreven worden. Want uw mensheid ... De ingewijde die dat kan, moet nog geboren worden voor die toestand.

Voelt u wat daar allemaal in leeft, in de piramide? Begrijpt u er iets van nu?

Maar ik moet met u mee in het gebouw om ... U kent ... Nu gaan wij spreken over uw nier, u hebt een nier gezien, een borst gezien, een centraal zenuwstelsel kent u. Ja, maar waar leeft dat?

Nu moeten wij dat stuk steen – want het is in steen uitgebouwd, de stenen zullen het zeggen – moeten wij die steen bevoelen, bekijken, de ruimte ervan vaststellen; en naarmate dié ruimte uw éígen ruimte, voelen, denken, liefde, geluk, rechtvaardigheid, harmonie.

In dat stuk steen, zo breed, zo diep, zo hoog, zo links, zo rechts. Daarom is het mooi, daarom is het diep, de moeite waard.

Tevreden?

(Tot iemand in de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Zeg meester, hoe hebben we nu de Sfinx te zien ...’

De Sfinx ...

(Meneer in de zaal): ‘...die ook door Frederik wordt beschreven daarzo?’

Hoe voelt u de Sfinx? Napoleon zei: ‘Hij kijkt neer op eeuwen wijsheid.’

We hebben vanavond over vele dingen gesproken, nietwaar? Wij gaven vanavond een beeld waardoor we ruimte, tijd, oerwoud, alles konden volgen.

Ik zeg niet die twee woorden. Wat is de Sfinx? Het is dicht bij elkaar. Wat is de Sfinx voor de piramide?

(Mevrouw in de zaal): ‘Bewustzijn.’

Zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Bewustzijn.’

Bewustzijn, zegt u.

(Er wordt nog iets gezegd.)

Hè?

(Mevrouw in de zaal): ‘Moederschap.’

Moederschap, in dierlijke vorm, de moeder in een dierlijk gewaad. You ... No, ik zal het u niet vertellen. ‘Jij met je dierlijk bewustzijn, geef me een

woord voor mijn vader ...’

Als u naar ... Ga met mij mee. Hebt u de centjes, dan gaan we samen. Ik kan wel vanuit mijn ruimte daarheen gaan, maar dan ziet u mij daar niet. Ik moet het door dit doen, door dit. En dan neemt u André maar mee, en dan gaan wij eens luisteren naar de Sfinx.

(Meneer in de zaal): ‘Ik hoop het nog eens te kunnen doen.’

Dat is de moeite waard, mijn kinderen, dan gaan we daar neerliggen op een avond, niet in de winter, kunnen we doen, maar dan leggen we ons neer op een avond en dan zeg ik ... Wanneer het zes uur is dan gaan we denken, dan beginnen wij te denken, zes uur in de avond – niet om half vijf, om half zes, of zeven minuten voor zes – wanneer het zes uur geslagen heeft volgens die tijd, dan beginnen wij te denken om af te dalen naar de Sfinx. En dan zijn we om half negen klaar, gereed, tenminste, velen van u.

Wat is dat? Meditatie. De Sfinx straalt over de wereld. U maakt zich gereed, u gaat mediteren, u stemt zich op dat leven af, en dan gaan wij daar uren en uren neerliggen. Stil zijn. Kunt u hier ook. Haalt u ze maar. En dan gaan we neerliggen en denken. Rust. U kunt uw sigaretje nog roken als u wilt, maar het stoort u. Er zijn er die dat wel kunnen. En dan wachten wij tot de Sfinx gaat spreken, dan wachten wij tot het gevoel zich opent ... en dan gaan wij die universele diepte aanvaarden en beleven. En dan zegt zij: ‘Ga met mij mee, dan zult u de allereerste gedachte beleven waardoor ik ben geworden die ik ben.’

En dan is de Sfinx de moeder voor de piramide. Want de piramide is vaderlijk en de Sfinx is moeder.

U hebt daar moederschap en vaderschap in de woestijn. U kunt het wel de leeuw van Juda noemen. Heeft ook weer ... want ze heeft ook weer haar Bijbelse afstemming. Ze heeft haar kosmisch gebeuren, ze heeft een paar ogen, kan voelen, ze voedt het kind, ze heeft organen, ze heeft afstemming op (het Huis) Israël, op Mozes, op Noach; zij. Wie is dat?

Dat bent ú als moeder. En wanneer u dan naar boven gaat, wanneer u hard naar de piramide loopt en u wilt dat gebouw maar zien en u loopt zo eventjes naar die Sfinx te kijken en u rent dan door om de piramide te betreden ...

Wanneer u met mij gaat, dan liggen we daar weken en weken aan de voeten van de godin, te rusten, te wachten, om ons gereed te maken, totdat zij zegt: ‘Ga nu en breng mijn kus tot hem, mijn kus tot hem.’ Dat is ... Uw vaderlijke kus heeft geen betekenis. Maar die te brengen vanuit het moederlijke bewustzijn naar de schepper, is bezieling, is wijsheid, is eenheid.

Hoe wordt de Sfinx, hoe wordt de piramide beleefd? Voelt u wel hoe mooi, hoe machtig, hoe universeel dat leven wordt wanneer u voor dingen, technische kunst, geestelijk kunst komt te staan die door universeel denken is

opgebouwd? Dan beleeft gij uzelf, uw God, uw ruimte, uw Albron.

De moeite waard? Wist u dat?

Meester Alcar heeft het even aangeraakt, maar wij kunnen geen boeken ... Het gaat ons niet om de beelden die er staan, maar het gaat de ruimte om u de angst te ontnemen in de eerste plaats voor 'de kist'. Want er is geen dood, er is geen Magere Hein, schrijven wij in 'Jeus van moeder Crisje'.

Nu, nog meer? Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, we hebben gehoord, mensen die daar in de piramide waren, die krankzinnig geworden zijn.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat de mensen die in de piramide waren, krankzinnig van angst geworden zijn. Dat ligt dan aan hun afstemming.'

Als ik u nu in mijn bewustzijn trek, in mijn bewustzijn, nietwaar, u gaat (ik ga) weg en u neemt dit plotseling over, en u staat op deze wereld weer na enkele seconden precies zoals u nu bent, mét dit gevoel, slaat u zo voor de grond. Wanneer de mens te hoog grijpt ... Voelt u wel?

Hebt u Frederik gelezen en begrepen wanneer hij in het krankzinnigengesticht is, wanneer hij zegt: 'Ziet u daar die dominee, die wilde naar Jahweh, hij wilde naar God, hij wilde naar de God van (het Huis) Israël, hij klom hoger en hoger en hoger en hoger, maar hij vergat zijn ladder ... Hij kon niet meer terug. En nu loopt hij daar, hij zweeft nóg tussen hemel en aarde, maar zijn laddertje heeft hij vergeten, hij kan niet meer terug.'

U moet altijd zorgen dat u weer met beide benen op uw grond komt, uw steun. Dít. (Tikt op de grond.) Ja, maar hiér. Niet dit. (Tikt ergens tegenaan.) Hiér!

Ben ik geen waanzinnige? Hebt u er nog iets aan? En wat is het eigenlijk? Nu de ruimte, het ontstaan van planeten en sterren, Jupiter, Venus, Saturnus, de aarde, ziekten, ziel, geest. Waardoor is dat alles geboren? Wij kunnen dat volgen. Hebt u die universiteiten al?

U kunt mij nu nog niet controleren, maar aanstonds wanneer de psycholoog komt en de wetenschap is zover, moet ik, moeten wij gelijk krijgen.

En (als) wij zeggen, wanneer we wartaal spreken, wartaal ... : 'Er is een dood, "achter de kist" is er niets meer', terwijl het niet zo is, dan kunt u mij vernietigen, en André ook.

En de wetenschap zal aanstonds zeggen: 'Nee, er is geen dood.'

Maar wij krijgen gelijk!

Maar waar wij nu over spreken, mijn kind, daarvan weet de wetenschap niets. Dat is nieuw. Wij zijn de wetenschap duizenden eeuwen vooruit. U kunt uzelf voorbijlopen – daar hebt u het, houdt u nu stevig vast – verbeeld u nog maar niet dat u een kosmisch bewuste bent. Wie dat is wordt op de

vingers getikt; en staat de bewuste of onbewuste krankzinnigheid voor u. Neen, die leeft in u. Het is eenvoudig. Het is niet diep; het gaat even boven uw denken en voelen. Maar, u hebt zich die wijsheid eigen te maken.

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester, kunt u mij ook even zeggen ... Het graf van Toetanchamon, kunt u daar nog iets over vertellen? Daar is ook toch iemand toen destijds plotseling dood gebleven die daar ...?’

Als u, kijk ... Het graf van Toetanchamon, en daar zijn er meer in het oude Egypte, miljoenen priesters. Maar Toetanchamon was een waarlijk bewust voelend ... Niet zo bewust als u, hij wist nog niet zoveel. Hij wist van de ruimte wel iets, hij had magische krachten.

U krijgt ruimte voor uw omgeving, maar u beleeft de wet nog niet. Wij beleven hier de wet. U zult uw slaap kunnen leren kennen, u zult helderziendheid, helderhorendheid ... u kunt uitreden. Konden ze daar ook, kon hij ook. Maar wanneer u iets heiligs ...

Waarom is dat westerse bewustzijn niet in staat om hier te beginnen om uw kerkhoven, uw vader en moeder daar uit de grond te trekken, open te maken en aan de wereld te tonen? Waarom doen ze dat niet met zichzelf? Waarom hebben ze het ontzag niet voor een ander bewustzijn en leven?

Nieuwsgierigheid? Wat in de grond is kan u niet dienen.

Maar nu dit: elk priester in het oude Egypte bezat magische kennis. En nu kunt u wel zeggen: ‘Hier is niets, daar ligt hij.’ Nu kunt u er hieromheen gaan ... Als de deur op slot is en u verbreekt hem, bent u al weg, want die deur staat onder magische afbraak, onder magische harmonie.

Maar dat is een stoffelijke deur. Men heeft de koningskamer vernietigd. De koningskamers in het oude Egypte, en de Tempel van Gizeh – dat noemen wij niet de piramide maar dat is een tempel – zou in dat en dat en dat tijdperk geopend worden voor de mensheid.

Maar wat hebt u gedaan? Wat hebben ze gedaan? Alles ligt nu open, te vroeg. God heeft, de ruimte, de meesters hebben machtige ruimtelijke ...bewustzijn opgebouwd, weggelegd voor de mens.

Nu ligt u hier, u bent Toetanchamon, u beschermt uzelf, want u duldt niet dat u (dus iemand anders) aan dit leven komt: dat is van mij.

U gaat daar neerliggen en u sterft, u gaat over, en u laat, omdat u die wijsheid, duizenden wetten hebt beleefd, laat u uw lichaam ...Hij is gebalsemd, had hij niet moeten doen, dat begreep hij later eerst. Wilde hij toch in leven houden om zichzelf in die astrale wereld waar hij nu kwam op te bouwen en langzaamaan – hij nam daarvoor vijf eeuwen, hij wist dat – om dat op te bouwen, om dat langzaam te doen oplossen, wilde hij zichzelf gereedmaken, want hij was nog altijd één met dat machtige leven, met dat bewustzijn, met

dat voelen, met dat denken, met die studie.

Nu heeft hij hier een cirkel omheen getrokken, een magische kracht, men noemt het magische kracht, maar een cirkel van gedachten, en die gedachten die zijn volkomen geconcentreerd op sterven, op reinheid, zuiver, en ontwikkeling. 'Raak hier niets aan, want ik lig hier in rust. Komt u hier, bent u mijn stoornis, ook mijn vijand.'

Nu komt daar een geleerde uit het Westen, weet nergens vanaf: 'Hei, hier hebben we het, hier kunnen we binnengaan.' En staat, geestelijk dus, in rust, vrede, maar ook in afbraak. 'Wat doet u hier?' En gelijk beïnvloed ...

(Tot de zaal): Hebt u nooit gehoord van hypnotisme?

(Zaal): 'Ja.'

Hebt u nooit gehoord van doekoens uit Indië die u kunnen vernietigen? Die waren reeds ... Ik denk nu maar even, even, even aan die toestand, ik kom erin, wanneer ik dit niet optrek, dan ligt de magische kracht hier op de zonnevlecht en loopt André aanstonds met pijnen; die beginnen nu reeds, die maag hier, die zonnevlecht die dijt al uit.

Die band die werd zó breed omdat hij een ruimte aanvaard heeft die sterker was dan hij bezat. En kwam hij in die wereld, loste op, had geen weerstand meer, en in een korte tijd: verwaasd. De ene krankzinnig, de ander schoot zich door zijn hoofd. Hij zál zich vernietigen want hij heeft de vernietiging hier ... een heilige eerbied, een heilig ééNZijn, een heilige eenzaamheid heeft hij door zijn nieuwsgierigheid bezoedeld, mismaakt en vermoord. En nu komt hij in die magi ... dit is een magische wet, hij stemt zich daarop af omdat hij dat reeds wil weten. Hij is al weg. U hebt geen bezit meer, geen concentratie meer, geen hulp meer, u loopt er zo in; maar u moet er niet inlopen, u moet erúit blijven. En nu wordt u gebeten door een schorpioen, een insect uit de ruimte komt er aanvliegen en zegt: zzzzzzzz, een steek.

Een ander, geleerde: na drie dagen dood, een giftig insect. Dat insectje kent u niet.

Kunt u aanvaarden dat men vroeger met stenen heeft gegooid, stenen gooien, spoken? Nóg spookt men.

(Zaal): 'Ja.'

Men gooit nog met stenen, men laat tafels en stoelen nog kraken en spelen, hier, u kunt, elk ogenblik kunt u van dergelijke dingen beleven. Dat wordt door een bezielende kracht, een denkende kracht – dat is een astrale persoonlijkheid – wordt dat in beweging gebracht.

Die Toetanchamon ... Hij of zij, nu als een astrale persoonlijkheid, neemt miljoenen van zijn kracht. En, u voelt wel, een mens die bewustzijn heeft, die vernietigt niet meer. Maar zijn soort, zijn orde, zijn kerk, zijn tempel, die gaan door, die gaan verder, die leven in de astrale wereld, zijn vrij, het

lichaam afgelegd, leven daar. Die ziet dat giftig insect, concentreert zich op dat dier en boort zich in dit insect – als het met een steen kan, waarom niet met een insect? – gaat erop door, zet die pipet uit: raak, gij zult sterven. En hij sterft.

Gaat u maar in de eenzaamheid van het graf. Een mens met bewustzijn en gevoel zegt: ‘Wat kan mij dat schelen, raakt mij niet meer.’ Maar wanneer u tot de magische wetten komt – de mystiek, voelt u? – dan gaat u eráán, u hébt hier niets te zoeken. U hebt dat graf, die persoonlijkheid te eerbiedigen. En omdat u dat niet eerbiedigt, bent u al verkeerd, bent u al hard, bent u al grof, en dan zult gij het grove, de grove eigenschappen zien en beleven. En daarom zijn er zoveel geleerden door Toetanchamon vernietigd, hoe hoger, hoe verder, hoe dieper het bewustzijn is, des te scherper zult gij die wetten ondergaan, en dat is vernietiging.

Is dat niet duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): ‘Is daar een mooi boek over geschreven, zoals u dat verklaart?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Zoals u dat verklaart, is daar een boek over geschreven? Ik heb al een boek over Toetanchamon.’

Neen. Ik praat vanuit de astrale denkende wereld. U kunt dat volgen. Mijn spreken is niet meer aards, ik kom altijd vanuit díé wereld naar u toe. En dan kunt u het vergelijken. Wat heeft de wereld, wat heeft uw universiteit? En dan staat u daar en u zoekt, u heeft nog niets van dit denken. Wij denken buiten het innerlijke om. En dan kom ik toch weer terug om u het stoffelijke beeld en de harmonie te schenken waardoor ge nu, u en ik, en allen, fundamenten legt om daarop het leven voort te zetten. Duidelijk? Dank u.

(Meneer in de zaal): ‘Noemde u zo-even de Tempel van Gizeh? Staat dat gelijk met de Piramide van Gizeh?’

De piramide is een tempel.

(Meneer in de zaal): ‘Juist. En toen zei u dat die piramide vóór de tijd geopend is.’

Ja, de mens ... De koningskamer.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, hij is in 800 geopend door de Turken.’

De Turk had eraf moeten blijven.

(Meneer in de zaal): ‘Juist. Maar daar staat in dat boek dat die piramide op de bestemde tijd geopend zou worden.’

Ja. Maar ... Bent u klaar?

(Meneer in de zaal): ‘Nee. Is dit dan niet de bestemde tijd geweest?’

Wanneer God zei, Christus zei, de Bijbel zei, Mozes zei: ‘Ik zal tot u spreken en dan zult ge handelen in Mijn naam’ ... Nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nog andere dingen heeft Christus gezegd. Wij zijn bezig om nu te handelen en te spreken in Zijn naam. Christus werd 33 jaar, iets meer. Maar Hij zou 75, 60, 65 jaar geworden zijn volgens Zijn leven, Zijn wetten, Zijn macht, Zijn evolutie. Maar men bracht Hem om. Wat had Hij nog te zeggen? Dat voert u naar die en die kern. Hij zegt, en dat is de goddelijke bewustwording: 'Wanneer de aarde, wanneer de mensheid in die en die tijd is gekomen van voelen en denken voor Mij ...' Niet voor uw geloof, niet voor uw katholicisme, noch voor het protestantisme, maar voor de ruimte.

U voelt wel: de piramide is de ruimte, is de Kosmische Universiteit van Christus. Dat bent u. Wij zijn een deel van Christus, deel van God. Dat is een tempel, men noemt het een piramide; dat is voor de ruimte een tempel, gefundamenteerd door die en die dingen, die zuilen, overgangen, en dan eindelijk zien we de koningskamer.

Dit. Turken kwamen daar. Wie dat is, dat zegt allemaal niets. Maar men zou wachten totdat de mensheid het gevoel, het bewustzijn had, en dan was er uit de ruimte gekomen, nietwaar, iemand op aarde was er geboren, en die was regelrecht ... De taak voor Christus was klaar, de taak voor Mozes lag klaar. U kunt uw taak krijgen, wij hebben onze taak, iedereen krijgt een taak. U komt op aarde, u bent het, u wordt geboren, en u gaat regelrecht naar Egypte – nu zult u misschien in de omgeving geboren worden – naar Egypte om de koningskamer door uw goddelijk gezag en contact, uw gave, te openen voor deze mensheid.

Wie is dat, wie? Kent u die mens, die bewuste die door God, door de ruimte gezegend, begaafd is, als taak, om de piramide te openen?

De mens heeft zich precies aan de piramide als aan het graf van Toetanchamon vergrepen.

Kunt u dat aanvaarden?

(Meneer in de zaal): 'Neen.'

Ja. Waarom niet?

(Meneer in de zaal): 'Dat boek dat nu geschreven is', ja, 'over de piramide, is dat dan misplaatst, is dat dan die tijd vooruit?'

Kijk eens, over welk boek hebt u het?

(Meneer in de zaal): 'De stenen spreken.'

O. 'De stenen spreken'. Dan zou ... Neemt u aan ... Wie heeft de bron opgebouwd, aan dat werk, en wie heeft, welke persoonlijkheid heeft die bron verklaard? Ruimtelijk, is de piramide in dat boek ruimtelijk verklaard? Aards verklaard?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Aards verklaard?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Aards. Voor de mens? We hadden het zo-even over de geestelijke piramide, over de ruimtelijke, de kosmische, de goddelijke, nietwaar? En wanneer de mensheid de geestelijke mentaliteit en bewustwording heeft bereikt, zal – want u begrijpt toch nu niets van geestelijke bewustwording? – zal de piramide geopend worden ten opzichte van ziel, geest en uw God. Dus die man die die piramide nu heeft verklaard, dat kan allemaal goed zijn voor hem, ik ken dat niet, ik ga niet in dat werk, allemaal goed ... Dan moet u nog wachten tot u het geestelijke boek krijgt. Dan moet u wachten tot de mens komt die u de piramide geestelijk zal verklaren en zeggen: tegen die en die tijd ... U voelt wel, dat gaat door, Mozes voor dit, die voor dat, wij nu voor ontwakings. Wij brengen nu hier levenswijsheid. De tijd van Mozes, van de apostelen, is precies hetzelfde als deze, maar wij hebben nu, wij kunnen u nu verbinden en opvangen met de ruimte.

Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dus u moet ... dat boek kan dat boek blijven, ik ga niet op dat boek in wat goed of verkeerd is, doet er niets toe, maar het is, daarom vraag ik het u, het is nog altijd stoffelijk verklaard, nietwaar, menselijk.

(Meneer in de zaal): 'Ja, het wordt verklaard als zijnde een bevestiging van de Bijbel.'

Juist. En de Bijbel is geschreven voor de grofstoffelijke mens. De Bijbel is niet geestelijk. Want wanneer er een God ... wanneer de Bijbel geestelijk was, dan was er geen Oud Testament meer. Hoe zou God tegen Mozes hebben kunnen zeggen ... Het was God niet, het was een meester.

Kent u het boek 'De Volkeren der aarde'?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Hebt u dat gelezen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Kan ik u onmiddellijk daarmee verbinden? Konden wij, konden de meesters Mozes een geestelijke daad laten doen?

Jazeker, die kwam, hij kreeg de tien geboden: heb lief, dood niet. Dat was voor Mozes al een universeel goddelijk gebeuren, dat door Mozes ... Voelt u, die man, die mens, dat die de tien geboden kon ontvangen? Dood niet, steel niet, bedrieg niet, lieg niet, heb lief. Mozes. Ja, en dat is ... De tien geboden die gaan door. Het bewijst ook dat die uit de eerste sfeer komen.

Maar de massa kon er nog niet naar leven. Meer was er ook niet voor nodig. Een gebod. Maar dat is nog geen verklaring. Daarbij is de universiteit nog niet die zegt: dat moet u zo doen. Wanneer u in harmonie wilt zijn dan moet u zó handelen, maar niet zo.

U kunt wel zeggen: leef in liefde. Wat is, hoe is te leven in liefde? Wanneer kunt u tot uzelf en de maatschappij, de massa zeggen: ik ben liefde, ik leef in liefde, ik ben geluk, ik ben geloof, hoop en liefde, ik ben rechtvaardigheid, ik ben welwillend, ik ben harmonisch? Wanneer bent u dat?

Daarbij zou de school nog komen, nietwaar?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Die is er nog niet. Ja, die kwam, door Christus, maar nog maar even. De universiteit moet het doen. Socrates begon: wie ben ik? Wat doe ik? Wat is er in mij wat daar leeft? Socrates. De wijsgerige stelsels die zijn ontstaan, uw universiteit die is nog maar stoffelijk. Neemt de parapsycholoog, neemt de psycholoog aan dat de ziel achter de kist leeft? De fundamenten moeten nog gelegd worden. Dat is dus ... Als dat er is en de universiteit is gereed en de geleerde zegt: 'Wát? Dood niet, want u moet toch terug, u moet dat weer goedmaken, achter de kist is er leven, u bent daar een persoonlijkheid zoals hier' ... Wanneer uw geleerde dat zegt, en het parlement, uw staat, uw rechten verbieden u om een mens te doden, dan krijgt u ook nooit meer een geweer in handen. Nu krijgt u van uw heren een geweer in handen en u kunt schieten, u kunt zich gereedmaken om te moorden.

Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat is nog allemaal dierlijk gedoe. Nu is het boek, de piramide ontleed volgens het bewustzijn van deze mensheid, in het nu waarin u nu leeft. Maar de geestelijke ... Is die stoffelijke mens, is dat gevoel in staat om een geestelijke tijd te bepalen voor leven en dood, ziel en ruimte? Daar hebt u het. Is die man in staat om de geestelijke piramide voor u te openen?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dáár hebt u het. Dan wacht u tot de mens komt, dat duurt nog driehonderd jaar, vijfhonderd jaar, dan eerst ... En er is niemand op aarde in staat ... Het zou nu kunnen gebeuren, wij zouden de piramide kunnen ontleden, omdat we deze boeken hebben kunnen schrijven door het leven van Jozef Rulof, André, nietwaar? Het zou nu gebeuren, maar u hebt er niets aan. De mensheid, de massa leeft er niet naar. Dan moeten de atoombommen weg, het kwaad weg, geweer weg, soldaten weg.

U leeft allemaal, u wordt allemaal broeders en zusters, u wordt allemaal een dokter, de moeder wordt zuster, u gaat elkaar verplegen.

Er is geen haat meer, geen bedrog meer. U kunt het geld ... Er liggen duizenden guldens op straat, daar loopt u voorbij want ze horen u niet toe. En dan doet u niet: zou ik even ... Neen, u kijkt ernaar; dat ligt er duizenden eeuwen, niemand komt daaraan. Voelt u? Dat is de geestelijke kern in de mens.

Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Mag ik even vragen ...’

Bent u tevreden, mijn vriend? Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Dank u.

(Mevrouw in de zaal): ‘Is het dan niet een genade als de mens op aarde dit al bezit, of probeert te bezitten?’

Ja. Mijn lieve kind, zuster, dit is het machtigste, dit is het mooiste, dit is de ruimte. Dit is alles.

Maakt u zich deze wetten eigen. Begin eraan om die mensen allemaal hier lief te hebben. Denk aan de mens. U gaat aanstonds in ‘de kist’, wij moeten u opvangen. Hoe bent u? Bent u protestant? Bent u katholiek? Gelooft u aan verdoemdheid – ik heb u dat verteld, nietwaar, u hebt die lezingen meegeemaakt – dan moet ik u dat eerst ontnemen, want God verdoemt niet.

Nu komt u als geleerde aan, u sterft aanstonds. Mijn god ... De geestelijke die gaat zijn mis opdienen. Meneer, dat hoeft u hier niet te doen want de mis die is ... Dit is het altaar, dit is het altaar hier, die is oneindig, u hebt geen kaarsjes nodig. Een gewaad? (gelach) Hebt u mooie schoentjes en sandaaltjes nodig, mooi strikje? Hier staat u naakt. Voelt u waar het naartoe gaat? Dat is uw geestelijk innerlijk leven, uw afstemming, uw persoonlijkheid, en u hebt ... Bent u daarmee klaar?

Ik ben gewaarschuwd.

En nu krijgt de dame, het kind die zostraks vroeg: ‘Staat Jozef Rulof stil?’ ... Vanavond spraken wij, eerlijk gedeeld, vijftig procent. André bewust; André was vanavond in zijn organisme. Toen u die vraag stelde, kwam hij terug, wij zijn de hele avond één. Zo hebben wij – daarom spraken we in ene keer, toen hadden we Engels, u had een Engelse lezing kunnen krijgen – zo hebben wij in Amerika gesproken, zo gingen we door de wereld heen. Hier kunnen wij afdalen en dan gaat hij weg. Maar toen u dat vroeg, trokken we hem terug en hebben we, de hele avond hebben wij eerlijk samen gedeeld. Ik ga nu rustig weg en dan staat dadelijk Jozef Rulof voor u. Is dit stilstand?

Zoudt u zich daar niet voor lenen, om die boeken te krijgen, het bewustzijn te krijgen, die schilderijen te maken, de mensen dat te geven?

Jozef Rulof was een taxichauffeur, hij komt vanbuiten, uit Gelderland, heeft nooit een boek gelezen, nooit niet. Wat hij heeft gekregen, kreeg hij vanuit de astrale wereld, want wanneer hij uittreedt dan beleeft hij alles, en brengt die wijsheid mee naar de aarde.

Maar nu nog dit – ik geef u dit bewijs – wanneer hij uit mijn lichaam is, dit, uit dit lichaam is, en meester Alcar is hier, dan kan ik praten hier, ik kan nu tien uur praten, en hij maakt even een reis naar de Maan, naar Mars, naar

de Zon, naar de Vierde-, naar de Vijfde-, naar de Zesde Kosmische Graad. Eventjes naar Amerika, eventjes naar Indië, een mooie reis over de wereld, komt terug. Hij zegt: 'Bent u klaar?' 'Ja.' Dan maar weer af. 'Wat hebt u geleerd?' En dan krijgt hij ook nog hetgeen wat ik u gaf, want dat kent hij allang.

Dat is het contact voor Jozef Rulof, André; wij werken, wij praten, wij spreken, wij schilderen, wij schrijven boeken door dit leven, maar dit leven heeft er zich voor gereedgemaakt, en kan niet anders.

Leest u het boek 'Tussen Leven en Dood'. In de Tempel van Isis is het begonnen, maar ook daarvoor reeds.

Neemt u dat aan?

(Mevrouw in de zaal): 'Niet zo onmiddellijk.'

Niet zo onmiddellijk?

(Mevrouw in de zaal): 'U zegt het al.'

Dan kunnen wij niet verder. U moet dit kunnen aanvaarden. De mensen die drie-, vierhonderd lezingen hebben meegemaakt weten dat. Wij hebben hier bij elkaar een vijfhonderd verschillende lezingen gegeven, en niet één hetzelfde. Zou hij dat kunnen? Over alles? Hoelang zijn we bezig met vragen stellen? Waren we reeds aan het stotteren?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Bent u tevreden, mijn zusters en broeders?

(Zaal): 'Ja, meester Zelanus.'

Ik dank u.

Tot over veertien dagen.

(Zaal): 'Dank u wel.'

Nu moet het gebeuren: zó.

(Het blijft even stil.)

(Jozef): Toch nog even tijd voor nodig, maar ik ben er weer.

Dinsdagavond 14 februari 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Verleden wilde ik vanaf deze plaats de boeken verkopen, maar vanavond heb ik voor de mens die ze niet kán kopen een geestelijk geschenk van een mijner adepten.

Dus, als u het boek 'Jeus III', of een ander boek, wilt hebben en u hebt het niet kunnen kopen, dan kunt ge aan de tafel een boek voor uzelf nemen. Een cadeautje van, een geschenk van de meesters. Wellicht hebben we het verdiend.

Indien u het zelf kunt opbouwen, kunt nemen, vergrijp u dan niet aan het bezit van de andere mens. Wanneer u de middelen hebt, houdt die orchideeën in uw eigen handen. U begrijpt wat ik bedoel.

Wie van u heeft nu de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wilde u vragen: Is de tijd precies bepaald dat de ziel geboren wordt in een bepaalde moeder?

En wanneer die moeder dat niet wil, wordt die ziel dan niet, trekt die ziel zichzelf dan aan bij een andere moeder ...?'

Hebt u daarover gedacht op uw reis?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

De moeder die, u wilt weten, de moeder die een kind aantrekt en dat kind niet wil?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Bestaat er zoiets in de ruimte?

Is er een wetenschap op aarde die u dit verklaren kan? Is de theosofie reeds zover?

Zijn er theosofen onder u?

Is de theosofie zover? Rozenkruizers?

Neen? (Het blijft stil.)

Ik vraag u nogmaals: indien ú als mens in staat was om het leven van God terug te slingeren in Zijn aangezicht, wat zou er dan geschieden? Stond de schepping stil. Maar die wetten, ook al moordt ge nog zo, ook al hebt ge oorlog na oorlog, die wetten zijn niet uit te roeien. En waarom niet? De mens heeft die wetten niet in handen. U bent het en ge zult toch uw schepping moeten beleven. Dat is het goddelijke in de mens, dat is het universele één-zijn met de mens ten opzichte van God. Dus dat leeft in de mens en kunt gij niet in handen krijgen.

Ik heb u op een avond verklaard: de mens bezit de drie goddelijke gaven.

En dat is God. En dat is: vaderschap, moederschap en wedergeboorte. Dat zijn drie goddelijke wetten. Daarom leeft alles. Hierdoor kon God zich openbaren.

Maar wat gebeurt er nu met de moeder die in staat is om dat leven te vernietigen? Dat is precies hetzelfde dan hetgeen wanneer de mens een moord begaat, nietwaar? Nu leeft u ... En nu zult u zeggen: ja, dat leven is afgesloten. Wanneer u 'De Kringloop der Ziel' hebt gelezen, 'Tussen Leven en Dood', 'Het Ontstaan van het Heelal', dan weet u dat allemaal.

Maar is de mens nu in staat om een goddelijke wet tot de vernietiging te voeren, door zichzelf? Kent u die ...? Wat gebeurt er nu?

Daarom zeg ik: hoe diep is dit? U kunt de ziel niet vernietigen – dat weet u – bent u niet toe in staat. Maar u zoudt dat leven, u zoudt dat leven het stofelijke evolutieproces kunnen ontnemen. Maar die ziel die geboren wordt, komt niet bij u. En wanneer het wel mogelijk is, wanneer die moeder onherroepelijk contact krijgt, eenheid krijgt met dat leven dan is de geboorte en het overgaan reeds vastgelegd; dat brengt u mee, dat bezit dat leven. Dus de moeder die een misgeboorte krijgt, dat leven komt niet langer in de moeder dan voor drie, vier maanden. En dat gebeurt dagelijks, nietwaar? Dit zijn de psychopathische toestanden, dat wil zeggen, de mens die de wetten heeft overschreden en contact krijgt met de moeder. Want nu moet dat leven weer beginnen. En dat kan niet doorgaan, want die vrucht, die cel, wordt onherroepelijk vernietigd.

De mens die disharmonisch heeft geleefd ... Dat hebt u allemaal, zijn we allemaal. Er komt niet één mens van de aarde vrij van disharmonie, want wij komen uit het oerwoud, we hebben die organismen beleefd. Wij beginnen nu eerst ... nu leren wij u geestelijk denken.

En dan zoudt ge kunnen aanvaarden en kunnen bedenken dat die ziel waarlijk volkomen goddelijk rein en zuiver is, nietwaar, wanneer dat zieltje in de moeder afdaalt.

Voor de wetenschap geldt het nog altijd: de mens is voor het eerst op aarde. En dat is niet waar. Verschillende psychologen zijn zover, artsen, doktoren, dat zij die wetten reeds hebben leren kennen, en de toekomst zal het openbaren.

Maar het psychopathische denken – dat wil zeggen: de mens, de ziel, het gevoelsleven dat in disharmonie leeft, door moord, door brandstichting, door vernietiging van de levens – komt, moet terug in de moeder, en heeft geen harmonisch denken. Dus er scheurt iets, die weefsels, dat contact is zo ijel dat het uiteenvloeit, en de ziel keert terug. Nu kunt u dat vernietigen – ik geef u dus een beeld dat op dat ogenblik, goddelijk dit alles nog verantwoord is volgens de natuur – en dan kunt u dat vernietigen. Met andere woorden:

die ziel keert vanzelf terug omdat dat leven niet in harmonie is met de moeder, met de geboorte.

Maar wanneer u nu geen baring en geen schepping wilt – dat weet u ook, dat leest u door de boeken – dan sluit u zich voor die reïncarnatie, die wedergeboorte, die evolutie af. En dat duurt een tijd.

U moet er toch weer aan beginnen en u krijgt ook weer een nieuw lichaam, al is het over duizenden jaren. De moeder, de andere moeder baart nu voor u, heb ik u ook verklaard, en daarom hebt u nu dat de ene moeder vijf en tien en twaalf kinderen moet baren, het leven geeft; en de andere moeder, het onbewuste dierlijke of voordierlijke moederschap, weigert te baren en te scheppen.

En wilt u daar nog meer van weten?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘U heeft een keer gezegd dat miljoenen zielen wachten op een organisme ... (onverstaanbaar). Is hiervan sprake indien de juiste tijd vastligt?’

Ik heb u verklaard dat gij allen – en verleden nog – miljoenen jaren te lang op aarde zijt. Er is geen mens, er leeft niet één mens op aarde of hij is te lang in deze sfeer. Daarom is het ook – dat is geen chaos in het universum – daarom is het gevoelsleven, mens en aardse sfeer, is in disharmonie. Moeder Aarde heeft daar geen schuld aan, maar de mens die zijn organisme kreeg en aan landelijk bewustzijn begon, de maatschappij opbouwde, dié mens heeft zich uit die goddelijke harmonie getrapt, gevoerd. En nu hebt u dus miljoenen mensen te veel op dit ogenblik op aarde.

Een mens die bewust de dood zoekt, het stoffelijke – er is geen dood – het stoffelijke overgaan, en nog dertig, veertig jaar als aura bezit om te leven ... U gaat vanavond maar iets vreemds doen en u loopt vanzelf uit uw organisme, en u moet nog dertig, veertig jaar op aarde leven, dan voelt u wel, die tijd móét u toch beleven: u móét in harmonie komen met de aarde, met uw gevoel, met het gevoelsleven ruimte. En dat hebben miljoenen mensen beleefd.

Hoeveel mensen zijn er vandaag te vroeg overgegaan, door onvoorzichtigheid, of iets te doen waarvan men onherroepelijk weet: dat is dood of leven? En krijgt u het omspringen met goddelijke wetten, (handelingen) die niet verantwoord zijn, en die mensen gaan allemaal te vroeg over. Die mensen moeten nog zoveel jaren in deze sfeer leven en hebben zich als het ware door hun gevoelsleven uit dit leven gejaagd. En dat gebeurt dagelijks in uw maatschappij.

Dus u krijgt nu dat u te veel mensen op de aarde hebt in die en die tijd. Vroeger was dat niet zo, maar in deze eeuw, het wordt nog veel erger – als de wetenschap dat niet weet, kunnen wij u onmiddellijk de verklaring geven

– want er wachten duizenden, honderdduizenden zielen, mensen dus om geboren te worden, en hebben geen organisme, krijgen geen organisme. Niet alleen dat de moeder het organisme geestelijk heeft gedood.

Een moeder laat zich onderzoeken door een arts, een dokter, de dokter zegt: ‘U bent normaal’, maar zij krijgt geen kinderen, is niet in staat om een kind te baren, om een ziel, het gevoel aan te trekken; die hebt u. Dat zijn toestanden waardoor het gevoelsleven, dus de mens zelf, zich uit de harmonie, kosmische, harmonische geboorte heeft gevoerd. Door wat? Door afbraak, vernietiging.

Als u dit vanavond goed vasthoudt en gij nu allemaal gaat denken, dan blijven wij op dit beeld en krijgt u een universeel denken en voelen ten opzichte van uzelf, uw geboorte, uw hiernamaals, uw kosmisch zijn op aarde. En daar kunt u van leren.

Hoeveel moorden worden er vandaag niet gepleegd? Hoeveel jongens en mensen worden niet vernietigd door een trein of vliegtuig? Dat zijn overgangen, op tijd én te vroeg. Maar de bewuste zelfmoord ...

Nóg is men op de aarde aan het vechten, dagelijks schiet men de mensen neer: te vroeg, te vroeg, te vroeg. En dat reeds miljoenen tijdperken lang. En dat heeft zich niet kunnen manifesteren. Waarom niet? Waarom niet? Waarom heeft zich dat niet kunnen manifesteren? Waarom nu juist voor uw tijd? Nu even denken. Waarom valt u dat op? Waarom spreekt men juist gisteren en verleden week over: er komen te veel mensen naar de aarde? De aarde wordt overbevolkt.

‘Is uw eigen schuld’, zeggen wij. Neen, we hebben allemaal schuld aan dat te veel mensen op aarde leven. Maar waarom nú? Waarom krijgt de geleerde het gevoel: wij krijgen te veel mensen. En u ziet het. Waarom?

(Meneer in de zaal): ‘Omdat er maar weinig mensen ...’

Neen, het is nu op aarde.

(Meneer in de zaal): ‘Dat heeft niks met moorden te maken?’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘...met moord te maken ...’

Neen, ik zal u nu eens laten denken.

(Mevrouw in de zaal): ‘Na de oorlog.’

Na de oorlog.

(Meneer in de zaal): ‘Een nieuwe bewustwording.’

Niet allemaal tegelijk.

(Meneer in de zaal): ‘Ik bedoel dat de mensen die anders overgaan ...’

Ja, maar dat is het toch niet. Dat is het niet. Het is veel eenvoudiger.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ja, dat is de natuur, de natuur herstelt zich. Maar ik bedoel dit, waarom

spreekt uw maatschappij op dit ogenblik: wij hebben te veel mensen, er zijn te veel mensen? Hoe zit dat goddelijke uurwerk in elkaar?

(Mevrouw in de zaal): 'In het begin van deze eeuw ...'

Ja, dat is het ook. Kijk ...

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat zij over gevoel ...'

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Niet allemaal tegelijk anders wordt het een kermistent.

(Mevrouw in de zaal): '...het verhoogde gevoel komt ...'

Mensen, blijf nu eens mens, en denk ...

(Tot iemand in de zaal): Wat had u?

(Meneer in de zaal): '...geboren worden hier op aarde ...van de aarde, het leven gaat door, maar het leven van het vorige bestaan komt ook ...'

Ja, dat is allemaal ... komt weer bij elkaar.

Omdat u momenteel eerst voor twintig, dertig jaar in een maatschappij leeft. Vroeger waren de mensen over de aarde verspreid, zag niemand, voelde niemand.

Dus nu eerst komen de wetten tot bewustzijn die reeds mil-, miljoenen jaren bezig zijn om op te bouwen, om af te breken. Dat manifesteert zich allemaal op dit ogenblik omdat u in de eeuw van geestelijke bewustwording leeft. Dit is het. U kunt nu wel praten, en zoeken en zoeken, van gevoel, en kosmos, en God; nee, dít is het.

Er is maar één woord en dat zegt ... Nú krijgt de mens het gevoel: hé, er zijn te veel mensen.

Het valt dus op dat vanuit de wereld van het onbewuste, de wereld voor de wedergeboorte, erop aangedrongen wordt: geboorte, geboorte, geboorte, geboorte. Maar die geboorten die komen niet meer wanneer moederschap en vaderschap in harmonie is.

U hebt te veel moeders op aarde. Weet u dat? Dat weet u toch?

Dus moederschap en vaderschap, dat de planeet aarde bezit, haar geest, haar ziel, haar gevoel, haar persoonlijkheid zorgt nu dat de harmonie terugkeert. Daarom heb ik dit op een avond eens verklaard. Waarom werden er na de oorlog zoveel jongens geboren? Want wanneer de mensheid doorgaat om de man uit te roeien, staat de goddelijke schepping stil. Duidelijk?

Dus nu krijgt u, u krijgt verschijnselen ... Er kunnen nu, nú eerst ... Bijvoorbeeld dit weer: u hebt te veel mensen, er komen nog veel meer mensen, want de mens heeft het aantal 'mens' op aarde verknoeid en versnipperd. Het goddelijke getal is verloren omdat de mens, omdat er daar in de astrale wereld, de wereld voor die wedergeboorte, omdat daar nu honderdduizenden zielen – mannen, vrouwen – leven, om een lichaam te krijgen.

De katholieke kerk heeft ook in die jaren niet zoveel schuld. Maar sinds,

na Christus, de nonnetjes die geboren zijn en de katholieke kerk volgen en Christus willen aanvaarden ... Het is machtig, het is een geestelijk opbouwen voor het gevoelsleven. Maar hoe komen die kindertjes, die levens, terug op aarde indien zij niet werden aangetrokken?

Word, heb ik u gezegd, word allemaal kuis en heilig. Wat dan?

Wat dan nog? In de kosmos, voor God, is er geen menselijke heiligheid. De heiligheid is ... U bent waarachtig heilig indien u de goddelijke wetten voor baring en schepping harmonisch beleeft, dan bent u God zelf in een menselijke toestand. Kunt u daar nog overheen?

Kunt u het goddelijke geboren worden, reïncarnatie, evolutie nog heiliger beleven dan dat gij uw kind baart, voor uzelf?

Wat is nu het kosmische beeld voor vader- en moederschap? Wat is het doel eigenlijk voor de mens? Beseft dat de mens, beseft dat de maatschappij? Wij hebben gezegd – dan heeft de katholieke kerk weer gelijk en moeten wij de katholieke kerk gelijk in geven, want dat is waarheid – maar laten de pastoors en de paus en de kardinalen er zelf aan beginnen. Hoe willen zij hun evolutie voortbrengen? En weigeren te baren en te scheppen. Maar nu moet de moeder baren, baren, baren, baren, zo veel meer zielen des te beter. Ze zijn er dichtbij en ze hebben gelijk, dit is waarheid ... Maar nu: ‘Hoe komt gij terug?’

En indien er nu geen moeders waren met tien, twaalf kinderen, dan kwamen, die goddelijke heiligen die kwamen nimmer tot de aarde terug, want ze hebben zich nu door zichzelf volkomen uit al de wetten van God geslagen en verwijderd. Want er is niets meer. Zouden ze nog een taak aanvaarden, moet u horen wat er nu komt want dit is ontzagwekkend diep ... Als u zich geestelijk wilt verrijken en u gaat op dat ene beeld door, u wordt een priester, dan bent u ook alleen maar een priester. U kunt zich verrijken. Maar wanneer u als priester de goddelijke realiteit mist, dan bent u een levend dode. Is dat zo?

Een levend dode wordt u indien u alleen dit maar beleven wil en u voor de goddelijke reïncarnatie uitschakelt. Dan hebt u ook maar zo'n klein kringetje om te denken want u bent alleen maar een heilige, u denkt rein en zuiver; u vergeet alles, u bent niets meer.

Maar wanneer u nog voor de maatschappij iets doet, kan de maatschappij u nog een organisme geven. Doet u aan, denkt u voor kunst, denkt u aan uitdijning, álles wat nu het leven raakt als gevoel, persoonlijkheid, maatschappij, kan u nog een nieuw lichaam geven. En gaat u vóór, dat gaat vóór, omdat gij nog altijd met de aarde en haar ontwikkeling contact hebt.

Is dat niet duidelijk?

Dus u bent een heilige, u bidt en bidt en bidt en bidt en bidt, maar u bent ook alleen maar biddende, meer niet. Niets. Dat hebben wij gevolgd.

U wordt duizenden malen eerder naar de aarde, door ouders aangetrokken omdat u nog lichamelijk, maatschappelijk, aards denkt. Zij niet meer. Voelt u dit?

Dus dat katholieke kind, dat nonnetje, voor dat zieltje, die persoonlijkheid, gaan duizenden gedachten als mens, gevoel, gaan haar voor, die krijgen eerder contact met de aarde dan zij, omdat ze zich – omdat ze heilig zijn, omdat ze zuiver zijn – volkomen uit de harmonie, Moeder Natuur, hebben verwijderd. En nu krijgt u duizenden en duizenden beelden waardoor de mens zichzelf uitschakelt. Leeft u zich maar uit, vernietig een kind en vernietig alles, u voelt wel: die nu nog in harmonie met de natuur is, gaat u voor.

Dus u hebt zelf in handen wanneer gij zult worden aangetrokken. En dat geschiedt op de seconde. Dat is de goddelijke tijd. U kunt het niet bebidden en u kunt er niet voor denken, uw gevoelsleven, dat karma, die geboorte is een kosmische wet en die hebt ú in handen en kan niemand u ontnemen.

En nu krijgt u ... vanaf die tijd ... Dus ik zei: De katholieke kerk heeft er niet zoveel schuld aan, het zijn slechts 2000 jaar dat de moeder zich geeft als priesteres – het is een priesteres, nietwaar? – en uitschakelt voor de natuurwetten voor God. Dat is al mil-, miljoenen jaren oud en dat manifesteert zich nu in uw tijd.

Eerst tussen 1950, 1950 en 2000 beleeft de mens ontzagwekkende verschijnselen, zo erg, dat geen geleerde en geen volk meer raad weet: hoe moeten wij dat opvangen?

Hebt u die verschijnselen al eens eerder gezien? En dan kunt u uw geschiedenis nagaan, kunt u miljoenen jaren teruggaan, dan weet de psycholoog niet, de godgeleerde niet waar al die mensen vandaan komen. Voelt u wel? Maar nu zorgt het bewuste moederschap, de liefde ... Naarmate de maatschappij opbouwt, krijgt de mens meer liefde, door duizenden eigenschappen krijgt de mens meer gevoel, en het gevoel baart en scheidt. En nu kunt u dat allemaal volgen. U krijgt straks een tijd dat de maatschappij niet meer weet: waarheen met de mens?

Honderdduizenden wachten op één organisme. Miljoenen jaren terug, hoeveel moorden, hoeveel miljoenen mensen ... U bent allemaal te vroeg gestorven, u hebt allemaal te vroeg uw levens moeten verlaten. Dus er is een disharmonie tussen de wereld van onbewustzijn, de wedergeboorte, en de mens, Moeder Aarde. Het bestaat niet, en is in de kosmos, waar u ook kijkt, niet te zien, dat de mens tien, twintig en zestien en twaalf en vier kinderen moet baren.

Wij hebben, in de kosmologie hebben wij dat gevolgd, meester Alcar, André en ik hebben dat gevolgd, en zegt meester Alcar:

‘Kunt u zien waar de eerste disharmonie is ontstaan?’

En er is slechts één antwoord. Nu kijk ik miljoenen tijdperken terug. We waren ook miljoenen tijdperken terug, want de mens, we volgden de mens van de maan af, volgden de planeten, en plotseling zagen wij het eerste verschijnsel voor deze disharmonie. Dat ligt dus miljoenen tijdperken terug. Waar is het gebeurd? Wat was het verschijnsel dat er iets haperde voor de goddelijke schepping, God, Almoeder, Alziel, Alleven? Voelt u dit?

Wat voelt u nu?

(Mevrouw in de zaal): ‘...een moeder en die had drie kinderen.’

Hebt u zeker ergens gelezen.

‘Dat was een moeder’, zegt meester Alcar, hebt u gehoord ... ‘Kijk daar ...’

Hebt u gelezen. U mag niet uit de kosmologie klappen. Nu weten ze het allemaal, ziet u? André heeft dingen uitgehaald die hij niet eens mocht uithalen, maar u ziet het.

Er was een verschijnsel dat wij zagen. ‘Kijk daar’, zegt meester Alcar, ‘een moeder met drie kinderen.’ Eindelijk één meer. Want de mens baart alleen voor zichzelf. De man en de moeder krijgen twee kinderen, twee kinderen, voor haar en voor hem; en dan bent u uitgetrokken, u kunt geen leven meer aantrekken. Op de Vierde Kosmische Graad hebben wij het gezien: u kunt niet meer aantrekken dan gij voor de schepping nodig hebt. Is dat niet eenvoudig? En dat is uw aardse leven. En nu krijgen mensen veertien, vijftien kinderen. Chaos? Oorzaak en gevolg.

Op de Vierde Kosmische Graad, dat is een universum na dit: elke cel bouwt, scheidt, baart nieuw leven, nieuwe levens. Vanzelfsprekend is dat – elke planeet, zon, ster – de ruimte als lichaam een nieuwe ruimte moet scheppen, want dit is nog niet goddelijk bewustzijn.

En dan kunt u vaststellen, kunt u zien, dat vader en moeder, voor zichzelf, dus voor het volgende leven – en dan moet u eens kijken: wat is uitdijning? – voor het volgende leven baren zij twee levens, om straks weer, dóór zichzelf ... dat zijn zij, de fundamenteën dus gelegd om te kunnen terugkeren naar de stof, want het stoffelijke leven van deze twee kinderen, deze twee cellen, leeft op aarde. Dat zijn uw universele fundamenteën. En nu wordt u zo heilig dat gij die schepping niet wilt. Ziet u? Deze psychologie is kosmisch diep, nu krijgt u kosmologie.

Deze studie, dit is het goddelijke denken voor de mens. Dit is een goddelijke wet. Dus u krijgt hier vanavond een goddelijk antwoord. Wie is zich daarvan bewust, dat te kunnen geven? U moet die wetten zien, dan kunt u miljoenen jaren terug.

U kunt, als u aan Gene Zijde bent en u hebt uw geestelijk astrale bewustzijn, kunt u in al die miljoenen tijdperken afdalen, want u volgt uzelf maar, u neemt dat goddelijke snoetje – zoals dat in Jezus staat, dat Jezus heeft beleefd,

nietwaar? – u houdt het vast, en uw goddelijke vonk brengt u telepathisch door dit éénzijn, dat leeft in u, brengt u terug van graad tot graad, totdat u ineens voor de onzichtbare schepping komt en bent u teruggekeerd in de Alziel, waarvan u deel bent. En dat gaat vanzelf, als u gevoel bezit.

Dus u krijgt nu te zien ... Moet u de chaos eens zien, beleven, volgen op aarde, die nu de mensheid heeft te beleven. En dat denkt verkeerd, en dat praat verkeerd, en dat baart verkeerd; dat is menselijk en niet goddelijk. En zo zijn er disharmonische wetten ontstaan, die kosmisch diep zijn, zo diep afgebroken zijn, dat er nu al honderdduizenden mensen, zeg ik, het kunnen er een miljoen zijn, die wachten op één lichaam. En wie van u, en wie van die mensen krijgt nu de eerste mogelijkheid om naar de aarde terug te keren? Wie wordt aangetrokken? Er leven in deze wereld, tussen de aarde en de wereld van het onbewuste leven zoveel mensen. En nu roept men reeds voor uw maatschappij: we krijgen te veel mensen. Maar wat dan wanneer dat aantal, de mensheid weer in harmonie is met de schepping? Ziet u?

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, mag ik u iets vragen? Zijn de vrouwen dan langzamerhand veranderd, want wij hebben eierstokken waar grote mogelijkheden om nog meer kinderen ...’

U kunt, elke moeder kan tien miljoen kinderen baren.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja. Was dat dan vroeger niet zo ...’

Is toch altijd geweest..

(Mevrouw in de zaal): ‘...toen die vrouwen maar twee kinderen kregen?’

Toen was de moeder, de man, de schepping; baren en scheppen waren nog in harmonie met God. Toen ik zei: ‘Een moeder met drie kinderen’, betekende reeds dat door die moorden – er waren reeds moorden ontstaan en dat is op andere planeten al gebeurd – kwam een moeder tot drie, daar begon, kwam een moeder tot het baren van drie levens; en dat was al disharmonie.

‘En waar leeft die disharmonie?’ zei meester Alcar.

Ik zeg: ‘Meester Alcar, daarginds is de mens aan moord begonnen.’

Maar elke moeder is in staat – u hebt er natuurlijk de tijd niet voor, maar dat moet u toch weten – elk organisme is kosmisch diep, goddelijk diep, u hebt een bevruchting van tien miljoen cellen in één leven. Weet u dat?

Duidelijk?

Dat de moeder ... De scheppende kracht van de man is miljoenvoudig. En u kunt ook miljoenen kinderen baren, bij wijze van spreken, als u de tijd hebt. Maar het komt ... Als het organisme gaat inslapen voor baring, dat is ook een tijd, dan houdt dat vanzelf (op), dan sluit zich die baring en dan gaat het moederlijke organisme uit de graad van leven waarvoor zij op de aarde is gekomen. Maar de organen bezitten het miljoenvoudige. Moet u toch weten,

dat weet elke dokter.

(Mevrouw in de zaal): ‘...in Tibet wonen mensen die wachten op het moment dat ze één kunnen zijn, kunnen aantrekken. De ziel die op een gegeven moment aangetrokken moet worden, op dat moment kunnen ze één zijn. Hoe is het mogelijk dat mensen in Tibet dit kunnen doen en dit weten, terwijl ... (onverstaanbaar) op de Vierde Kosmische Graad?’

Ziet u, in Tibet heeft men reeds geestelijk voelen en denken.

En wanneer die priester zegt: ‘En nu maken wij ons één ...’ U kunt het in ‘Tussen Leven en Dood’ al enigszins lezen. Toen men in het oude Egypte een ... De Groot Gevleugelde wist: dat is een gevoelsleven, en die zou ... Doordat de priesters dachten – ja, het is wel gebeurd daar, ook waanzinnig denken en voelen – dachten: als wij maar bijeen zijn, want wij bouwen en denken voor de tempel, en dat is wel gebeurd, want dat kan ik u verklaren, dan krijgen wij een Groot Gevleugelde van de godin. En waarachtig, het kind dat geboren werd, was begaafd. Waarom?

Dan krijgt u dadelijk antwoord van Tibet, over Tibet. Waarom dit? U hebt ‘Tussen Leven en Dood’ gelezen. We zijn er niet zo diep ingegaan. Er is nog een volgend werk en dat heet ‘De Groot Gevleugelde’. En daar werd de hoogste priester, de gevoelsmens, de sensitieve geest kreeg de opdracht om op een avond ... En dan waren de priesters bijeen, de hoogwaardigheidsbekleders, en daar had de farao en iedereen mee te maken en te zeggen, en dat was een heilig éénzijn, want onder hun honderden werd één priester gekozen en dan zou zich het licht openbaren. Dus zij kwamen daar ... materialisaties en verschijnselen, en wanneer dan een bijzonder teken werd gezien – kunnen wij een heel mooi machtig werk over schrijven – dan kreeg, dan zou dat teken op het hoofd schijnen van hem die de priesteres zou bevruchten om de Groot Gevleugelde aan haar leven te schenken. En de priesters daar ... Eerst kreeg u vóórzittingen, waren er eenentwintig. Telkens vielen er priesters af en die moesten zich verwijderen en die zaten buiten de magische cirkel.

En langzaam werd het tot zeven, en toen kwamen er vijf, toen drie, en één bleef erover; en het licht wás er.

Dus de godin, moet u goed luisteren, de godin van Isis, en later van Luxor, maar in Isis is dat meermalen gebeurd, de godin van Isis zorgde voor een nieuw Gevleugelde. Maar was zij dat? Het licht werd waargenomen, want ze waren alleen in halfduister. Er was een zwak licht, maan aan de hemel, de mystiek, alles gereed, en dan ging ... En als die ene priester, een jeugdig, twintig, vijfentwintig jaar, dertig jaar, door de godin werd aangeraakt, door dit teken van licht – en dat gebeurde, dat gebeurde, en zag iedereen – dan ging hij ... De laatste zeven – wanneer u op het laatste woord komt, zal ik er wat bij vertellen – waren allemaal geblinddoekt, allemaal kregen ze iets over

hun hoofden. En de hogepriesters die zagen het licht. Daarna, wanneer de mens reeds werd gezien ... En die zeiden ... die zagen het licht, en dat werd dus door de mens niet eens gezien, door de priester. En dan ging de priester, dan werd ook weer de priesteres aangeraakt door de godin. En zo bouwde Egypte aan de Groot Gevleugelde.

Toen wij aan Gene Zijde deze wetten gingen beleven, toen wij die studie hadden volbracht, wilden wij weten wat in dat oude Egypte allemaal is gebeurd – doet u allemaal straks en kunt u ook – en toen zagen wij dat de meesters de godin waren. En dat zij die materialisatie verrichtten om die mystiek, om die heiligheid op te bouwen, want men wilde, dat wéét u zeker, men moest de mens duidelijk maken dat er geen dood was. En dat is reeds miljoenen jaren oud.

Maar door China, Japan, Tibet, het oude Egypte kreeg die persoonlijkheid bewustzijn en gevoel en gestalte. En toen werd er iemand aangetrokken die juist gereed was voor die geboorte. Zoals André naar de aarde is gekomen, reeds aan Gene Zijde bewust, was er nog niet, was er nog niet; dit is het hoogste wat u hebt.

Toen kwam er in die priesteres een gevoelsleven dat afstemming had op dat, een sensitiviteit die lichamelijk was en toch reeds de uittrading bezat. En ga, en kijk. En nu hebt u ‘Tussen Leven en Dood’, wij hebben daardoor pertinent vast kunnen stellen welke hoogte het gevoelsleven voor het oude Egypte had bereikt. En dát gevoelsleven, dat hoogste sensitieve gevoelsleven, hebben wij verstoffelijkt door ‘Tussen Leven en Dood’. Want indien meester Alcar daaronder was gebleven, en het is hoger bewustzijn, had u dat helemaal niet meer begrepen. En vanzelfsprekend, wat zich laat zien wordt verstoffelijkt.

Zo heeft men in het oude Egypte dus voor Groot Gevleugelden gezorgd. Wisten ze niet, die priesters, maar (ze) stonden – en dat vertelt u dat boek – in contact met meesters. Want Venry had zijn astrale meesters – zoals André meester Alcar bezit – voor het oude Egypte.

En wat heeft Tibet nu gedaan? Die Tibetanen volgden diezelfde weg, gaan weer ... Voelt u wel? Dus het gevoel wist zuiver, en dat is machtig ... Maar omdat wij nu de schepping kennen en omdat we weten dat gij niet kunt aantrekken wat buiten uw eigen karma en uw evolutie ...

Ik heb zo-even, u moet dat nu weer verbinden, ik heb zo-even gezegd: wat trekt u aan? Voelt u wel? Dan kunt u zien hoe zich dat weer verbindt. Ik heb gezegd: als u iets maatschappelijks doet, gaat u nog vóór de heilige priester, want u bent in contact met de aarde, u dóét iets voor de aarde en haar bewustzijn. Maar sluit u zich volkomen af, zoals nu, en u wordt katholiek of u wordt protestant ... Het protestantistische kind, Gode zij gedankt, baart

nog, de dominee en zijn moedertje, en dat is het reële heilige harmonische voor God.

Maar de Tibetanen en andere oosterlingen hebben door hun denken zich willen afstemmen op de heiligheid van de macrokosmos.

En toen hebben zij gezegd: we gaan neerzitten en denken en zullen een ziel aantrekken die ons iets leert. Jazeker, want voor die en die tijd werden er niet anders dan hoogstbewusten naar de aarde teruggestuurd. Dus vanaf Gene Zijde kwamen er waarlijk ... ook uit de wereld van het onbewuste. Maar dan was het uw karma, dan was het menselijk geboren worden, voor uzelf. Maar kwam er mystiek, kwam er vooruitgang, kwam er gééstelijke evolutie bij, dáárvoor – de Tibetanen gingen smeken en bidden – wás het mogelijk dus, want er leven miljoenen zielen, meesters, om terug te keren. Eén uit miljoenen was wellicht aan te trekken en zegt: ‘U bent gereed.’ U moet zelf willen, nu moet de geest zelf willen, de persoonlijkheid, zoals André dat heeft gedaan, iedereen; kunt u terug naar de aarde, want daar zijn mensen bezig die zich willen geven, die willen denken voor de vooruitgang, mensheid. En nu bent u kosmisch verbonden, u bent met God verbonden, met Christus verbonden. Ook al wisten die Tibetanen dat niet, ook al aanvaarden zij geen Christus. Maar u bent verbonden met de geestelijke bewustwording voor de mensheid, en in die aura trekt u nu aan. Dat is mogelijk.

Maar die mensen dachten, die Tibetanen, die priesters denken: we gaan neerzitten – en dat is een heilig eenzijn – en nu zullen wij ...

En dan werd ook weer een man en een priesteres, een priester aangewezen, die kwamen tot het heilige kosmische éénzijn in harmonie; een machtige gebeurtenis, voelt u zeker wel, zo ontzagwekkend machtig en rein en zuiver. Ze stelden zich daarvoor open en gaven zichzelf, en trokken zij op de seconde, op de minuut, zegden zij, trokken zij een gevoelsleven aan om hun tempel bewustzijn te geven. Ze dachten: nu krijgen wij de meester. En waarlijk, er kwám bewustzijn. En dat heeft iedere tempel beleefd.

Elke tempel trok voor zichzelf, dat waren de meesters reeds, bewustzijn aan. En dat heeft, dat heeft, duizenden jaren heeft dat geduurd, en het was mogelijk omdat ... En nu zal ik u voor een vraag stellen dat u allemaal ... en dan hoor ik eens hoe u de boeken van ons leest.

Dat was mogelijk totdat er iets geschiedde en toen was het ineens weg en toen was het niet meer mogelijk, want toen kon er geen Gevleugelde meer geboren worden.

Wanneer? Weet u dat?

(Mevrouw in de zaal): ‘...achteruitgegaan ...’

Toen ...

(Tot de dame): Dat is prachtig.

Toen is Egypte aan de afbraak begonnen. De priesters kregen hoogmoeds-
waanzin, ze leefden zich uit; elk moedertje werd door hun levens tienvoudig
en twintigvoudig verkracht. En toen was er van geestelijk éénzijn en zuiver,
zuiver denken geen sprake meer.

Maar het is mogelijk geweest voor de Tibetaan, en nóg, men leeft daar nog
zo. Het is mogelijk geweest om waarlijk uw afstemming aan te trekken. En
omdat de meesters voor het bewustzijn mensheid werkten en leven, en u leeft
er straks allemaal voor ... U moet uiteindelijk beginnen om geestelijk ruimte-
lijk te leren denken, dan kunt u die wetten beleven. En dan krijgt de moeder
waarlijk gevoel in haar voor de mensheid, voor een taak, om dat te beleven
als moeder, en de ziel die op aarde komt heeft waarlijk uw sensitiviteit.

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar, meester Zelanus, u zei dat de astrale wezens
wachten om aangetrokken te worden, dat dat erg lang duurt ...

In die tijd kunnen ze toch wel geestelijk evolueren, of niet?'

Wat kunnen ze geestelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Evolueren.'

Hoe stelt u zich voor, wanneer u straks achter de kist komt ...

U moet achter de kist ... Er is geen 'kist', u leeft nu reeds in de eeuwigheid,
maar aanstonds gaat ge dit leven, het stoffelijke-zijn verlaten, u hebt boeken
gelezen, u hebt die lezingen allemaal meegemaakt, wat stelt u zich, hoe stelt
u zich voor wat er met u gaat gebeuren?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zal wel een stumperd zijn want ...'

Er valt niets te stumperen daar in die wereld.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): '...van onbewustzijn.'

Ja, maar waar is dat land van onbewustzijn?

(Mevrouw in de zaal): 'In de slaap.'

(Meneer in de zaal): 'Hoe de afstemming is.'

In ...?

(Mevrouw in de zaal): 'Het heeft met de kringloop te maken.'

Ja, dat heeft met de kringloop te maken. Maar waar is die wereld van on-
bewustzijn, de wedergeboorte?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

U leeft hier in deze ruimte en u komt er niet uit. U leeft in de sfeer der
aarde en u komt er niet uit. Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'U zegt het.'

(Er wordt weer door elkaar gepraat.)

U leeft, u behoort bij de aarde, nietwaar? U behoort bij de aarde, dus u

moet op aarde geboren worden. Waar wilt u dan heen?

Hoe diep is nu die wereld van onbewustzijn, voor de wereld?

(Mevrouw in de zaal): 'Het hangt af van je karma en je kringloop ...'

Dat is waar, daar hebben we het niet over. Het gaat erover: wat gebeurt er als gij terug moet naar de aarde met uw geestelijke persoonlijkheid?

(Mevrouw in de zaal): 'Die gaat weer ... (niet te verstaan) terug.'

Ja, dat ... Nee. Een voordierlijk wezen, een kind uit het oerwoud, die beleven precies hetzelfde. U beleeft ... Er is geen gevoelsleven die buiten deze wetten om iets kan belevan.

Wat gebeurt er nu? U hebt ...

(Mevrouw in de zaal): 'Gaat slapen.'

U gaat in de eerste plaats slapen. Maar hoe diep is nu de sfeer?

U moet op aarde geboren worden, voelt u wel? Het gaat om de diepte van die sfeer, om u die te laten voelen.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'U gaat terug naar het stadium van vóór de schepping.'

Zie, daar hebt u het woord. Dus die wereld van wedergeboorte is zo diep als ál de planeten die u hebt beleefd en zonnestelsels die voor dit universum zijn ontstaan. U gaat terug, die wereld is zo diep dat ge teruggaat tot het allereerste ogenblik, als u daar in dat ogenblik komt van uw allereerste embryonale leven op de maan, als u daar nog even verder komt, nog verijlt, treedt u terug. In wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Het Al.'

In het Albewustzijn, het Algevoel. Zo diep is nu de wereld voor de wedergeboorte voor de mens. En nu valt u in slaap, want u komt vrij, en onmiddellijk zinkt uw bewustzijn weg, omdat de geboorte u aantrekt.

Dus u wórdt geboorte. U moet uw dagbewust ... Daar is ook dagbewust denken. Uw dagbewust denken, mijn zusters en broeders, verliest u nooit. Uw dagbewust voelen en denken is eeuwigdurend.

U kunt nimmer – maar geestelijk – geen seconde in al uw miljoenen tijdperken, als mens niet slapen. Want het gevoelsleven, de geest dus, slaapt nooit. Anders zoudt ge vanavond, als u gaat slapen, werkelijk inslapen, en dan stond het hartje stil en dan was u eruit. Dus de geest, en het leven, het gevoel, moet steeds werken in die en die graad, dat zijn de graden van slaap en van trance. Nu zakt u langzaam terug, langzaam keert u in de slaap terug en Gode zij gedankt nu dat de wedergeboorte u overheerst als gevoel. Dus u hebt nu als persoonlijkheid, als mens, niets te zeggen en in te brengen, het gevoel geboorte overheerst uw organisme, uw zijn, en u moet ...

Die wet bepaalt nu wat er gebeurt.

Wat zou er geschieden indien gij wakker bleef? U hebt moorden begaan, u hebt zich uitgeleefd, u hebt spanningen in u die zijn kosmisch diep en verschrikkelijk, en toch komt gij in slaap.

En dat kunt u niet meer zeggen als u aan Gene Zijde leeft, als u dus nu de astrale bewuste wereld betreedt. En die wereld ligt daaráchter en die leeft hierin. En we hebben ... Houd dat even vast, dan zal ik u eens verklaren hoeveel miljoenen cellen er tussen hemel en aarde, in deze ruimte, geestelijk leven – en die houden wij uit elkaar – dan krijgt u ons bewustzijn te zien. En dan zult u toe moeten geven dat dat door Jozef Rulof niet bevoeld, niet gezien kan worden. Daarvoor zijn de meesters. Daarvoor moet u achter de kist leven, en anders kunt u dat niet meer volgen, niet meer aanvoelen, niet meer verwerken.

Maar de mens nu, die nu gaat, lost op, zinkt terug tot de wedergeboorte en dwingt u nu als gevoel en persoonlijkheid het embryo als vonk, als geest, als ziel dus, te aanvaarden omdat gij nog naar de aarde terugkeert. Indien uw haat, uw hartstocht, uw geweld u voor ...

Nu komt het, dit is het goddelijke antwoord, dat vragen u straks de meesters, en dan zeggen wij: wat nu? Indien uw haat, uw gevoelens, het geboren worden – dat macrokosmisch, dus dat goddelijk is – kon overheersen, dan kwam u nimmer uit uw haat, uw hartstocht, uw vernietiging, uw moorden vandaan. De goddelijke liefde en de goddelijke rechtvaardigheid die zegt: gaat u maar, straks komt u toch tot dat betalen, straks moet u toch die rekeningen vereffenen. Nu krijgt ge een nieuw lichaam, gij moet nog geboren worden.

En dit gaat nu eerst beginnen voor de mens vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), dat wil zeggen, het hoogste organisme; dat is Moeder Aarde, dat zijn de reine natuurwetten. Voelt u dit?

Wanneer de mens – dat leest u in 'Het Ontstaan van het Heelal' – die wetten heeft beleefd, krijgt u uw karma, uw oorzaak, uw moorden te beleven. En nóg zegt God: 'Ga, in Mijn wereld zult ge rust hebben.'

En nu het wonderbaarlijke dat wij hebben beleefd en waaraan André terug kon naar de aarde om te zeggen: 'Ik bèn een godheid.'

En dat is elk mens. U komt terug tot vóór de schepping. Dus wanneer het heelal zich splitst, Moeder Maan begon aan haar eigen ontwaken en evolutie ... U keert terug, zo diep, als embryo, zoals gij op de maan, door haar, het eerste leven kreeg. En u bent nu mens. Dus u wordt embryonaal zo klein en nietig, dat u eigenlijk niet meer bent, niet meer waargenomen kunt worden.

Nu krijgt u dus de geboorte. Is die geboorte op die en die wet, vóór de ge-

boorte dus, moet u luisteren ... Dus u komt nog altijd voor de geboorte, dat heeft Moeder Aarde in handen. Maar komt u daarna voor haat terug, moord terug, afbraak terug, vernietiging terug, hartstocht terug, leugen en bedrog, dan moet u duizenden eeuwen wachten op een nieuw organisme. U hebt zich zó ver, zó diep uit de goddelijke harmonische geboorte verwijderd.

En nu dit: in deze wereld voor de wedergeboorte leeft de mens, en dat is alleen Moeder Aarde – in uw atmosfeer leven andere planeten, maar het bewuste denken, wij houden ons nu aan de aarde, ook nog andere werelden – leven miljoenen zielen. Dat is heel weinig.

Het getal aarde aan mensheid in deze macrokosmos, aan zielen, is ontzagwekkend weinig. Die zieltjes, die miljoenen zielen, indien u ze op uw handen zoudt willen leggen, dan beslaan zij een oppervlakte van uw palm, meer is dat niet. Dat is een klein hoopje maar, zoveel, u zoudt ze met een vergrootglas, met een kijker zoudt u ze moeten gaan zien, zo nietig is de menselijke ziel. En dan hebt u één cel, één zo'n kluwen, misschien een druitje zoals u dat hebt, daarin zit de ganse mensheid verborgen. In die macrokosmos leven miljoenen zielen. Maar wat is miljoenen zielen voor bil-, bil-, bil-, bil- ... U kunt miljarden eeuwen blijven praten over zielen, dan nog hebt u de macrokosmos niet vertaald noch verstoffelijkt.

Is dat duidelijk?

Maar hier leven miljoenen werelden voor het dierenrijk. Miljoenen werelden voor Moeder Natuur, als zielen, zielen, zielen, cellen, cellen, cellen. Heeft de vis en heeft het organisme, hebben verschillende organismen – nu komt het, om u voor die wetten te plaatsen – hebben verschillende, nu moet u weten, hebben, elk organisme, hebben al die graden een eigen astrale wereld?

(Het blijft stil.)

Het dier, hond, tijgers, leeuwen, de dierenwereld, de miljoenen soorten van organismen voor de dierenwereld, hebben die allemaal een eigen astrale wereld?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

We zullen het aanvaarden.

Maar het is niet zo. Dus die miljoenen werelden voor elk dier, miljoenen werelden voor de mens, voor de hond, de kat, de tijger, de leeuw, het leven in de wateren en het leven in de ruimte, het leven in de aarde en op de aarde, waar ge kijkt, dat zijn werelden voor de ziel, voor de geest, voor de persoonlijkheid, als zelfstandigheid.

Dat wil zeggen, een stoel krijgt leven en bezit leven, staal, ijzer.

Die werelden houden wij uit elkaar en kunnen wij ontleden omdat elke levenswet ons onfeilbaar tot die levensgraad voert. En dat is nu het vinden van een naald in een hooiberg.

Hadden wij het daar niet over?

Het beleven van een wet, dus het goddelijke contact van een leven, een organisme, het gevoelsleven. Maar de ziel voert u tot die wereld, en beleeft gij dat goddelijke eenzijn, het is eenzijn met het leven van God.

Is uw hond nu, een hond, kat, hebben die dieren een astrale wereld?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Hebben de vissen en al de diersoorten op aarde een eigen astrale geestelijke wereld? Dat moet wel zo zijn, want nu krijgt u de zelfstandigheid als ruimte, de zelfstandigheid aards, geestelijk, ruimtelijk en goddelijk. En nu hebben al de goddelijke afstemmingen een ...

Wat?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

...hebben al de goddelijke ... Dus het leven dat tot de bestaande goddelijke scheppingen behoort – u hebt naschepping – hebben, en moeten bezitten, vertegenwoordigen een wereld voor de wedergeboorte. Is dat niet duidelijk? Allen. En nu kunt u, als u dat allemaal kent, kunt u onmiddellijk zien aan het leven, wat tot de goddelijke kern behoort en wat naschepping enzovoort, enzovoort is. Dat zijn allemaal ruimten, gevoelsgraden, persoonlijkheden; ontwikkelt en tot evolutie gebracht door vaderschap, moederschap. Daarom is, het vaderschap en het moederschap zijn goddelijke gaven, goddelijke eigenschappen en zijn helaas – helaas; er bestaat geen helaas in de ruimte – maar zijn versnipperd. Bezoedeld kunt u niet eens zeggen.

Is een mens die nu de techniek dient en zich te vroeg uit dit leven slingert omdat hij sneller wil zijn dan de andere mens en van tevoren weet: ja, het is niet zeker ... Als u niet zeker bent, waarom loopt u dan daar die afgrond af? Is dat een bezoedeling?

Onbewustzijn. Het is evolutie.

Nog vragen?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, u heeft ons daarnet uitgelegd dat door disharmonie ... Dat de wereld van het onbewuste en het leven op aarde, dat er zoveel mensen worden geboren zodat er, tussen 1950 en 2000 zullen we geen raad weten met de mensen. Maar nu wou ik van u weten: die disharmonie, als deze mensen nu door gebrek aan voedsel de hongerdood sterven, dus dan gaan ze weer te vroeg over, dan houdt deze disharmonie toch nooit op?'

Die disharmonie lost eerst dan op, duurt nog een ... laten we zeggen een ... Hoeveel jaren denkt u dat er voor nodig zijn om deze disharmonie tussen leven en dood te doen oplossen? Duizend jaar? Duizenden? Honderd miljoenen jaren niet, maar tijdperken.

Aan het einde der aarde, zó diep, u kunt dat onmiddellijk op de godde-

lijke weegschaal leggen, als u de diepte dus ... Wilt u weten hoe diep, maar toch hoe eenvoudig dit eigenlijk is? Ik heb het zo-even reeds verklaard. Als u even doordenkt kunt u het voor uzelf vaststellen. Maar, kunt u onfeilbaar berekenen. Als we zeggen: het duurt miljoenen tijdperken voordat er weer harmonie komt tussen leven en dood, wedergeboorte, dan is dat te bewijzen, dan is dat vast te stellen, dan is dat kosmisch te zien. En waardoor?

Ik heb het reeds verteld vanavond

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat er zoveel, miljoenen mensen wachten miljoenen jaren voordat ze pas aangetrokken kunnen worden.'

Dat is het niet. Neen, dat is het niet. Ik heb het toch verteld vanavond. Ziet u, u denkt niet, u kunt nu nog niet denken.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Omdat?

(Mevrouw in de zaal): 'Door het geestelijk bewustzijn van de mens.'

Neen. We hebben het nu, u kunt zien hoe zich dat allemaal uit ... hoe dat tot uitdijning komt. We hebben nu de vraag te beantwoorden: hoelang zou het kunnen duren voordat die disharmonie oplost?

Daar zegt men duizenden jaren.

(Meneer in de zaal): 'Wanneer de man en vrouw twee kinderen krijgen.'

Ja, ja, maar wij gaan nu pertinent, onfeilbaar naar het ogenblik waar die verstoffelijking is opgebouwd.

Ik zeg: het duurt miljoenen jaren. Moet ik kunnen bewijzen, en ik kán het bewijzen want ik heb het reeds gezegd.

(Mevrouw in de zaal): 'Wanneer er geen moorden meer gepleegd worden.'

Nee, dat is het niet.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Ja, dat is wel zo, maar daar hadden wij het niet over.

Ik zeg: het duurt miljoenen tijdperken, geen duizenden jaren. Maar het kan niet oplossen eerder, in duizenden jaren, dat duurt nog miljoenen jaren, eerst dan komt er harmonie tussen leven en dood. En in die tijd weet men reeds lang wat er is geschied, maar ze kunnen er niets meer aan veranderen.

Hoelang heeft het, hoever moeten wij terug om vast te stellen dat de mens aan disharmonie begon? Zei ik dat niet? Wij hebben in de ruimte ontmoet, maar dan moeten we de aarde verlaten, we hebben in de ruimte ontmoet een moeder met drie kinderen en dat was op een andere planeet in de ruimte, het was niet van de aarde. Dus zo lang. Dat is al miljoenen tijdperken. En dáár begint het nu. En als dát hiér in uw maatschappij leeft, straks, in uw Amsterdam, Rotterdam en Den Haag, dan krijgt u een paradijsleven, dan is

het leven volmaakt. Want het leven wordt ontzagwekkend schoon, geestelijk rijk zal de mens zijn. Er is geen narigheid meer op aarde, maar toch zullen er, we zitten nog ... De boekschrijvers, de bewusten, zij weten dat straks, en u hoeft straks ook geen boeken meer te schrijven, u hoeft niet meer aan kunst te doen, want de goddelijke kunst wordt hier op aarde verstoffelijkt en dat zijn de instrumenten die u krijgt.

En dan schreef men op aarde: we weten het wel. En dan komt een moeder die zegt: 'Ja, ik moet dan toch nog maar vier, vijf kinderen baren.' En u krijgt er niet eens één kind. En dan zit de mensheid nog met moeders die vier, vijf kinderen moeten baren omdat nog altijd die schuld, voelt u wel, daar blijft de mensheid mee voortgaan.

En wij hebben eraan gewerkt. Wij hebben het goedgeemaakt, tot de laatste verkeerde gedachte hebben we goed moeten maken. Dus u kunt er ook niet aan ontkomen en geen mens kan eraan ontkomen, dat móét zich tussen hemel en aarde herstellen voor en door de mens. Is dat niet rechtvaardig?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, daarom denken ze nog steeds over oorlog.'

Dat is nog onbewustzijn. U voelt wel, wanneer we ... Men spreekt, u spreekt over de Russen en bolsjewieken, en waar hebt u het niet over. Maar wat zegt het, wat zegt het als u weet dat het oerwoud nog dieper onbewust is dan Stalin? Dat is de evolutie voor de mensheid. De mensheid ... Lees toch de 'Volkeren der aarde'.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, maar het is niet alleen Stalin ... Korea gaat toch ook door?'

Ach, wat zegt nu Korea ten opzichte van de schepping en mensheid? Kreeg u maar morgen – nu zullen we zo praten, als de mensheid praat en denkt over oorlog – kreeg u er nog maar een zoals 1940-1945, die zou u wel genezen.

(Mevrouw in de zaal): 'Genezen?'

Die geneest u onherroepelijk. Als u er nog zo een krijgt, waarvan wij kunnen voorspellen dat er niets meer overblijft op de wereld ...

En daarom kan het niet.

We hebben toch die voorspellingen aan André gegeven, dat de mensen angstig werden toen hij in 1940 zei, in 1939 reeds, de bewijzen liggen vast: 'Er komt een tijd ... Een oorlog, een vreselijke oorlog.'

En er zal een tijd zijn, de laatste tijd, dat we geen hout bezitten om onze lijken te begraven.' Liepen de mensen bij hem vandaan en zeiden: 'Mens, houd op.'

Zijn vrienden konden het niet meer beluisteren. En toch zegt André, ook tegen zijn vrouw: 'Denk eraan, ik zeg het nogmaals, en je zult het verwerken. Er komt een tijd, want dit is voor mij straks, wanneer dat voorbij is, zijn dat

de wetten en de woorden van de meesters, we zullen geen hout meer hebben om de lijken te begraven. Ze zullen voor uw ogen neervallen van honger en ellende.’

Allemaal gebeurd. Nu zegt men: ‘Ja, ja, ja.’ Maar ze waren toen angstig. Vraag het eenieder.

En wanneer nu de atoombom kwam ... De mensheid bouwt, moet zich verzekeren voor afbraak, dat is zo oud als de wereld is. En u leeft nog in een tijd waarin stoffelijke en geestelijke fundamenten worden gelegd.

U praat: ‘Laat die oorlog voorbij.’ En: ‘Laat er geen oorlog meer komen.’ Maar wat weet de mens in het oerwoud, miljoenen mensen, wat weten die van ons, uw denken en voelen af?

U begint eerst te denken op aarde, de mensheid legt nú eerst de eerste fundamentjes om christelijk – ruimtelijk, kan niet – christelijk te leren denken. Men denkt niet eens als de Christus de mens heeft geleerd.

De katholieke kerk, het protestantisme, de Bijbel heeft men verknoeid. Want hoe kan God de mens verdoemen?

Moet u eens horen wat soms de Christus zegt. De profeten slaan erop, haten. Die God, die God kijkt alleen naar zijn lievelingen.

U voelt wel: hoe is die vader, die moeder?

U leeft in die tijd, u moet niet over oorlog gaan denken, want in de mens zelf leeft de oorlog. En als u reeds, u hier, u, u ... U vertegenwoordigt hier met elkaar honderd miljoenen mensen. Aanvaard het. Wij aanvaardden en krijgen slechts één mens uit de honderdduizend en uit veel meer mensen. Uit tweehonderdduizend zielen op aarde trekken wij één bewuste, zo arm is de massa. Dom, onbewust? Neen, die evolutie moet die massa nog tot vergeestelijking en verstoffelijking brengen. Is het niet eenvoudig?

U bent zojuist aan geestelijk voelen en denken begonnen. Wees toch ... We zouden niet meer spreken. Maar het is de moeite waard om één mens tot verruiming te brengen, één mens, twee mensen. Want wanneer we vader- en moederschap tot de geestelijke verruiming, ontwikkeling voeren, is dat mijn houvast, mijn fundament voor mijn astrale leven. Ik praat tot u, maar ik doe het altijd voor mijzelf.

Als André dat niet wist, hield hij op. Niet omdat gij hier bent.

U vertegenwoordigt ... We hebben in Den Haag, daar komen zoveel mensen; wanneer de mensen zouden komen, waren er tien-, twintigduizend. Wij zijn blij dat ze níét zijn gekomen nu, want ze zouden ons verscheuren. Nu gaan we rustig door, André heeft het overzien.

Indien we dat niet wisten zoudt ge hier dit leven, dít doordenken voor de massa niet kunnen beleven, niet kunnen uithouden, want u loopt zich te pletter. Dat wist Christus ook. Als u wist: de goddelijke Messias had slechts

enkele kinderen. Er bleven er veertien, twaalf van over die zeiden: 'Hij is het!' Want de ganse goddelijke massa daar, onbewuste massa, heeft Hem verloochent, en zeiden: 'Hij is het niet.' 'Het is een rabbi.' 'Het is een waanzinnige.'

Petrus en anderen die naast Hem waren, die met Hem de wonderen konden beleven, verloochenden de Christus nóg. En dacht ge nu, indien ge morgen even bezwijkt, dat de meesters zouden denken: daar gaat weer een adept van mij?

Als u werkelijk voelt en denkt, en het verlangen bezit ín u – ik zie mijn oude adepten wel – en dan kan ik u alleen gelukwensen voor straks omdat gij nu bezig zijt te ontwaken. Ge weet nog en ge beseft niet eens hoe machtig diep gij allen reeds zijt, groot. Maar verbeeld u maar niets.

We moeten zeggen: één mens uit honderdduizenden. Ga in uw maatschappij: men vertikt het, men wíl geen ontwaking. Waardoor bent u zover? Is een goddelijke genade. U kunt naar de kerk gaan, u kunt lager denken en voelen, en dan trekt u honderdduizenden mensen aan, maar geen kosmisch leven, ziet u.

Er was eens een priester, een ingewijde in het Oosten ...

Iemand zegt: 'Kijk eens, die mens daar, die priester', want er heeft zich wat afgespeeld in Brits-Indië, Tibet, Egypte, 'die daar trekt duizenden en duizenden mensen en gij zegt dat gij het weet; ge hebt slechts vier, vijf kinderen naast u.'

En toen viel er een woord. En toen zei de ingewijde: 'Ga tot dat, want nu gij spreekt, behoort ge niet tot mij!'

En dat was ook, zo heeft de Christus gesproken: 'Nu gij het zelf zegt, moet ge Mij niet volgen.'

U zegt op dit ogenblik tegen de priester: 'Zeg, krankzinnige, waarom heeft die daar zoveel mensen?'

Als u dat ziet en als u dat weet, dan bent u er, of u bent er niet, en dan kan ik ... Ik zou u méér willen geven, meer kúnnen geven, maar ge blijft mens. Vandaag is het in uw leven hunkering, voelen. Ge zegt: 'Ja, ik leef nog enkele jaartjes wellicht, ik wil mij nu verrijken', nietwaar, en dat is het gevoel. Maar weet u wat het kost, hoeveel levens ge nodig hebt om dit verlangen als wil en gevoel voor uw persoonlijkheid, uw geestelijk astrale ik wakker te maken? U bent allemaal reeds begenadigd. Maar ik zeg erbij: Verbeeld het u niet, want ge leeft nog hier.

Maar gij bewijst wat gij wilt, en indien er nu geen moorden in u zijn, kunnen wij u allemaal opvangen. En dan zal juist díé naast u staan die u door uw vele levens heeft gekend. Wat u vandaag bezit is wellicht geleend goed. U zegt nu als man en vrouw: 'Dat is mijn vrouw', en, 'Dat is mijn man.' Ik wil u maar niet in die wetten brengen of ge wordt onzeker, maar het is mogelijk.

Er komt iemand en zegt: ‘Kijk naar mijn schoonheid.’ En er liep een dwerg, een gebochelde naast, en dat was ook een ingewijde, hij zegt: ‘Straks is zij mijn tweelingziel. Ik leer nu haar in dit leven omdat ik stukken en brokken heb geslagen.’

Toen zegt de prins: ‘Leg dat kind op de brandstapel.’ En hij ging.

Maar achter de kist bent u van God. U bent van het leven dat met u aan het eerste leven is begonnen, en (dat) zijn goddelijke wetten.

En wees dankbaar. U, als u vandaag niet wordt begrepen en de mens u niet wil begrijpen en u hebt goedheid, liefde, waarachtigheid, rechtvaardigheid in u, die mens sluit zich onherroepelijk – aanvaard dit, wellicht wordt het voor u lichter in dit leven – maar die mens sluit zich onherroepelijk nu reeds voor geestelijk verdergaan af. Is dat niet eerlijk? Omdat u niet – ja, nu dit – omdat u niet wilt.

Wilt u goddelijk denken beleven? U bent vrouw en man – wij hebben die wetten moeten aanvaarden – gij wilt u verrijken, u verlangt, u hebt dorst, jazer, en zij kan het niet ... Nu zult ge denken: ja, ik heb het en zij moet ... U kunt door uw oorzaak en gevolg, uw karmische wetten kunt u twintig en dertig, en meer levens vertegenwoordigen, dus dat gevoel is er reeds.

Maar indien gij onherroepelijk aan uzelf met de ander wilt werken aan geestelijk bewustzijn voor uw eeuwig denken en voelen, uw hiernamaals, en de ene mens nu weigert, weigert beslist – en het doet er niet toe of dat leven tot uw graad van gevoel, mens, behoort, dus op de maan is geboren, moet u horen wat er nu komt – moeten wij aanvaarden, dan, indien dus u beiden met elkaar hebt te maken voor God, houdt u de ontwikkeling, omdat u niet wilt denken, van het andere leven tegen. U zet pertinent uw gevoelsleven als liefde in een gevangenis, in een kleine ruimte omdat u niet wilt, niet verlangt, niet wilt dienen, u denkt verkeerd, u voelt verkeerd, u bent haat, u remt, u slaat, u trapt; en dan trapt u, slaat u, vernietigt u uw eigen leven.

En de mens die nu wil en het gevoel reeds bezit, móét nu in die kring blijven voortleven; komt u nooit uit.

Dus de ene mens zou – dat zou de mens wel willen, dat hebben we allemaal kunnen volgen – de ene mens zou de ontwikkeling van de andere mens kunnen tegenhouden, en dat is een goddelijke onrechtvaardigheid. Maar díe wetten hebben wij nergens ontmoet, Gode zij gedankt.

Wij hebben gezien dat gij, de mens die geslagen wordt, getrapt wordt, niet begrepen wordt ...

De mens die niet wil, kán het andere leven dat zich wil verrijken in de geest niet tegenhouden, ook al zoude ge voor de macrokosmos bij elkaar behoren. Want indien ge straks – moet u horen – indien ge straks aan Gene Zijde komt, in die wereld van bewustzijn, staan er miljoenen zusters en broe-

ders naast u, u valt niet eens op, u wordt daar niet eens gemist, bij wijze van spreken, diegene die niet wil. Want met miljoenen vertegenwoordigen wij die gevoelsgraad en gaan ook met die miljoenen verder. En wanneer u straks ... En dan ziet de mens, we hebben die taferelen, die graden van bewustzijn, het uit elkaar rukken van mensen, hebben we allemaal kunnen volgen.

En dan zien wij dat de mens, indien de mens goed blijft, dat is dus voor de mens die geslagen wordt en getrapt ... U wordt door uw man geslagen, hij door de vrouw, door de moeder, dat beleeft ge, zij wil niet, daar is het hij die niet wil, die mensen verduisteren zichzelf, en niet u indien u niet terugslaat, terug haat; of ge vernietigt uw ganse ikje, uw welwillend leven, en u bent uzelf kwijt.

Wat heeft de Christus u nu geleerd? Als men u hier slaat ... Ziet u, daardoor is de Christus goddelijk verantwoord. En het is nu eenmaal zo. Toen de Christus daar stond, zegt men; de Christus had de ganse mensheid door één blik kunnen doen verduisteren. Maar wanneer de Christus zich verkeerd, aan de mens had vergrepen, had hij zijn goddelijk bewustzijn verloren en zichzelf verduisterd.

Dat wordt dus disharmonie, en door disharmonie te verstoffelijken ... Bijt u nu maar terug, sla en trap maar terug; ge trapt en slaat uzelf. Blijf liefhebben. En voordat u zover bent, is er niets gebeurd. Indien u dat kunt en indien u dat bereikt hebt, bent u reeds bezig geestelijke fundamenten te bouwen. En dat zijn de genieën onder de mensheid, dat zijn de geestelijk sensitieven. Die mensen zijn nimmer te bereiken door het kwaad. Ze zijn órsterk en bewust. Ze zijn niet te vernietigen, want ze weten: ik ben bezig om – voor de aarde – ik ben bezig om goed te maken.

Waarlijk, kinderen, als u geslagen wordt en bent in dit leven ...

U kunt niet geslagen worden indien de rechtvaardigheid onder uw hart en in u leeft. Hebben we moeten aanvaarden.

‘Ik ben aangevallen’, zei iemand die een reis maakte vanuit het schemerland, ‘vlak voor de eerste sfeer’, en terugkwam, ‘ik ben gekraakt en bezoedeld.’

En toen zei de meester: ‘En hoe hebt ge gehandeld?’

‘Ja, wat zoudt gij doen?’

En de mens maakte zich boos, want hij werd van achteren, van voren en boven, links en rechts werd hij aangevallen. En hij deed even dát; en toen hadden ze hem volkomen overmeesterd en werd weer de persoonlijkheid verkracht.

(Tot de geluidstechnicus): Ik heb u gezien.

Dus wat zei de Messias toen Hij daar zat? ‘Sla Mij gerust, u raakt Me toch niet. Mijn geest is niet te raken. Mijn gevoelsleven is niet te bezoedelen, te

mismaken. Ik haat niet. Ik heb lief alles wat leeft, Ik wil harmonisch leren denken.'

En wanneer u daarmee begint, mijn zusters en broeders, wanneer u voor de maatschappij, voor uzelf, voor uw vrienden begint, zoals André dat zegt, nietwaar: 'Laat van u uitgaan liefde en vertel de mens door uw hartelijkheid wie u innerlijk bent; en zij dragen u op handen' ... Is de grootste macht die de Christus heeft vertegenwoordigd en die tempels opbouwt in slechts enkele seconden, want wanneer dat over uw lippen komt, is de mens in staat om u op te vangen en aan uw voeten neer te knielen en te zeggen: 'Kijk, ik zie nu de geestelijke mens.' En men heeft u lief. Is dat niet zo?

Als u ons zegt: 'Zij houden niet van mij', dan weten wij dat u onbewust bent. Als u bij een meester komt en zegt: 'Wat moeten toch die mensen van mij?' Aan Gene Zijde is dat onmiddellijk te zien. 'Wat willen die mensen toch?' En dat is in de maatschappij reeds te beleven. Als er nog één mens onder uw midden is die u niet moet ... Het is niet volkomen voor uw maatschappij te verstoffelijken, want u voelt wel, gij hebt met onbewusten en psychopaten en krankzinnigen te maken.

Maar wanneer u in uw eigen sfeer leeft, in uw eigen klein kringetje, en er is er één bij die kan zeggen: 'Dat vind ik niet aardig, dat is hard', vermoordt ge uw eigen bewustzijn. Want als u waarlijk liefde bent, zal de mens zeggen: 'Kijk eens, met die mens wil ik gaarne te maken hebben, want dat straalt leven, hartelijkheid, welwillendheid, liefde uit.'

Is het niet zo?

En zegt men dan niet bij u ... Als u enkele mensen op aarde ontmoet, die u nooit en te nimmer meer zult zien, leg in dat leven uw gevoel, uw denken, want die mens draagt het voort, en zijn bloemen voor uw geestelijke woning, uw levenstuin aan Gene Zijde. U neemt het natuurlijk zelf mee. U zegt wel aan Gene Zijde, het zijn bloemen, orchideeën; maar in uw gelaat, in uw licht in uw ogen, in uw persoonlijkheid leeft die daad die hartelijkheid, die liefde.

Zoek toch niet naar Gene Zijde, want Gene Zijde leeft ín u. Onder uw hart? Neen, het is uw gevoelsleven, het is uw persoonlijkheid. Heeft men u lief hier? Heeft men u werkelijk waarachtig lief? Is er geen gemaaktheid bij? Maak dat nu eens voor uzelf uit.

Ik dank u voor uw mooie gevoelens. Tot over veertien dagen.

(Zaal): 'Dank u wel. Dank u, meester Zelanus.'

Dinsdagavond 28 maart 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): Goedenavond, meester Zelanus.

We gaan weer opnieuw verder. Wie van u is gereed – de stem is weer terug – om de eerste vraag te stellen?

Daarzo?

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, de vorige keer hebben wij hier gehoord de lezing over: God verdoemt niet. Ik moet u zeggen ik heb het zeer indrukwekkend gevonden.’

Dank u.

(Meneer in de zaal): ‘Maar, u hebt daar gezegd dat er in de sferen wezens zijn, of geesten, die het zeer betreuren dat zij op aarde eigenlijk een verkeerde leer hebben verkondigd. En dat zij daarin hebben gezegd dat God wél verdoemt en dat dat hun smart veroorzaakt in de sferen. En toen hebt u daar ook bij gezegd dat de eerste boeken van het ...

‘Een Blik in het Hiernamaals’.

(Meneer in de zaal): ‘...‘Een Blik in het Hiernamaals’, ja, dat die voor kleine kinderen geschreven zijn. En die uitdrukking die heb ik niet begrepen.’

Nee. Maar u bent allemaal kleine kinderen, in deze wetten bent u een klein kind. Is het nu duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Ja en nee. Dank u.

Wanneer u, u bent bijvoorbeeld een geestelijke, u wordt dominee, u wordt geboren, in u is het gevoel dat u wilt studeren, u wordt pastoor, u wilt geestelijke worden ... Maar, voelt u, wanneer u al die lezingen die wij nu hebben opgezet in Den Haag, wanneer u dat voelt, dan begrijpt u dat – dat heb ik hier avonden verklaard – dan begrijpt u dat uw denken en voelen voor de maatschappij gevaarlijk wordt, is. Nu komt het er natuurlijk op aan waar u geboren wordt. En dat bouwt de ziel zichzelf op door de levens die zij heeft beleefd, de persoonlijkheid.

De ene mens volgt stoffelijke studie, de andere mens voelt voor sport, in de maatschappij komt u dat tegen, een ander wil een studie beleven, wil geestelijke zijn, hij wordt een dominee. Waar wordt u geboren? U voelt wel, de ouders die u aantrekken, spelen op dit ogenblik een enorme rol, hebben een deel van uw ontwikkeling in handen. Later dan vertelt u toch: ik doe dit, ik doe dat, ik laat mij niet meer bedwingen.

Maar begrijpt u, ik heb u meermalen verklaard: alles wat u op aarde bezit, dat moet u naast u neerleggen. Uw naam verliest u, u verliest uw persoonlijk-

heid. U kunt studeren, u kunt u eigen maken wat u wenst, niets heeft eigenlijk betekenis voor uw astrale leven indien dat niet op uw ziel en persoonlijkheid voor Golgotha, Christus, God is ingesteld, heeft niets te betekenen.

Elke gedachte, elke daad die u doet voor uw ziel, dat blijft, dat is een fundament, dat is een wereld, dat is een ruimte, dat is een sfeer, dat is harmonie, dat is rechtvaardigheid, dat is liefde. Alles voert u naar de liefde. U moet eerst zorgen dat u in harmonie bent, zijt, met alles, en dat wordt hierna liefde.

Maar wat de wereld momenteel bezit, ontvangen is door de wijsgerige stelsels, door de wijsgeren, u voelt wel, dat heeft betekenis wanneer de mens daar uithaalt: het innerlijke geestelijke beleven. Duidelijk?

Nu komt u op aarde. Waar wordt u geboren? Vader en moeder zijn katholiek, protestantistisch, mohammedaans ingesteld. Voelt u, dit hebt u al niet meer in handen. Maar langzaam, door leven, ontwaakt uw innerlijk leven, uw persoonlijkheid. U komt in Turkije, u wordt mohammedaan, u wordt boeddhist, u komt door Boeddha reeds in de mystiek.

Komt u regelrecht in de katholieke kerk, dan staat u, door uw ouders – en uw eigen gevoelsleven natuurlijk, later moet u maar bewijzen wat u wilt – staat u ook tot aan uw hals, uw mondje in de verdoemdheid. En nu moet u uw God van liefde maar leren kennen, die God van liefde is er.

U voelt, toen Mozes geboren werd – dat leest u in ‘De Volkeren der aarde’, ik heb daar ook ... u hoort die andere lezingen, daarvóór, voor die verdoemdheid, in Diligentia – kwamen de meesters tot elkaar. Er waren dus mensen op aarde, gingen dood, en die mensen gingen verder, die bouwden aan zichzelf. Ze hebben niets cadeau gekregen. Die hadden alleen duisternis. Want in de prehistorische tijdperken ging de mens door zijn kist. U hebt er een kist van gemaakt, daar leefden ze, bleven ze liggen, of ze gingen in de wateren, men ging die mensen begraven, alleen reeds door de ontbinding. Maar die mensen zijn nu tot in het goddelijke Al gekomen, en beleven en bevolken, vertegenwoordigen de Albron, de God van al het leven. Die zijn er gekomen, buiten Christus, buiten God om, buiten uw geestelijkheid, buiten uw kerk, buiten alles zijn die mensen in het goddelijke Al gekomen.

Neemt u dat aan?

U bent heus niet de enige die op aarde leeft, Moeder Aarde is reeds miljoenen jaren oud. En wanneer is de menselijke bewustwording begonnen? Miljoenen jaren voordat Mozes op aarde kwam. Want Mozes was een mens gelijk u, ik, u, duizenden op aarde. Kreeg het gevoel: mijn hemel, ik leef. Hij leeft in de astrale wereld, is in een schemerachtige sfeer, hij is niet bewust. Ik heb u verklaard: een mens uit de eerste sfeer kunt u daar niet voor gebruiken, want die slaat niet meer links en rechts van zich af, die gaat door de liefde, náár het licht. Mozes loopt in de eerste sfeer, loopt in dat schemerland, en

ziet dat zijn ouders leven. Hij gaat terug naar de aarde, hij voelt contact, hij krijgt contact. Wat doet u? Wat doet u nu?

Díe mens hebben wij nodig, die hogere wezens hebben hém nodig; hij moet terug, hij kan nog slaan, hij zal slaan, want de mens, leert u, in de verdoemdheid, de mens werd vastgelegd door de meesters.

De meesters hebben dit alles besproken met de Messias, met de Christus: hoe krijgen wij die mensen angstig, die massa? En nu kwam de Heer. Dat waren engelen, dat waren meesters, dat waren uw voorvaderen. Zij hebben wetten opgebouwd.

De Christus zegt: 'Hoe ben Ik daar ontvangen? Hoe hebben ze Mij op aarde ontvangen?'

Heel eenvoudig, dat wist Hij vooruit: de onbewuste massa zal Hem vernietigen.

Wanneer u dit – dat heb ik ook reeds verklaard – voor vijftig jaar terug zoudt vertellen, ging u, en ik, en iedereen op de brandstapel. Wist u dat niet? Wij hebben geleerd. De maatschappij is geëvolueerd, de maatschappij, deze mensheid kreeg voelen, denken, begrijpen, technische wonderen. Zó is het ontstaan.

Dan ... Mozes komt. Het geloof krijgt de mens, dat geloof gaat verder. Het Oude Testament, er liggen duizenden voetangels en klemmen in, leugens en bedrog vindt u daarin. Een leuk verhaal. Elk mens heeft deze belevenis. Maar, vergeet niet, er is iets ontstaan, er is een wet opgebouwd, het Huis Israël is geboren, de kern voor geloven en aanvaarden; meer is dat niet.

Nu komt u door die geschiedenis heen en we komen tot Christus.

Christus gaf ruimtelijke bezieling, universele liefde, goddelijke hartelijkheid, welwillendheid, rechtvaardigheid. Dat is de taak van Christus. De katholieke kerk begint, en nu komt u uit de ruimte en nu wordt u in deze eeuwen tot de katholieke kerk, tot uw ouders aangetrokken, en zij geloven, geloven, geloven, ze nemen u mee, u gaat bidden, u kunt nog niet denken, u hebt het gevoel nog niet, maar eindelijk maakt u zich vrij en gaat u begrijpen dat er geen verdoemdheid is.

Nu uw eerste vraag. Uw eerste denken en voelen ten opzichte van dit is: er komt een dominee, heeft zijn kringloop der aarde volbracht en komt in de astrale wereld, komt in een ruimte, hij is een astrale geestelijke persoonlijkheid, en moet nu aanvaarden dat er geen verdoemdheid is, want het leven gaat verder. Men kent de reïncarnatie niet, men kent de wedergeboorte niet. Miljoenen wetten verklaren u dat het leven evolueert. Nu komt u daar, en nu moet u aanvaarden dat u niets anders aan de mens hebt gegeven dan nonsens, bedrog. Is dat niet smartelijk? Voelt u de diepe pijnen van een mens die moet aanvaarden dat, hoe mooi, hoe waarachtig hij ook tot de mens heeft

gesproken, (hij) leugens heeft verteld? Dat leven is voor niets voorbijgegaan. Ga het nu overdoen. Hij heeft miljoenen mensen zo, telkens weer, heeft hij onbewust bedrogen.

Dat is nu het gevaar. De mens weet dat nog niet. Kinderen op deze wereld, miljoenen kinderen, mannen en vrouwen, weten niet dat zij door die kerk, door een dogma te aanvaarden, een belijdenis te doen ... word maar protestant, word maar katholiek: u loopt in duisternis. Want alles – zei ik u – dat de aarde bezit, dat is wat de maatschappij heeft opgebouwd door de universiteiten, heeft niets te betekenen, want het is nog altijd stoffelijke wijsheid. Dat wat in u leeft, wat uw ziel, wat uw geest, wat het leven is, kent men niet, want men weet niet wat het leven is, noch van ziel noch van geest. Dat is nu het gevaar, een ontzagwekkend gevaar, te besluiten: ik word katholiek, ik word protestant. U moet dat aanstonds toch weer verliezen, u moet dat allemaal kwijt.

En nu kunnen wij beginnen, wanneer die dominee komt, wanneer de pastoor komt, hij leeft nog in een schemerland, want wanneer die geestelijke een God van liefde ... Hij aanvaardt een God van liefde, maar hij zet ernaast: als u niet goed oppast dan gaat u de hel in, u zult eeuwigdurend branden. Dus hij heeft bewustzijn, en daar ligt zijn kruis, hij bouwt voor zichzelf voetangels en klemmen. En nu moet God tegen hem zeggen: gij moet ontwaken, gij zult dit doen en gij zult dat doen. Kind, zoek het zelf maar uit, want God heeft zich door de natuur, ruimtelijke wetten gemanifesteerd. Duidelijker is het niet.

En nou moet u eens proberen om een geestelijke zijn God af te nemen, een dominee, probeer dat eens; ze bijten u als een wild dier niet kan en niet doet, ze vliegen op u af. Ga eens naar uw kardinaal, ga eens naar een waarlijk priester en vertel hem eens dat hij gek is, nonsens verkoopt. Hij bijt u in uw hals, hij zuigt uw bloed weg als het erop aan komt. Want u wordt ... indien hij de macht nog bezat, vriend, broeder, dan sloot hij u op en werd ge gemarteld, omdat u zei dat hij waanzin verkoopt; hij weet het.

U moet uw katholicisme, uw protestantisme en uw mohammedisme en uw boeddhisme, alles wat geen geestelijke werkelijkheid bezit, zult u moeten verliezen, want u krijgt daarvoor de metafysische, goddelijke werkelijkheid in de plaats. En dat is: u wordt opnieuw geboren, u zult vader, u zult moeder zijn. Er is reïncarnatie. U gaat naar al de volkeren. U hebt overal geleefd op aarde, want u hebt miljoenen levens af te leggen voordat ge het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) hebt bereikt en voordat gij uw fouten goed hebt gemaakt. En dan hebt u de moorden goedge maakt, u hebt zichzelf weer in het gareel gebracht. Maar het oorzaak en gevolg – u hebt een mens bedrogen, u hebt aan hartstocht en geweld gedaan, de moord,

het vernietigen van een leven – voert u tot de aarde terug, en dat hebt u te beleven. Dat vertelt men u.

En nu gaat u, als u dan de geestelijke bent, dan komen we bij u: ‘Kijk eens, mijn kind, bent u klaar?’ U hebt dit in de boeken gelezen, daar kreeg u de voorbeelden. Er zijn geestelijken die zeggen: ‘Is dit werkelijk waar?’ Dat is het kind – u weet van deze dingen niets, u bént het kind – dat is een kind, een klein kind van Onze-Lieve-Heer. En hoe kinderlijker u wordt, des te ruimer bent u. En nu kunnen wij dat kind losslaan van de kerk.

Begint u maar.

‘U bent dood.’

‘Ik ben niet dood, ik leef.’

‘U bent daar gestorven.’

‘Bestaat niet. Ik voel me lekker.’

‘Ja, u staat er best op.’ Hij staat er goed op met zichzelf.

De katholiek, de geestelijke heeft zijn kruis, houdt hij angstvallig vast.

Ik zeg: ‘Doe dat maar weg, want het heeft geen betekenis meer.’

U ként dit niet. Daarom voer ik u ...’

Kom naar Den Haag de volgende keer, of daarna, dan komen wij op Golgotha en dan leert u Christus kennen.

Die katholiek kent Christus niet; hij heeft dat kruis met de Messias eraan, de Messias heeft alles voor hem goedge maakt, als hij zijn hoofd maar buigt is het klaar. Jazeker.

‘Kind, doe dat kruis weg. Wij gaan u een andere Christus laten zien.’ En dan begint een universele kosmische, goddelijke leerschool. Wet na wet wordt u verklaard. En dan moeten we door de Bijbel, en dan gaan we door de Bijbel, dat is in vijf minuten gebeurd, kan ook 5000 jaar duren. Als u veel gevoel hebt, u neemt alles ineens op, krijgt u één visioen – u ziet Mozes, Abram, Isaak, Jakob, Mozes vooral, we zien enkele profeten, wij gaan door naar Jeruzalem, we gaan even terug naar de sferen van licht – u krijgt een visioen dat u regelrecht verbindt met het goddelijke Al, u valt mij ... u geeft mij uw hand, uw gevoel, uw weten, uw persoonlijkheid en u zegt: ‘Uw woord is wet.’

‘Ja, want u bent mijn kind. Ik ben een kind van God, en u. We zijn kinderen. Ik weet iets meer, ik zie iets meer.’ En nu krijgt u mijn ruimte, mijn sfeer, mijn gevoel, mijn leven, mijn liefde, en nu wordt u ontdaan van uw zwarte rok. U wordt ontdaan van uw duisternis. We zetten u op beide benen zodat ge kunt gaan en wandelen. We verbinden u met de dierenwereld, we gaan terug naar de maan, naar het ontstaan van elk cellenleven, en als u dat hebt gezien en beleefd, ga dan nog eens terug in het boek ‘De Volkeren der aarde’ en druk het aan uw hart. Beleef en lees ‘Het Ontstaan van het Heelal’,

neem 'De Kringloop der Ziel', neem 'Een Blick in het Hiernamaals', en u bent overtuigd dat er geen vuur in de hellen brandt.

Nog meer?

Dank u.

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb gelezen dat jong gestorven kinderen naar de kindersfeer gaan. Maar als er nu zielen geïncarneerd zijn uit een donkere sfeer en die sterven jong, waar gaan die dan naartoe?'

Als ze, u bedoelt, als er een kind, als een duister kind, als een ziel die de duisternis beleeft, dat bedoelt u.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Die kan niet terugkeren, die blijft daar.

(Mevrouw in de zaal): 'Die kan niet jong zijn?'

Die kan niet terug naar de aarde. U hebt de wereld van het onbewuste. Als u terug moet aanstonds, dan gaat u óf bewust verder naar de astrale wereld, dan is dit leven voorbij, dan bent u klaar met de aarde ... En hoe u nu bent ... Die werelden zijn er ... Hebt u haat, hebt u leugen en bedrog in u, dan komt u in een wereld van leugen en bedrog, dat is uw wereld.

Indien u nu aanstonds, wanneer ge hier vertrekt, teruggaat naar de aarde, dan lost u onmiddellijk al op voor de wereld van dat onbewuste; dat heet de wereld van het onbewuste, de wereld voor de geboorte, u wordt moeder of u wordt vader. Dadelijk als u loskomt van het lichaam verdwijnt u en verwaast u. Uw moeder die bijvoorbeeld over is en uw vader, die reeds een bestaansfeer bezitten, die behoeven u niet te komen halen ... Want dat doen zij. Als ik contact met u heb, dan haal ik u op, vanzelf.

Het machtigste beleven, als één uwer voor u gaat, en hij is daar en hij heeft bezit, hij heeft waarlijk licht en hij staat daar als een stralende schoonheid, als een bloem van de ruimte, en hij maakt daar met u mee dat u langzaam loskomt van uw lichaam, is het ontzagwekkendste dat gij kunt beleven, het mooiste, het machtigste. En dan vóél't die ziel. En dan neemt u haar in uw armen en u draagt haar of hem, die liefde, draagt u naar de sfeer zoals u innerlijk voelt.

Nu kunt u tegen de mensen spreken – ik doe alles, en meerderen doen alles, om u de waarheid te geven – verander u, maak u lief, maak u bemind, want het is uw hemel, uw licht, uw ruimte, uw liefde.

Maar de mens doet dat niet. De mens zegt 'ja', maar hij begint niet. Dat hebt u allemaal in handen.

Maar wanneer u dus teruggaat naar de aarde, behoeft uw vader, uw liefde, uw vrienden, uw broeders en uw zusters niet te komen, u lost direct op, want u bent in de wet voor de geboorte. Duidelijk? Dat gaat allemaal vanzelf, kan

niemand iets aan veranderen. U moet nog terug, u hebt daar nog ergens hier op deze wereld met mensen te maken, maar u bent dus nog niet gereed, u hebt nog iets goed te maken, u moet moeder zijn of vader.

Nu kan ik u verbinden met duizenden wetten. Voor wat keert u terug? Voor een moord, of voor vaderschap, voor moederschap, voor evolutie? Wat hebt u nog te doen hierzo?

Hebt u al een bewuste taak op aarde, wilt u die nog even afmaken, dan gaat u onmiddellijk terug. Kan. Als u aan de orde, in de orde, met de orde ... Want er is in de ruimte een orde – voelt u wel? – en dat is de Universiteit van Christus, daar zit u nu in. We zullen het u laten zien.

Als u dit hebt begrepen, dan voelt u, nu gaan er misschien wellicht eeuwen voorbij, vijf eeuwen, tien eeuwen ... want miljoenen mensen gaan u voor, moeten ook terug. De mens moordt, de mens brandsticht, maar moorden, de mens doet aan oorlog, de mens vergast zichzelf, de zelfmoordenaar. Miljoenen mensen zijn er vernietigd, bewust te vroeg uit het leven gerukt. Er is een chaos ontstaan. Wij mensen hebben een chaos geschapen voor moederschap, vaderschap, ontwaking, voor het evolutieproces, voor ziel, leven, geest en persoonlijkheid.

U gaat terug tot God, u moet het Al bereiken, en op die lange weg, die kosmische weg, hebben wij fout na fout begaan. Dat zijn geen fouten. En we hebben ook geen zonden gedaan, want wanneer we nu dit kosmisch gaan ontleden en zien, dan is er geen zonde, dan kunt u doen wat u wenst. Er is geen zonde, er zijn geen fouten, er is alleen onbewustzijn. Want u krijgt de gelegenheid ... Dat wordt u niet vergeven, God hoeft niets te vergeven, want God gaf ons alles. U krijgt weer een nieuw lichaam, u kunt moeder worden en u geeft aan die ziel die u het leven ontnam, geeft u een nieuw lichaam, in u. Voelt u?

U krijgt die harmonie weer in uw handen. U gaat weer verder. Er is geen verdoemdheid. Voelt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als ik dat goed begrijp, ga je dus niet naar de kindersfeer als je dan jong sterft?'

Dan gaan we nu verder. Moet u nu, gaat u nu, bent u, u bent nu al moeder, u bent opgegroeid, u bent een vrouw ... Gaat u nu direct als kind van drie, vier jaar over en u hebt dat alles bereikt ... Voor wat komt dat kind terug? Dat hebt u in u, u komt ergens voor terug, doet er niet toe, het zijn duizenden problemen weer. Maar u bent klaar, u bent drie jaar en u gaat over en u gaat naar de sfeer terug, u hebt bijvoorbeeld het ontwaken in de moeder beleefd, u hebt dat halfbewust beleefd, op vijftig procent, u kunt dat beleven, dan voelt u wel, dan ligt u eigenlijk op de drempel van de slaap in de moeder en u voelt dat uitdijen, die bloedsomloop, dat ontwaken, dit is stoffelijke evolutie, dat

de ziel in zich opneemt en zich daardoor verrijkt.

Dan gaat u terug naar de eerste sfeer, hebt u daar afstemming op, gaat u naar de vierde; komt u daaruit, want u bent ergens vandaan gekomen, dan gaat u daar terug. En dan kunt u in zeven uur weer het volwassen stadium beleven. Ja, u kunt vanuit de kist, uit uw lichaam, zo verdergaan en hier bent u reeds weer volwassen. Maar dat kunt u alleen beleven naarmate u het gevoel en het bewustzijn bezit. Want als u het bewustzijn, léér nu eens, dénk nu eens, als u het bewustzijn niet bezit, dan staat u ook stil. Hoe meer u zich dit eigen maakt, des te ruimer wordt uw gevoelsleven. Máár, behandel alles in liefde.

Elke gedachte wordt dus liefde, het kleinste ding dat u op aarde doet, wordt liefde. En wanneer het tot uw ziel, tot uw innerlijk leven spreekt ... bewijs nu hoe u dat wilt aanvaarden, wil beleven ten opzichte van: geboorte, vader-zijn, moeder-zijn, Christus, Golgotha, uw goddelijk ik in u.

Nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wil u iets vragen. Van die vraag van zostraks zou ik graag nog iets willen weten.'

Gaat u door.

(Mevrouw in de zaal): 'Daar is gezegd, toen heeft u gezegd dat meesters spijt hadden van dingen die ze aan de aarde, aan de mensen geleerd hadden.'

Jazeker. Als u het niet ...

(Mevrouw in de zaal): '...spijt hebben ...'

Ja, niet een meester in de geest.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, uit het hiernamaals.'

Ook. Wat denkt u? U kunt mij meester noemen. Ik wil, ik kan het u bewijzen. Ik heb voor deze ruimte, dat kunt u lezen, dat moet u eigenlijk weten, ik heb vijfhonderd lezingen gegeven, en niet een hetzelfde. Ik kan tienduizend eeuwen met u spreken en honderdduizend jaar. En u kunt alle geleerden van de aarde ... ik daag u uit, de psychologen, om u het bewijs te geven en dan kunnen ze vragen stellen over de ruimte. Ik zal nooit staan hier zonder het woord. Dat wil zeggen, ik heb voor deze ruimte mijn alwetendheid verdiend, ik ben kosmisch bewust geworden. Niet André en niet Jozef Rulof; dat zijn wij.

We hebben die reis gemaakt, die levens afgelegd, dat hebben wij bereikt. U hebt het misschien gemerkt.

Wat denkt u, en dat is de volgende lezing als u die aanvaarden wilt ... Als u in de eerste sfeer komt, dan denkt de mens: ik ga heerlijk zitten, ik ben er, ik heb de eerste sfeer bereikt, nú heb ik rust, vrede en geluk. Nietwaar? Dat is toch de geestelijke waarachtigheid, de geestelijke liefde, harmonie en rechtvaardigheid, u leeft daar in het paradijs. En nu kruipt de smart van Christus

en de ruimte tot aan uw lippen. Ik verga van smart.

Ja, omdat ik u nog niet heb, omdat u deel bent van mijn leven, van God, van de ruimte; elkeen zal het leven van de Messias dragen.

Kan dat dan?

De katholieke kerk zegt: Christus draagt voor u. Nee. Wat was het verdriet, het leed van Christus? De smart voor Hem was: de mens maakt zichzelf stuk, de mens scheidt disharmonie, smart, ellende.

U kunt de wereld op slag veranderen indien u, indien de mens handelbaar was. En wanneer u hoger en hoger gaat ...

Wat is Golgotha?

Zondag over acht, veertien dagen, in Diligentia, krijgt u aanstonds de lezing 'Golgotha, in u', en dan sla ik u aan het kruis.

Golgotha wil dat ge de smarten, het leven, het voelen, en het denken van de Christus beleeft. Dat is Golgotha. Dat is u geven, volkomen, voor het leven van God. Want u bent, alles op de wereld ...

U bent een godheid. Weet u dat?

En al dit leven, alles hier in uw Amsterdam, op de wereld, dat is van u, dat hebt ú geschapen, dat is een deel van u. Maar u bent weer deel van dat, u bent één. En die eenheid maakt u zich eigen. En dan komt u in de eerste sfeer en dan gaat u daar het leven, het dragen van de Messias voelen, omdat de godheid in dit leven moet ontwaken.

Dan gaat u, dan wilt ge het gevoelsleven van de Messias begrijpen, u neemt het in u op, en nu krijgt u smart, u zoudt uzelf willen laten slaan, laten martelen, indien u al dit leven maar tot het goddelijke kon terugvoeren. Daarom hebben de men ...

Die meesters zijn gelukkig, jazekeer ... maar we houden niet op, we kunnen niet ophouden totdat de aarde in het paradijs leeft, totdat Moeder Aarde met haar kinderen de gelukzaligheid, waarvoor Christus is geboren en gestorven, waardoor God alles heeft geschapen, die hoogte, die ruimte, dat ogenblik heeft bereikt. Daar gaat u voor leven, daar gaat u voor sterven.

(Tot mensen in de zaal): Praat daar niet, praat niet daarzo. U ligt juist in deze lijn.

Dan gaat u zoals de Messias, zoals een meester, zoals een engel, een mens ... Wat is een engel? Wat is bewustzijn? Engelen bestaan er niet. Zijn in de sferen, men noemt ze engelen, omdat dat ook weer aards is; houd daar rekening mee. Dat heeft de katholieke kerk uitgevonden. Er zijn geen engelen in de hemelen. Er zijn alleen bewusten, en dat zijn waarlijk meesters. Omdat ... Dat meesterschap is er ook weer niet, er is alleen liefde.

Maar wanneer we geestelijk gaan spreken, dan gaat elk woord uit uw woordenboek aan de kant, gaat weg, want nu wordt u alleen gevoel, u wordt

denken, u wordt begrijpen. Uw handeling is gevoel, uw spreken is gevoel, zachtheid, welwillendheid, harmonie, daarna ... kus, moederschap, vaderschap. Dat is Christus. En wilt u Hem begrijpen, dan gaat u ... en gaat ge ook aan het kruis, want elk hard woord slaat u reeds, is een dolk in uw hart.

Wanneer u dat uiteindelijk gaat voelen, en u krijgt dat leven van de ruimte, van Moeder Natuur in u, dan zegt u niets meer verkeers van dit kind, van dat kind, dan is het leven, dan is de aarde te hard, waar uw liefde op loopt; maar dat moet u ook voor dat, voor dit en daar en daar voelen. Is het zo?

Nog meer?

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'U zegt: God verdoemt niet. Maar in uw boeken daar staat ook dat er demonen zijn, en dat er in de hellen mensen, demonen leven die niet toegankelijk zijn voor een goed woord en voor een goede gedachte.'

Tuurlijk niet.

(Mevrouw in de zaal): 'En die opgelost worden.'

Juist. Met andere woorden, u wilt weten ... Ik heb hier iemand, is iemand onder u ... Hoe reageert André op aarde, hoe reageren wij, hoe staan wij ten opzichte van de mens? Als iemand komt en die kijkt u aan ... Ik loop u voorbij, Christus loopt u ook voorbij, omdat we weten: over tienduizend jaar bent u eerst ontwaakt, dan gaat u eerst voelen wat ik bedoel, u laat dat toch niet. Ik heb geen medelijden met u, ik schrei niet omdat u daar in uw eigen ellende stikt. Hard?

Rottend slecht bent u, is de mens, in zijn eigen gedachten, wanneer de mens de andere mens kraakt. Wanneer u verkeerd denkt van één mens, denkt u van God verkeerd, want dan bent u disharmonie.

Eén verkeerde gedachte, slecht denken van de mens, plaatst u in duisternis. Is dat niet zo?

Nu komt u daar een demon tegen ... Hoe wilt u Adolf Hitler, Goebbels en al die demonen die de wereld heeft gekend, hoe wilt u die tot God brengen en Christus en tot de liefde? U bent reeds aangevallen en verslonden, geestelijk en lichamelijk, indien die mensen u kunnen bereiken, indien u diezelfde afstemming bezit. Haat u, dan komt de haat bij u. Hoe wilt u de haat, hoe wilt u die vernietiging, hoe wilt u die ondergrond, dat onbewuste bereiken? Hoe wilt u over ... Nou, ik ga hier in de stad, ik loop in uw stad vanavond en ik spreek over 'God is liefde'. Ik ga op een van uw pleinen staan en: 'God is liefde', zoals het jehovakind. In tien minuten zit ik in de gevangenis. Dat hebben de kinderen gedaan en die gingen de leeuwenkuil in, die werden afgemaakt, gingen nog op de brandstapel.

Nu zegt men alleen: daarzo (waarschijnlijk wijst meester Zelanus op zijn

voorhoofd om aan te geven dat men denkt dat die mensen gek zijn). Een fatsoenlijk mens, een mens met gevoel ...

Er komt bijvoorbeeld een theosoof of iemand, een priester. Hé, ik hoor daar een ruimtelijk gevoel. Nietwaar? Wie is dat? Dat betekent iets.

Geef mij een wit laken en ik zal het u morgen laten zien; ik kom terug met André en we lopen in uw stad, en binnen een half uur zitten we in uw Rosenberg (psychiatrische inrichting in Den Haag). Zeggen ze: die is gek.

Maar de kern, het gevoel dat begrijpt: mijn hemel, die spreekt daar over de maan is moeder en de zon is vader. En indien u dat, wetenschap, bereikt en begrijpt en aanvoelt, dan wil dat zeggen dat de reïncarnatie voor u leeft.

Ga dat eens vertellen aan uw maatschappij. Hoe wilt u die mensen, die onbewusten bereiken? Katholieken? Komt een pastoor voorbij: pak hem, neem hem. Voelt u? Hoe wilt u die demonen, erger, erger, erger, hoe wilt u die haat tot de liefde voeren?

Daar hebben we twintigduizend jaar en tienduizend jaar en honderdduizend jaar, zoveel eeuwen voor nodig. Wij wachten niet.

Wij gaan juist tot die kern die gereed is om uit die aarde te komen, om te stralen, te groeien en te bloeien.

Ik heb niets aan tienduizend mensen die morgen, die me toch niet begrijpen, hebben we niets aan. We hebben er slechts één nodig, en die ene is ruimte, is geluk, is aanvaarden.

Maar als u in de sferen komt, als u voor de werkelijke universiteit komt van Christus ... U begrijpt dit niet, u wilt dit niet? Ga eens, let eens op hetgeen de mens zegt, let eens onder elkaar ... Hebt u die liefde? Man en vrouw hebben de ruimte, indien de man, de scheppende kracht, dat bereikt en de moeder is aanvaardbaar (het kan aanvaarden), zij staat open; man en vrouw, één te zijn hier op deze plaatsen, en die boeken, die wijsheid lief te hebben, is het paradijs.

Maar nu zegt zij: 'Ach, wat heb ik aan die onzin.' 'Maar dat dan, geloof je dat dan?' Dan is dat al ongelof. Uw kus ook, uw hartelijkheid ook. De mens kan zich niet vrijmaken van zichzelf.

Ik vertelde u verleden, als u voor honderd procent katholiek bent, dan is uw kus ook verdoemd, die smaakt niet ruimtelijk, die is nietig en klein. Maar nu krijgt u een kosmisch bewuste moeder voor u, kijk naar haar ogen, u hoeft niets te zeggen, zij neemt uw gedachten over, zij voelt alles, zij schenkt u de liefde, en daar gaat u. Dat is de bedoeling van God.

Maar nu staat u hier: 'O nee ...' Als u in de sferen komt, achter de kist aanstonds, en u ligt daar, waar u bent, en er komt iemand bij u en die kijkt u aan en zegt: 'Maak u geen zorgen, mijn kind, ik breng u het licht van uw vader, en mijn woord is wet', dan hebt u maar alles te aanvaarden. En één 'o

nee, o nee', en nog eens, 'o nee, o nee', en even later nog eens, en u ligt al voor duizenden jaren alleen.

U moet u dan maar eens flink gaan schreeuwen, u moet die marteling ondergaan waar Christus en waar de meesters die smarten door hebben beleefd, die ze voelen: ik kan dat kind niet bereiken.

Wat is nu een moeder voor het kind? Want dat zijn kinderen.

En dat kind zal ontwaken. En dat kind wil niet, dan zullen wij wachten en dan wacht God op de ontwaking. En dat is: 'Breng mij naar het licht, ik zit in de duisternis, ik zit alleen.' U bent alleen, u zult alleen zijn, totdat u gaat vragen naar uw zuster, uw broeder, en het méént.

Als u zegt: 'O, ik heb u vandaag nodig', en morgen, 'Gaaf u maar weer' ... dat gebeurt er niet meer daarzo. Wij laten ons niet meer trappen.

Als u in de sferen bent en u zegt nu 'ja', en morgen is het weer 'hubbel-dehub', dan is het gelukkige, wetende, voelende wezen reeds weg, bij u vandaan, u staat alleen. Wij laten u volkomen smoren totdat u welwillend komt om het woord te aanvaarden, zo.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe moet ik dat dan leren?'

Dat leert u vanzelf. Als u in de woestijn leeft van uw leven ... Dat is een woestijn, elk verkeerd begrijpen, snauwen, grauwen, haten, afbreken is een woestijn armoede. En in die woestijn bent u alleen. En elk woord ... De wegwijzer, leest u 'Maskers en Mensen' maar, door de woestijn heen, het vertrouwen, het aanvaarden ... O, u zult eens voelen, wanneer we dan komen om u een hand te geven om u uit die hitte, die narigheid, die ellende weg te voeren. U zult eens kijken hoe teer u die hand drukt. Voelt u? En als ik dan ... En wanneer die mens, die meester, dat gevoel tot u komt met de waarachtige werkelijkheid, het weten voor de ruimte in u, en kan u voeren naar een omgeving waar u de vogelen ziet en het groen terugziet en waar u kunt neerrusten, dan gelooft u wel dat die rust werkelijkheid is, want u ziet het.

Wij zullen het u laten zien. En wanneer u dat niet kunt aanvaarden ... Als u de bloemen hier ziet en u zat daar in de woestijn en daar is duisternis en hier hebt u licht, dan is er geen aanvaarden, nee, nu bént u het; en zo gaan we verder.

Maar de reine, kosmische wet, het metafysisch gebeuren, dat is de geestelijke waarheid, die smeekt niet.

Christus vroeg geen aalmoes. Een ziel uit de eerste sfeer wil geen aalmoes; die wil waarheid, werkelijkheid, voor honderd procent. U zult liefde zijn, u móét eens aanvaarden, en als dat aanvaarden er nog niet is op vijftig procent, onder de vijftig procent, dan is dat geen aanvaarden, dan is het ongelooft, en met ongelooft kunt u niets doen.

Op ongelooft gaan we niet in.

En dan zegt men ook in uw maatschappij: 'Begin daar maar niet aan, want dat zijn de paarden voor de zwijnen.' Dat is het gevaar; het geschrijf, het geven van kunst en college voor niets. U vertikt het, de mens doet het niet. De mens kan niet? Nee, de mens wil niet.

De mens wil niet. Alles is mogelijk. Men zegt: 'Ja, die mensen kunnen nog niet.' Goed. Waarom buigt u dan niet het hoofd voor de allerkleinste, de eerste dingen, en legt u voor uzelf een fundament? Als zij zegt: 'Man, dat is verkeerd, dat is zó. Waarom is dat nou zo hard?' waarom kunt u dan die hardheid van uzelf niet zien? Maar dan komt u aan de persoonlijkheid, men zegt u iets, nou ...

André spreekt gisteravond. Een kind van hem gunt hij om iets te lezen van – ik zit daarbij want we zijn aan het schrijven, meesters horen het, God hoorde het – hij gunt dat kind zoveel pagina's te lezen van de boeken 'Jeus van moeder Crisje', die nu nog moeten uitkomen. Hij zegt: 'Wil je dat lezen?'
'Ja.'

Honderd vel, tweehonderdvijftig pagina's. Hij gunt dat bijvoorbeeld zijn broer met zijn kind. 'Ga, ga', hij zegt, 'lees het vlug.' Vijf, vier weken, vijf weken, zes weken gaan er voorbij, nog niet af.

'Uit?'

'Nee.'

'U kunt doen wat u wilt, wat u wenst, u kunt maken en breken wat u wilt', zegt André, en dat is het woord, 'maar u krijgt nóóit meer op deze wereld vijf woorden van mij te lezen; interesseert me niets meer, u dorst niet.'

De dorstenaar daarnaast, dat is honderd procent beleven, dat is ingaan in een wet, dat slaapt dan niet. U kunt er niet aan ontkomen. Er zijn mensen die gaan door het leven, gaan naar de kerk, maar dat is geen God zoeken. Néén, de mens die door het leven vliegt als een waanzinnige: 'Hoe kan God dat goedvinden?' die vraagt, die smarten vanbinnen voelt, om God te leren kennen, dát is honderd procent.

Wilt u mij vertellen en wilt u mij allemaal wijsmaken dat u die boeken hebt beleefd? Kan ik u onmiddellijk vragen. Als u ze hebt beleefd, weet u het: waar staat dat en dat?

Kijk, André moest elke wet beleven totdat die wet deel uitmaakte van zijn ziel en dan kon meester Alcar verder, dat moest een fundament zijn. Hij kwam er niet vanaf, dat werd hem opgelegd, of we hadden geen bewustzijn, we hadden geen gevoel, we hadden geen fundament.

Wat doet ú? Wat doet de moeder? Wat doet de vader? Waarom bent u hard? Waarom doet u dat verkeerd? Waarom? Leest u dan niet? Nee. Waarom snauwt u? Waarom kunt u het gevoel van díé wereld niet begrijpen? Waarom daalt u niet af in een daad van de mens?

Een mens vertelt u iets, en (u) zegt: ‘O, no, nonsens.’ Waarom?

Wie geeft u die zekerheid? Waarom maakt u dat af?

Dat gebeurt niet meer in de sferen van licht. U gaat in de sferen, voor God, en waar u ook leeft in de ruimte, op aarde, alles na, en u zult daarvan de kern in u opnemen: liefde, geluk, rechtvaardigheid, harmonie.

Wie is er begonnen? Waarom gaat u van elkaar af? Waarom haat u? Waarom krijgt ge uw meisje, man, en aanstonds trapt u haar van u af? Innerlijk wordt ze vernietigd, wordt ze gebroken. Wie is begonnen? Waar ligt het?

Voor God en de ruimte ontleden wij voor u elk probleem; want de allereerste gedachte is de afbraak. Dat zijn de wijsgerige stelsels van Socrates, Schopenhauer, Adler, Plato, Aristoteles. Maar ze hebben geen geestelijke graad voor deze ontleding. Wanneer bent u waar? Wanneer bent u lief? Wanneer hebt u een geloof? Niet het geloof van de kerk, want dat is een ander geloven.

Uw man zegt tegen u: ‘Ja, ik ben laat, maar ik moest even daar naartoe.’ Toen zegt die ander: ‘Ja, dat kunt u’, dat staat in ‘Jeus III’, in ‘Jeus II’, dat kunt u de kat wijsmaken.’

Kijk, het werkelijke geloven ... Als u dat tegen mij zegt, dan ga ik direct weg en dan ziet u mij over duizend jaar terug, want wij leven niet, in de sferen, in ongelooft; u mist mij onmiddellijk.

Gaat u niet met mij mee? Wanneer hij bedriegt, komt dat spoedig; hij is de afbreker. Maar wij gaan onmiddellijk.

Christus gaf alles, een meester geeft alles. U krijgt ons niet half maar heel, voor honderd procent, wij zetten ons leven in, we gaan voor u sterven, u kunt het bloed krijgen, het hart krijgen, licht krijgen, en alles; ik verlies niets. Integendeel, ik krijg alles terug. Want, weer een fundament voor mij, indien ik u iets gaf waardoor zich de liefde manifesteert.

Hoe leeft u hier? Leven in de ruimte wordt ontzagwekkend mooi, maar wáár, streng en hard, want gij zult kleur bekennen. Duidelijk?

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, ...(niet te verstaan) en je komt met verscheidene mensen in aanraking, horen die mensen op je weg?’

Jazeker, u trekt ze zelf wel aan. Wilt u het bewijs hebben?

Een kind, André heeft het verteld, maar dat ziet u in de sferen ook, een kind verlangt naar liefde. Een moeder, is bij André – het is gebeurd –: ‘Ja, wat ben ik nu waard, ik heb uw boeken gelezen, maar ik heb geen liefde.’ Een moeder.

André zegt: ‘Ga toch in de natuur zitten en voer de eendjes. U moet een broodje meenemen en dan gaat u daar zitten. Over veertien dagen komt hij ook en voert ook de diertjes, en dan gaat ge maar koeren, dan krijgt ge liefde. Dan vraagt hij: ‘Houdt u ook zoveel van vogeltjes?’

‘Ja, meneer.’

‘Merkwaardig, wij komen eigenlijk uit één sfeer, uit één afstemming.’ En nu komt de liefde.

Als u waarlijk liefhebt, ontvangt u de liefde. Als u, een mens, als u werkelijk zoekt, u had iets voor ... als u werkelijk zoekt ...

Een broeder van hem, vertelt hij aan André – maar ik zat al achter het stuur – vertelt dat, een mens loopt daar, gaat zo de deur uit en ineens staat daar iemand achter hem en zegt: ‘Mijn God, zoekt u ook naar God? Kon ik God maar vinden.’

Dat kind zegt ...

Die zit hier ook, nietwaar?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Kind hier?

(Meneer in de zaal): ‘Daarachterin.’

Dat kind zegt: ‘O, dat kan ik u vertellen.’

‘Ja, ik ben zover dat ik een eind aan mijn leven wil maken, een eind aan mijn leven’, voelt u, als u werkelijk wilt, ‘ik wil een eind aan mijn leven maken als het nog lang duurt.’

Hij zegt, dat kind zegt, van mij, dat is er een van mij, deze, zegt: ‘Dan heb ik een boek voor u. Voordat u dat doet, leest u ‘De Kringloop der Ziel’ maar.’

Is het niet merkwaardig dat dat andere kind met ‘De Kringloop der Ziel’ naar de mens wordt gestuurd die een einde aan zijn leven wil maken omdat het God niet kan vinden? En zo voor duizenden problemen, zelfs voor het dierlijke zult gij uw eigen soort zien.

Duidelijk?

(Tot de zaal): Daarzo.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, wat zijn elementale ...’

Wat blijft u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Wat zijn elementalen?’

Elementalen? De elementale wetten: aarde, water, goud, zilver, gaat u maar door, wat nu in de aarde leeft. Maar nu krijgen we ook ... Hebt u soms ‘Het Ontstaan van het Heelal’ gelezen? Daar krijgt u de elementale wetten, werelden. Dat is de ziel van de ruimte. Dat is de stof. U hebt elementale wetten, stoffelijke wetten; u hebt ze ook voor ziel en geest.

U hebt dus de elementale, de ijlere werelden voor de ziel, dat is de Vierde Kosmische Graad. Dat is de derde sfeer, dat is de astrale wereld. Voelt u wel? Nu gaat u dus van de eerste sfeer, tweede, derde, vierde, vijfde, werelden, overgangen. De eerste, de tweede, de derde hebben nog contact met de aarde. U bent in de eerste sfeer nog niet vrij van uw aardse gevoelens. Er liggen daar mensen die rusten, jarenlang. Maar de tweede sfeer, voelt u, die is wakker,

die gaat verder, die ziet u daar niet meer, die gaat door de ruimte.

Weet u hoe machtig mooi het is om de aarde te beleven onder al de volkeren, onzichtbaar? U moet eens in uw straten kijken, als helderziende, dan moet u eens kijken hoeveel duizenden en duizenden astrale wezens door u heen wandelen. Staan naast u.

Daar hangt iemand op de mens, in de mens. Daar hebben ze de moeder beet. Daar is een moeder bezig, gaat op de slechte weg, ja, daar is iemand die er haar door stuurt, die wil iets beleven; zij is vatbaar, zij geeft zich, zij zoekt, zij vraagt. Dat moet ophouden. Dat is de astrale wereld. Nu komt u hoger en hoger, en ijler en ijler, dan komen wij tot de geestelijke sfeer, dat is nog aards eigenlijk, heeft contact met de stof, met de ziel, maar we krijgen de elementale ruimte, dat is kosmisch gezien en gevoeld, de Vierde Kosmische Graad. Duidelijk?

Wie had er nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, hierzo.'

(Meneer in de zaal): 'Meester, in 'De Volkeren der aarde' schrijft u, dat, de meesters die kwamen bij Noach, bij Mozes, bij Abraham, en zij verkondigen dat zij God waren.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Maar, zij waren geen God.'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): 'Zij waren de meesters.'

Nee ze waren goden.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Bent u ook.

(Meneer in de zaal): 'Waarachtig?'

Ik zei zo-even: u bent allemaal goden. Waarom wilt u mij naar het níét-godendom brengen?

(Meneer in de zaal): 'Nee. Daar staat bij, dat: "Hadden wij verklaard dat wij astrale wezens waren, wat we zijn", staat erin, 'hadden ze ons niet geloofd.'

Had het niet beter geweest recht door zee te gaan door te zeggen: "Dat zijn wij, astrale wezens"? Maar ze zeiden nu "God", en daarom zitten de mensen op heden aan de aarde, aan die Bijbel vast.'

Tuurlijk.

(Meneer in de zaal): 'Is het niet beter zónder te leven, zonder de Bijbel ...'

Ja, ja. Aanbidt u maar een boom, aanbidt u maar ... Elk geloof gaat weg.

(Meneer in de zaal): 'Is dat zo?'

Alles gaat van uw aarde weg, mijn vriend, het katholicisme, het protestantisme, boeddhisme en alles, ik zei toch zo-even: alles wat natuurkern bezit, ziel, geest, en natuurwetten zijn ... U bent maar een wet. U heet geen mens,

u bent levend bewustzijn.

U heet in sferen geen ‘mens’ meer, u bent daar geen mens meer, u bent een graad van licht voor God. Uw kansel, uw kerk en alles verdwijnt, over vijfenzeventig jaar verdwijnt het ook, dan krijgt u het directe-stemapparaat en dan spreken de meesters.

Gaat u maar liggen daarzo, lees ‘De Volkeren der aarde’. Dat gebéúrt. En dan ligt daar de kerk. Wij spreken. En dan beginnen we met de Bijbel te ontleden, dat is het begin. Maar zó is het. Aanvaard het, schrijf op. Honderden schrijvers. Egypte komt.

Hoe leef ik? Wat ben ik achter de kist? Is er een dood?

No! Is niets. U gaat eeuwigdurend door. U vertegenwoordigt God als een demon? Goed, geeft niets; u komt aanstonds tot het begrijpen, tot het voelen, tot de liefde. Maar u bent een godheid daar.

Ga nu maar weer naar uw stad en zeg: ‘Há, mijn goden.’ Ga maar naar een bokspartij en vraag: ‘Há, mijn godheid, wat slaat u heerlijk.’ Het is toch de waarheid? Want ik moet die dingen ontleden voor u. Niet Rulof. Ik ontleed die dingen, ik móét me met uw stof verbinden. Gaat u maar naar de maatschappij, gaat u maar naar die boksavond: ‘Há, godheid, wat hebt u een liefde om dat kind daar neer te knallen.’ Maar het is veel erger.

Doe uw sterretjes maar op, nietwaar, en commandeert u maar tot uw kinderen: ‘Schiet, knal maar neer, alles wat u ziet.’ Mooi, een mooie God is dat. Adolf Hitler was er ook een, Napoleon was het, maar hierdoor hebben we evolutie gekregen (zie artikelen ‘Evolutie van de mensheid’ en ‘Hitler’ op rulof.nl). Maar wie zich eraan vergrijpt, zal goedmaken. Voelt u? Maar voor God had ge Adolf, heb ik u al verteld, rustig kunnen laten gaan; de witte mieren hadden hem afgemaakt op die lange weg, hij had zich versnipperd.

André heeft in die jaren gezegd: maak u geen zorgen, hij versnipperd zich. En juist omdat hij zoveel krijgt – in 1940 reeds, bewijzen, vastgelegd – zal hij het verliezen, hij versnipperd zijn kracht. En hierdoor ontwaakt de ziel, en hierdoor krijgt u de kern te zien en te beleven. Begrijpt u nu Mozes?

Waarom verklaar ik u dat die boksers daarzo ...? In die tijd van Mozes waren er alleen maar boksers en wilden op aarde. En toen kwam Mozes en zegt: ‘Há, godheid, wat heb ik u lief.’ Dan had u al een pijl door uw rug. Nu?

En toen kwamen wij. Maar dan zal ik u bang maken, angstig:

‘U zult in vlammen komen, vriend, als u mijn kind iets doet.’ En zo sprak de Heer.

God sprak, jazekeer, er waren meesters, zij vertegenwoordigden God. U ook. Is er verschil? U hoeft alleen maar te zeggen: van hieruit of van daaruit. In welke graad van bewustzijn. Hoe leeft u, hoe denkt u, hoe voelt u, wat wilt u, wat wilt u?

Wat wilt ú?

Daarzo. Wie?

(Meneer in de zaal): 'Meester, blijft iemand die veel belevenissen heeft gehad in zijn leven, en die indrukken hebben gehad op de ziel, blijft die langer in de wereld van het onbewuste dan iemand die weinig belevenissen en weinig indrukken op zijn ziel heeft?'

Hebt u dat allemaal gehoord?

U beleeft nu veel, u doet op, u dorst, u neemt die boeken, u wilt die wetten leren kennen ... Kijk, dít is nieuw. Als u terug moet naar de aarde, naar de wereld van het onbewuste, roept het verleden u terug. En dat kan eeuwen duren. Maar het nieuwe, dat is een levensopgang, als u aanstonds met uw karma vrij bent, kunt u in zeven minuten ontwaken. Maar het oude? Wat hebt u nog? Wat slepen we nog mee? Wát? Wíé roept u naar de aarde terug? En dáár ligt de oudheid, de duurte, de tijd, het bewuste en het onbewuste. Onbewustzijn duurt tijd, onbewustzijn ís tijd. Bewustzijn is ontwaking, evolutie, geboorte, licht, leven, liefde.

Duidelijk?

Waar nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, is Christus gelijk aan God?'

Ja, u ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar Hij spreekt toch altijd van Zijn vader, dan is er toch altijd nog een vader nu?'

U bent Christus, u bent vader en u bent moeder. God als vader, God als geest, God als zoon. U bent moeder, maar u bent Gods zoon áls u de schepende kracht vertegenwoordigt. U bent Gods kind, Gods zoon. Dat wil zeggen: Mijn kind. Dat is niet voor Christus.

U bent ook Christus.

We gaan allemaal Golgotha over, we beleven Golgotha, we krijgen Golgotha in ons. U bént de Messias, u bent Gód zelfs, u vertegenwoordigt God. Neen, u bént God, u zijt het.

Aanstonds hebt u dat allemaal geschapen. Als u uw kind kunt baren ... God baarde, nietwaar, God schiep. En u kunt al een kind baren, u bent moeder, dat is hetzelfde wat God deed in het oneindige. Maar de mens is een oneindigheid, is een wereld, is een ruimte; is ziel, leven, geest, licht, liefde. Ja? Wat kunt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Christus die gaf toch niet anders dan liefde, en wij doen toch kwaad, omdat, ik bedoel ...'

U bent toch al bezig om Christus te volgen? U zit daar toch? U verlangt immers?

Wat Christus heeft gegeven was niets. Hij had honderdduizenden jaren

kunnen spreken. Hij leefde slechts drie jaar, in drie, vier jaar tijd heeft Hij zo nu en dan iets kunnen zeggen, want de apostelen waren niet voor Hem gereed. Kon Christus spreken zoals wij dat nu doen?

Hij zei: 'Er komen anderen.' Wij zijn dat, ú bent dat. U komt eens tot de ruimte en dan zegt u: 'Wég met die verdoemdheid.'

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zeg ik nu al.'

Dat zegt u nú. Maar hoeveel miljoenen zijn er nog die zeggen:

'Há, aanstonds gaat ge er lekker in?' Eeuwigdurend gaat die deur open, dan komt er zo'n ijzeren ketel en daar stoppen ze u in en u verbrandt, u komt in de hel.

Moet u die nonsens eens goed beleven. Maar de katholieke kerk denkt niet, maar de katholieke kerk weet het wel. Het protestantisme. U gaat eeuwigdurend in het vuur, maar u verbrandt nooit. Want u moet altijd in dat vuur zijn. Steek uw hand eens in het stoffelijke vuur van u, u bent uw hand kwijt.

Maar die mens verbrandt nooit en hij zit toch in het vuur, en eeuwigdurend moet hij erin blijven. En dat vuur is niet zo sterk om u volkomen te vernietigen, maar dat begrijpt uw katholiek niet. U bent in vuur, u brandt en u brandt eigenlijk niet. U moet alleen maar wat gemarteld worden, ziet u, streep eronder. U moet alleen maar een beetje gemarteld worden. Het moet lang duren. Vloekt u maar, en u bent al weg; wij durven dat wel.

Weet u dat er geen vloeken bestaat? Er bestaan geen zonden. Want als u iets doet, als u iets verkeerd doet ... Bent u dan in staat om uw kind te worgen als het kind verkeerd heeft gedaan? God (volgens de kerkelijke leer) wel. Blijft u altijd maar naar dat foutje kijken van uw kind, van uw eigen kind, altijd? U vergeeft dat kind altijd. Neem het op: 'Dat is een kind. Dat is een kind.' 'Maar dat is een kind', zegt de maatschappij. Maar het volwassen leven is ook een kind.

Dat kind wat nu schiet, dat heeft later smart en pijn omdat het u neer heeft geknald. Maar de katholieke kerk zegt: 'Dan ga je dood.' Voor de katholieke kerk mag u ... Voor h́ier niet. Als kind van de kerk zult ge niet doden, maar u kunt wel naar Duitsland gaan en naar Frankrijk, en die kunt u zoveel neerknallen als u wilt, voor de kerk; en dan wordt u nog gezegend ook. Maar dat begrijpt het kind van de kerk niet.

U kunt vernietigen en moorden zo hard u wilt, u krijgt de heilige verzekering van meneer pastoor; maar blijf van het kind van de kerk af, want dát kind is gezegend. Mooi. Dat kind is een kermistent. Een God van liefde die zegent het ene kind en het andere wordt mismaakt.

André is katholiek opgevoed, acht jaar was hij, had hij al ruzie met de pastoor. 'Dat bestaat niet!' want hij zág het. Hij speelde met ḿj, met José.

‘Is een, kan het een ... moar wat, eh, kan Onze-Lieve-Heer de mensen dan doodmaken, door te branden?’ zei Jeus.

‘Geleuf gij dat dan?’ zei José. Dat kind ... ‘Goh, dat moe’je nie’t geleuve, Jeus, dat zun allemaol kletssmoesjes.’

Dat staat in Jeus. En dat is waar. Dat kind werd opgevoed. Dat is er niet. Maar de katholieke kerk zegt: ‘Doet u maar iets.’

Ja, u kunt wel goedmaken met tweeduizend gulden. Dan zullen we nog kaarsen voor u laten branden, komt u er helemaal.

Een moeder komt bij André, toen zegt ze: ‘Mijn man ... ik ben katholiek, mijn man is katholiek, en ik heb nu uw boek gelezen, uit de eerste sfeer, ‘Een Blik in het Hiernamaals’. Maar’, zegt ze, misschien interesseert het u, ik zal het ook in de boeken opnemen, ‘meneer pastoor kwam en die wou nóg tien-duizend gulden hebben’, zegt ze, ‘want hij (haar man) is nog met één been buiten de hemel.’

Toen zegt zij: ‘Nou, laat hem er dan maar uitbengelen. Want van mij geen cent meer, meneer, want er is geen verdoemdheid. Hierzo.’

En toen zegt hij: ‘Leest u ook de boeken van dat krenge?’

Ja, wij zijn krenge. En de katholieke kerk komt altijd voor de boeken te staan van de meesters. Er is geen verdoemdheid, dat zijn menselijke praatjes, die vertel ik u na.

Vloeken, hoe kunt u uw eigen godheid vervloeken? U hoeft die harde woorden niet te gebruiken. ‘Vloek niet’, zegt de katholieke kerk. Hoeft u ook niet te doen.

U zegt: ‘God verdoemt mij.’ En als u dat vlug aaneen zegt, is het een vloek. Maar u kunt zich niet verdoemen. Maar u moet het niet doen.

Waarom zoudt ge met al die woorden innerlijk rondlopen? Zoek de natuur, de ruimte, de harmonie, het overgaan in de mens.

U voelt wel, het wordt veel eenvoudiger, het leven. U hoeft niet op de knieën neer te gaan liggen en dag en nacht bidden. Leest u ‘Maskers en Mensen’ maar. Een moedertje bidt voor haar kind. Waarom? Die boeken moeten ze nog niet. Ja, ik weet het. De katholieke kerk. Dat is gebeurd, dat zijn bewijzen. De moeder is zo blij en gelukkig. Verdoemdheid bijvoorbeeld. Ze legt elke week daar voor Maria bloemen neer en bidt, en ligt daar met ... De pastoor zegt:

‘Dat is een heilig kind.’ Zie, die moeder ligt daar, voor Maria ...

En Maria is het. Die deemoed, die eenvoud, die heiligheid, mooi, voor dat kind, voor die ziel, voor die moeder, mooi, machtig. Stoor haar niet. Kom niet in haar omgeving. Dat ging negen maanden door. Maar dat kind werd aan stukken en brokken uit haar lichaam getrokken.

Maar, ik zal het u nu duidelijk zeggen, die hoer daar, kreeg een mooie

drieling. Dat was een publieke vrouw? Nee, dat was een hoer. Maar hoeren bestaan er niet, weet u dat ook? Die daar, die slechte vrouw, die de kerk niet moest, kreeg twee gezonde jongens en een meisje. En deze die bad dag en nacht, en bloemen gaf aan Maria.

Maar Maria zegt: 'Ga weg met je bloemen, vermoei je niet met mij.'

Ja, dat zegt de wet. 'Ruimte', zegt Frederik.

Maria zegt: 'Wat moet je toch? Waarom wil je mij dat geluk geven, kind? Je loopt ja in duisternis. Die bloemen hebben geen betekenis. Zou je wel willen.'

Stuurt u maar even naar Onze-Lieve-Heer toe met een paar bloemen van u van vijftien cent. Hij ziet wel of ze van u ...

Neen, Christus wil ze van uw hart: als u goed bent voor uw kind en u vangt dat leven op, uw vriend op, uw vader op, uw moeder op. Als moeder hatelijk is, en die moeder en die vader, laat ze maar gaan, sluit u maar af, bepantser u maar, laat u niet bezoedelen, niet beïnvloeden. Maar blijf liefde, sta erboven, ze kunnen u niet bereiken. Maar vermoord uw kind niet. Als die hartelijkheid uit u komt, is dat een orchidee voor Christus. Maar de Heilige Maria, de moeder van Christus, laat zich niet, zei Jesus, belazeren.

Wij hebben dat woord in de ruimte altijd. Waarom zult ge uzelf laten belazeren? Een hard woord? Moet ik u zeggen: waarom laat u zich bedriegen? (Er wordt gelachen.) Wordt het leven komisch?

Wilt u hebben dat ik speel voor u? Waarom niet? Dicht bij u? Ik ben toch aanstonds weg. Heerlijk, heerlijk één te zijn onder de mensen. 'Om ze zoiets leuks te schenken', zegt Frederik. Zo.

Tippy, hebt u Tippy niet ontmoet in dat boek? Word maar geen Tippy. Dan krijgt u een hofhouding van bedrog. Zo.

Maar de werkelijke mens ontwaakt, staat voor u, en is niets, heel eenvoudig, is een man, is een scheppende kracht, is een heerlijkheid, staat voor u, doodeenvoudig; u bent voor deze wereld niets ...

Pausen en de koningen en de keizers leven in de duisternis, héél Rome kunt u terugvinden in de duisternis. Neemt u maar zo'n scharlaken gewaad, hangt u maar kruizen op uw borst, doet u maar hierzo van die sterren. Voor wat krijgt u een ster op deze wereld, zo hier onder uw hart? Alleen voor leugen en bedrog. Als u veel van die lintjes hebt hier, hebt u ze alleen maar verdient door leugen en bedrog, door afbraak. Even iets voor de kunst, maar dat is geen geestelijke kunst; Christus ziet u niet. Hèhèhè, laat me niet lachen.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat vindt u?

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wou even vragen ...'

Zo hard dat ... dát ding moet u horen.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

(Mevrouw in de zaal): 'Maar die geliefden die hier maar iedere week bij de mensen staan, en al die astrale wezens', ja, 'die leren uw leer ook, hè?'

Nee, die zijn hier.

(Mevrouw in de zaal): 'Dus dan gaan die mensen die overgaan, die hun ouders of hun kinderen die later weggaan, die zijn er nou gelijk met ze.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Daar zit een kind naast u.

Weet u dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar ...'

Voelt u, een klein meisje.

Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Nogmaals.

(Meneer in de zaal): 'Meester, waren de meesters in de oude tijd, voor duizenden jaren geleden, in de wetenschap net zover als de mensen nou op heden?'

(Er wordt gelachen.)

Moet ik nog iets zeggen?

Toen de mens in het oerwoud leefde, waren er toen dokters? (gelach)

Dank u.

Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik u iets vragen? Ik doe op het ogenblik aan zangstudie en daar moet je natuurlijk heel veel voor leren, ook ... maar heb je er ook iets aan als je natuurlijk in de sferen bent gekomen, ik bedoel aan diezelfde studie? Of moet je daar helemaal opnieuw beginnen? Of heb je daar niets aan?'

Elkeen in de eerste sfeer heeft de stem.

(Meester Zelanus reageert op iemand in de zaal): 'Natuurlijk, wat natuurlijk?'

(Mevrouw in de zaal): 'Ik dacht dat dat natuurlijk was.'

Hoe weet u dat zo?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, ik dacht dat je weer ...'

Ja, ik heb het u verklaard, natuurlijk. Elk mens heeft een timbre.

De moeder, u hebt ... Wanneer u moeder bent ... Wat is de alt?

Ik zal u iets moois vertellen. Wat is een alt? Waarom klinkt de alt naar de alt? Wat is een alt?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Maria Magdalena.'

Maria Magdalena? Was een slechte vrouw. Christus ging in Zijn leven met slechte mensen om, wist u dat?

Hij trok, wat ik zo-even zei, dat 'h' 'o' en 'e' en 'r' aan. Maria Magdalena heeft het bruin gebakken (heeft het bont of te gek gemaakt).

Toen Maria, toen Christus met ... Schaam u maar niet voor de maatschappij, want de rijken zullen de kleinen zijn, de armen, en de rijken van geest. Christus ging met de onderwereld over de straat. Daarom geloofde men Hem niet. De apostelen hebben gezegd:

'Hoe kunt U dát leven naast U dulden? Hoe kunt U goedvinden, meester, dat dát wezen ...'

Petrus kwam zó. Johannes die bleef uit de buurt. Want een slechte vrouw waste de Christus de voeten, zalfde Hem. Hij ging niet naar het hoogste bewustzijn op deze wereld, had Hij niets aan. Zei Hem niets. Dat kind zorgt voor zichzelf, wist voor zichzelf te zorgen. Maar de mens die nog niet is ontwaakt, het allerdiepste slechtste, dat schenkt u het hoogste gevoel aan liefde. Wist u dat? Wist u dat niet?

Moet u nog leren. Omdat dat leven, hoe diep het ook gezonken is, juist door die diepe zinking, voelt: dit is het. Maar wanneer u tussen halfwakend en halfbewustzijn leeft, dan weet u dit nog niet. U kunt onmiddellijk de duisternis zien en het licht. Maria Magdalena zag het licht, Christus zag de duisternis, en als dát tot elkaar komt, dat ontwaakt, dat ontspant, dat inspireert. Duidelijk?

Maar ... Met wie was ik bezig?

Met u.

Nou was ik zover weg, ik wandelde daar met Christus en nu moet ik weer terug, anders zegt u: 'U vergeet de helft.' Maar ik zag Christus, ik zag Maria Magdalena daar zitten, dus, als ik me ergens op instel, gebéúrt het onmiddellijk en komt het.

Maar wat is nu, vroeg ik u, de alt? Waarom? Wanneer is de alt voor de moeder – en de sopraan is weer iets anders, het gaat om de alt, omdat dat het fundament is – wanneer is de alt alt? Wat is dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Gevoel.'

Gevoel, jazeker. Dan hebt u het stemgeluid als timbre zuiver op moederschap ontvangen. Want de alt is geboorte. Voelt u? De bariton, de bas, is het scheppende fundament. Komt u hoger, dan bent u alweer bezig, dan komt u – zal ik u iets gekks vertellen, kunt u zien waar dat allemaal naartoe gaat – dan komt u tot de homoseksualiteit voor het geluid, het bewuste en onbewuste. Maar wanneer u een mens krijgt met een tenor, voelt u wel, lichte stemmen

al, fijn piepgeluidje, dan is de mens al bezig om uit het mannelijke naar het moederlijke te gaan, en dan kunt u ervan verzekerd zijn dat u aanstonds op aarde komt en dan krijgt u al een moederlijk geluid. Want de moeder, de stelsels voor de moeder, baarmoeder, moederschap, manifesteert zich in uw keeltje, dat zijn de moederlijke snaren. En als u zich daarvoor geeft ... En dan zal ik u het bewijs geven, dan zal ik u iets goeds vertellen: u kunt elke kunstenaar, elke zangeres en zanger in de wereld zou ik kunnen ontleden en zou ik zijn kunst kunnen schenken.

Wanneer u liefde hebt, wanneer u vandaag iets moois hebt gedaan, u hebt een schok beleefd, dat heeft weleens een zangeres beleefd en een zanger, hij had een schok beleefd ...

Ik zal u iets vertellen uit de tijd van de Romeinen. Het was in – ik zal me zuiver op de tijd instellen – eenhonderdvijfveertig, zes uur en zeven dagen na Christus, toen waren wij in Rome en toen speelden wij voor de keizers, voor het Romeinse volk. En er is één, de ster, zal maar zeggen, de eerste rol, vertolkt, ik zeg u, het was een drama over de mens, en dat kind kon zich maar niet geven. Die jongen die wilde niet, hij kon zich niet los geven, hij was verliefd, hij zag daar zijn liefde, en toen ging ik naar hem toe, ik was de regisseur, ik zeg: 'Ik moet je iets vreselijks vertellen, maar je wordt bedrogen.' En gelijk werd hij de plaats opgestuurd en daarna zit de meester ... hij moet beginnen: de smart op zijn gelaat, in zijn hart, hij speelt als een waanzinnige.

Ná de voorstelling wordt hij door Rome gedragen, hij krijgt alles; nu heeft hij zijn smart laten zien.

Een zangeres is daar, ze moet zingen, zingt een opera – ook gebeurd voor een tijd terug – en die regisseur, die componist, haar bezieler, kan, hij weet: het zit daarin, het moet eruit, en hij krijgt niet de diepe moederlijke klank van dit timbre. Ze heeft geen smart genoeg, geen gevoel.

Hij zegt: 'Uw kind is dood.' Maar gelijk staat ze daar, ze moet op, ze moet beginnen, en dien avond was het gebeurd. Succes klaar.

Hij zegt ... En ze komt schreiende van het toneel en zegt:

'Mijn God, ik zing nooit meer, mijn kind is dood.' Kind moest in het ziekenhuis, het kind was gestorven. 'Dat kind, uw kind leeft, het kind is gezond.' Dadelijk ernaar toe.

Op slag – 'mijn kind' ... – is haar ruimtelijke moederschap voor de stem ontwaakt, door die schok.

Als u dus liefde voelt, smart krijgt in het goede ... Wordt u als satanen, was die moeder satanisch geworden, wild, gebroken van smart, dan helpt het niet. Maar omdat zij smart kreeg, 'mijn kind' ... Met die wetenschap moest zij spelen en zingen.

De clown voor de mensheid met diepe ernst en de smart, want hij wordt

gepijngd, een clown, neemt u een van uw grootste clowns, als dit kind moet spelen, en hij wil zichzelf vertolken, en hij wil droefheid laten zien en hij is niet droef, dan voelt u ook zijn droefheid niet.

Dan is er geen inspiratie, geen bezieling.

Maar wanneer u het goede doet, het goede wilt beleven, dan kan uw stem – voelt u, naarmate uw timbre bewust is, in die graad – in de sopraan of de mezzo, hoger en hoger gaan.

U hebt een geluk beleefd gisteravond en morgen komt u daar.

‘Mijn God, wat heb ik vandaag gezongen.’ Dat geluk geeft klank aan uw timbre.

Zo kunnen we álles ontleden, als u gevoel hebt. Geloof maar gerust dat ik een regisseur kan zijn. Ik laat u spelen dat ge uw licht uit uw ogen verliest en uw bloed wegloopt, dan speelt u. Want dan bent u uzelf niet meer, dan bent u ... Wat moet u vertolken? Moederschap? Een moeder? Liefde? Dan zúlt ge liefde zijn, dan zult ge waanzin vertegenwoordigen door de liefde, dan zult ge in die liefde oplossen.

Wat zijn uw grote toneelspelers? Ze wórden haat, bedrog, leugen, geweld of liefde. En dat leest u weer in ‘Geestelijke gaven’. Leest u nu ‘Geestelijke gaven’ maar, kunt ge uw eigen stem terugvinden. In welke graad van ontwikkeling, stoffelijke ontwikkeling bent u? Hoe is de stem geboren? Waarom hebt u een stem en een ander weer niet? Allemaal te ontleden.

Wie van u?

Daarginds. Ginds werd gezwaaid. Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, enkele weken geleden stond er een berichtje in de krant. Er waren vier kinderen, die hadden hun jongste zusje opgepakt en in een bad kokend water gezet. Wat voor gevolg heeft dat voor die vier kinderen? Het kind is overleden.’

Ja, die moorden gebeuren er meer. Nu zal ik u vertellen, deze kinderen zijn geen bewuste moordenaars. Dat neemt u aan. Want ze weten niet dat het bewust moorden is.

Er zijn kinderen ... Als een kind zegt: ‘Ik wou mijn broertje of ik wou die jongen vermoorden, doodmaken’, dan wil dat niet zeggen dat dit kind bewust ... Dat kunt u niet zeggen. Dit is een kind, dat bewustzijn is nog niet volwassen. En eerst wanneer u de volwassen leeftijd hebt bereikt, dan is de moord bewust, ook volwassen. Maar het kan best, het kan zijn – ik ken dat kind ... ik moet die graad van dat kind zien, ik moet zien waarvoor; ik kan u een beeld geven, er zijn er meer – maar het kan zijn dat die kinderen dit kind doodeenvoudig naar Gene Zijde hebben gestuurd. Daar was dan dat kokende water voor nodig.

Een ander loopt onder de tram, door een fiets, door een val.

Want God, de natuur, uw overgang, uw evolutie, kijk, die kent geen sterfbed. Voelt u wel? Nu krijgt u geestelijk karma. Zijn dat moordenaars? Nee. Waarom niet?

U leest in 'De Kringloop der Ziel' dat Roni, ik nam Roni, maar hij zou door mij over, want wij raakten elkaar op deze seconde, en nu zouden wij in deze evolutie, in dit leven verdergaan, maar door een tik. Anders had ik terug moeten komen om hem een nieuw leven te geven, nietwaar, maar ik ging verder. Men vraagt dat soms.

Als u een moord begaat, komt ge terug, zei ik, en dat is zo. Wanneer ge u ... Kijk, het gaat erover, wij hameren steeds – ik doe dat, een ander doet dat – wij hameren op de ziel, de persoonlijkheid: geef liefde, ontwaak.

Maar wist u, u kunt eigenlijk doen wat u wenst, als u in het licht wilt leven, u wilt deze weg bewandelen die u naar boven voert, dan zeggen we u: houd op.

Maar ook al leeft ge raak, we hebben toch allemaal geleefd zo des duivels, maar dat kunt u nog niet eens, want er zijn geen duivelen, zijn er niet. Er zijn demonen, jazeker, maar demonen zijn er niet, dat zijn mensen. De mens zegt maar: 'Dat zijn demonen, het zijn duivelen.' Ja, wanneer u in de maatschappij, een generaal die daar honderd- of tweehonderdduizend mensen laat vernietigen, is het ook des duivels. En als u bij hem aan tafel zit, u komt bij hem op visite, dan praat hij als een normaal mens, maar is des duivels. Die man is verkeerd, doet verkeerd. Want alles lost op.

Het wordt zo eenvoudig, het leven, indien u het begrijpt. Dan kunt u moorden en brandstichten wat u wilt, er komt een tijd, u moet het toch goedmaken. God krijgt altijd de winst, u maakt dat weer goed. U zult terugkeren, u geeft die levens nieuw leven, over vijfduizend jaar en misschien een miljoen jaar, dan zijn die mensen ook klaar en dan gaan ze verder.

De astrale wereld is gereed, jazeker, de geestelijke sferen zijn gereed, ook voor u, als u er nu door elke daad en iedere gedachte aan werkt.

U komt aanstonds, kijk, dat is het, het is heel eenvoudig, u komt in de sferen of u komt er niet, u hebt licht of u hebt duisternis. Als u hier uw mensen in de maatschappij haat, u leeft door leugen en bedrog, dan komt u in duisternis, u hebt geen licht. Maar wanneer u hier begint om te werken en te dienen, waarvóór we leven, Golgotha volgt, dan bouwt ge voor uzelf licht in die ruimte.

Duidelijk?

U hebt dus alles in handen, álles.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar wat daarvoor was ...'

Wat daarvoor was?

(Mevrouw in de zaal): 'Voordat het licht er kwam.'

Mijn lieve kind, laten we vanavond maar eens flink gaan dieven, laten we maar heerlijk uitgaan, en we gaan daarheen, en hierheen en we spelen, trappen en slaan, dan hebben we geen licht.

Kijk, wat daarvóór was, dat leeft hiér. U leeft hiér in dagbewustzijn. Maar wie bent u? U kunt wel zeggen, vandaag zegt de mens: 'Ik hou van u.' Nou komen wij terug bij dat woord. 'O, ik kan u niet missen.' Maar over veertien dagen?

'Ik wil u niet verliezen, ik heb u lief!' Morgen jagen ze u de deur uit.

Voelt u wel? Daar komt u ... Is het niet verschrikkelijk dat de mens bij de mens komt, meisje, jongen, het jonge, de natuur, de lente ontmoet elkaar, twee bloemen van één kleur, nu voelt u, nu moeten wij eerlijk zijn, eerst wanneer u veertig bent, als man en vrouw, gaat ge elkaar waarderen en begrijpen.

Toen u de eerste kus kreeg en ging voelen dat er meer leefde, door God geschapen, toen zei dat allemaal voor u veel, maar voor de ruimte niets, want u had niets. De mens gaat elkaar, gaan elkaar kennen, dat is het grootste en machtigste probleem, het huwelijk, het mooiste ook, maar het ontzagwekkendste voor de ruimte, voor God, voor Christus en uzelf. Eerst dan krijgt de mens betekenis, de moeder, wanneer zij moeder is, haar taak begrijpt. Een moeder die voor haar huishouden moet zorgen en u altijd op straat kunt vinden, is geen moeder. Een moeder die haar kind laat vervuilen ...

(Tot de geluidstechnicus): Ik heb u gezien.

...is geen moeder. Maar dat vorige ... Nu bent u moeder, u bent vrouw, u bent een vriend, u bent een vriendin; jazeker, bewijs het.

Als u nu die waarachtigheid wilt vertolken en beleven, dan zegt de mens die u ontmoet: 'Dát is een waarachtig mens.' U bent reeds bemind zonder dat u er erg in hebt. Waar of niet?

De mens ziet onmiddellijk: hé, met die mens kunt u rustig gaan, want u wordt niet bedrogen.

Men neemt u niet onder de arm en dan zegt men hier, daarzo: 'Waar zit uw portemonnee?'

Men zegt: 'Ik heb u lief. Ik hou van u.' Morgen wordt u bedrogen, dan gaan ze naar een ander. En dié wordt bedrogen. Wat zoekt de mens, wat wil de mens?

De moeder bedriegt de vader, de vader de moeder. Eén leugentje ten opzichte van haar, en hem, beleefd, omdat u bedriegt ... Als u liefheeft, werkelijk liefheeft ... Want ik zei immers: 'Snauwt u mij maar na, u moet maar eens proberen om mij niet te aanvaarden, niet te begrijpen.'

U bent mijn moeder, u bent mijn vrouw, nietwaar, wij, en u geeft mij een knauw, een grauw, een snauw, ik ben getrouwd met u, als u nu mij krijgt, dan zit u misschien over vijf minuten weer alleen.

Als we vandaag huwen en ik krijg over vier uur een tik hier, ben ik al weg, dan scheid ik mijzelf van u, dat kan ik doen voor God. Want als u mij niet in liefde aanvaardt, want u liegt, u zegt tegen ..., als u naar de kerk gaat, dan zegt u: 'Ik zal u liefhebben.' De rechtvaardigheid vraagt mij: 'Waarom zal ik haar liefhebben?' Waarom doet u het niet? Als ik het niet doe, hebt u het recht, gaat u maar. Maar wanneer we nu scheiden ... Want nu zegt u: 'O, dan ga ik morgen maar weg. U zegt het immers?' Maar dan kruipen wij even naar dat verleden van u, dat verleden dat hier zit, want we hebben meerdere levens beleefd. We waren in Frankrijk, Italië. We hebben goed te maken voor honderden mensen. Mijn kind, waarom bent u geslagen? Waarom bent u getrapt? Waarom bent u bedrogen? Omdat we goed hebben te maken? Neen, u bent nog niet wáár. Want als u wáár bent, dat goedmaken komt vanzelf, maar wanneer we waar zijn ...

Ja, dat goedmaken is erbij, karma. U ontmoet iemand die u in het vorige leven ... u kent deze mensen immers niet. U ontmoet iemand daar: 'O, heerlijk, heerlijk.' U vertrouwt die mens alles toe, maar morgen gaat u de deur uit. Neen, u wordt bedrogen, men rammelt u even uit elkaar. Dan staat u voor uw verleden, uw karma, u krijgt die tik terug. Want ín u bent u nog niet vrij van dat bedrog.

Dus u trekt bedrog nog aan, uit uw uitstraling gaat nog bedrog, ook al hebt ge uzelf al vast, ook al staat ge zo, mijn persoonlijkheid wil dat niet meer, ín u hebt u immers nog goed te maken, dat leeft in u nu, dat is uw onderbewustzijn. Neemt u dat aan?

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'En degene die dat bedrog pleegt, meester Zelanus, hoe is het daarmee gesteld?'

Die schept karma.

Kijk, u kunt André ... Hebt u de strijd beleefd van André in deze jaren? Wij vechten voor het goede. U kunt mij uitmaken, en André, voor alles wat u wilt.

U hebt een gevecht, hij heeft een gevecht, een enorm gevecht heeft hij beleefd, maar hij heeft aan ál die mensen, die heeft hij nog voor duizend procent lief, of wij waren niet geschikt voor ons werk.

Maar wij zijn de schuldigen niet. Of u had hier niets dan afbraak beleefd. Wij gaan door, wij dienen, wij schrijven, wij treden uit, wij vechten voor Christus. En u gaat mij afmaken? Ik deug niet? Jozef Rulof deugt niet, die is gek? Waarom ben ik dan hier? Waarom hoort u nog altijd over liefde, liefde, liefde? Hebt u iets van mij? Komt u maar en volg ons maar. De mensen die die bewijzen, die wetten, die afbraak hebben moeten vaststellen, die schreien zich nu leeg. Ik wil u verdienen.

Als u mij niet gelooft, goed, wij wachten vijf jaar, u bent vandaag hier en morgen weer niet, hoort u nu nog dat wij dezelfde zijn? Nietwaar?

Ik miste u. Waarom liet u mij alleen? Waarom laat u mij alleen voor God vechten? Waarom laat u mij alleen afbeulen voor God? Wat doet u? Ik heb zat, ik heb genoeg voor vandaag.

Christus leeft elk ogenblik. Wilt gij de sferen, wilt ge de hemelen verdienen door het woord van God, van de ruimte, af te maken en te verkrachten? Wilt gij mij wijsmaken, en de engelen, en de hemelen, en God, Christus en Golgotha, dat gij door af te breken uzelf dient en Christus en uw goddelijke persoonlijkheid?

Wanneer hebt u waarheid? Kunt u de waarheid van het verkeerde ontleden hier? Waar zijn de mensen, de kinderen van Christus, die mij en de meesters zo liefhadden?

‘Ik heb u niet meer nodig.’

U vraagt: ‘Ik heb u lief, ik dorst.’ Wilt gij mij en wilt ge de engelen verzekeren dat ge dorst, dan hadden we hier reeds vijftigduizend mensen. Maar ik ging niet op u in, ook God niet, ook Christus niet.

De veertien, de vijftien die al die jaren die lezingen hebben gevolgd, niet voor mij, niet voor Christus, ik buig mij, de hemelen, miljoenen mensen, Christus buigt zich voor deze mensen, omdat zij het zijn die hen dragen, ook al doen ze nog verkeerd. Ik hoor u spreken, ik hoor u denken over elkaar. Waarom denkt u verkeerd van elkaar?

Ik zou u één voor één kunnen ontleden hier. Juist de kinderen die bij mij zijn. Dan vraag ik: waarom doet u dat? Waarom denkt u verkeerd? Waarom breekt u af? Waarom verdient ge zelf uw weg niet? Waarom wilt ge steunen, bouwen op het leven van een ander? Centjes? We hebben geen geld nodig, we moeten geen geld, we willen uw ziel, uw bloed, uw persoonlijkheid zien, eerst dan is dat de orchidee voor Christus.

Waarom praat u hier niet? Moet u zich eigen maken. U wordt zover. Wees waar, van nu af aan, wees waar, heb lief. Spreek met uw moeder, ga eens heerlijk neerzitten met uw kopje thee, uw sigaretten. Doen wij in de sferen niet meer, maar wij zitten neer, wij gaan door de ruimte, verklaren elkaar – niet degene die het weet – de ruimte, de sterren, de planeten, de maan, Jupiter, Venus, Saturnus. Maar elk woord is Saturnus.

U hebt niet lief. U zegt dat ge uw vrouw, uw kind liefhebt; u hébt geen liefde, ik zal het u bewijzen, want dan zijt ge een stralend licht. Uw oog is onbewust. Er zijn geen ‘maars’ hier en geen ‘neen’s’ meer, hier is alleen: ja, alles zal ik aanvaarden, ook al wordt me de grootste en de diepste nonsens verteld, ik zal luisteren. En de God van al het leven zal mij door een droom, door iemand anders de waarheid verklaren, geven, brengen.

Is dat zo?

(Zaal): 'Ja.'

Hebt u lief? Vandaag: 'O, wat is meester Zelanus mooi.' Morgen sta ik hier alleen. Dacht u dat ik voor u sprak? Dat ik me dik maakte, afbeulde voor u? No! Dat doe ik voor mijzelf.

Wat doet u? Wat doet u voor uw man? Begin bij uw kind, begin bij uw broeder, uw vriend. Maar laat u niet bedriegen. Wanneer de broer bij u komt en u ziet dat u van voor en van achter, van links en rechts, omhoog en laag wordt bedrogen, zeg dan: 'Daar is de deur.'

U moet uw eigen soort, uw eigen graad zoeken. Ga onder elkaar.

Ik heb hier verleden iemand neergezet, die zou beginnen, in Den Haag ook, wist u dat nog? Waar is dit kind? Ik had hem dadelijk weg kunnen trappen hier, dadelijk. Maar komt u maar als u iets wilt, u krijgt de mogelijkheid, u kunt wéér hier gaan staan. Maar de mensen zeggen u, dat u bedriegt. De mensen van mij zullen u zeggen: 'U bent verkeerd, u loopt met leugen en bedrog.'

U hoeft geen kind te ontkleden om ze te genezen. Geld? Als u geld wilt verdienen door geestelijk leven en bewustzijn, dan grijpt en staat u ernaast.

Kunt ge uw hoofd buigen? Bewijs het. O, dik bewustzijn, kwaadheid, boosheid, de sferen moeten u niet.

Ik spreek niet voor u, ik doe dat voor mezelf. En wat u aanstonds met u neemt, een boek ... Geef mij geen bloemen, geef Christus geen bloemen, maar grijp daar de boeken en deel ze aan uw vrienden uit, altijd weer, alleen maar een boek. Die hebben uw chocolaatjes nog niet verdient. Laten zij die chocolaatjes, die koekdelen krijgen van het onbewuste kind; ú werkt met het leven van Christus, dat is Zijn bloed.

Waarom blijft dat daar zo lang liggen? Ik ga ze zelf verkopen. Ik ga daar aanstonds achter de tafel staan en verkoop u al de boeken. Hoeveel boeken neemt u er, voor Christus, en deelt u ze uit aan Zijn leven? Loop in de stad rond. Durf het eens. Wij staan hier, de ruimte, God, Christus, Golgotha vraagt het u.

Durf eens op de straat te gaan staan met vier, vijf 'Blikken in het Hiernaams', 'De Volkeren der aarde', en deel ze uit aan een kind dat ze nodig heeft ... Durft u niet. Doe het ook maar niet, want u bent er nog niet bewust voor.

Als dát mogelijk is, als dát moet komen, komt het op tijd.

Blijf voorlopig nog maar zitten.

Ik dank u.

(Zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

Ik dank u.

Dinsdagavond 11 april 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u is gereed voor de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester, als bij de man de bariton het zuivere vaderlijke vertegenwoordigt en bij de vrouw de alt het moederlijke, wat heeft dan de bas voor betekenis bij de man? Wat voor bedoeling heeft dat?'

Dat is bijna hetzelfde, dat is alleen een graad hoger.

U hebt bas en bariton. Er zijn zeven graden voor de stem, heb ik u verteld. En de bariton is de zuivere scheppende kracht. Bas ligt er even onder. Dus u gaat vanuit de diepte naar de schepping en u gaat van boven terug, gaat u naar de tenor. Dus u groeit naar beide fundamenteen totdat u op de scheppende kracht staat en de stem scheppend is. Voor de moeder de alt. Dus u gaat omhoog, u gaat terug. U gaat uit het vaderschap naar het moederschap; u maakt dit. Kunt u zo. Voelt u wel?

Wie?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik zou graag de volgende vraag willen stellen. Er stond laatst in de krant, een medicus in Amerika, die heeft daar een ernstige kankerpatiënte lucht in de aderen toegediend, waardoor haar levensduur verkort is. Ik zou graag van u willen weten: welke betekenis heeft een dergelijke daad nu voor de ruimte? Omdat die medicus toch, wat wij noemen, (door) menslievende motieven eigenlijk bezielid is geweest.'

Het gaat u erom vast te stellen: is hier zelfmoord aanwezig?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

(Zaal): 'Of moord.'

Moord. En zelfmoord.

De zieke, natuurlijk is de zieke overtuigd. Hij heeft de zieke gevraagd: 'Vindt u dat goed?' Buiten haar, dergelijke dingen gebeuren niet buiten het bewustzijn om. Dan was het bewuste moord.

Men heeft over de zieke ... Men zal tot de zieke hebben gezegd ...

'Haal me uit het lijden.'

'Vindt u dat goed? Dan zal ik u helpen.'

Bij vol bewustzijn, nietwaar? Goed, u neemt het. U gaat over tot de andere vraag en dan is één van de twee de moordenaar.

Wanneer die moeder, of die man, de mens, besluit: maak aan dit leven een einde, is dit zelfmoord door een ander. Hij moet, de dokter moet het niet doen. Ze dragen tezamen deze strijd. U kunt er niet aan ontkomen, die pijnen, die toestand, die kanker, is karma, zeker. Waarom u en een ander niet?

U moet daar doorheen. En wanneer nu deze ziel, deze mens, nog vier, vijf maanden heeft te leven, had te leven, dan gaat zij, doordat zij een einde aan haar leven maakt, haar leven verkort, gaat zij met haar lichaam in de grond en beleeft nu het rottingsproces op volle kracht.

Nog erger, duizenden malen erger dan de kanker, hier bewust die rotting, ook rotting ... niet zo erg is dat, zo afschrikwekkend, als het rottingsproces, vast te zitten aan dat lijk dat rot, want u blijft bewust. U kunt zich niet vernietigen, u kunt de ziel, de geestelijke, de astrale persoonlijkheid niet vernietigen. Dus u gaat met dat lichaam in de grond; u maakt het duizendmaal erger.

Heeft de dokter, doet de dokter dat buiten haar kennis en gevoel om, dan is de dokter de moordenaar. U kunt zich niet vergrijpen aan deze natuurlijke wetten, u kunt uw leven niet verkorten omdat u ziek bent.

Voor de aarde kan alles. De wetenschap, de maatschappij, het rechtvaardigheidsgevoel komt ertegenop en zegt: neen, dokter. De faculteit zegt: neen, wij zijn om te genezen.

U voelt wel, wanneer ... In prehistorische tijdperken heeft men miljoenen mensen afgemaakt op deze wijze. Maar u voelt wel, wanneer de wetenschap goed zou vinden dat de dokter de zieke uit dat lijden zou verlossen, wordt het een massamoord.

Voor de ruimte bent u dus ... U vergrijpt zich aan uw leven. Of dat leven? Dat lichaam is ziek, maar dat leven is niet ziek. Dat leven moet nog even leven, maanden, en wellicht één jaar, twee jaar.

Hebt u tijdens uw oorlog – een ander probleem – niet gehoord dat men in Duitsland de krankzinnigen heeft vergast? Die mensen kwamen achter de kist en schreeuwden. Er waren er vrij. Nu iets anders en dan weet u het ineens, en dan zegt u: ja, dat moet wel zo zijn.

Die mensen kwamen achter de kist, vrij, anderen gingen terug naar de wereld van het onbewuste, hadden een nieuwe geboorte, nietwaar? Maar er waren er honderdduizenden vrij en die zeggen: 'Waarom hebt u mij uit mijn evolutie geschoten, getrapt, vergast?' En die leven nu in die tijd, niet ónder de grond, maar leven in het leven na de dood in die waanzin, want het leven zouden zij in de waanzin afmaken.

Nu zijn ze astraal krankzinnig, ze hebben geen leven, ze hebben geen bewustzijn, door een andere kracht zijn ze losgeslagen, maar die ziekte, die tijd, die evolutie, dat leven is te vroeg afgesloten. Nu staat u daar voor de waanzin. U komt niet los van die waanzin omdat uw tijd nog niet voorbij is, u kunt dat niet weg laten waaien, u kunt het niet laten verdwijnen, dat is en blijft totdat uw sterven natuurlijk komt.

Nu kunt u niets beginnen met die mensen. U kunt ze volgen, u kunt met

hun spreken, zij voelen zich nog aards, en blijven in die toestand omdat het lichaam plotseling hun wereld in elkaar heeft getrapt, door vergassing, door medicijnen, door duizenden dingen meer.

Nog erger, nu leven ze niet onder de grond, maar nu zijn ze erbuiten. Zij hebben dat niet gewild.

Die moeder, als die moeder had gezegd, die de kanker heeft: 'Ik wil dat niet. Ik wil dat niet', en men doet het toch, omdat de mens denkt: dan komt dat kind toch uit lijden ... – u hebt de beschikking, u hebt de beveling over uw organisme: 'Ik wil dat niet.' – dan komt zij niet in de bodem en dan is ze vrij van die rotting, omdat zij het leven niet heeft vernietigd. Wetten, wetten.

In al die toestanden voelt u de natuurlijke rechtvaardigheid voor het lichaam, het lichaam vraagt om uitdijning, beleving. Daarna komt het sterven vanzelf. Dat is geen sterven, u komt vrij. Maar ook de ziel waar het om gaat, niet de ziel, maar de astrale persoonlijkheid als geest, zij maakt dat mee.

(Tot iemand in de zaal): Die daar. Ik kom bij u.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, wat heeft te betekenen in de gelijkenis van de verloren zoon, die zoon die bij zijn vader blijft?'

Beiden. Ja, dit is natuurlijk een Bijbels lang verhaal, want dan moeten we de zoon nagaan en de zoon bij de vader. Maar, wat voelt u er zelf van? De zoon die bij de vader blijft of de zoon die gaat? Is dat de verkeerde?

(Mevrouw in de zaal): 'De goeie.'

Dat is de goeie.

Die vader die moet eens zeggen: 'Kind, gij zult een zelfstandigheid beleven.'

Maar nu gaat u die weg, links, rechts, omhoog en omlaag. Wat voeren die kinderen uit? Wat hebben ze gedaan?

U voelt wel, de Bijbelschrijvers hebben er een heerlijk mooi verhaal van gemaakt, een geschiedenis, zo regelrecht, dat wel tot het huishoudelijke bewustzijn behoort, het huishoudelijke, vaderlijke, moederlijke bewustzijn. 'Ga niet weg, laat ons niet alleen.' Wat is dat voor een drukte? Wat hebben zij ervan gemaakt? Wat maakt de wereld ervan, van die verloren zoon? Er is nooit één zoon verloren gegaan, er valt niets te verliezen. En dan komt het kind terug. Ja, u voelt wel, de kern ... Niet gij die hier braaf zijt, maar dit kind is het. Maar hoe diep is die liefde van die vader, dat hij zegt: 'Dit is mijn kind'? De verloren zoon kwam terug: 'Vader, vader!' Nu komt ... Het is feest! Moet u de dominees maar eens horen nu. Er is feest! En dan spreken ze er zesentwintig uur over. En het is niets. Het heeft geen betekenis.

Die daar.

(Mevrouw in de zaal): 'De intentie waarmee die dokter dat gedaan heeft, die vrouw die lucht ingespoten ...'

Ja.

‘...doet dat er niets toe, heeft dat ruimtelijk geen betekenis voor de ... karma van die dokter?’

Kijk, die dokter komt eens in een toestand dat hij zegt: ‘Ik vergrijp mij niet meer aan een zieke, want ik blijf ...’ Dit is een goddelijke wet, uw leven is een goddelijke wet, dat hoort u toe, behoort u toe. En of u nu ziek of gezond zijt, u kunt geen vijf seconden te vroeg het leven wegnemen voor uzelf van de aarde. Voelt u wel? Dan komt u in conflicten, u komt in disharmonie met de overgang, met groei, bloei, einde, evolutie, voor uw lichaam. Maar niet dat lichaam; wat krijgt u nog voor aura, voor gevoelens in die tijd dat u in dat lichaam leeft?

Neem bijvoorbeeld de duidelijke kern, de crematie. Men zegt:

‘Dat is ...’ die weet het, ‘dat is mooi, dat is prachtig!’ Jazeker, hebt u ... Ik ben er nu mee bezig, even. We schrijven Jeus III van moeder Crisje en nu gaan we door al de boeken heen, ook de bewijzen, pertinent die bewijzen; die vervloekte crematie moet uit de wereld.

Goed, ik zal eerst dat afmaken. Die dokter die u te vroeg, die dokter die u te vroeg daarheen stuurt uit medelijden ...

Wat is medelijden?

Aan Gene Zijde, voor God, wat is medelijden? Dacht u dat God medelijden kent?

Medelijden te voelen voor de mens, dat is – leest u ‘Een Blik in het Hier-namaals?’ – algehele vernietiging en verlies in het leven na de dood, in de ruimte. Krijgt u maar met iets dat geboren moet worden en kreunend van pijn dat ondergaat, krijgt u maar medelijden.

Dan zegt u: ‘Ja, die moeder moet erdoor.’ Dat kent u, dat weet u, die moeder moet zo baren, en zo krijgen wij nieuw leven te zien. Kunt u daar ook wel ingrijpen, dat weet u, kent de dokter.

Nu is er een ziekte. Wat beleeft die ziel, die persoonlijkheid? Medelijden? Door medelijden gaat ge de natuur verkrachten, verbreken, bezoedelen, besmetten, mismaken.

Hij is de moordenaar niet alleen, hij is niet (alleen) degene die hier ingrijpt in een goddelijke wet, in evolutie, in uw tijd, uw leven, uw maatschappij, in alles, die pijn, dat liggen daar al ... Nee, het is het denken, het zijn; hier in de stof te zijn, gaat ge eens begrijpen, is het essentiële voor ruimte, ziel, geest, persoonlijkheid.

Uw leven heeft een tijd. Dat leven hebt u nog niet in handen, maar u zult het verzieken, neen, beleven, u moet het beleven. God kent geen ziekbedden, geen kanker, geen tbc, geen melaatsheid. Kent God niet. Dat hebben wij mensen geschapen doordat we onszelf, de natuurlijke kern, hebben gesplitst,

leest u in 'Het Ontstaan van het Heelal'. Waarom zijn er ziekten? Waren er vroeger niet. Wij gingen in de wateren in de Noordpool, koude en warmte. We leefden in de bodem, naakt en alles, in storm, regen en wind, konden niet bevriezen, onze innerlijke brand, ons vuur, de organen konden dat weerstaan.

Nu? U hebt de derde, de tweede, de vierde, de vijfde, de zesde, de zevende ... Alle graden voor menselijke lichamen hebben zich gesplitst in het oerwoud. Ga met mij eens, lees de boeken eens, ga eens met mij naar het oerwoud en laten we eens gaan kijken, dokter. Waar is de eerste ziekte ontstaan? Waardoor? Waarom?

God maakt alles af, God heeft alles berekend, ook warmte, ook koude, en afkoeling, alles berekend. Elke planeet, elke ster is berekend op afkoeling en verwarming, verhitting. Een mens niet?

Waarom is de natuur zo sterk? Het dier? Het dier heeft zich niet versnipperd. Een tijger, een leeuw, uw kat en hond, ze zijn niet versnipperd. Ja, wanneer u ... Uw teelt is al versnipperd wanneer u aan de schone, de edele teelt begint, en (van) uw dier, uw rassoort van uw hondje duizenden soorten maakt; dan splitst u de natuurlijke graad en dan komt er verzwakking. En door die verzwakking is er kanker, melaatsheid en alles ontstaan.

De dokter heeft schuld, hij moet daarvan afblijven, want die ziel, die persoonlijkheid moet dat proces ondergaan. En dat is evolutie.

Hij grijpt niet alleen in de lichamelijke wet, de natuur in, maar hij grijpt ook in in karma. Wanneer komt dit leven vrij van karma?

Nu de crematie, duizenden, miljoenen problemen. De mens laat zich cremeren, u moet eens kijken in de duisternis, niet in de hellen, jazeker, maar de mens die tussen het schemerland van de eerste sfeer en de hellen, de duistere, de diepe haat, de diepe bewuste haat en ellende, leeft, u moet, daar ziet u miljoenen mensen lopen, allemaal gecremeerden. Voelt u? Hebben geen lichaam meer. U beleeft, door uw rottingsproces als lijk, normale afbraak, beleeft u zeven overgangen van aura, waarop u staat aanstonds in de sferen ... dat is de bodem waar u op staat. Laat u zich cremeren, hebt u geen bodem, geen grond, niets, u zweeft, u hangt, u kunt niet staan, u ... Zo hangen ze in de ruimte, ze hebben geen bodem meer, die aura is verbrand, opgelost, weg, ze hebben geen tijd gekregen om dat te ontwikkelen.

Kunt u van de laagste klas in ene keer professor gaan spelen?

Dan moet u eerst het verstand krijgen, het gevoel krijgen om voor Paganini te gaan spelen. Dat is gevoel, en dat gevoel moet ge opbouwen, zult ge beleven, evoluerend beleven. En eerst dan kunt ge zeggen: 'Die aura is van mij.' Dat zijn wetten.

(Tot de zaal): Wie had er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Een kankerpatiënt, die moet haar karma ondergaan, maar daardoor beleeft ze ook haar eigen evolutie.’

Natuurlijk.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar alles evolueert, dus ook de geneeskunde.’

Alles ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘En als er nu geneesmiddelen worden uitgevonden door middel van de atoomenergie en alle kanker komt tot stilstand ...’

Alle ziekten verlossen.

(Mevrouw in de zaal): ‘...dan is er geen ...’

Karma meer ...

(Mevrouw in de zaal): ‘...geen karma meer.’

...maar evolutie wel, die is en blijft. Maar God gaf de mens een paradijs. Ja, niet die twee mensen die u daar ziet als Adam en Eva en die in een appelte hebben gebeten en verdoemd werden. U kunt kilo's van Onze-Lieve-Heer krijgen, zakken vol appeltes, bijt u er maar in.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, maar ik bedoel dit, meester Zelanus.’

Ik kom tot u.

Ik wil daarmee vertellen, ik wil u daarmee verklaren dat ... God zei: ‘Ik zal u een paradijs geven.’ Uw maatschappij wordt een paradijs.

U hoeft straks voor eten en drinken, dan levert u maar ... U hoeft het niet te doen want ze hebben daar twee mensen of drie mensen voor nodig die dagelijks met een kar komen met bodem, met grond, met zand. En dat is uw geld.

U maakt aanstonds – heb ik u verteld, en dat zegt de wetenschap al, dat zeggen wij, dat komt, de wetenschap weet het al – u kunt aanstonds, voor vier kruimels zand uit de woestijn maakt u een wereldreis. U krijgt eten en drinken ook, want dat is er genoeg, dat groeit voor niets, hoeft u niet meer te betalen, u hebt alleen maar te leven. En omdat u leeft, zoet bent, braaf bent, liefhebt ... Moeder zal baren, kinderen gaan over de wereld – zeggen wij in ‘De Volkeren der aarde’ – en de vader leert de moeder dienen, zó, hand in hand, wandelt u maar, heel de wereld over. Daarginds in Afrika, in China, Japan, Italië, daar verwacht u uw broeder; door die twee korreltjes zand, want u maakt een wereldreis. En dan zijn er geen ziekten meer.

De atoomenergie, wat is atoomenergie? Nee, de levende aura ... het directe instrument dat wij beschrijven staat klaar, er zijn al onderdelen van hier, niet de directe-stem, maar het genezende apparaat dat u ... U krijgt een paar banden aan, elektrisch geladen, natuurlijk, en u ligt buiten, en u krijgt vijf minuten, drie minuten, vier minuten, (dan) bent u met de kosmos verbonden.

We houden de lijken in leven. Hebt u dat niet gelezen? Kunnen we tien boeken over schrijven. Waarom blijft dat lijk in leven? U kunt een lijk als u

sterft, de ziel is weg, kunt u dat leven nog laten lopen, het zal leven, het leeft, laat u maar staan, spieren, en opwekking in kracht, dat lichaam blijft eeuwigdurend in leven omdat het met de kosmologie, met de kosmische aura, waardoor alles is ontstaan, verbonden is.

En dan vijf minuten die stroom door alle ziektekiemen heen, organen, lost volkomen alles op. Het verdampst allemaal. Want damp ... aura maakt ziekte, rotting ... en nu komt daar de kosmologie, de kosmische kracht. Voelt u hoe eenvoudig of dat wordt over vijfhonderd jaar, tweehonderd jaar?

U leeft momenteel in de eeuw van technische wonderen. De eeuw van mystiek is voorbij, komt nu, maar die was al voorbij, de fundamenteen werden in het oude Egypte gelegd. U leeft nu ... al de geestelijke faculteiten staan op een dood punt, kerk, godsdienst. Alleen de mystiek ... Theosofie, Boedha, gaat u maar door, kerk, protestantisme, allemaal, alles, alles staat op een dood punt. Uw professor heeft niets te betekenen in de ruimte. Als een geleerde komt daar: 'Ik ben godgeleerde!' Ja, voor de verdoemdheid.

U krijgt hier vanavond geestelijke wetenschap, dat wordt de Bijbel voor elk mens, dat is staatsbewustzijn aanstonds. Wij zijn nu al bezig, daarom hebben we zoveel mensen, om u het staatsbewustzijn te schenken voor de kosmos. U ontvangt geestelijke wetenschap uit de Universiteit van Christus. En dan gaat u, voor twee korreltjes zand maakt u een reis heen en weer naar Amerika, u kunt daar weer korreltjes nemen, aarde genoeg, ontdooi het maar, zet het maar om in energie: één cel bezit kracht als de zon in het oneindige.

Ik heb u verleden verklaard, u kunt alle geleerden, alle atoomgeleerden van de aarde hier brengen, dan zullen we hun college geven.

De geleerde zegt: 'Het ene atoom splitst het andere als het eenmaal gebeurd.'

Ik heb u verklaard, met 'Geestelijke Gaven', wanneer u één steen losmaakt van de stof ... U hebt gehoord, overal vroeger in Indië en nu hoort u het nog, in Indië kan het nog gebeuren, op die eilandenreeks daarzo, dat leven is onbewust, daar gooit men met stenen. Het zijn de demonen. Lagere geesten verbinden zich met de stof. Een hogere geest doet dat niet. Maar dan komt die steen precies, die steen die kunnen wij hierzo om de hoek laten gaan en dan laat ik hem hier, daarboven, hier ronddraaien, achter dat hoekje, die steen is gedachte, en onder het gaan laten we hem los: pvalt, dan is het weer stof en dan hebt u een deuk in uw hoofd.

Maar nu maakt de ene steen de andere los en nu regent het van stenen. Zie, nu trekt, het ene atoom trekt het andere aan, en dat vind u terug door ... in Amerika, dat vindt u terug bij de geleerde die het atoom splitst, dat is het losmaken van kernen, schrijft men, nietwaar? En die kern trekt de andere kern aan, men zegt, en daarom is die atoombom zo ontzaggewekend, want

die maakt miljoenen atomen tot ontbranding en vuur.

Als u de kern eenmaal voelt, kunt u het hele universum laten ontladen. Wat weer niet mogelijk is, hebben wij weer verteld, ik gaf u die lezing, omdat ook de instrumenten weer vergeestelijkt moeten worden. Maar dat is niets. Maar komt allemaal. Door die energie krijgt u een paradijsleven op aarde. U gaat straks niet met duizend kilometer per uur, maar u gaat even met twintigduizend kilometer per uur.

Het leven wordt niet mooi meer, het gaat vlug, het gaat te hard, het gaat te ver. U gaat straks ook eenmaal, wanneer u dat allemaal beleefd hebt, zeggen: 'Ik heb er genoeg van, ik doe het nu eens rustiger aan. Ik ga eens heerlijk zitten twee jaar, drie jaar, op één plek. Ik ga nu eens luisteren.'

En dan komen de metafysische wetten, dan komt de leer. En dan krijgt u de dominee, dan komt dat instrument klaar, het directe-stemapparaat. En dan komt er zo'n uitvinding voor de wereld. De geleerde in Amerika zegt nu, Einstein zegt: 'Ja, ik heb dát.' Einstein heeft fundamenten gelegd voor het directe-stemapparaat. En dan komt dat instrument, dat is klaar, en ineens, en die geleerde, die ingenieur die zegt: 'Mijn God, mijn God, de hemelen spreken.' En vanaf dat ogenblik – dat leest u in 'De Volkeren der aarde' – beginnen wij.

Dan krijgt die geest die komt, die ik vertegenwoordig, en waarvandaan wij komen en waardoor de boeken zijn ontstaan, die zegt: 'Er is één ... Hebt u Jozef Rulof gekend op aarde?' Niet Jozef Rulof. 'Hebt u de meesters horen spreken? Kent u het gevoelsleven, het bewustzijn van die boeken?' In elk huis komen zij te staan als de Bijbel, de fundamenten voor de nieuwe Bijbel. Ziet u? We bouwen niet voor een plan dat morgen oplost. Dit blijft eeuwigdurend bestaan, totdat de aarde oplost en dan hoeft niemand meer te spreken. Over een tijd hoeft u niemand ... hoeft u zich niet meer uit te sloven – een paradijs – u hoeft zich niet meer af te beulen, u hoeft niet meer te vragen aan de mens: 'Kent u God?' De mens kent God, Christus, ruimte, de sferen, de kosmos en alles. U wordt kosmisch bewust.

Wie wil u nog iets leren? Men hoeft u niets meer te leren, u wordt moederlijk bewust, vaderlijk bewust, een kosmisch gezag ligt er op uw hand. En dan gaan we eens spreken: hoe hebt u lief?

(Tot de zaal): Nog meer?

(Tot iemand in de zaal): Daarzo.

Kan ik wel op doorgaan, dan krijgt u een mooi beeld. Zal ik u een toekomstbeeld schenken, hoe man en vrouw aanstonds over tweehonderdvijftig en vijfhonderd jaar, leven.

U zoudt aanstonds weer geboren willen worden en dan zit u hier heus niet met een lang gezicht.

(Meneer in de zaal): 'Ik wou u dit eens vragen. Indien er op het uur van de geboorte een stoornis is bij de moeder zodat het kind niet ter wereld kan komen, mag dan de dokter ingrijpen zodat óf het leven van de moeder of dat van het kind ...'

Wat is voor de kosmos nu het reële?

Wat doet de dokter op aarde? Ingrijpen. Wat zegt de katholieke kerk? En wat zegt de wetenschap?

(Iemand in de zaal): 'Het kind.'

Het kind. Dat is juist verkeerd. Waarom?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat die moeder weer voortplanten kan.'

Ja, een moeder, een moeder hoeft niet meer voort te planten, een moeder zegt ... Het kan. Het kan niet. Maar moeder heeft het leven, en niet het kind. U gaat terug. Maar we moeten vooruit. U kunt niet aan het kind gaan denken. Dat kind heeft nog geen bestaan, dat kind kan nog niets zeggen ... Wie heeft recht van spreken, wie op aarde, hier?

(Iemand zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Degene die leeft.'

Ja, dat, natuurlijk. Maar waardoor? Waarom hebt u recht van spreken?

Waarom heb ik het recht van spreken?

Wie, u, wie, waarom?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Bewustzijn.'

Daar hebt u het.

Als u bewustzijn bezit, dan kunt u spreken. Dacht u dat u aanstonds achter de kist een ander kon vertellen: 'Ik leef'? 'Weet u dat u leeft?' Hebt u het recht niet toe. Men lacht u daar niet uit, een bewust wezen, een moeder of een vader in het licht, lacht u niet uit, die zegt: 'Jazeker, mijn broeder, ik weet het.'

Maar dat moet u niet tegen een wezen zeggen die licht bezit, dat ziet u, dan zegt hij: 'O, u komt me iets vertellen wat ik reeds 2000 jaar bezit.'

Maar wanneer u bewust bent, als u daar aankomt, dan is het eerste wat er gebeurt, u kunt niet spreken of u durft niet te spreken, u kunt geen vraag stellen.

U kunt daar maar niet vragen: 'Zeg, vertel mij eens even, meester, hoe gaat het in de vijfde sfeer?' 'Wat doet Christus op dit ogenblik?' 'Is de maan nu werkelijk dood?'

Zou u daaraan willen beginnen?

Ik krijg altijd vragen: 'Hoe leven wij in het goddelijke Al?'

Ik heb de mensen gezegd, ik ben niet hard, ik ben niet egoïstisch, ik voel me niet geraakt, ik zeg: 'Maar wat doet u hier op aarde? Hebt u lief? Kent u de moeder? Kent u de vader? Wat doet u?'

Vertel mij wat u doet, en ik verklaar uw bewustzijn. Want u leeft.

Dan kunt u zeggen: 'Ik ben dokter.' Zo. 'Ik ben theoloog.' 'Ik heb het kardinaalschap bereikt, ik ben bijna paus.' Zó, dan bent u het ongelukkigste mens van deze wereld. Want u gaat in een gouden stoel zitten, u laat zich bedienen met goud natuurlijk ook, u behangt u, u laat u dragen.

Christus is nog nóóit gedragen, Christus liet zich nóóit dragen.

Hij zegt: 'Doe dat niet.' Christus wandelde, blote voeten, in regen en wind, had geen hutje, had werkelijk niets. En u komt zover, u komt zover dat u zegt: 'Ik heb nog niets te zeggen. Ik dacht wel dat ik iets had, maar ik heb niets.'

Aan Gene Zijde ... Hier kunt u alles vragen, en dat moet u ook doen, dan krijgt u ruimte. Maar als u adept wordt, dan beginnen wij om eerst eens te gaan zitten. Dan praat u niet over die heilige muziek uit ... die dame aanstonds zoeven hoorde ... Dan hebt u geen stilte nodig daarzo. Dan is het net een kermistent. Als ik hier 's avonds kom, moet ik eerst een kermistent beleven: praten, praten, praten. Hebt u elkaar in lange tijd niet ontmoet? Dat had u in het oude Egypte eens moeten doen. Moet u nu nog eens doen in een tempel van Brits Indië, Tibet, gaat u binnen en dan komt u met een twintig, dertig, veertig mensen samen en dan gaat u maar allemaal vertellen wat u vandaag allemaal gezien hebt. Dan bent u ... binnen twee seconden staat u buiten. Want u kunt niet zitten, u mediteert nog niet.

En aan Gene Zijde begint het eeuwigdurende geestelijke mediteren. Dan gaat u zeggen: waar mag ik aan beginnen? Waar begint u aan aanstonds wanneer u bewustzijn krijgt achter de kist? Waar verlangt u het meest naar? Het is heel eenvoudig. Wat wil geopenbaard zijn?

Wat wil verklaard worden? Wat?

Hebt u het bewustzijn? Bewustzijn in wat?

In sterven. U bent dood, daar bent u dood, heet dat. Nee, u hebt daar het lichaam losgemaakt, u hebt dat kasteeltje achtergelaten, dat gaat de grond in, maar u leeft nog.

Nu moet u toch het eerste weten: wat doet men met uw kasteeltje? En daar gaan we naartoe. En dan gaan we u, als u daarmee vrij bent, dan gaan we alles wat de Bijbel u geleerd heeft, en vals en verkeerd en leugen is, dat moeten wij uit u slaan. En als u dan dominee bent geweest, dan moeten we al uw gezangen, want die hebben u niet geholpen, moeten we eerst duidelijk maken dat u met zingen de Albron niet in uw handen krijgt. En dat u met bidden niet zover komt. U kunt bidden voor wijsheid, kracht en liefde, maar

u kunt niet bidden wanneer die vrouw daar met de kanker moet sterven. Bid eens voor echte kanker. Probeer het eens om melaatsheid te bebidden zoals de Christian Science, waardoor kinderen met lamme armen ...

Er lopen nog mensen op de wereld, zó, met gebroken benen, omdat de Christian Science dat been niet heeft laten zetten door de arts, door de deskundige, nu is dat gaan rotten.

Ja, men heeft benen geamputeerd, handen en armen. Omdat men dacht genezing te krijgen door het gebed.

Wanneer kunt u bidden? Heb ik het u niet verklaard? Nam ik u iets af? Neen, u gaat bidden: 'Geef me de wijsheid en de kracht.' De wijsheid hoe u moet handelen.

Achter de kist gaan we denken. U hebt niets te zeggen. Kom maar, we weten precies wat u doet. U krijgt de gids naast u, elk mens, schrijven we nu in deel III ... Vraagt men aan Gene Zijde dan niet aan u: 'Hebt u de Christus niet ontmoet, kent u Christus?'

'Ja, ik ken Christus.'

'Kent u hem werkelijk? Goed, kom maar.'

'Ja, ik ben protestant geweest, ik hield van Luther.'

Ik vraag u, als u nu alles weet, u leest de boeken: waarom heeft Luther, Luther ... Groot, Luther is toch groot voor de wereld?

Is Luther groot? Heel de geestelijke wereld kent Luther, nietwaar? Luther ergert zich zwart, toen hij aan gene ... Hij is trouwens niet aan Gene Zijde, hij leeft weer op aarde, hij is ergens in Frankrijk, kan die citroenen verkopen, omdat hij zo bewust was. Hij loopt met een mandje in Parijs op straat en schreeuwt het nu uit: 'Ik heb citroenen en appelen voor uw leven. Ik heb ook nog mimosa!' Daar loopt Luther. Waarom? Omdat hij dacht iets te brengen, dat er niet bestond.

Moet u door een geloof, het katholicisme te veranderen in het Lutherse, in het protestantisme, moet u daar een oorlog voor voeren, moet u daar miljoenen mensen voor kraken en afslachten, bloed vergieten voor iets dat geen werkelijkheid bezit? Want nu blijkt het één precies te wezen als het andere. En Luther kwam daar en zegt: 'Mijn God, mijn God, ik heb voor niets geleefd. Ik heb een oorlog ontketend voor het geloof.' Ja, waarvoor?

Kijkt u eens in de katholieke kerk, het protestantisme, gereformeerd, tien verschillende, twintig verschillende sekten zijn ontstaan uit één geloofje. Wat is dat voor een verhaspeling? Een natuurlijke bewustwording?

De één vermoordt de ander om het geloof. De één zegt: 'Het is van mij, zó hoort het en zó hoort het! Weg, ga weg!'

Oorlogen zijn er ontketend, mensen zijn met pik (pek) ingesmeerd, voor het geloof.

Er gingen roofridders uit in het geloof, ze gingen voor het geloof met een kruis in hun banieren, en dan gingen ze voor het geloof vechten. Doet u dat nu nog?

Die mensen hebben zich allemaal vergrepen; die dachten dat ze wijsheid verkondigden en brachten de mens van de wal in de sloot.

Is dat niet zo? Kunt u dat aanvoelen dat dat niet zo is?

Dus ze hebben God vertegenwoordigd om het leven te vernietigen, de mens een geloof te geven dat slechts een afscherming werd van het echte. Ja.

Nu komt Luther. 'Luther, ga maar terug.' Luther komt over honderdduizend eeuwen nog niet in de sferen van licht, want hij heeft zich vastgelegd aan al dat bloed wat hij heeft vergoten om niets.

Christus zegt: 'Heb Ik u dat geleerd, om voor Mij te vechten, om voor Mij te dienen en het mensdom af te slachten? Waarom hebt u zich zo dik gemaakt? Waarom hebt u gevoeld dat u een ander geloof, een ander dogma moest opbouwen en de katholieke kerk aan moest vallen, dat ook geen waarheid bezit? Mijn hemelen zijn niet te koop voor geld.'

Nu, ga eens door, wat blijft ervan over? Alleen de wet.

Luther had leven en dood te aanvaarden. Hij had te zien dat het katholicisme, het protestantisme en zijn geloof slechts gedachten zijn, maar gedachten. Er bestaan geen geloven; er is alleen weten, de waarheid, natuur.

De metafysische leer zegt: 'Er is leven. Er is geen dood.'

Door Luther wordt ge nog eeuwig verdoemd. Door de katholieke kerk ook. Door het protestantisme wordt ge ook eeuwig verdoemd. Wie heeft er nu gelijk? Wat is er? En daar heeft Luther zo'n drukte om gemaakt tijdens zijn bestaan. En Luther ... Hij heeft geleden, hij kon niet meer eten van smart voor zijn mensen, dat lijden en die smart en dat niet kunnen eten was om niets. Dat was een bende zand die door uw handen vloeit, zoals u in de woestijn kunt beleven. Dat is een tempel bouwen voor de wereld, Christus en God ... op woestijnzand, zegt Frederik in het boek, in 'Maskers en Mensen'. Nou, wat heb ik eraan om u dat beeld te geven; als u dat maar voelt.

(Tot de zaal): Wie nog meer?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ik ben enige weken geleden naar een ... ook naar een geloof ... hetgeen u net ook noemde, en toen zag ik dat die mensen geïnspireerd werden allemaal door geesten. Toen zat ik voor mijn orgel te spelen, toen zag ik ineens zo'n geest naast me. Toen zeg ik: "Hoort u bij de gemeenschap?" Toen zegt hij: "Ja." Ik zeg: "Hangt u dat geloof nou nog aan?" Toen zegt hij: "Nee." Hij schudde "nee".

Toen zegt hij: "Maar we komen naar de aarde", zegt hij, "om zo nog de prikkel op de weg ... te werken voor het goede." En als ik die mensen zag spreken, toen zag ik daar drie geesten om hem staan die de man inspireerden.

En toen waren de mensen, die gingen een beetje deze kant uit ... En ze lieten die mensen niet met rust, ze vielen alles af wat ze van hun zeiden ... weet je wel. Ik dacht, nou ja ... Maar ik zeg: als die mensen daar nou toch dat geloof allemaal gaan opbouwen, wat moeten die dan wel aan Gene Zijde? Want ik heb met die priesters gesproken, ze zijn bij mij geweest, wezen luisteren naar de rolletjes (geluidsbanden), maar niemand mocht het weten.

Maar dan moeten die mensen dan toch, als ze dat weten, ik heb avonden met ze gesproken, met die leiders daarvan ...'

Vanuit onze wereld?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee nee, ja, ook uit die andere wereld, maar ook die hier de leiding hebben, en die geven me gelijk, die zeggen: "U hebt een eigen geloof."

Hoe kan dat nou? Wij moeten dan die mensen toch laten, toch wel leiden, want ze geloofden mij, ze zeggen zelf dat het waar is, maar ze gaan daar toch mee door om die duizenden mensen, dat is een hele grote beweging over héél Nederland, om die mensen toch tot hun te brengen. En iedere week wordt daar de zonde vergeven in naam van Elila, een ouwe man.'

Mooi.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar wat ik die mensen dan ...'

Niets.

(Mevrouw in de zaal): '...aan Gene Zijde daarvoor meemaken?'

Wat ze daarvoor mee moeten maken?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Die staan hier stil en staan daar stil. Heb ik u niet verklaard dat daar de pastoor nog zijn mis opdiend? En heb ik u niet verklaard dat daar de dominee loopt, en hij brengt de schare terug tot God? U kunt daar duizenden dominees vinden, die zijn niet los te slaan van hun geloof. Die willen geen ... ze kunnen niet aan ... 'Och, ga weg, ik ben in leven en ik blijf in leven!' Ze worden woedend, kwaad, boos.

(Mevrouw in de zaal): 'Toen zegt die geest tegen mij, die zegt: "Word er lid van." Hij zegt: "Dan wil ik u opleiden", zegt hij, "om die mensen, dat u die mensen een beetje kan helpen opbouwen." Zei die toen tegen mij.'

En wat doet u?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik ben hier gebleven.' (gelach)

Dan hebt u de goede weg gekozen.

Maar er komen ook astrale wezens, en de geest die inspireert dogma's, dogmatieken. Er zijn mensen die seanceren en die sturen u een dronken matroos.

Dan moet dat medium, die dame of die heer, die moet in trance en dan komt die dronken matroos, dat u maar goed ziet dat hij dronken was en dat

hij weer op de goede weg kwam. Dan moet u spreken.

En dan in tien minuten, of een half uur, wat u zegt, dan ontwaakt hij en dan zal hij aan een beter leven beginnen. En dan is hij niet dronken meer ook. En dan moet Onze-Lieve-Heer, of meesters, of, daar, wie er is, die moet daar die man die dan nog dronken is in de astrale wereld – dat gaat niet, dat kan ook niet, want u bent lichamenlijk maar verdoofd, geestelijk bent u niet eens te verdooven – en dan wordt die dronken matroos tot het universele gevoerd. Lees toch ‘Geestelijke Gaven’ en denk even door, en spreek niet met die mensen, en laat ze duizenden jaren verdergaan. Die mensen moet u ook niet bij uw rolletjes halen, u kunt ze toch niet overtuigen.

U brengt in uw sfeer afbraak, onbewustzijn, hardheid, vernietiging, duivelsgedoe.

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, de mens waarmee men omgaat vanaf de jongste kinderjaren totdat men sterft, die hebben we in andere levens toch leren kennen. Breken we vriendschap af, of liefde, of het huwelijk, dan, zegt men, maakt men een taak niet af.’

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘Moeten we dat in een volgend leven wéér beginnen, hetzelfde ...?’

U staat ... voelt u, u vraagt: moeten wij in het volgende leven weer beginnen?

U bent getrouwd, u neemt het niet en u gaat weg en u hebt gelijk. U moet, nu komt u terug op aarde en dan wilt u dat niet meer, u wilt wat anders, nietwaar? Maar is dan hier iets veranderd? Hebt u daarin geleerd? Nee, u hebt niets geleerd, u staat nóg voor die toestand. Door de ellende die u geschapen hebt, krijgt u nieuw leven, krijgt u nieuw bewustzijn, nietwaar, u wordt geslagen tijdens uw huwelijk, de man is het of de moeder is het, de vrouw is het.

Als u vrij bent van karma, zei ik verleden, vrij, u bent volkomen vrij, ik ga met u huwen, vandaag, vanavond, en u kijkt me even maar onbewust, verkeerd in mijn ogen, niet hartelijk, niet volgens de natuur; ben ik al weg. Dan hebt u mij reeds uit uw leven getimmerd, ga ik.

Maar u leert, de mens leeft, wij zeggen: blijf daar, beleef het, loop niet zelf weg, laat de mens u maar slaan, doet er niet toe, ú leert, u komt vrij. Totdat hij zegt: ik ga. Dan is het klaar, voor God bent u dan klaar, voor de ruimte bent u klaar, voor uw karmische wetten, voor uw moederschap en uw vaderschap.

U zet als moeder alles in; de man heeft niets in te zetten. Wordt u door de man geslagen, dan slaat hij zich zesmaal, zevenenzeventigmaal zo diep.

U, als moeder, kunt u iets inzetten, kunt u iets verkeerd doen, is makke-

lijker te bereiken, te overwinnen als de man, want de man heeft niets in te zetten.

Maar wanneer de man, de schepper, u slaat, de moeder slaat, slaat hij zich tweemaal dieper naar beneden omdat hij, nietwaar, omdat hij *lángs* het leven loopt.

U doet iets, u bent moeder, en als u moeder bent, dan hebt u contact met de ruimte, dat is een nieuw gevoel, nieuw fundament, voor verder te gaan. U voelt wel, er staan duizenden wetten voor u, karmische levens, waardoor gij die narigheid hebt ontvangen.

U hebt het zelf gevraagd. U kijkt niet in de ziel, niet in de geest, niet in de persoonlijkheid, u kijkt alleen naar het organisme, u kijkt naar dat snuitje wat u ontmoet, en daardoor gaat u huwen. Maar u moet eerst weten – in de toekomst krijgt u dit ook, vertellen wij in ‘De Volkeren der Aarde’ – u voelt wel, vader en moeder krijgen aanstonds een school. En dan vertelt de wetenschap, de psycholoog die zegt:

‘U behoort niet tot dat kind, u moet *dát* kind hebben.’ En u krijgt kunst met kunst. U krijgt het landelijke, natuurlijke bewustzijn, met hetzelfde gevoelsleven ernaast, u houdt beiden van de natuur; niet één. U houdt beiden van wijsheid en leer, u zult ook beiden verplicht zijn om u te openen. U krijgt eerst uw normale school voor de maatschappij, en daarna krijgt u de geestelijke kosmische ontwikkeling, want u leeft alleen voor vader- en moederschap. U hebt uw dikdoenerij van kantoor, u bent rechter, en rechtspraak; gaat allemaal weg.

De maatschappij, de massa dient één mens, en dan krijgt u – merkwaardig – allen voor één en één voor allen. En dan bewijst het dat Adolf Hitler ook de toekomst heeft geraakt.

Adolf Hitler was niet zo slecht, hij bracht nieuwe fundamenten (zie artikelen ‘Hitler’ en ‘Evolutie van de mensheid’ op rulof.nl).

Het is merkwaardig dat deze maatschappij na de oorlog juist de beelden naar voren brengt die hij heeft willen brengen door het zwaard. Hij deed ook weer verkeerd. Maar de mensheid, elk volk leeft in karma.

Waarom kreeg hij zoveel? Omdat elk mens, elk volk leefde in karmische wetten, in oorzaak en gevolg, had een pak slaag nodig.

U komt, Frankrijk, en Holland, komt immers niet door een gebed en door een goed woord tot evolutie.

U kunt uw volk, uw regering, uw koningin toeroepen: ‘Doe dat niet!’ Neen, dan moet gij het allen zeggen, dat is het landelijke, volkse, massale bewustzijn in één graad; lost allemaal op.

Toekomst over vijftig jaar, honderd jaar, u voelt, honderd jaar is nu tweeduizend jaar, u kunt in tweeduizend jaar niet zoveel beleven dat u nu in één

week aan bewustzijn geniet door de technische wonderen. De wetenschap heeft fundamenteën gelegd; alleen het geloof, ziet u, de geestelijke faculteiten staan nu reeds tweeduizend jaar op een dood punt.

De dominee weet het niet meer. Hebt u in de oorlog dan niet beleefd dat de dominee niet meer wist: hoe moet ik mijn kinderen helpen? Ja, loop maar weg. De katholieke kerk? Weet het niet meer. Neen.

Geestelijke wetenschap: er is geen dood, u komt terug! Vermoord dat kind niet, maak geen oorlog. Laat Hitler maar komen, laat die maar komen, gaat u maar weg, wordt u maar zacht, wordt u maar welwillend, dan hebt u ook van Adolf Hitler brood ontvangen. U hoeft hem niet te helpen om demonen te vermoorden, om de mensen af te maken, u zegt: 'Ik doe het niet, want ik heb mijn God. Mijn God zegt: Neen.' Waarvoor de diepste dierlijke graad toch nog ontzag had, want ook zij waren vader, moeder, kind.

Deze laatste oorlog heeft u veel geleerd, die fundamenteën zijn reeds vastgelegd, die worden verwerkt. Maar de massa leeft raak.

André heeft het beleefd, net na die oorlog, toen waren er geen boeken meer. De mensen: 'God zij gedankt, ik kan weer lezen, ik heb weer een boek.' Nu kunt u ze, u kunt ze voor vijftien cent niet eens kwijt. Ja, aan u. Maar nu de massa. De massa lacht u uit. Het maatschappelijke bewustzijn, het bewustzijn van uw Amsterdam is onbewust. Er is niet één volk bewust.

U bent enkelingen, u vertegenwoordigt hier vanavond miljoenen volkeren.

Christus zei: 'Wees met uw drieën en ge hebt God, Mij en de Heilige Geest.'

Ik heb meer aan één uwer als aan tien miljoen zwakzinnigen, onbewust van geest. Breng mij hier vanavond vijfhonderd miljoen dominees en kardinalen, en ik moet weg, ze jagen mij weg. Daarom kan ik beter tegen sprinkhanen spreken en bomen en water en uw vogels en mensen, dan tot het dogmatische kind.

We zijn niet angstig.

(Tot de zaal): Wie van u?

Ik kom bij u.

(Mevrouw in de zaal): 'De boeken van Marie Corelli, zijn die ook geestelijk geïnspireerd?'

Ja. Marie Corelli is een leerling van mij dáár. Mijn zuster. Zij is geïnspireerd door ... Een vechtster voor het goede, zuiver geïnspireerd.

(Meneer in de zaal): 'Schept een klein kind karma, meester?'

Ja, dat kan. Maar wanneer? Wanneer begint dat?

(Meneer in de zaal): 'Op welke leeftijd, wou ik vragen.'

Dat kan in de wieg reeds gebeuren.

(Meneer in de zaal): 'Het bewustzijn van het kind ...'

Doet er niet toe, de handeling is bewust. Is dat zo?

(Het blijft stil.)

Dan is de handeling al bewust menselijk, verkeerd, zegt u.

Hoe bestaat het wat een kind al doet. Dan heeft het kind het besef niet, maar de handeling is al bewust ... Dus het bewustzijn loopt het kind vooruit? Neen, dat komt uit het verleden. Het verleden spreekt in het onbewuste. Het kind is nog onbewust, maar het verleden is bewust.

Wist u dat niet? Klopt dat?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dank u.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester, mag ik weten: Maria Magdalena, is die boven in de sferen, of leeft ze op aarde, nu?'

Zou u dat willen weten?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja graag. Ik wou namelijk iets controleren.'

Wou u iets controleren?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Van wie?

(Mevrouw in de zaal): 'Er is mij jaren geleden gezegd dat ze op aarde leefde.'

Door wie?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, door een helderziende.'

Ze is, vanavond treedt ze op in een cabaret in uw Amsterdam. (gelach) Dat wil zeggen, waarlijk, toen Maria overging – moet u goed luisteren – toen Maria overging, was zij in een sfeer van barmhartigheid. Het was een hele mooie ziel. Maria was een publieke vrouw, en heel erg. En Christus aanvaardde haar, juist háár, omdat Hij de wereld wilde tarten, Hij wilde de wereld zeggen: buig u toch, want dit is een God, een goddelijk mens.

En de mens zegt ... De mens heeft geen verstand, de mens kan niet luisteren. Hoeveel huwelijken ... het gaat toch om het huwelijk, het gaat toch om de liefde, nietwaar? U bent alleen hier op aarde, in de ruimte, maatschappij, al hebt u duizenden dingen bereikt ... Er zijn mensen die willen met een machinefabriek niet in het hiernamaals komen. En een ander zegt: 'En ik met mijn bioscoop niet.' 'En ik met mijn bakkerij niet.' 'Ik wil iets voor mijn ziel doen.' Maar u doet iets voor uw vader- en moederschap.

En nu was Maria Magdalena niet bewust moeder. En daarom heeft ze, is ze alweer op aarde geweest, weer terug, in die tweeduizend jaar. Er waren reine ... Ze heeft ook in Frankrijk gewoond en hier in Engeland geleefd en ze komt nog eens, misschien over vijfenzeventig jaar, en dan beleeft ze het moederschap en ze moet ... Wanneer u ... Kijk, één keer moeder te zijn zegt niets. U hebt een graad van moederschap, allemaal moeders en al die moe-

ders zijn anders.

Ik kan aan de aura zien in welke graad van moederschap ... Ik kan u daar vertellen, hier zitten zes dames, moeders, en er gaan er twee van terug. Maar ga in vredesnaam niet piekeren wanneer. En ga in vredesnaam niet denken: ben ik het? Want wanneer u terugkomt, dan kunt u misschien een prinses zijn, en u hebt het weer goed. Het is niet zo vreemd.

Maar Maria Magdalena. Waarom van haar? Vraag het aan uzelf, vraag aan uzelf: moet ik terug?

Maria Magdalena. Ze willen weten waar Maria leeft, Maria van Christus. Ze willen weten: waar leeft Petrus nu, Judas – weet u – Andreas. Waar is Christus op dit ogenblik? Waar zijn Zijn apostelen? Waar is Jozef? Waar zijn al die mensen die met Hem hebben te maken?

Allen moeten hun levens beleven, hun karmische wetten ondergaan. Als u zich maar even aan het goede, waarachtige, wat Christus raakt, wat Christus bracht: het heilige evangelie ...

U voelt wel, wij komen wéér door die kerk; dat leert de kerk en dat blijft echt waar, natuurlijk, heilig. Heilig is het niet. Dat wordt waar, want de kerk, de pastoor, de dominee leert u: blijf goed, doe het goede.

Nu heeft die man bestaan. Maar nu komt aanstonds die lelijke verdoemdheid er weer bij.

Als u (zich) even gelukkig voelt, zet hij u weer aan die verdoemdheid vast. Was die verdoemdheid weg voor de kerk ... Ja, dan moet al die rijkdom weg, dat vele goud, en dan moet ... De dominee die doopt in de eerste plaats ... In de eerste plaats moet de paus vader zijn.

De paus moet een gezin hebben met zeventien kindertjes en een lief moedertje. Want nu loopt hij ... Al die geestelijken wandelen – hoeveel miljoenen hebben we daarvan op de wereld, die nonnetjes? – lopen naast de schepping. Want u moet de reïncarnatie beleven.

En nu zijn ze kuis. Omdat ze zo kuis zijn, verduisteren zij zich, omdat ze de schepping niet beleven. Ze willen geen moeder zijn. Ze denken met Christus te huwen. Voelt u het verschrikkelijke?

Die kinderen zijn heilig, het werk is machtig, ze dienen waarachtig, en nu weigeren ze om moeder te worden. Maar hoe heeft de paus, hoe hebben de kardinalen, hoe hebben al die pastoors en kapelaans en bisschoppen hun levens gekregen? Word nu allemaal eens in de maatschappij op deze wereld kuis en heilig. Dan bent u zo heilig dat er ... over vijftien minuten is er geen mens meer op aarde. U bent heerlijk bezig om God en alles te vernietigen omdat u zo heilig doet.

Hoe kom ik terug aanstonds? Hoe komt u terug? Hoe wilt u terug? Zorg dan dat u kinderen krijgt.

Hoe hoger u in een geloof opklimt, in een dogma, en u wordt iets, en u hebt al die miljoenen mensen daar opgetrokken, omdat ze onbewust zijn, u neemt ze mee ... Voelt u wel? Als de generaal zegt: 'Schieten, mijn jongens, daar, vijftig stuks.' Dan heeft hij dat te aanvaarden, hij is verkeerd. Maar die vijftig kinderen ook, die schieten.

Nu heeft de paus, en de katholieke kerk heeft dat allemaal op haar geweten, zijn geweten, hij zit vast aan zijn afbraak, hij staat stil voor Moeder Natuur, er is geen leven meer, niets meer. Zo heilig zijn deze mensen. En die moeten terug naar de aarde, omdat ze moeten baren. En nu zijn ze zo heilig en zo heilig en zo kuis geweest dat ... die ziel die gaat daar ... In, niet in één leven komt u daarin, u gaat minstens tien, twintig levens ... Want u voelt wel, u voelt, als u in de eerste klas komt ... Voelt u waar u naartoe gaat wanneer u goed katholiek wordt, en wanneer u een heilig zustertje wordt? Hebt u daar weleens over nagedacht?

Ja, wat gebeurt er dan? In dit leven komt u maar op die en die graad, u bent in dit leven geen moeder. U wordt van dat hospitaal waarin u leeft geen moeder, u haalt die hoogste graad niet. U wordt ook geen pastoor, of u wordt geen kardinaal. Maar u wilt daar naartoe, dat bewustzijn blijft, in het volgende leven wordt u weer wakker, en weer gaat dat kind bidden. 'O, dat kind wil een altaartje hebben.' En dan zegt moeder: 'Kijk, dat kind moet naar de kerk, dat moet een pastoor worden', want het kind zit al voor een altaartje. Het verleden is bewust op honderd procent, en dat gaat tien, twintig levens door. Er gaan honderdduizend en twintigduizend jaar voorbij nu, voor de katholieken, en die bidden, bidden, bidden, maar in het nieuwe leven, en als moeder(schap) als non, en als vaderschap als pastoor, ze gaan door, want ze moeten het hoogste beleven, ze moeten kardinaal, ze moeten paus, vader, Heilige Vader moeten ze worden. Als ze Heilige Vader zijn, hebben ze het hoogste bereikt. En dan bent u het juist, hebt u het hoogste, maar hebt u het allerlaagste wat er is, want u bent voor duizend jaar buiten de schepping.

'Word maar heilig', zegt Christus. Daarom ging Christus naar Maria Magdalena. Hij zegt: 'Buig u toch, zij is geen publieke vrouw.' 'Dat is een zonde? Zonden zijn er niet. Ik vergeef u alles.' Natuurlijk, God vergeeft u alles, u hebt het natuurlijk goed te maken, dat wist Christus ook wel. Maar dat kon Hij Maria niet vertellen.

De evolutie, het bewustzijn voor de mensheid was nog niet zover. Maar gij hier op aarde, kijk maar naar de mensen, de mens doet iets verkeerd, een foutje, een erge fout, pa is even veertien dagen weggeweest, ma doet dit ... Wég, mens. 'Ik wil hem niet meer zien!' Terwijl de mens miljoenen jaren heeft geleefd, levens heeft afgelegd, de mens is buiten zijn kleine foutjes universeel, heilig, machtig, diep. En dat heeft niets meer te betekenen.

U wilt zeggen dat u als vader de moeder hebt beleefd als liefde? Vertel. Laat mij u in de ogen kijken en dan zal ik u vertellen welke liefde u van de moeder hebt beleefd als man. Kunt u niet. Want door één verkeerd woord sluit de moeder zich, kunt u niet bereiken.

U moet altijd en eeuwigdurend in alles liefde zijn, dan gaat de moeder u dragen en dan gaat haar hart, haar universum open. En dan zegt zij: 'Ja, lieverd.'

Dat heeft Maria Magdalena beleefd, dat hebben ze allemaal, dat heeft de katholieke kerk, dat heeft een non, dat heeft de pastoor, dat heeft de kardinaal, dat hebben de pausen moeten aanvaarden.

De ongelukkigste mensen, vertel het maar aan de wereld, maar dat weten er zeer velen reeds, de diepste mens die zich het meest verkracht en vernietigt, uitschakelt voor de goddelijke ruimte, dat is het hoogste gezag van een sekte. Want, had hij natuur ...

Kijk, daar heeft Luther weer voor gewerkt. Luther zegt: word ook vader. Jullie met je kuisheid. Luther heeft de goeie dingen verteld.

U voelt, daarvan zeggen wij: door bidden komt u er niet, want u verwaarloost het moederschap, vaderschap. Al die kardinalen en pausen leven in de duisternis. O, kerk, vermoord mij maar, zet me maar op de brandstapel, dan zouden de laatste krachten zijn: 'Ja.' Ik zal ze u aantonen waar ze leven. En iedereen kan dat, die licht bezit. Want u moet moeder zijn, u moet vader zijn.

Waarom krijgt u een nieuw leven, waarom krijgt u een nieuw kind? Omdat gij terugkomt om die levens ... die levens moeten u aantrekken.

Als u allemaal ophoudt morgen, de katholieke kerk, we worden allemaal katholiek, nietwaar, de katholieke kerk wil vrede en rust op aarde, en we worden allemaal misdienaars ... Over honderd jaar is er geen mens meer op aarde.

Heeft de katholieke kerk dan gelijk? Voelt u, hoe bekrompen, hoe armoedig het geloof voor de kerk is? Moet u verliezen, moet u kwijt. U moet móéder zijn. En nu is Maria Magdalena terug om drie, viermaal moeder te worden, dan is ze vrij, en dan gaat ze door.

Maar wat hebt u eraan? Vraag eerst: 'Kom ík terug? Móét ik terug?'

(Mevrouw in de zaal): 'Ja maar ...'

Dan zeggen we het u toch niet. Ik maak u alleen maar bang, angstig.

(Tot iemand in de zaal): Daarzo. Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Er is me iets onduidelijk gebleven. Ik heb u niet begrepen natuurlijk.'

In wat?

(Mevrouw in de zaal): 'Maar, toen u het had over die kankerpatiënt ...'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘...wanneer die dan werkelijk zich verzette tegen die daad van de dokter ...’

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘...dan zal zij volgens u vrijkomen ...’

Dan gaat het proces gewoon ...

(Mevrouw in de zaal): ‘...dat hebt u gezegd, maar u zei, daar bedoel ik mee: die krankzinnigen die vergast zijn in Duitsland, die mensen die moeten nog een verschrikkelijk leven meemaken in hun, zeg, geestestoestand, niet-waar, hun krankzinnigheid, vóór zij werkelijk vrij zijn, tot ze hun natuurlijke dood gestorven zijn. Maar die stakkerds die waren toch niet verantwoordelijk voor die daad?’

Nee.

(Mevrouw in de zaal): ‘Die hebben dat toch ook niet gewild?’

Dat is een goeie vraag en u denkt. Kijk, die dokter kan aan dat proces ook niets veranderen, ook al doet hij dat, hij verandert aan de levensloop van dat leven niets, aan die moeder. Begrijpt u dit?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dat heb ik er niet bij gezegd, omdat we dan naar kosmologie gaan, dan gaat het even verder. Want, u kunt mij vermoorden, u kunt het leven afslachten, maar dat kunt u niet.

Er zijn miljoenen mensen gestorven, en er is er niet één dood. Dus wanneer wij kosmologie gaan beleven, dan gebeurt er eigenlijk niets. Maar de wet als mens, levensduur, kunnen wij niet veranderen. En daarin grijpt u in. En nu maakt u dus, u brengt een fout in de levensloop van de mens. Ook al hebben die mensen geen schuld, die psychopaten, die hadden nog vrij willen zijn ...

U voelt wel, ze moeten wéér in dat onbewustzijn terug, die zielen moeten weer terug naar de aarde en staan ... en moeten nu wachten, moeten weer kind worden, kind worden, en een kind beleeft niets, moeten wachten om op te groeien en in het vijfentwintigste, dertigste, veertigste levensjaar beleeft die waanzinnige de rijpheid van de krankzinnigheid en nu ontnemt u die mensen de levensgroei, bloei, evolutie, doordat u die levens vergast, te vroeg. Ze hadden nog twintig jaar wellicht in die krankzinnigheid kunnen leven en waren eruit gekomen, in die twintig jaar.

Nu komen ze terug, u kunt hun dat nieuwe bewustzijn niet geven want dat moet in het lichaam tot bewustzijn komen, tot groei, bloei, natuur, aan Gene Zijde vrij, vrij in alles; u blijft, u hebt geen grond, u blijft waanzinnig. Voelt u wel?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, maar daar voel ik toch een grote onrechtvaardigheid in.’

Nee kind, er is geen onrechtvaardigheid.

(Mevrouw in de zaal): 'Ik begrijp het misschien niet goed, maar ik voel het als onrechtvaardigheid.'

Nee, dat is er niet. Daarvan zeg ik: in wat, in welke toestand, waar?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat die mensen al krankzinnig zijn, vind ik al iets verschrikkelijks ...'

Dat hebt u zelf gedaan.

(Mevrouw in de zaal): '...nietwaar?'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar wanneer die mensen tegen hun wil dan vermoord worden en daardoor niet vrijkomen, vind ik dan onrechtvaardig.'

Onrechtvaardig ... Een ziekte, is dat onrechtvaardig?

(Mevrouw in de zaal): 'Neen.'

Krankzinnigheid?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, we ontkomen er niet aan.'

Daar hebt u het.

(Mevrouw in de zaal): 'Waanzin.'

Kent u die wetten?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, die ken ik niet.'

Nee, daarom. Lees eens 'Zielsziekten van Gene Zijde bezien'.

We hebben het niet; in de bibliotheek kunt u het krijgen.

De psychopaat en de psychopathie, de krankzinnige, de bezetene, dat is eigen bezit. God heeft geen psychopaten geschapen, dat zijn mensen die de wetten hebben overschreden. Leef u maar uit, dan komt u op een tijd dat uw geest u ... dat wil zeggen, uw geest is wel bewust en u leeft, maar u hebt de bodem weggeslagen, de stof is weg. U hebt de natuurlijke weg, die u beleven zult en waardoor u de levens kunt aanvaarden en beleven, die hebt u vermoord.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dus dan moet ik eruit begrijpen dat je straf nog niet ten einde is.'

U hebt u vanuit de harmonie naar de disharmonie gebracht.

En nu moet u door die disharmonie heen weer naar de harmonie. En nu bent u en nu kunt u dat nergens beleven, en dan weet u het ineens, dan in een organisme, zeg ik. Want u bent geestelijk, dáár, maar u bent onbewust, uw gevoelswereld is onbewust, en staat daar, u hebt geen bewustzijn, u mist dat andere. Dus in de astrale wereld, zei ik u, komen mensen en kunnen wij niet helpen. Naarmate ... Die werking van die psychopathie, buiten het lichaam om, gaat door. Na een tijd kunnen wij die mensen natuurlijk bereiken, dan komt er groei, zoals u het zaadje in de grond legt, komt er groen, zo ontwaakt toch in die zielen ... Waardoor? Door de goddelijke kern in die ziel. De god-

delijke kern stuwt toch langzaam het bewustzijn omhoog, en dan zegt ineens de mens: waar ben ik?

Dan komt het losscheuren van het fluïdekoord op aarde en dat kan dertig jaar zijn, maar deze dertig jaar op aarde zijn voor een krankzinnige het baringsproces voor de moeder. Wat leert de moeder wanneer de moeder een kindje heeft gehad, een kindje heeft gebaard?

Dat gevoel is er. Een moeder, een vrouw die geen moeder is geweest, kent die moederlijke ruimte ook niet, dat is bewustzijn.

Ik zal u eens wat anders vertellen, dan kunt u zien hoe scherp André is, en wij ook. En het kind waarover het gaat is hier. Die zegt: 'Hoe is het mogelijk, Jozef Rulof, wat ben jij een helderziende.' André heeft vrienden, vriendinnen, zusters, hij gaat met de kinderen om. Ik kom terug op die psychopathie. En dan kunt u zien wat dat wil zeggen als u nog in dat lichaam leeft. Dan begrijpt u het, dan krijgt u een ruimtelijk beeld.

Er komt een kind gisteren, eergisteren, bij André, een vriendin, een zuster, u bijvoorbeeld. Hij kijkt in uw ogen, hij kent het licht in uw ogen.

U komt twee dagen later, hij zegt: 'U bent moeder geworden.'

Ja, hoe bestaat het ...

Hoe waar is dat? Dat vorige, dat kinderlijke, dat meisje is weg.

'U bent aangeraakt door de schepper.' U hebt een ander licht in uw ogen, u bent nu moeder ...

Voelt u wat er gebeurd is? U bent 'moeder' geworden, dat vorige licht is uit uw ogen. Dat stelde André vast door zijn clairvoyant zijn. Als ik het kind zou roepen, dan zou ze 'ja' zeggen.

Hij stelde clairvoyant vast dat zij in één dag rúímtelijk was veranderd. 'U bent aangeraakt, u hebt de liefde gekregen.'

'Ja', zegt ze, 'mijn God, kunt u dat zien?'

Ja.

Nú, de zieke in het lichaam, dertig jaar, twintig jaar leven, niet dat kind is krankzinnig, wat dacht u wat de organen, wat de persoonlijkheid dagelijks opneemt in die psychopathie? Nu wordt dat kind vergast en nu vraagt dat kind: 'Waarom hebt u mij die dertig jaar evolutie ontnomen, Hitler?'

En dat is nu de afbraak, dat is nu jammer. En nou moet u, met al deze wetten moet u zeggen: laat de natuur leven, evolueren, dat opent zich en sluit zich vanzelf. Is dat niet rechtvaardig?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, nu begrijp ik het.'

Dank u wel. Zie, nu is het wijsheid. Dan, denk eens aan wat het is. Het is allemaal wijsheid. Als u de diepte, de macht van dit woord, van het gevoel, van de wet beleeft, dan staat u op een universiteit. En dan vergrijpt u zich niet daaraan, dan bent u blij dat u ontwakent kunt.

De werkelijke natuurmens, de werkelijk bewuste, de krachtige, de sterke persoonlijkheid die daagt kanker, tbc en alle ziekten der aarde uit, want daarvoor ontwaakt hij; smart, ellende.

Als u op de aarde komt bij uw koningin en u was één van deze prinsesjes, of waar dan ook, wat leert u?

U leert veel, jazeker. Maar hoe meer u krijgt ... Als er dan een mens naar voren komt met liefde en gevoel, dan is dat het bezit van deze persoonlijkheid. Maar de rijkdom en het bezit op aarde slaat u uit het goddelijke, dieneende gareel, nietwaar? En dan ziet ... Narigheden? Waarom verlangen wij om de narigheden van de wereld te willen dragen? Waarom verlangen wij om te worden gebrandstapeld, opgehangen te worden voor u? Moet men u vanavond ophangen, u? Laat mij het voor u doen. Moet u verbrand worden? Laat mij toch verbranden voor u, ik kan het. Ik weet wat er gebeurt, ik vang dat op. Ik ben blij. Ja, niet voor uw wereld, niet voor uw zwakte; alleen wanneer een mens Christus kan dienen, alleen voor God, voor de ruimte, voor Christus, wanneer ik Christus kan dienen door een leven op te vangen om mijn hart te geven.

Wilt u mijn hart, wilt u mijn bloed hebben? Wat is bloed? Ik geef mijn bloed niet. U hebt een ziekenhuis opgebouwd, een rodekruistoestand, en dan geeft de ene mens en denkt: ik geef bloed aan een ander. En dan denkt u dat het goed is. Praat eens met mij, dan neem ik het u weg. Dan zeggen wij: 'Stel dat bloed vast.' Geen kanker, geen tbc. Maar daal eens in de derde graad af.

Als ik moet sterven, Jozef Rulof bijvoorbeeld, door de meesters, dan sterven wij liever dan uw bloed te aanvaarden om te leven. Ik moet geen bloed. Ik wil uw kanker niet die in de derde graad in u leeft. Want het is waar dat er ziekten zijn gekomen door de bloedopname, en die kregen na vier jaar kanker, tbc, want ze werden met tbc ingespoten in de derde graad, en het was in twintig jaar bewust. Weet dat uw dokter niet?

U bewandelt toch maar noodmaatregelen. De mens is mooi wanneer ge uw bloed geeft? Ha ha, door de sferen, door de ruimte wordt u uitgelachen. Is dat waar of niet?

Vraag het uw doktoren maar eens, in de vierde graad kan hij niet meer zien of er kanker is, en in de derde graad van evolutie openbaart zich de tbc en de kanker.

U hebt het van uw over(groot)vader. Krijg maar een kindje, dát kindje brengt de kanker voort, de kanker, want de derde graad, ziet u, de geboorte, één kind te ontvangen is een graad, is bewustzijn, fundament.

De derde graad in het nieuwe leven, nieuw kind, weer een kind, is een nieuw leven: dáár ligt de kanker, uw voorouders, de derde graad van leven,

daar moeder, vader, tante, kind; tbc, melaatsheid, komt tot de ontwaking.

Die bloedopgave en het bloed geven aan uw rode kruis en voor een zieke, voor enkele dingen is het goed, maar voor negenennegentig is het verkeerd, want u staat, dat zijn maar lap ...

U krijgt achter in uw rug, op uw zwarte kostuum een rood lapje.

En dan loopt u, heerlijk. Neem mijn bloed, ik heb zuiver bloed; in de vijfde graad leeft er ook weer tbc in.

Ik niet, ik heb het niet tegen u, kind. Maar ik weet het. U voelt wel, allemaal geleerdheid waardoor de mens dat opbouwt en denkt iets te kunnen helpen, krankzinnigheid, psychopathie, daar is het dit en hier is het dat, ze gaan van de wal in de sloot, ze willen daar middelen tot stand brengen, hier middelen, hier middelen. Nee, u moet met de ruimte worden verbonden.

Als u aanstonds het makrokosmisch instrument krijgt, lost tbc, melaatsheid en alles en psychopathie en alles lost op, álles. De psychopaten die kunnen, die beleven, die helpen wij en die staan voortdurend onder honderd procent gevoel. Die kracht is gevoel. U voelt wel, en die missen dat gevoel. Een psychopaat mist uw dagbewustzijn als gevoel, heeft de rijkdom nog niet bereikt.

Een kind in Den Haag, André moet een kind helpen, een meisje. Toen zegt hij tegen de moeder ... Zij was nonnetje en al vier, vijfmaal, tien levens non, weer non, weer moeder en als ze het moederlijke lichaam niet heeft, dan werd ze pastoor. Goed. Komt in de maatschappij en staat in de maatschappij machteloos, weet geen voor, geen links, geen rechts, omhoog; maar helderziend. Ze zegt tegen André: 'U gaat beginnen met een boek te schrijven over Egypte en dan bent u Dectar. Is dat zo?'

Ja.

'U wilt mij genezen, u heet Jozef Rulof, u wilt mij genezen; die kan dat niet, die Déctar, die kan genezen.' Maar die Dectar die was er al.

Dat kind, de moeder ... André zegt: 'Voor vijftien jaar, maak u maar geen zorgen. Ze gaat in een krankzinnigengesticht, ze gaat er weer uit. Ze gaat er wéér in, en ze blijft nu jaren doorgaan. Maar ze wordt niet krankzinnig, ze wordt niet krankzinnig.' Ze is er nu weer uit, gezond en wel, gelukkig. Maar heeft ... en vraagt naar het moederschap. 'Moeder, moeder, ik wil moedertje worden.' En nu heeft de maatschappij geen wetten, want nu verkankert dit moedertje omdat zij geen moeder wordt.

Toen zegt ze: 'Kan Jozef Rulof dan niet zorgen dat ik een man krijg en een kindje?'

Dat is een mens die bewust is. Ja. Bent u nu in het Oosten ... Nu is uw maatschappij weer zo kuis, weer zo mooi, dat u die moeder geen moeder ... U zorgt wel voor uw paarden en koeien. Maar de mens krijgt geen moeder-

schap.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In Engeland wel.'

Engeland wel, wordt ze ingespoten, maar dat is voor díé moeder niet normaal. U wordt geïnjecteerd in Engeland, hier ook, Frankrijk kunt u ook. Maar dat wil u als bewust moeder niet. Dan moet de zalige scheppende kracht er zijn. Waar blijft dan het beleven?

Neem dan maar zoethout! (gelach) Het is toch waar, wij denken universeel stoffelijk en geestelijk, u wordt verzoethout.

Nu wordt de moeder al geïnjecteerd met sperma, de scheppende kracht. Als u naar Londen gaat, naar Engeland, dan hebt u geen man meer nodig, geen scheppende kracht, krijgt u een injectie en dan wordt u moeder, u krijgt de mannelijke hormonen. Ja, het helpt in de toekomst omdat ... Maar u voelt wel, duizenden problemen moeten tot de geestelijke orde komen. De moeder moet moeder worden en de vader zal scheppen, en dan eindelijk krijgt u harmonie. En dan, elke moeder ... Nu wil de moeder geen kind. Een moeder heeft een kindje: 'Ik wil het kind niet zien.' Geen moeder. Een andere moeder, honderdduizenden vermoorden het kind in zich. U voelt wel, disharmonie, oorlog op moederschap.

Daar is een moeder, moet vijftienmaal kinderen baren voor dat moedertje dat het kind niet wil. Waar bleef de wereld?

Waarom krijgt de ene moeder twintig kinderen, twaalf, vier, zeven, acht, negen? U kunt voor de schepping alleen maar één meisje of één jongen baren. Daar krijgt de moeder twee meisjes, hier nu twee jongens, voelt u wel, dat gaat toch, die vinden elkaar wel, maar de schaal voor het moederschap en het vaderschap is een kosmische weegschaal en moet in harmonie zijn.

En waarom worden er nu meer jongetjes geboren dan meisjes nu? Omdat u zoveel jongetjes heeft weggevaagd. En nu zegt het moederschap in de ruimte ... Er is een gaping gekomen in de ruimte, een gevraag, een zoek, een stuwing, vaderschap moet er wezen, het moederschap is er te veel, en nu trekt het moederschap ... Wat doet u als u verlangt, wat doet u als de moeder verlangt? ...trekt de moeder de scheppende kracht aan, nietwaar, en nu zorgt de moeder in de ruimte, in de wereld van het onbewuste en hier op aarde, zorgt voor vaderschap. En nu worden er meer jongens geboren dan meisjes; ook een natuurwet.

Vraag het eens aan uw geleerde! Ze weten het niet. Een doodeenvoudige natuurwet, die schaal komt weer in harmonie. Begint u maar weer met een nieuwe oorlog, jaag de mannen maar van de wereld af, dan zal de moeder wel weer zorgen over een paar jaar dat er weer jongens geboren worden, want

moederschap wil gebaard zijn. En nu zorgt de moeder zelf voor baring en schepping.

De moeder zorgt nu, dat wij, mannen, scheppende kracht, een mannelijk organisme krijgen. De moeder is alles. Als u in de natuur kijkt, dan is het de moeder die zorgt voor het diertje. Vader niet, vader kijkt zo, is bewust, voert niets uit. Uw onderzoekers in de wereld zeggen: Moeder Natuur, moeder leeuw, en moeder tijger, zorgt voor de boodschappen, voor eten, vader doet niets, dat moet moeder doen.

En dat doet u hier weer. En zo krijgt u uw dierlijke graad, de menselijke graad, de natuur: bloem, plant, boom, gaat u maar verder. Allemaal boeken, boeken.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, ondanks het wegmaaien, is er dan evengoed nog evolutie? Begrijpt u wat ik zeg of bedoel?'

Ondanks dat wegmaaien?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u zegt: trek maar weer aan. En maai ze maar weer weg ...'

Nee, natuurlijk niet. U moet begrijpen dat ik, ik geef u daar een vals beeld, ik laat u dat valse ... Trek maar weer aan en maai het maar weer weg, wil zeggen: waarom doet u dat? Waarom doet u dat? Dat mag niet, moet niet.

Maar dan komt de ene moeder. Ik begin met te zeggen: de moeder wil geen baring, geen kind. Maar een andere moeder moet zorgen dat er evolutie is. En nou moet ... De katholieke kerk die zegt: kinderen, kinderen, kinderen, kinderen. Waardoor heeft de katholieke kerk dat bewustzijn gekregen om kinderen te baren? Voelt soms Rome dat ze er zelf naast lopen? Nu moeten de kinderen, de parochianen, de volgelingen moeten zorgen voor de kinderen; dat zij terugkeren? Is die wijsheid bewust?

Waarom gaan die witte mieren naar Rome en vreten de verdoemdheid weg?

Ja, wat is dat voor een raadsel? (gelach)

De katholieke kerk zegt: kinderen, kinderen. 'O, komt er van dit jaar nog een kindje?'

Een kind van André, van ons, een volgeling, die zegt: 'Ja, maar krijg er eerst zelf twee.' Toen zegt ze: 'Ik heb hem de deur uitgejaagd, mijnheer pas-toor.'

'U zorgt ... Krijgen we van dit jaar nog een kindje?'

'Nee, zegt ze, ik schei eruit, ik krijg geen kinderen meer voor u.'

'Hebt u zeker die boeken gelezen van die demon?'

'Juist', zegt ze, 'juist.'

U moet beginnen te baren. Speel niet voor Christus en heilige, baar, dan

bent u heilig. Baar, baar, baar, word moeder, het aller, allerheiligste door God geschapen. Wat wilt u nog meer? De mens gaat verfraaien, de mens hangt zich iets om, wordt heilig, u krijgt medailles van de kerk, mooi laken.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Is veel kinderen krijgen karma?'

Mijn lieve kind, ik vertel het u. De ene moeder wordt de slaaf voor de andere moeder. En dan zegt de mens op aarde: 'Daar zien wij weer zo'n konijnenbuurt.' Dat maakt men nog af.

Er zijn gezinnen van tien, twintig kinderen en, 'dat wordt beestachtig', zegt men. Maar omdat er honderduizenden moeders op aarde leven die het kind weer in het aangezicht van God slingeren.

Ze willen de aanraking, de eenheid, maar niet het kind, de zorgen, of wat dan ook, nee, ze zijn geen moeder. Er worden natuurlijk kinderen de wereld uitgejaagd en in het goddelijke aangezicht geslingerd door armoede. Zo'n moeder schaamt zich voor de maatschappij.

Wat is dat? Wat zegt het?

Maar de katholieke kerk, die nonnetjes, die pastoors, maar ook andere mensen ... Maar het gaat hoofdzakelijk voor de geestelijkheid.

Het is een eer, als u in het Oosten komt, om te mogen baren. Bent u geen moeder geweest, dan weet u niets.

U komt ook nooit ... Nou, neem nu de mens zelf, ga dan toch in de persoonlijkheid moeder, ontmoet nu duizenden moeders, zet ze maar naast elkaar, die geen moeder zijn geweest, die geen aanraking hebben gekend, dan blijft dat nuchtere, halfbewuste licht in die oogjes en die handelingen ... U hebt zelf namen, woorden uitgevonden voor deze mensen, nietwaar? Daar is niet mee te leven, daar is niet mee te leven met deze mensen, dat zijn geen moeders, zijn ook geen vaders.

Wat nu?

Nou moet daar een moeder, een moeder krijgt veertien, vijftien, zestien, acht, tien en twaalf, men zegt ... Vroeger kregen de moeders, moet u luisteren, vroeger kregen de moeders veertien ... Toen was dat veel erger, in deze tijd beleeft u dat niet. Maar begrijpt u dan niet dat vroeger ook veel meer mensen door de natuur, door het wilde dier werden afgemaakt? Toen had de moeder veertien, vijftien kinderen, zestien kinderen, dat was overal zo. Maar de maatschappij gaat zich verfraaien, door de prehistorische tijdperken heen zit de mensheid, de moeder, met karma, moederlijk karma, de moeder leeft nog in moederlijk karma, want u kunt, als u ... u moet terug, u komt duizendmaal terug naar de aarde en u hebt voor u geen aantrekking hier, geen aantrekkingskracht ...

Wie trekt u aan? Het gaat toch door, want die moeder is er immers ...

Uw avond is alweer voorbij.

...uw moeder is er immers, die moeder heeft daar zestien kindertjes, voor ú.

U komt aanstonds terug, pastoor, en dan krijgt u weer een nieuw leven, want u wordt aangetrokken, u komt weer op aarde. Dan gaat meneer weer naar de katholieke kerk, totdat hij kardinaal is, totdat hij paus is, dan is hij echt heilig, heeft hij duizenden levens beleefd, en niet geschapen; en zij als non, als zuster, niet gebaard.

Wat is dat nu? Zo heilig; zo verkracht, zo bezoedelt men de menselijke evolutie. En als u dat nu weet, dan zegt u: wordt u maar kardinaal en wordt u maar paus en wordt u nog maar zo heilig, het zegt allemaal niets, niets, niets. U bent geen schepping meer, u bent geen vader meer, geen moeder meer, u hebt niets, niets, niets, niets.

Geef mij dan maar Maria Magdalena. Daarom had Christus ontzag voor Maria Magdalena, ze was duizendmaal moeder.

De mens die verlangt ... U zegt ... We hebben slechte mensen op de wereld. De mens die verlangt ... En die zegt: 'Die, die moeder daar, oehh.' Wie zegt u dat zij slecht is?

Er is geen slechtheid in de ruimte, er is alleen evolutie. Uw publieke vrouwen, zoals men ze noemt, dat zijn ... Wilt u het woord horen? U hebt het toch opgebouwd? Dat is de hoer. In de ruimte is er geen hoerschap. Christus kende geen hoerschap, er is alleen evolutie. Aanstonds zegt ze ... Waarom doet zij dat?

Is psychopathie werkelijke waanzin? Is dat afbraak, psychopathie?

Is een gek werkelijk gek? Noemt u onbewustzijn gekheid? Is die man krankzinnig, die moeder? Is er krankzinnigheid op de wereld?

Wist u dat, er is geen krankzinnigheid, er is ook geen psychopathie, die naam, die woorden hebt ú uitgevonden.

U hebt tegen de maan 'maan' gezegd, maar de maan is de Eerste Kosmische Graad voor de ruimte, is de Almoeder van deze ruimte.

U zegt tegen de zon 'zij is zij'. Maar de zon is vader, is scheppend. U draait het juist om, u kent de natuur niet, u kent de ruimte niet, u weet niet waardoor ge zijt geboren. Onzin vanavond?

(Tot de geluidstechnicus): Mijn vriend, ik zie u altijd, mijn broeder.

(Tot de zaal): Ik ben gewaarschuwd. Wie nog van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ik kom direct bij u.

(Meneer in de zaal): 'Meester, als we allemaal door leed en smart bewust moeten worden, dan heb ik me afgevraagd: hoe moeten dan die mensen die bijvoorbeeld nu nog op Mars leven en in de toekomst op deze planeet komen,

enne dan ...'

En dan is het mooi.

(Meneer in de zaal): '...in een betere toestand zullen komen als wij ...'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Doen die er dan langer over als wij?'

Kijk, we hebben het over het paradijs, nietwaar, de aarde wordt een paradijs. Maar heeft dat paradijs iets te betekenen voor de ziel?

Dat beleeft u maar vanbuiten. U hoeft, behoeft niet meer zo hard te werken.

De eerste sfeer is gereed, de sferen van licht zijn klaar, het goddelijke Al is bewoond. Maar de eerste sfeer is klaar. Als u aanstonds komt, is daar een weg. Kúnt u die bereiken door te blijven zitten en niets uit te voeren?

Weet u het, begrijpt u mij?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

U zult het leven verdienen. U wordt moeder, u wordt vader en u hebt lief alles wat leeft, dan bouwt u aan uw eeuwigdurende weg.

God gaf ons het paradijs, God gaf ons ruimte. Melaatsheid, bezoedeling, hoerschap is er niet, er is alleen evolutie. Kijk niet neer op die mensen, want u was het gisteren zelf. In uw vorige leven in Parijs, in Londen, of waar dan ook, hebt u het hoerschap goed beleefd, nu zegt u: 'Ik heb er niets meer aan, ik wil één leven dienen.

Zij zijn zoekende, zij is denkende door de vele aanrakingen moeder te worden, voor wat?

Het is slecht, het is verkeerd, daardoor tot het leven, tot het eten en drinken te moeten komen, dat kunt u anders doen. Waarom schildert u niet een beetje? Waarom wordt u geen kunstenaar, een schrijver of wat dan ook? Elke gedachte, elke taak ... er is maar één taak in de ruimte, één taak, eentje, en die is: word moeder, word vader. En door moederschap, door vaderschap ... Als u liefde wilt beleven, mijn vriend, schepper, van haar die u toebehoort, en u kunt haar niets vertellen, dan krijgt u ook geen liefde. Hoe meer u kunt geven, des te meer liefde krijgt u van de moeder.

Neemt u dat aan?

(Zaal): 'Ja.'

Als u daar als man staat en u hebt niets te geven, u weet niets ... Máák u deze wijsheid eigen en u krijgt ruimte. Maar wanneer u tot de katholieke kerk behoort en u bent protestantistisch, u bent luthers, dan krijgt u een verdoemde kus op uw lippen.

Wilt u vertellen, wanneer u de verdoemdheid aanbidt, dat u de moeder die u liefhebt een ruimtelijke, kosmische kus kunt schenken?

U staat bovenop uw 'kist', u voelt de spijkers. Als moeder ziek wordt, ziet u

'de kist' reeds en een 'kist' is er niet, en nu moet u mij, ons ... Als mijn kind gaat, dan zeg ik: 'Aanstonds zult ge mij terugzien, ik vang u op, ga eerst maar, ik kom aanstonds, gaat u maar.' Wat is de dood mooi. 'Gaat u maar, ik gun u de ruimte, en kom tot me terug en praat zo nu en dan even met mij.'

Als uw moeder gaat, laat ze toch vertrekken. Maar bewijs eens dat u ook alleen kan zijn. Praat met de andere zusjes, vriendschap, liefde, bouw op. Er is geen verruiming, er is geen 'kist', er is geen stilstand, het leven wordt mooi als u elkaar kent, als u ruimte hebt.

Ga eens neerzitten en lees eens een boek. Vertel eens aan de moeder, als schepper, wanneer zij het gevoel heeft om uw gevoel te beleven en ga nu eens door het leven van Christus naar de ruimte, naar de sferen van licht, naar de Vierde Kosmische Graad, maak eens een wandeling door de ruimte.

Wat doet u dan? Dan gaat ge hand in hand. En dan komt daar iemand ... Nu ziet u plotseling een andere moeder voor u: 'Kind, ik weet iets van de ruimte, ik weet iets van het leven na de dood.'

Toen zegt ze: 'O, dan bent u zeker een occultist, een spiritualist, dan bent u des duivels.'

Goeie kind, u wordt ineens des duivels, omdat ge naast de kerk wandelt. Ruimte, gevoel, bewustzijn is liefde, hoe meer ruimte u hebt als gevoel, als wijsheid, is de liefde voor de moeder. Wist u dat niet?

Wat heeft de man te leren aanstonds achter de kist? Om de moeder te dienen. Wij zijn bezig om u tot de ontwaking te voeren. Hoe meer liefde u voelt voor de moeder, u krijgt het toch van haar terug wanneer ze bewust is ... Ik heb het niet tegen het onbewuste, de psychopathie, ik heb de moeder die verlangt om zich innerlijk, moederlijk, ruimtelijk te verrijken. Is dat zo? Wat krijgt u terug? Liefde, geluk, zij draágt u. En uw pap is nooit aangebrand. (gelach)

Mooi daags woord ...

(Tegen de mevrouw van de vraag over een sekte in Nederland waar geesten doorkomen): Dus geen vreemde mensen om u heen. U hebt André geschreven, u gaat met uw rolletjes goed door, en geen mensen die u afbreken, en de rest laat u maar praten. Hebt u het begrepen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ik geef u zelf die boodschap, omdat ik u voel en u ken. Geen vreemden in uw Gethsemane. Geen vreemden moet u binnenlaten, die daar met modder aan hun schoenen komen om uw paradijs te betreden.

Daar de eerbied te gaan beleven, moeten ze voelen, om de schoenen uit te doen.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

U had zo niet moeten lopen, u moet zó lopen. Er is geen strijd, er is geen

narigheid, er zijn ook geen hatelijke, geen verkeerde mensen.

Als u zegt tegen degene die u liefhebt en waar u mee te maken hebt: u bent hatelijk ... Ja, dat kan, stoffelijke haat, bekrompenheid, zielig gedoe, zeker. En wanneer degene niet wil luisteren ... Dat is toch ook voor die telepathie, nee, pedagogische, het pedagogische element om het gevoelsleven tot de ontwaking te stuwen. Dat is praten, praten, praten.

En dat slaat de moeder niet, dat trapt de moeder niet. En als de moeder zuiver is, duidelijk is, wanneer de moeder verstand heeft ... Dat krijgt u, u krijgt eerst maatschappelijk bewustzijn. Wanneer u maar, de man, vijftig, uw zestig, uw zeventig gulden verdient, en ze maken in twee uur tweehonderd op, dan is dat een fout. U moet eerst maatschappelijk leren denken.

Socrates bracht stoffelijke stelsels. U moet van elke gedachte ... U bent wijsgeren. De goede moeder die in de sferen van licht haar eigen huishouden niet kent, dat is een onbewuste.

U moet de stelsels van Socrates voor uw leven toepassen, u moet weten dat geld goud is en door het goud is de wereld opgebouwd.

Hebt u niets? Kunt u naar huis wandelen, zegt André. Het doet u niets? Bent u te lui om iets te verdienen? Krijgt u nimmer goddelijk brood in uw handen.

Is het zo prachtig dat u van alles en alles op de wereld moet, dat u alles moet cadeau krijgen, moet u geschonken worden, u verdient zelf niets voor uw leven om u een kleinigheid bewustzijn te geven?

Er zijn mensen die willen gaarne ontvangen, maar u kunt er beter ... Daarom zei Christus: 'Duizendmaal beter, geef, geef, geef, geef.' Als u moet ontvangen, bent u innerlijk arm en onbewust.

Het bestaat niet, zeggen wij. Hebt u hier op aarde niet te eten?

Hoe oud bent u?

Ga met mij mee en ik geef u in veertien dagen een bestaan en u zult een bestaan hebben, u hoeft hier niet te lijden, niet te hongeren, indien u voor honderd procent wilt.

(Meneer in de zaal): 'En die werkelozen dan die allemaal ...'

Wanneer al die werkelozen van u ... Breng ze maar mee, dan hebben ze morgen van mij een taak.

(Meneer in de zaal): 'Nee, die willen wel werken, maar ze mogen niet werken.'

Dan zullen ze nu bloemen verkopen. Dan zal ik ze ...

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Daar moet je ook een vergunning voor hebben.'

Daar heb ik geen verstand van. Ik kan het leven wel tot een taak brengen. Wat hĳ kan, kan ik ook. En als u dat gevoel niet hebt ...

Christus zei: 'Er is altijd', in Jeruzalem is dat ontstaan, 'er is altijd te eten en te drinken voor hem en haar die willen werken, dienen, dienen.' Hebt u dat van uw (t)huis, van uw oom, uw vader, uw erfenis gekregen? Dat gaat weg, dat behoort u niet toe.

Alles wat u verdient voor de ruimte is uw bezit. Is dat zo?

(Meneer in de zaal): 'Maar dat word je onthouden.'

Wat blijft u?

(Meneer in de zaal): 'Maar dat word je onthouden, weet u dat?'

Dat wordt u ...?

(Meneer in de zaal): 'Dat word je onthouden, van de maatschappij.'

Ja, uw maatschappij is disharmonie. De een heeft alles en de ander heeft niets. Uw rechten deugen niet hier, er is geen rechtspraak; dierlijke rechtspraak is het, u hebt nog geen geestelijke rechtspraak.

Ik kan geen geestelijke rechtspraak opbouwen. Ik zeg: ik kan die mensen eten geven, kan ik, kunt u ook, als u de weg weet, als u die mens kent. Maar ik kan de geestelijke rechtspraak niet toepassen, want dan neem ik hem alles af en ik geef het daar weg, want hij heeft het niet verdiend.

U moet dus, waar ik u heen wil voeren is: u zult in uw maatschappij alles moeten verdienen.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

En dat is ook voor de geest.

Mijn zusters en broeders, ik dank u voor uw mooi gevoel. Ik hoop dat ik u iets heb mogen geven.

(Zaal): 'Ja.'

Nog één lezing.

(Mevrouw in de zaal): 'Helaas.'

Wat helaas?

(Zaal): 'Omdat er nog maar één lezing is ...'

U zegt helaas.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, helaas, omdat er nog maar één is.'

Ik heb er twintig gegeven en ik zag u niet.

Helaas. Het zegt mij niets, want ik ken mijn mensen. Wilt u dat helaas op de weegschaal leggen voor uw hart? 'Helaas, u gaat weg', en ik was hier twintigmaal, twintigmaal ben ik hier geweest, ik heb op uw plaats gekeken en u was er niet. Maak me niet boos. (gelach) Voer mij niet tot het liegen, voer me niet tot de zwakte, tot het niet willen, niet kunnen; is er niet in de ruimte.

De mens die dorst, de mens die moeder wil zijn, zoekt op de wereld waar het moederschap te aanvaarden en te ontvangen is.

Wilt u mij zeggen, en de meesters, en Christus, u was honderd procent dorstende?

(Mevrouw in de zaal): 'Er kunnen omstandigheden zijn, meester Zelanus ...'

Néén, ja, drie, vier, maar geen vijfduizend, er waren geen vijfduizend omstandigheden. U krijgt toch van mij geen gelijk. Nóóit! (gelach).

Dinsdagavond 25 april 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelandus.'

U krijgt vanavond de laatste avond in dit seizoen. En, zou ik u willen vragen: bent u gereed, voor ...

(Meneer in de zaal): 'Ja, ja ...'

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelandus, in die laatste lezing in Den Haag gaf u zo'n buitengewone uitleg over de kunst van Bach. Zou dat mogelijk zijn om dat nu voor de muziek van Beethoven of van Mozart ook iets te kunnen zeggen?'

Zeker. Ik heb u een beeld gegeven in Den Haag over het dramatische dat Bach heeft gevoeld, want zijn kunst ... Ik hoop dat u die lezingen aanstonds in het seizoen te beluisteren krijgt. Hoe hij teleurgesteld nu is na zijn schepingen, nietwaar? U hebt het kunnen begrijpen en aanvaarden. Men heeft de Christus bezongen, de mens Christus, de Messias bezongen, beleefd, bevoeld, als een dode. Maar de goddelijke persoonlijkheid – heb ik u verklaard – voelt u níét uit hetgeen Bach heeft willen brengen. Dat is kosmisch, dat is goddelijk, dat is ruimtelijk. Die muziek, die kunt u over duizenden jaren leren beluisteren, heeft zeven diepten, indien u de graden voor het bewustzijn ... Muziek heeft bewustzijn, elk octaaf heeft vader- en moederschap.

In de toekomst krijgt u ... over een paar eeuwen krijgt u de uitdijning van elke symfonie die is geschreven ...

(Tot mensen die binnenkomen): Komt u binnen als u hier hoort.

...dan krijgt u de ruimte te zien, de ziel te zien, de geest, de persoonlijkheid, en dan gaat u dieper, dieper. Dat heb ik u willen verklaren.

Voor Bach is het een chaos geworden. Ik kan daar niet op ingaan in vijf minuten. Ik heb daar twee avonden voor nodig.

Maar wat Beethoven bracht, Mozart en de anderen, raakte het stoffelijk bewustzijn, het gevoelsleven als mens; vertolkt door nacht, regen, wind, duisternis. Indien Beethoven u de geboorte voor de mens – baring, schepping – had kunnen ontleden, dan gaat de mens mee en dan beleeft u dóór de verschillende graden het baringsproces van de moeder, door de muziek.

De kunstenaars zijn reeds bezig; de natuur, de nacht, de storm, nietwaar, hartstocht, geweld, liefde, vrolijkheid, opgewekt-zijn, rechtvaardigheid, elke eigenschap spreekt door de muziek, door de kunst.

Maar wat Bach bracht was direct ingesteld op het leven van de Messias. Ook op Zijn goddelijke zending. En die spreekt hier nu niet uit. Men heeft een melaatse ... bezingt u elk jaar opnieuw. Dus, ik heb u verklaard: de de

Matthäus-Passion, Johannes, de kunst van Bach wordt niet begrepen, omdat het menselijk wordt beleefd. De goddelijke Messias beleeft u niet door de de Matthäus-Passion.

Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): ‘Zeker.’

U krijgt Beethoven, Mozart, Wagner. Wagner was verbonden met de ruimte. Wat Wagner heeft gebracht, is ruimtelijk diep. Heeft ook de klanken, heeft het timbre ook van de ruimte, voor de ruimte, geraakt, ontleedt, omgezet. Daarom is die muziek zo zwaar. Maar zwaarte is er niet in de ruimte. U hebt alleen het gevoel nodig om dit te begrijpen, aan te voelen, te verwerken, en daarvan weer de graden te zien, te bevoelen, te beleven. Wagner gaat dieper, is krachtig, bewuster voor de schepping. Voelt u?

(Meneer in de zaal): ‘Krachtiger als Beethoven?’

Duizendmaal sterker, bewuster. Duizenden malen gaat Wagner over Beethoven heen. Beethoven raakt nog altijd het menselijke bewustzijn. Integendeel, ten opzichte van Wagner ... Wagner gaat met ruimtelijk contact zijn leven in kunst tegemoet. Indien Wagner zijn scheppingen had kunnen beleven, had u er honderdduizend gekregen, en dan was hij ook gekomen tot de geboorte. Hij had de dierenwereld vertolkt.

Wat heeft Chopin, wat hebben de anderen gedaan? Reger.

(Mevrouw in de zaal): ‘Debussy.’

Muziek?

(Mevrouw in de zaal): ‘Debussy.’

Niet zo groot, niet zo.

U hebt ... Wie de natuur ... Die de natuur heeft geraakt, voelt u, kwam tot het leven, het leven bracht u tot de ziel, en de ziel tot de geest, en de geest tot de persoonlijkheid. En dan kunt u doorgaan en dan kunt u ontleding scheppen, u kunt bouwen. U moet voelen, u kunt voor uzelf uitmaken of die muziek, of die klanken stoffelijk zijn gegeven; of hebben deze klanken de ruimtelijke ijheid, dat is de geestelijke graad voor elke klank.

(Meneer in de zaal): ‘Dus is Beethoven feitelijk een voorstelling in het stoffelijke.’

Juist. Volkomen, volkomen. Natuurlijk heeft Beethoven het leven gevoeld, de ziel beleefd, de geest, maar op stoffelijke afstemming.

U bent allemaal bezig om u geestelijk te ontwikkelen, maar u bent nog niet geestelijk. Is dat zo? Dát is Beethoven.

Wagner, voelt u, u krijgt, met Wagner krijgt u de ruimte, hij heeft alles bijeen, hij kan hoger.

De muziek van de oude meesters – Beethoven, Wagner, Mozart, vooral Beethoven, Bach, en Wagner vooral – die leeft twee eeuwen, drie eeuwen, vijf

eeuwen, en eerst daarna krijgt u de nieuwe componisten.

Over duizend jaar krijgt u nieuwe Rembrandts, Titiaans en Van Dycks op de aarde; want deze beelden zijn nog altijd stoffelijk. Er is niet één oud meester op aarde geweest die de geestelijke graad in kunst, in verf heeft ontleed, de kunst, de ziel, het leven van de verf dus, de stof, bezieling ... bezieling heeft gegeven, natuurlijk. Maar Rubens schilderde nog altijd een stoffelijk gewaad. Wij hebben ook géestelijke gewaden. Dan wordt de kunst verijld. Verijlt de kunst, dan wordt de kunst geestelijk.

En zo is voor de muziek, beeldhouwkunst ... U krijgt het schrijverstalent, dan spreekt het woord in gevoel. Duidelijk?

U kunt twintig avonden krijgen van mij. Dan gaan we door de menselijke kunst, en dan gaan we door de ruimtelijke kunst. En dan krijgt u ook het vader- en moederschap van de klank.

Ik heb u eens op een avond verteld: de stradivarius is moederlijk, omdat die klank zo diep en rein is, is de klank moeder. De stradivarius is het hoogste instrument, dat weet u. Stradivari is ook voor dit instrument geboren. De stradivarius stemt zichzelf af op de klank van de ruimte, voor de ruimte, en dat zijn miljoenen klanken. Er is er maar één klank, dat is de moederlijke toon, het moederlijke gevoel, en dat is baring. Kunt u ontleden.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Meester Zelanus reageert op iets in de zaal): Waar was dat?

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wou vragen, meester ...'

Harder.

(Mevrouw in de zaal): 'Toen ik de rolletjes draaide, toen had ik een kamer met mensen en toen zag ik een heleboel geesten. Maar ik zag één in een hoek staan, dichtbij het toestel. En die had een lang wit kleed aan, stond met gekruiste armen, en ik weet niet wat dit betekende. Wat betekende dat?'

U had moeten vragen: 'Maak dat u wegkomt.'

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

U had moeten zeggen: 'Wat doet u hierzo? Hebt u niets anders te doen?' had u moeten vragen. En vooral als er veel zijn.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Hoe meer u er ziet, des te armoediger wordt het voor deze mens.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Kunt u daarbij?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Wat doen die mensen daar? Als u ze ziet ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

...werkelijk ziet ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik dacht nog ...'

...moet u vragen: 'Hebt u niets anders te doen?'

(Een andere dame in de zaal): 'Ik dacht dat u gezegd had dat deze geesten kwamen om te luisteren.'

Niet naar dit. Deze lezingen die kunt u ... U voelt toch wel, als u in de ruimte leeft voor het gebeuren, dan hebt u een kosmos aan diepte.

Welzeker, wij brengen, er komen wezens dáár ... Kijk, ik ga onmiddellijk op de spiritualistische mediamieke verschijnselen in, omdat, de mens ziet zoveel ... Ik neem u dat helemaal niet af. Maar het zien is gevaarlijk. 'Ik zie zoveel mensen, er was er één bij, die staat daar ...'

Heel mooi. Wij vragen: 'Wat doet u hier? Luisteren?'

Als er twintig ... Ik heb hier avonden gesproken voor miljoenen wezens in deze ruimte, omdat ze weten, omdat het volgelingen zijn ... Anderen gaan hier voorbij, gaan hier doorheen, zien en voelen niets, dat weten wij. We worden áltijd beluisterd. Als u waarheid geeft en u verklaart een wet, wordt dat woord door miljoenen wezens opgevangen, die zijn daarop afgestemd. Die komen hier niet, die kunnen dat in, die kunnen dat op één van de planeten beluisteren, dat woord, dat gevoel gaat door.

Wie hier stilstaat, dat wordt gevaarlijk; dat stáát stil. En wij zijn altijd in beweging. Als hier iemand is geweest ... U kunt iemand uit de maatschappij, u kunt iemand uit de astrale wereld hebben die het licht niet heeft. U moet onmiddellijk ...

Waarom stelt u míj die vragen? Waarom stelt u diréct die vragen niet? Krijgt u antwoord. Anders wordt het een chaos, dan gaat u met uzelf spreken. Dat is het gevaar.

Maar wanneer de astrale persoonlijkheid er staat en luistert: heel mooi. Voor deze wereld is dat heel aardig. Niet voor díe wereld. Daar heeft elke persoonlijkheid een onmetelijkheid voor u. En er zijn miljoenen mensen die hen dat kunnen vertellen en verklaren.

Hij hoeft er niet voor naar de aarde te komen.

Dus dat zien ... U kunt beelden zien, wellicht uit het grijze verleden. U zult mensen zien, maar hebben die mensen daarmee te maken? Hebben ze de afstemming op uw gebeuren? Daar gaat het over.

(Tot iemand in de zaal): Daarzo.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik zou u willen vragen: er zijn vele geloven die leren dat de Christus geleefd en gestorven is voor de zonden van de mensen. Ik deel dat niet, u voelt dat wel. Maar wilt u misschien nog eens precies aangeven hoe of dat eigenlijk is?'

U zegt het zelf. De katholieke kerk, het protestantisme zegt: Christus heeft door Zijn dood u alles vergeven, nietwaar? En dan legt u de handen maar op

het bloedoffer van Christus, en u bent vrij.

Dat zou u wel willen, zou de mens wel willen.

U leert nu niets, nietwaar? In twee woorden is dat verklaard. U leest de boeken maar, 'Het Ontstaan van het Heelal', 'De Volkeren der Aarde', u gaat door 'De Kringloop der Ziel', u gaat door 'Tussen Leven en Dood', u zult elke gedachte ontleden, volgens de scheppingen van God beleven, door vader- en moederschap. Dat zijn de essentiële goddelijke fundamenten.

En dan kunt u sterven en u kunt moorden en doodslaan; God vergeeft u dat altijd. En nu doet de kerk dat er maar bij: daar is Christus voor gestorven. Dat is hetzelfde gekrakeel en gejammer, wat men nu doet en maakt ... U voelt wel, u krijgt hier een ruimtelijke ontleding voor uw gedachten. En is eigenlijk alweer een wijsgerig stelsel, dat wil zeggen: waar ligt het fundament voor ons denken? Wanneer zijn wij in harmonie – door ons denken – met de scheppingen? Dat wilt u toch leren? Waarom heeft men van Socrates, Plato en anderen een universiteit gebouwd? Dat zijn wijsgerige stelsels om tot de werkelijkheid, de waarheid, de harmonie, de rechtvaardigheid te komen, voor uw innerlijke leven, uw astrale, ruimtelijke, goddelijke ik. Dat neemt u aan?

U voelt wel, als Christus dat heeft moeten aanvaarden, de mens ziet ... De fout is door het protestantisme en het katholicisme opgebouwd, dat de mens, dat de Christus als Messias alles vergeeft. Maar de katholieke kerk weet van deze wetten niet af, de katholieke kerk verdoemt nog, heeft nog een laatste oordeel, en nu gaat u maar door. Dus het wordt een menselijke toestand waarin u alles vergeven wordt door de Messias – wij blijven bij het menselijke – Jezus Christus.

Nu weten wij hoe Christus is geboren, waar Jezus vandaan is gekomen, hoe Christus in het Al is gekomen om God te vertegenwoordigen, dat zeggen u de boeken; en hebben wij geleerd dat ge elke wet eerst moet verstoffelijken – en wat is nu een wet? – en dan vergeestelijken, verruimteliijken en vergoddelijken.

Ik heb u op een avond gezegd: u bent goden. U bent als mens een goddelijke persoonlijkheid. Men spreekt over de ziel, en die ziel dat is de mens, dat is nu de mens. Maar in u; die ziel is een deel van God. En door elke gedachte maakt u een karaktereigenschap bewust. Dus elke daad heeft ruimtelijk, geestelijk, goddelijk fundament. U doet iets en dan kunt u zelf, kan de mens, kan God, kan de ruimte uw daad afwegen aan het licht van die ruimte. Dat wil zeggen, als u iets doet, dan gaat die daad direct de hoogte in, de ruimte in, en daardoor krijgt u fundament om te lopen, te wandelen, te staan. U hebt licht, u hebt leven, u hebt liefde. Door de liefde, een daad liefde te geven, dat is ... Men noemt 'liefde'.

Ik heb u op een avond ook weer gezegd: ik moet u alles afnemen. Waarom? Wie heeft dat woord 'harmonie', wie heeft het woord 'liefde' uitgevonden? Ik heb u gezegd ... U zult zeggen: er blijft niets meer over. Maar alles blijft over en u krijgt alles opnieuw terug, en dat is het goddelijke leven. Nu moet u alleen maar aanvaarden dat Christus dezelfde weg heeft moeten bewandelen, dat Christus op de maan is geboren als embryo, Christus was in het oerwoud, in het prehistorische tijdperk, en Hij, met de miljoenen die met Hem op de maan, op dat kleine stukje daar tot bewustwording kwamen, bewustzijn, waren ons even vóór.

U kunt het beeld weer – heb ik u gegeven – vergelijken met het stadium in het oerwoud. Waarom leven daar nog donkere, duistere wezens? En waarom bent u in de maatschappij? U hebt het blanke organisme. U hebt zoveel; die mensen hebben niets. Die mensen hebben alles. U hebt alles; u hebt ook niets. Dat niets is weer de goddelijke ruimte, dat is uw gevoel, dat is uw bezit, waardoor de mens, al het leven afstemming heeft op God.

Nu voelt u wel, ik moet die kerken door, ik moet uw Bijbel doorgaan, wilt ge een algehele omschrijving krijgen, wilt ge een beeld kunnen opbouwen voor uzelf, wilt ge de Messias als mens blijven zien.

En dat is nu noodzakelijk.

In de scheppingen straft God niet, kan niet straffen, God kan niet straffen, want ... Nu kunt u zeggen: dat is hoogmoedswaanzin, maar u bent – dat hebben wij moeten aanvaarden, aanvaard het nu voor eens en eeuwigdurend – u bent goddelijk bewust. U bent als mens nu nog bewust. Maar goddelijk bewust, dat wil zeggen: God gaf u Zijn leven. Nu komt u verder, u bent nog op aarde, u gaat naar Gene Zijde, u gaat die ruimten overwinnen door het planetenstelsel, en dan komt u eindelijk in de vierde, vijfde, zesde en de zevende kosmische graden, dat zijn universums, dat zijn onmetelijkheden; verstoffelijkt en vergeestelijkt. Daarin leeft Christus.

Toen Hij daar kwam, toen Christus de kringloop der aarde verliet, dat waren de eerste mensen ... De aarde is toch begonnen, nietwaar? Dat waren de eerste mensen, dat leest u in 'De Volkeren der Aarde', die de kringloop der aarde hadden volbracht, en leven nog in duisternis.

We hebben een machtig beeld gekregen van die eerste mens.

Uw levensfilm, elke gedachte ligt vast, dat kunt u terugzien. U hebt miljoenen gedachten wellicht in een maand, in een dag, maar elke gedachte, hoe nietig, hoe zwak ook, behoort tot uw levenssfeer. Dat is de menselijke film. En nu kunt u de natuurlijke, de goddelijke zien, en dan kunt u vaststellen wie de eerste mensen zijn en waren die het Al hebben bereikt; die hebben doorgebouwd.

Een machtig beeld mocht ik u geven – wanneer de mens u dat vraagt – in

‘De Volkeren der Aarde’.

De mens die zegt: ‘Ik ben ziek geweest.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘We zijn ons licht kwijt.’

Voelt u, ze hadden innerlijk nog geen licht.

U bent die mensen, volgens die tijd en deze tijd bent u die mensen miljoenen eeuwen en tijdperken vooruit, omdat u weet, als u aanstonds achter de kist komt – en het doet er niet toe waar u komt en waar u afstemming op hebt – dan weet u: de zon is weg, ik ben nu geestelijk. En nu begint u uw gedachten te verruimen, te verijlen, te vergeestelijken.

En wanneer u dit gaat voelen, dan voelt u wel, dan moet u begrijpen en dan zal het u duidelijk zijn, dat de mens Christus heel eenvoudig heeft vermoord. Men maakt van deze moordpartij nog een genade. Dat is zo afschrikwekkend, dat is precies hetzelfde als wanneer de mens iemand vermoordt en zegt: ‘Kijk, nu moet dat dode lijk, deze verminking, deze mismaking, moet mij ook nog de kroon op mijn hoofd zetten.’

Ik ben niet alleen leeggedronken, mijn bloed is weggenomen, mijn geestkracht, mijn levenskracht, mijn bezieling, nu moet ik ook nog nieuw leven geven aan mijn moordenaars. Dat heeft men van Christus gemaakt.

Nu moet Christus, omdat men Hem heeft vernietigd, omdat men Hem daar aan het kruis heeft geslagen als de goddelijk Bewuste, moet Hij nog terugkeren naar de aarde en zeggen: ‘Ik vergeef u alles.’ Jazeker, maar daar bent u niet klaar mee. U zult eerst moeten gaan beseffen dat u het licht van de werelden – nietwaar, dat is Christus – vernietigd hebt, hebt u gesmoord, dat waren wij, Jeruzalem, Jodendom, Romeinen, elkeen. We hebben allemaal schuld aan het leven van Christus. Eén verkeerde gedachte en u vermoordt Hem opnieuw. Is dat niet zo?

Dat neemt de katholieke kerk niet, het protestantisme. Over zoveel tijd, een korte spanne tijds, enkele jaren slechts, in uw eeuw, en de katholieke kerk en het protestantisme, en elke sekte heeft te aanvaarden dat gij uw leven zult vergoddelijken. U ziet daar mensen als goden, op een goddelijke afstemming, ze leven in de ruimte, ze zijn bloemen, ze zijn leven en wind, bezieling, bloedsomloop, álles, licht, ruimte. Dat bent u als een goddelijk mens. Hier op aarde hebt u een menselijke goddelijke afstemming.

Dat moet allemaal weg, dat ruimt de meester aan Gene Zijde op, dat ruimen de meesters op; het is nu nog niet mogelijk, dat moet met een bewijs geschieden, dat kan alleen het directe-stemapparaat, een werkelijk ruimtelijk contact, en dan lost dat allemaal in één morgen op.

En dan kan de katholieke kerk, dan kan elke sekte komen, daar, wat daar ligt, waar u voor openstaat, en dat heet: gij zult in de eerste plaats het kind

dat u het leven ontnam, dat zult u goedmaken. U gaat heel eenvoudig terug naar de aarde, want u bent vader en u bent moeder. Maar Christus vergaf het u. U zult ...

Kijk, u voelt wel, de kosmische realiteit is niet begrepen door het sterven en het leven van de Messias, van Christus op aarde. Er is van Bach, van Christus en al de groten en de heiligen niets overgebleven; de ruimtelijke, geestelijke kern is zoek, want men weet van geest en verruiming niets af. Men heeft er een stoffelijk, verschrikkelijk, afschrikwekkend drama van gemaakt. En het was geen drama.

Elke dag worden er mensen van God vermoord en vernietigd. Neemt u aan? Precies hetzelfde als de Christus. Wanneer Hij nu ook op aarde zou komen, dan behoefde men Hem niet te kruisigen, integendeel, men schoot Hem van de straat af. Men deed het anders.

Wanneer Christus in de tijd van Adolf Hitler, van 1939 en 1945, op aarde was geweest, hij was jood, had Adolf hem vergast. En toch zei Christus: 'Ik doe u niets.'

Doet ú dat? Wanneer u aan wordt gevallen, gaat u dan met uw revolver schieten nu u dat weet? Dan vergeeft u dat deze mens? U weet nu al: wellicht heb ik oorzaak en gevolg. Maar dat lost vanzelf op.

Dat duurt nog even. De mens, de maatschappij, de volkeren der aarde hebben nog geen geestelijk bewustzijn.

Heel eenvoudig, wanneer de mens u dat vraagt, stop die mensen 'De Volkeren der Aarde' maar in handen. En wanneer de mens daar niet toe gereed is, dat bewustzijn en het gevoel niet bezit, kunt u nog even geduld hebben.

Dat zou de massa, de mensheid wel willen, handen neerleggen op de Christus, die men eerst heeft gekraakt, vernietigd, bewust vernietigd. Men heeft Hem geselsd, bloed liep weg, bloed stroomt nog van Golgotha over de aarde. En de dominees en de geestelijken bidden. Biecht u maar en u bent alles kwijt. Er zijn kardinalen in de duisternis, er leven pausen in de hellen; het zijn geen hellen, het zijn duistere sferen. Zoudt ge willen denken dat die mensen hebben gebeden? Die hebben gebeden, die bidden dag en nacht, maar het heeft niet geholpen.

U kunt door uw gebed – heb ik u geleerd – kunt u uw leven niet veranderen. Wanneer uw moeder moet sterven, of uw vader, of uw kind, doet u niets, staat u machteloos, dat is een eigen evolutie.

Het wordt mooi; een dood, doodgaan is evolutie. De dood is het universum te beleven, is het één-zijn met de ruimte. Een stervensproces is het allerhoogste wat er is, want dan kunt u zeggen: 'Ik ga weer verder.'

U bent arm, omdat u oud wordt. Wist u dat niet? Jeugdig te mogen sterven, direct na de moeder, op vier, vijfjarige leeftijd, is een genade, voor die

ziel, die gaat onmiddellijk verder; u staat stil in dit leven.

Als u oud wordt, er zijn mensen die zijn trots dat ze honderd jaar worden; wij weten, dat is stilstand. Na tachtig kunnen ze niet meer denken, kunnen ze niet meer werken, kunnen ze niets meer doen. Tien jaar verlies. Doe nog een moord en u bent ... tweehonderdduizend jaar staat u stil.

Voelt u, het wordt veel eenvoudiger. U gaat Christus leren kennen, u gaat het beleven en u gaat het wonder, de macht van deze goddelijke persoonlijkheid, daar gaat u voor vechten, daar zet u alles voor in.

Ook al wordt ge afgemaakt op aarde. Want dat is onbewust leven wat u ziet. Christus is door het onbewuste vernietigd. En dat onbewuste wil ook nog de ziel, het leven, het bewustzijn, de goddelijke kern van Christus bezitten. Voelt u? Die moordenaars, die vernietigers, die gaan om Christus heen zitten, en leggen hun handen uit, bidden en maken Hem heilig. Er is geen heiligheid in de ruimte.

Christus ziet elke seconde op aarde dat Zijn leven telkens weer wordt verkracht, vernietigd, mismaakt. Dat heeft de katholieke kerk opgebouwd, dat heeft het protestantisme opgebouwd. Ik heb hier verleden gesproken over de dogma's op aarde.

Luther ging oorlog voeren omdat hij dacht: zó is het beter. Hij heeft moord op moord gestapeld, die grote Luther. Hoeveel kerken heeft Luther nu niet op aarde? Daar zit hij aan vast. Miljoenen tijdperken moet Luther aanvaarden: ik heb verkeerd gedaan. Waarom moet ge voor een geloof een mens vernietigen? Luther dacht dat te kunnen veranderen. Bent u die strijd vergeten tussen Luther en de katholieke kerk? Er heeft bloed gevloeid in Europa, alleen voor het geloof; heeft Christus, heeft God niet gewild. De mens is zoekende. Wanneer u waarlijk gelooft – doet u immers niet – wanneer u waarlijk een God liefhebt, steekt u uw handen niet uit naar het leven van God om dat te vernietigen. Luther, een verdwaasde, een godsdienstwaaninnige.

Wanneer u de wetten kent, dan blijft u immers van het geloof af.

Er zijn geen geloven, er zijn alleen maar wetten. Ja! Dat brengen wij u. Kunt u het bedenken nu? Kunt u het bedenken allemaal?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik denk het wel.'

Miljoenen mensen werden er afgeslacht voor het geloof. Men heeft brandstapels opgebouwd omdat de mens zei: 'Ja, ik hoorde iets.'

'Wat?! U hebt niets te horen, u hebt te geloven.' Dat was de katholieke kerk. 'Ja', zegt de kardinaal, die en die, 'het waren er maar tien.' Het waren maar tien mensen. Miljoenen zijn er vernietigd door de katholieke kerk. Dat is de goddelijke moeder. De kerk is toch moeder, nietwaar?

Is de kerk moeder?

(Zaal): 'Ja.'

En die moeder vermoordt het leven van God? Die vindt het goed dat de mens op de brandstapel wordt gelegd? Voelt u de waanzin van een geloof?

De mens moest en zou een geloof ontvangen door Mozes.

Na Christus, na de dood van Christus heeft men door Petrus, de woorden die men ontving, die men had, heeft men een kerk opgebouwd. Fundamentjes. Voor een dogma, voor een geloof, franjes, franjes, franjes, rijkdom, goud, mooie gewaden. Maar wat zegt het?

Er kan niet één paus, niet één kardinaal, niet één dominee in de sferen van licht komen, of hij zal eerst die verdoemdheid, het laatste oordeel, en ál die narigheden moeten oplossen. Hij zal ze zich eigen moeten maken, of de rechtvaardigheid, waarheid, harmonie, God, Christus, roept hem een halt toe.

Wordt u maar professor, wordt u maar godgeleerde, en u verdoemt u voor miljoenen eeuwen. Gaat u maar beginnen, volgt u maar de katholieke universiteit, en u wordt kardinaal; en u bent voor duizenden levens mismaakt. Niemand kan u veranderen. Niemand kan u dat gevoel afnemen. Dat heb ik u verleden verklaard. Word als moeder non, word heilig, wees kuis, en negeer het moederschap, en u mismaakt u door één leven reeds (om)dat ge heilig wilt zijn. Heb ik u verleden verklaard. Was u niet hier? U wordt heilig, maar u negeert uw evolutie, u zet uw evolutie als moeder op een dood punt, want u moet terug, u zult báren. Dat is de goddelijkste gave die er is, dat is het essentiële, dat is het hart van God.

Als er geen moederschap op aarde was, was er geen ruimte, was er niets. En nu zegt de moeder: 'Ik wil rein zijn.' En nu is dit, het baren, het kinderen ontvangen door de moeder, en de vader, is het aller-, allerheiligste wat er is, dat God geschapen heeft. Anders had Christus niet naar de aarde kunnen komen.

Voelt u de chaos van Luther, de katholieke kerk, het protestantisme?

Wat heeft men van Christus gemaakt?

Er is niets meer van Christus over, niets meer. Hij heeft ook gezegd: 'Er zullen anderen komen die Mij verklaren.' Vanzelfsprekend staan de sferen van licht, de meesters, miljoenen zijn er gereed om u die wetten te verklaren, als u erin leeft. U ziet het, ik ben leven, ik kan gaan waarheen ik wil, ik heb leven en dood in handen. Waarom zouden wij dan daar langs de weg gaan zitten om miljoenen jaren en eeuwen nog op u te wachten? Wij zoeken u op. Nu kunt u duizenden jaren colleges krijgen en dan zijn we nog niet uitgesproken.

Tevreden?

(Mevrouw in de zaal): 'In ... van Luther, doet hij dan niets ter zake? Hij heeft getracht, zijn bedoeling was om de grote verwording van die katholieke

kerk, daar de mensen van te redden en ze daar eenvoudiger en een beter geloof, een ander geloof ...'

Hij heeft van goud ...

(Mevrouw in de zaal): '...een vrijer geloof ...'

...hij heeft van goud koper willen maken. Is precies hetzelfde.

Hij heeft het willen vereenvoudigen, maar hier valt er ... Als u een werkelijkheid hebt en in handen bezit, dan kunt u daaraan boetseren. Hij heeft het willen vereenvoudigen: dat moest dit en dat moest dat ... Maar alles van de katholieke kerk draait en leeft om de werkelijkheid heen, en ook dat van Luther. Voor Luther zijt ge nog altijd verdoemd. Wat wil dit kind, wat wil die grote Luther hier op aarde doen als hij toch met beide benen op de verdoemdheid blijft staan? Wat wilt u dan boetseren? Wat wilt u doen? Waarvoor wilt u vechten, als u dan toch de diepe chaos beleeft en er geen voortgang, geen evolutie van kunt maken? Ik zeg u toch, waarom heeft dit leven die strijd – maar zo moest het geloof komen – aanvaard? En waarom zette hij dit leven dan op tegen de katholieke kerk? Waarom? Ffft; en alles is weg.

Leg de katholieke kerk op uw hand, en het geloof van Luther, en het protestantisme ... Buiten het bewustzijn van Christus om, voelt u wel? Raak niets van Christus aan ... Ook dat is nog te ontleden.

Want men heeft Christus veel in Zijn mond neergelegd. Golgotha en Gethsemane, ik heb u dat verklaard. Men heeft gezegd: 'Mijn God, mijn God, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.' En een kind van de aarde wil gaarne voor Hem sterven. Was Christus zwak? Kan niet. Heeft Hij ook nooit gezegd. Hij was alleen. Wie heeft het gehoord? Wij staan in Gethsemane, daarginds in de verte, twee-, driehonderd meter van ons vandaan, Christus is niet te zien, was Hij, in die tijd – wij hebben dat gezien, dat beeld ligt daar – Christus, alleen, en hier liggen zijn apostelen; angstig, er gebeurt iets. Er waren sensitieven bij. Wie heeft gehoord dat Christus dat zei daarginds, als het ware in Marokko? Dat heeft men van Christus gemaakt. Zó groot. Het sterven van Christus.

(Mevrouw in de zaal): 'Zeiden ze dat ook niet in het evangelie, de evangelisten, in Mattheus, in Marcus en Lucas?'

Men heeft dat Christus in Zijn mond gelegd. Wij willen alleen maar zeggen, dit: men heeft Christus verkleind, verzwakt. Dat kan de Goddelijk Bewuste nimmer hebben gezegd. Dát is het, dat is de vloek. Als u groot bent, waarom moet men de mens dan vernietigen?

'Moeder heeft dát gezegd.'

'Nee, dat heeft moeder nooit gezegd. Dat heb jij ervan gemaakt.'

'Moeder heeft altijd gezegd: gij zult liefhebben. Moeder kan het verkeerde niet aanvaarden om het goede te breken, kan moeder niet doen.' Dat hebben

kinderen met ouders beleefd.

En nu Christus? Neemt u dat aan? Kan niet.

(Tot de zaal): Daar.

Daarzo?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, is het verkeerd om ons huisdier, wat niets heeft, wat oud wordt, af te laten maken?'

Kijk, dat heeft men mij ook alweer gevraagd. Ik heb verleden aan André laten voelen, een vriend van hem had een dier met kanker, en toen liet men dat dier maar weer, omdat het zich sloop, liet men dat dier maar weer voortkruipen. Maar waarom gaf hij dat dier die heilige evolutie niet? Vroeger was het verkeerd; nu niet, u laat het nu inslapen, omdat ... Moet u goed luisteren, de mens kunt u niet afmaken. De dokter ... Verleden hebt u mij gevraagd: is dat goed? Nee, dat is niet goed, niet, het goddelijke bewustzijn moet zich verbaren – begrijpt u dat? – dat moet ontwaken, evolueren.

Maar het dier, de hond, de kat, als dat dier de kanker bezit, laat het rustig inslapen, want u geeft dat dier de genade. Dat mogen wij u zeggen en dat kunnen wij u zeggen, indien dat dier niets, maar dan ook niets beleefd. En dan zou dat dier even de prik voelen, zegt dat niets. Dat dier moet terug, moet evolueren en komt wellicht nog in verschillende soorten voor dit hondenras, dierlijk bewustzijn, terug.

Maar eens vliegt het in de ruimte, het dier, de hond, de kat, de tijger, de leeuw, elk diersoort krijgt ruimtelijk bewustzijn. En wat is dat? Dat heb ik u gezegd, dat is het gevleugelde soort.

Wij krijgen goddelijk bewustzijn, ruimtelijk bewustzijn. Het dier komt uit de wateren vandaan, gaat over het land, gaat de ruimte in, langzaam evolueert de ziel en schept zich vleugelen.

U kunt dat zieke dier rustig naar de volgende graad, dat is ook de wereld van het onbewuste ... of wellicht is het over vier weken reeds op aarde terug in een ander soort, in een andere graad.

Er zijn ook tijden ... Wanneer de liefde, nu krijgt u weer duizenden tafelen, bijvoorbeeld, wanneer de liefde van u tussen het dier heel innig en sterk was, dan blijft het dier in leven totdat u sterft, totdat u verder gaat. U kunt dus een dier, als u nu een innig, ruimtelijk, geestelijk contact met uw diertje hebt opgebouwd, en u gaat over vier weken door uw 'kistje' heen naar de astrale wereld, dan kunt ge, dan kunt ge ... dan blijft het dier hier vaak nog veertig, vijftig, zestig jaar in deze sfeer rondlopen en dwalen, omdat uw liefde op het dier niet meer natuurlijk was. Kunt u dat aanvaarden?

U hebt het dierlijk bewustzijn menselijke liefde gegeven en dat kan niet. U ging alweer te ver. En wij mensen hebben te leren, tot hoever beleef ik de menselijke, dierlijke, de natuurlijke graad, en dan krijgt u het normale voor

het abnormale te beleven. Met andere woorden, wij krijgen harmonie in alles te zien, te voelen. U kunt een dier met uw liefde ruimtelijk voor zoveel eeuwen vernietigen, omdat u het tot uw menselijk gevoelsleven hebt opgetrokken. En nu ligt dat leven hier kwijnend te verlangen. Naar wie? Nu is het geen dierlijk bewustzijn meer, maar menselijk bewustzijn.

Wanneer u dat wilt aanvaarden. Wanneer u denkt dat u ziek wordt – dat moet u allemaal leren – u hebt dieren in huis en om u heen, en u denkt: ik ga nu, dan moet u zich al twee, drie jaar van tevoren van uw diertjes losmaken, dan gaan ze gelijk met u over wanneer dat contact rein, zuiver, geestelijk, ruimtelijk wordt beleefd.

Hebt u dat nooit gehoord? Dat het dier twee dagen na mama overging?
(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dat is het reine geestelijke eenzijn. Dan laat u het dier evolueren.

Dat (andere) diertje sterft omdat u stierf, u hebt het geestelijk gesmoord, u hebt het vermoord door liefde. Anders had het nog twintig jaar kunnen leven bijvoorbeeld. Wist u dat? Is dat normaal?

Is dat normaal? Is het normaal? Kunt u begrijpen dat dít de wet is en niet het andere? Maar dat weet de mens niet. Mooi is dit, heel mooi.

(Tot de zaal): Wie?

(Mevrouw in de zaal): ‘In sommige landen wordt op het ogenblik bij de rechtspraak gebruik gemaakt van een soort ondervraging, waarbij de mensen psychisch gemarteld worden en lichamelijk, zodat ze hun hele persoonlijkheid verliezen.’

Bij de rechtspraak?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, en dat ze dan alles doen eigenlijk wat de ondervragers willen en ook alles weten. Hebben ze dan hun persoonlijkheid verloren, voorgoed?’

Een magische psychose.

Wat doet Rusland? Wat heeft Adolf gedaan met zijn psychologie? De mens tot een woord gedwongen. Dat is zo oud als de mensheid. Voelt u wel? Wanneer u even onder hypnose komt, onder hypnose, afmarteling, mismaking, mishandeling ...

Christus heeft men ook zo tot de volkeren gevoerd. Pilatus stond daar eerst: ‘Ik was mijn handen in onschuld.’ En toen kwam Hij bij Caïphas. Ze konden Hem niet aan.

‘Bent u de Christus? Bent u de Messias?’

‘U zegt het.’

Christus konden ze, tot in Zijn ruimtelijke onbewuste – dat wil zeggen, ruimtelijk onbewust, dan moet u naar de maan terug – had men Hem nog niet eens kunnen vinden, om Hem te bereiken door gedachten.

Dat is dierlijk gedoe.

Sla dan een mens aan het kruis. U voelt wel, dat is de demonische maatschappij waarin u leeft en dan kunt u ... U wordt eerst gemarteld, u wordt tegen een muur gezet, men ontnemt uw krachten, lichamelijke krachten, de weerstand verliest u eerst, en dan zegt u iets zoals een psychopaat zegt: 'Ik leef, ik zie.'

'Maar weet u dan dat ...'

'Wat? Ik loop hier niet.'

U wordt in een trancetoestand gebracht; het is geen trance, het is een verdierlijkte slaap. U wordt gedwongen afstand te doen van uw dagbewustzijn. Men vermoordt, vernietigt bewust het dagbewuste ik, dat zakt, dat zinkt, omdat u geen weerstand meer heeft. Adolf Hitler heeft er zo miljoenen vermoord.

(Mevrouw in de zaal): 'Is dat dan voor het hele leven? Of ...'

Of dat verkeerd is?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, is dat dan voor het hele leven? Blijft dat zo, of is dat weer op te heffen?'

Dat lost na ... Een sterke persoonlijkheid die blaast het over tien minuten van zich af en zegt: 'Mijn God, mijn God, wat heb ik gedaan?'

Als u het weten wilt, er zijn velen bij ons, we hebben dat gevolgd, de mens ... Hoe is de naam ook alweer van die kardinaal?

(Zaal): 'Mindszenty (Hongaars geestelijke die verzet pleegde tegen het communistische regime en daarvoor gevangen is gezet).'

Die heeft men op dezelfde wijze gesmoord. Elkeen die nu op dit ogenblik in handen kwam van deze oorlog – dat is het satanische bewustzijn, demonisch bewustzijn – wie nu in handen komt van uw Rus, daarvan smooit men het dagbewustzijn. U hebt geen gevoel meer, u zegt alles, alles zegt u, omdat u onder hypnose komt. Uw wil, uw eigenlijke dagbewuste wil wordt bewust gebroken. Meer niet. Maar dat is al driehonderdduizend eeuwen oud.

De Romeinen, de Egyptenaren hebben zich daardoor uitgeleefd. Als u vroeger in de Tempel van Isis kwam en men wilde uw bewustzijn opbouwen, en men wist, men zag dat u gevoel had, en dat men uit u wijsheid kon krijgen, dan brak men eerst het dagbewuste ik.

Waarom weten wij zoveel? Waarom kunt u mij altijd vragen, en André? Omdat we duizendmaal, miljoenen malen ons dagbewuste ik bewust zelf hebben afgebroken.

Word niets, en u krijgt alles. Verlies dit, en het andere staat naast u. Hebt u kunnen vaststellen dat een krankzinnige geen bewustzijn meer heeft? Alleen het wordt niet begrepen. Maar een nieuw, onpeilbaar bewustzijn bezit de psychopaat en het krankzinnige kind, en daar hebt u niets van. Want de

daad die u doet, is die geestelijk verantwoord? Leeft u geestelijk, stoffelijk verantwoord volgens de schepping, zoals God de mens, de ruimte heeft geschapen? Denk even verkeerd over één dezer kinderen en u vermoordt u al geestelijk. Dat heeft Christus gezegd. Nietwaar?

Het leven wordt mooi – het leven is moeilijk – het leven wordt ontzagwekkend mooi, indien u in alles de harmonie kunt aanvaarden. Waarom zegt men van deze mens: ‘Wat een lieflijke persoonlijkheid is dit?’ Als u alles maar aanvaardt, en ziet. U wordt niet kleinzielig. Maar bewijs ook wat u kunt. De wijsgeren zeggen het u, daar liggen de boeken van Socrates en Plato. Wanneer ben ik waar? En wanneer wordt ik bemind? Is dat zo vreemd? Dat leert u enigszins de Bijbel ook weer.

(Tot de zaal): Daarzo.

(Mevrouw in de zaal): ‘Moet ik uit uw lezing zo-even begrijpen, dat wanneer je werkelijk om een uitkomst bidt, terwijl je vroeger nooit gebeden hebt, en dan op een zeker moment voor iets een vreselijke onrust voelt en dan ineens woorden vindt die je nooit had kunnen vinden, om te bidden en te smeken om iets, en het blijkt dan naderhand dat je goed gevoeld hebt dat er onraad was en dat je gebed geholpen heeft ...’

Jazeker. Maar wat is nu uw gebed?

(Mevrouw in de zaal): ‘Is dat dan een toeval, dat je aan de mens denkt die je helpen wilt?’

Neen. Wat is nu op dit ogenblik uw gebed?

U moet dus leren denken: wanneer ... Wij zeggen niet: u moet niet meer bidden. Wij bidden dag en nacht.

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, maar u zei zo-even ...’

Nee, wacht even. U gaat bidden, u gaat denken. Het gebed heeft geen betekenis wanneer uw moeder, uzelf ... U wilt nog even leven en u bidt: ‘Mijn God, geef me de kracht dat ik dat nog even afmaak’, maar dat wat u nog af moet maken, heeft voor de ruimte geen betekenis ...

Wellicht ...

(Mevrouw wil nog iets zeggen.)

Neen, dat krijgt u in uw volgend leven terug. Dus u moet weg. Als u zich nu komt bebidden om hier te blijven, u komt uw gezondheid bebidden, dan stond u stil door uw bidden. Is dat niet gevaarlijk?

(Mevrouw in de zaal): ‘Jazeker.’

Daar gaat het over. Toen u, de mens die in angst leeft, en bidt, smeekt, legt u zich maar neer en bid, bid, bid, smeeke ... Nu is dat afstemming op hoger voelen en denken, nietwaar?

De mens nu, de meester, uw zuster, uw vader, uw broeder, wie het is doet er niet toe, die denkt: daar is iemand, daar is een kind van God, zoekende,

schreeuwende om hulp, daar ga ik heen. En u krijgt nu het gevoel van het bewuste denken en voelen boven u – is dat duidelijk? – dat komt in u, dat trekt u zomaar aan doordat ge daar neerligt. Nu wordt het gebed bezielend, nu wordt het gebed overgave? Nee, het gebed wordt nu harmonie, en ruimtelijk, geestelijk contact, één-zijn.

Dus u krijgt het nu niet van uw God, want die zit hier. God kan u niet helpen. Christus kan u niet helpen. Neen, u maakt zich nu doordat u bidt, zelf gereed en zelf wakker. Het is veel eenvoudiger, u hoeft het niet eens in de ruimte te zoeken, maar op dit ogenblik hebt u zich afgestemd op de werking voor hetgeen waarnaar u hebt gevraagd. Dat moet de mens in handen hebben, of een gebed blijft altijd genade. En nu krijgt het ene kind het gebed verhoord, en het andere niet.

Gaat u maar naar Lourdes. Dáár gaat het kind, krijgt het kind gezondheid; dát kind sterft. Is dat kind – heb ik ook verteld – naar Lourdes gegaan om te sterven of om beter te worden? Voelt u het tegenstrijdige van deze afstemmingen?

(Mevrouw in de zaal): ‘Dat wel. Maar u zei zo-even: wanneer u bidt om het leven van iemand, of om, ja, een uitkomst, en dát bidden helpt niet, want wat gebeuren moet, gebeurt toch ...’

Daar hebben we het. Dus u hebt te leren: wanneer kan ik bidden? Dan bent u altijd gereed ook. Wanneer u voelt dat de mens ... Beterschap, u kunt voor gezondheid bidden. Ik heb u hier op een avond verklaard: iemand in Amsterdam hier, schrijft André, het is in 1938 gebeurd, even na 1938, en dat kind zou geopereerd worden. De dokter zegt: ‘Morgen gaan we beginnen.’ Er was hier zo’n gezwel in haar lichaam, om de buik. Midden in de nacht kan zij het niet meer uithouden, ze zegt: ‘Mijn God, mijn God, André was op Golgotha, die heeft daar de Messias, de Christus beleefd, daar gaat uit het derde deel van ‘Het Ontstaan van het Heelal’ zoveel kracht, daar kom ik op Golgotha in contact, door André’, dat is Jozef Rulof dus, ‘met meester Alcar, dat móét mij kunnen helpen.’

’s Morgens, ze valt in slaap onder haar gesmeek, en ’s morgens is dat gezwel van twee kilo weg. Dat is gebeurd, dat kunt u. Maar als zij aan dat gezwel had moeten sterven, was het niet gebeurd.

U kunt dus een kracht aantrekken en opbouwen door uzelf, dat is mogelijk en dat is waarheid, en dan kunt u elke ziekte genezen. Christus zei het.

(Mevrouw in de zaal): ‘Pardon, dat is de kracht die uit jezelf komt dan.’

Dat bént u. Kúnt u.

(Mevrouw wil weer iets zeggen.)

Als u zich los kunt ... U moet niet spreken wanneer ik bezig ben, dan komen we in de war.

(Mevrouw in de zaal): ‘Pardon.’

Dat is niet eerlijk.

Als u zich instelt op zieken ... Hoe genas het kind, de priester uit Tibet, uit Brits-Indië, uit het oude Egypte? Alles concentratie.

Wij hebben, André, wij hebben genezen, álles door concentratie, door wil. Die aura van ons die we de zieken geven? Neen, omdat die mens geen wil heeft.

Iets wat niet genezen kan – verstaat u dat goed? – kunt u niet bedenken, kunt u niet bezielen, dat is vernietigd. Een gebroken arm, een spier die dood is, die verwerkt is, die het leven verloren heeft, een hartzenuw, dat is stoffelijke afbraak; u kunt dat niet vernieuwen.

U kunt, het leven kunt u verruiming geven, bezieling, álles, áls u zich daarop instelt.

Toen u dat ... Hebt u dat beleefd?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

Dan hebt u dat zelf ... u hebt zich gegeven ... Kijk, dat is bidden.

U voelt wel, het gebed is ... dat zijn woorden, dat is een woordelijke zin.

Het Onzevader heeft alleen betekenis wanneer u dat beleeft, nietwaar?

(Mevrouw in de zaal): ‘Als het u interesseert, wil ik u vertellen wat het was.’

Wat blijft u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Als het u interesseert, wil ik het u wel vertellen hoe of dat is gegaan.’

Dat hoeft niet. U gaat dus het gevoel, u gaat het woord, u gaat bidden: ‘Help me, help me!’ Dat is het gevoel uitzenden op kracht. Dus dat ‘help me’, dat is het niet. En helpt u ook niet, kan u niet helpen; dat is een stoffelijke substantie, dat zijn slechts lege woorden. Maar uw gevoel, uw persoonlijkheid is het. En nu wordt alles gevoel. En gevoel wordt weten. U hebt zich afgestemd, u hebt die kracht aangetrokken, en (zo) kwam u in verhoogd voelen, geestelijk denken. En zo heeft de mens zich genezen, en zo wordt het gebed afstemming op hogere machten en krachten. En dat hebt u zelf in handen.

God kan u immers ... De mens, de moeder, de vader, een broeder, een zuster smeekt: ‘Laat mijn broeder en laat mijn vrouw hier en laat mijn vrouw hier, ik kan niet alleen zijn.’ Het is evolutie, dat kind moet verder. Wie zegt u dat u bij elkaar behoort? Nu komt er reïncarnatie nog. U moet weer terug naar de aarde, een ander – uw vader, uw man, of uw vrouw – die gaat door, recht naar Gene Zijde, leeft in de astrale wereld, en hij moet nog tien levens afleggen op aarde. Waarom kunt u momenteel dit leven bebidden? Wij gaan verder en zeggen: wie zegt u dat hij van haar en zij van hem is? Dat kunnen wij u zo verklaren, en dan bent u haar en dan bent u hem achter de kist kwijt.

Dan is dat leven van een ander. Alles wat u op aarde hebt, is maar geleend goed. Wist u dat?

Dat is de rechtvaardigheid van God, want we hebben miljoenen levens vernietigd, verkracht, bezoedeld. En nu hebt u hier een meisje, uw moeder, uw vader leren kennen. Wie zegt u dat dit uw goddelijke afstemming is? Dan hebben we het niet over tweelingzielen, maar u hebt uw goddelijke kern ergens in de ruimte. Door die kern hebt u het leven gekregen. Nu gaan wij naar de kosmologie, het goddelijke fundament in de mens.

Bent u tevreden?

(Mevrouw in de zaal): ‘Jazeker.’

(Tot iemand in de zaal): Daarginds achter.

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, ik wilde u graag een vraag stellen en daarbij een kleine inleiding geven.’

Gaat uw gang.

(Meneer in de zaal): ‘De vraag is: wat betekent het als een kind geboren wordt (met), wat zogenaamd in de volksmond genoemd wordt, een helm?’

En de inleiding is het volgende: ik heb een zoon, die is zeventien jaar, en dat kind is geboren inderdaad met een helm, een vrij grote zelfs die ook over het achterhoofd ...’

Vlies.

(Meneer in de zaal): ‘...en over de neus liep. Toen hij een jaar of drie, vier was, kwam het heel dikwijls voor, dat hij naar zijn moeder ging en dat hij zei: ‘Moeder, kom eens eventjes kijken, want er zit een meneer in de kamer.’ En als zijn moeder zei: ‘Wie is die meneer?’ dan zei hij: ‘Dat weet ik niet.’ ‘Hoe ziet die meneer eruit?’ Dan gaf hij daar een vrij behoorlijke beschrijving van. Kwam dan mijn vrouw in de kamer, dan was er niemand, wat haar verschillende malen de doodstuipen op het lijf jaagde.

Verschillende malen is het gebeurd dat hij door de tuin – een jaar drie, vier, vijf was hij – aan het rennen, in het huis was, tot mijn vrouw zegt: ‘Wat doe je toch, dat geren door het huis, wees een beetje kalm.’ Toen zegt hij: ‘Ja, ik was zo gezellig aan het spelen met die kindertjes.’ Maar mijn vrouw zag geen kindertjes. Maar hij kon ze nauwkeurig beschrijven.

In de oorlog gebeurde het dikwijls dat hij naar beneden kwam, toen zegt hij: ‘Ik kan niet slapen, vader.’ Ik zeg: ‘Ja joh, wat is er dan?’ Toen zegt hij: ‘Ze lopen maar in mijn kamer op en neer en ze praten maar tegen me.’ En toen zei ik tegen hem: ‘Hoe hoor je dat praten, met je oren?’ Toen zegt hij: ‘Nee, hier, vanbinnen.’ En ’s nachts moest ik hem een lampje geven in zijn kamer, want anders kon hij niet in slaap komen.

Het gebeurt heel dikwijls dat mijn twee andere dochters, die op de hbs en respectievelijk gymnasium zitten, met een repetitie zitten te zwoegen, dan

zegt hij: 'Ach, maak je maar niet zo druk, hoor, want je krijgt een zeven.' Of: 'Je krijgt een acht. Dat komt altijd uit.'

En nu wilt u weten van mij?

(Meneer in de zaal): 'Ik zal u nog een voorbeeld geven: in februari was het vrij koud, komt hij op een avond om acht uur binnen, hevig transpirerend, zeer ontdaan. En toen zeg ik: 'Jongen, wat is er gebeurd?' Toen zegt hij: 'Ja vader, hier vlak bij huis, toen kwam ineens een man voor mijn fiets', en toen zegt hij, 'ik remde, en ik denk: ja, ik rijd hem aan, dus ik probeer het op te vangen, maar ik ging dwars door hem heen.' En toen zegt hij: 'Toen schrok ik erg en toen werd ik erg bang, en toen reed ik heel gauw naar huis op de fiets, en toen kwam ik op een gedeelte van de weg die daghelder verlicht is en daar stond die man weer ineens voor mijn fiets, maar', zegt hij, 'toen was ik niet bang, maar ik heb wel goed naar hem gekeken.' En toen gaf hij een zeer nauwkeurige persoonsbeschrijving. Hij zegt: 'Dat is iemand van een jaar of dertig, met een zwarte hoed op, blauwe ogen, met een blauw jasje aan, wit, met een wit streepje, een bruine broek en bruine schoenen en een gekleurde das.'

Dat is helderziendheid.

Bent u klaar, mijn vriend?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik ben klaar.'

En nu wilt u weten waarom dat vlies, dat vlies ... Dit is een ziel, u voelt het wel, leest u maar 'Tussen Leven en Dood', die is regelrecht uit het Oosten nu in het Westen.

Maar dat vlies hier, u ... het heeft geen betekenis. Maar het heeft zoveel betekenis in de tijd dat het kind in de moeder leeft. Men spreekt hier van het zesde zintuig, nietwaar, met de helm geboren. Maar dat wil zeggen, in de moeder, wanneer het kind gaat ontwaken, dan komt het vorige leven, het laatste leven krijgt voor negentig, vijfnegentig procent, negennegentig procent het gevoelsleven tot bewustzijn, waardoor de weefsels tot verstoffelijking komen. Kunt u dat indenken? Met andere woorden, dan is er maar één procent bij, bewustzijn, één procent – maar dat kan ruimtelijk diep zijn, houdt u daar rekening mee – één procent gevoel, bewustzijn uit vorige levens. En nu is dit kind voor vijftig procent, door het verleden, tot het geestelijke bewustzijn gevoerd. Begrijpt u? En daardoor, dat vlies is maar een stoffelijke bijzaak. Maar de afsluiting daarvan slaat terug op het zieleleven. Met andere woorden, de ziel als persoonlijkheid heeft zich tijdens het leven in de moeder niet kunnen splitsen.

Is dat duidelijk?

Splitsen.

Dus u krijgt reeds na de derde en de vierde maand verruiming van ge-

dachten en persoonlijkheid, en nu gaat het verleden zich al verruimen door de stof, en nu is dat, door dat vlies – dat heeft een afsluiting, een druk – heeft zich dat tezamen gehouden. Dat heeft zich niet kunnen ontleden, dat heeft zich niet kunnen verspreiden, dat gevoel, dat essentiële gevoel uit het vorige leven. Dat is een ziel geweest, een mens geweest die tempel in en tempel uit ging, want de helderziendheid, clairvoyance, was bewust in hem, dat is onmiddellijk ontwaakt. Dus het vorige leven komt onmiddellijk tot de verstoffelijking, en openbaart zich doordat het innerlijk werd afgesloten. Is dat duidelijk?

Wat hij later op de leeftijd ... U kunt dát niet doen ... Die jongen, dit leven, dit bewustzijn kan u elke dag een voorspelling geven door helderziendheid, helder voelen; hij voelt het en hij ziet het. En hij is heel scherp, omdat u zegt: hij fietst en ziet de mens zó, totdat de mens eigenlijk is verstoffelijkt, en stopt. Dat is helderziendheid in tijd, op honderd procent. Is dat kind van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Dat is hevig. Dat is op natuurlijk bewustzijn clairvoyant.

Wellicht later ... Hoe oud is hij nu?

(Meneer in de zaal): 'Zeventien.'

Later kan het weggaan, maar het kan in hevigheid toenemen en dan krijgt u heerlijke profetieën uit zijn gevoelsruimte te beleven, te zien. En dan kunt u dat wel door hetgeen wat u zich eigen hebt gemaakt ontleden voor hem, en verklaren.

Maar de kern, de eigenlijke kern, u voelt het, moet zijn: dit leven heeft zich die sensitiviteit, die mediamieke sensitiviteit, in vorige levens eigen gemaakt. Neemt u natuurlijk aan.

Bent u tevreden zover?

(Meneer in de zaal): 'Ik dank u zeer.'

(Tot de zaal): Wie? Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik wilde u vragen, toen God zich openbaarde, stond toen reeds vast wat voor persoonlijkheid ieder leven zou worden, ieder mens?'

Toen God zich openbaarde, stond toen reeds vast hoe de mens zou worden?

(Meneer in de zaal): 'Wat voor persoonlijkheid de mens zou worden.'

Wat voor persoonlijkheid de mens zou worden. Ja, want God, God is ... Nu moet ik u ook nog God afnemen. Vindt u dat goed?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Maar u krijgt de Albron terug. Kijk, als u de 'De Volkeren der Aarde' weer leest, en dat is voor de wereld het verlies van alles, maar het woord God is een g, een o en een d, en dat wil zeggen, dat is iets, dat is kracht, dat is leven.

Voor de onbewuste mens is God een mens met een baard, omdat ook de mens als God, God als mens, door Mozes en de Bijbel heeft gesproken.

Maar het woord God ... Christus weer, wat is Christus, wat wil het woord Christus uitbeelden? Men heeft door de Bijbel, door de geschiedenis van het Joodse volk, de Bijbelse geschiedenis, heeft men de Christus gestalte gegeven. Maar Christus eigenlijk, als ruimtelijke betekenis, wil zeggen: goddelijk bewustzijn. En het woord God omvat alles.

Wij, in het Oosten, en in de ruimte kennen wij God als Wayti. Wayti, dat is het leven, dat is de ziel, dat is de geest. Nu krijgt u straks ... aanstonds krijgt u de Kosmologie, en dan gaat u beleven dat ... In die onmetelijkheid was er niets. Er kwamen nevelen, er kwam werking. Er was iets, er was duisternis.

De Albron, de Alziel, het Alleven, het Allicht, het Alvader- en Almoederschap. Bij het moederschap is het begonnen – want het werd later licht – is het begonnen. En die Bron zond trillingen uit, gevoel. Het waren later nevelen, over duizenden eeuwen, toen hadden zich die trillingen, die gevoelens, het was een plasma, een protoplasma, een substantie, een levende substantie, dat dan het eigenlijke leven is ...

Willen we stil blijven staan: wat is nu leven? Dan hebben we daar vier, vijf, zes lezingen en tien lezingen voor nodig, om alleen te verklaren: wat is nu leven! Maar uit dát leven is er werking gekomen. En het allereerste verschijnsel was niet meer dan u zag. In deze duisternis zag u een zwak wolkje, héél zwak, zoals uw mist kan zijn in de morgen, wanneer de zon opkomt. Maar dan moet de zon nog even onder de kim, als daar nacht nog is. En dan ziet u een blauwachtig waas. Dat kunt u enigszins vergelijken met het begin van de schepping. En dat heeft zich langzaam verdicht. U kunt de schepping onmiddellijk aanvaarden, want toen de scheppende kracht zichtbaar werd ... als de zon opkomt, komen ook de wolken tot zichtbaarheid. Voelt u? Diezelfde kracht, het opkomen van de schepping, dat is bewustzijn; dat is kracht, nietwaar? En kracht heeft gevoel, en gevoel heeft weer bewustzijn. Naarmate de zon opkomt, krijgt de zon meer en meer persoonlijkheid en bewustzijn, kracht, stuwing. En nu kunt u zien ... Als u bijvoorbeeld ... volgt u een avond, dan gaat u terug, als u buiten bent – u kunt het ook in de stad doen, maar buiten is het mooier – en vooral wanneer u de zee voor u hebt en u ziet de zon ondergaan, dan ziet u langzaam de schepping verduisteren.

U hebt ... Het baren in de schepping kunt u nu nog beleven. En u kunt het volgende stadium ook weer beleven. Wanneer de zon ondergaat en het wordt duisternis, dan komt u terug, dan kunt u zeggen: nu heeft zich de ruimte gesplitst. En nu komt er duisternis, de wolken lossen op, het universum wordt duisternis. Voelt u? Maar die sterren en planeten moeten ook nog weg, want er was niet één vonkje in die ruimte te zien. U voelt wel, die sterren en pla-

neten die u ziet, de maan, krijgen licht van het bewustzijn; dat is reeds weer bewustzijn, dat is een ontzagwekkend licht wat u ziet.

Als u vrij bent van de aarde en u leeft tussen de sterren en de planeten, u komt maar even boven de aarde uit en u ziet uw zon terug, want de zon ... Er is in het universum nimmer nacht geweest van het ogenblik af dat de zon zelfstandigheid kreeg.

Kunt u dat volgen?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Komt u in de avond, dan krijgt u het duister. En dan komt u zó weer terug, en dan komt de zon weer op. Dat is door de aarde, want de aarde maakt haar draai, en dan bent u er.

Nu komt die kracht van de ruimte, die scheppende kracht komt tot bewustzijn, ontwaking, en u ziet de wolken weer verdichten. Dat ging in het begin ... – dat verklaar ik u, dit beeld – dat begon bij het ontstaan van de allereerste gedachte die de Albron als moeder uitzond.

Dus dat ganze universum hier was alleen moeder. En doordat het veranderde, kreeg het een nieuwe graad; maar dat was alweer vaderschap, dat was een andere werking. En zo ging dat verder, totdat het universum, dit universum dan, deze onmetelijkheid, verdicht werd, in wolken, dat was allemaal plasma, dat was allemaal ziel, leven, licht, als wolken. En eindelijk kwam het licht tot splitsing, toen was het in een gouden lichtend stadium gekomen. Het splitste zich opnieuw, er kwam weer duisternis, en toen begon de schepping. En nu is al elk deeltje ... – nu komt dat woord God erbij – elk deeltje vertegenwoordigt nu de Albron.

Ramakrishna, en als u in het Oosten komt in een tempel, dan is vóór alles, en is alles: moeder, moeder, moeder, moeder. Want uit het baren komt het scheppen.

Dat zei ik u zostraks, een kind dat heilig wordt – een moeder, een ziel in het moederlichaam – en kuis wordt, en rein wordt, smooit nu de Albron in haar, en weigert tot evolutie, verder te gaan, tot het baren; tot het scheppen.

Zo heeft zich de ruimte verdicht door mil-, mil-, bil-, bil-, biljoenen tijdperken. En eindelijk kwam de mens in het hiernamaals aan, in het goddelijke Al. En toen dacht de mens: hoe kunnen wij dit alles in een klein geheel, met enkele woorden vastleggen, zodat de mens God, de Albron voor zich ziet, en (zo) – dat leest u in 'De Volkeren der Aarde' – is het woord God ontstaan.

En nu vraagt u mij: wist die Bron welke persoonlijkheid u zou bezitten als mens?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Vertel mij eens, lieverd, welke persoonlijkheid hééft de mens als mens? U hebt al de boeken gelezen, u hebt honderden lezingen meegemaakt, waarom

vraagt u mij dat? U weet het. Is dat niet zo?

Wat is dat, waarvan u zegt: die mens heeft een persoonlijkheid? Wat wil dat zeggen?

(Meneer in de zaal): 'Bewustzijn.'

Bewustzijn. Maar wat is het bewustzijn hier, op aarde, uw maatschappij?

(Meneer in de zaal): 'Stoffelijk bewustzijn.'

Stoffelijk bewustzijn. Maar wat is nu stoffelijk bewustzijn? Wat hebt u daarvan?

(Meneer in de zaal): 'Gevoel.'

Gevoel. Van het stoffelijk bewustzijn hebt u gevoel? Neen, u hebt, zoveel hebt u geleerd, op aarde te doen, om in harmonie te zijn met uw maatschappij. U hebt een taak aanvaard, een vak hebt u zich eigen gemaakt, u doet iets; en dat noemt u bewustzijn?

Ik zal u aantonen, en dan neem ik u alles af, als u ... Elk beroep, elke taak die buiten het leven om gaat ... Dat heb ik u ook reeds verteld. Alles wat direct op het leven afstemming heeft, dat is baren, dat is de dokter die het kind verzorgt, die de moeder helpt, voor ziekten, deze geleerde, deze mens is onmiddellijk bezig met het leven. Een zuster die de zieke verzorgt. Dat zijn de essentiële taken voor de aarde. En álles in uw maatschappij heeft niets te betekenen voor uw goddelijk bewustzijn. Want dat doet u allemaal ... U moet eens uitrekenen wat er overblijft voor uw geestelijke persoonlijkheid wanneer u dat van de maatschappij losmaakt. En weet u dan waarvoor u leeft? En welk bewustzijn dat de mens heeft? Weet u dat?

U bent dominee, u bent schilder, u bent kunstenaar. Hoe meer kunstenaar u eigenlijk wordt op aarde, des te onbarmhartiger staat u stil voor uw goddelijke ruimte. Wist u dat?

Kunst blijft hier, en kunst gaat om het leven heen. U maakt de mens maar vrolijk in zijn oortjes. Wist u dat? U geeft hem een heerlijk gevoel. Kunst is er en zal er zijn om het leven tot uitdijning, tot bewustzijn te brengen.

Maar alles ... In het oerwoud had de mens alleen gevoel, en door zijn gevoel en zijn daden kwam hij tot evolutie. Ik wil u alleen maar duidelijk maken dat, álles wat de aarde heeft gekregen aan kunst, blijft hier. Net zo zeker als het goud der aarde, de edelgesteenten; alles blijft op aarde.

Maar wat de mens voor het léven doet ... Wanneer raakt u nu – dat moet u kunnen vaststellen – door een daad het eigenlijke leven? Wanneer raakt u dat? Dat is zeer zeldzaam, dat u een daad doet waardoor u het innerlijke leven raakt. Is dat waar? Dat is zeldzaam. U wandelt, u moet wandelen, u moet eten, allemaal voor de stof. Wanneer raakt u de ziel? Wanneer doet u door een daad iets waardoor u een fundament legt voor uw ziel? Wanneer maakt u iets van de goddelijke kern los? Dat kan alleen door een daad, nietwaar?

Dan kunt u zien hoe moeilijk het wordt, hoe moeilijk het is, om u weer te vergoddelijken. Gaat u eens een gedachte vergeestelijken, dan behoeft u niet te bidden, dan hoeft u alleen maar te denken, want u bént het.

U bent moeder, u dient het kind; is dat direct het leven? U bent goed voor uw vader en uw moeder; raakt u daardoor het leven, de Albron, de Albron in u? Dat is allemaal nog aards. Dat blijft allemaal nog het bezit van de aarde, maar is het fundament om de ziel voor uw daad, de geest voor uw daad, als gevoel wakker te maken. Is dat zo? Moederliefde, vaderliefde is ook aards en menselijk stoffelijk. Kunt u dat indenken?

(Zaal): 'Ja.'

De enige daad die direct het leven – dat zegt de geleerde, dat zegt de wetenschap – volkomen verstoffelijkt en vergeestelijkt, dat is altijd weer de universele Albron, het moederlijke in de ziel, dus moeder-zijn. Dan raakt u, bent u leven; u hebt de geboorte.

Nu komen wij, nu komt u in de natuur, u loopt in de maatschappij en nu tracht u uw daden levend te bezielen, geestelijk tot de ontwaking te brengen, want nu moeten wij trachten als mens, en in de maatschappij, elke gedachte bezielend op te sturen, wakker te maken en van die goddelijke substantie, kern, leven, licht, liefde, gevoel te voorzien. Voelt u wel? Dus het is mogelijk om een aardse daad te vergeestelijken. En naarmate u dat vergeestelijkt, krijgt u harmonie met het leven. En dat leven is natuurlijk goddelijk harmonisch. Dat is menselijk nu, dat leeft in de dierlijke graad, de voordierlijke, de grofstoffelijke, de stoffelijke, en dan komt de geestelijke graad. Dus alles wat u doet geeft u geestelijke kern, opdat het een fundament wordt voor uw goddelijk leven.

Socrates is eraan begonnen en de sferen van licht zeggen het, u kunt precies uw eigen licht zien, u leeft in uw licht, u hebt het in handen, maar als u dit maar goed begrijpt: Rembrandt, Van Dyck, Titiaan, Beethoven, Bach en allen, die kunst blijft straks op aarde. En nu zal ik u vragen, nu heb ik u deze ontleding gegeven: is dat aanstonds – ik zei eerst dus: het blijft op aarde, het heeft niets te betekenen – is dit aanstonds geestelijk bezit? Heeft Bach werkelijk een taak volbracht, heeft Rembrandt een taak volbracht voor de sferen van licht?

(Meneer in de zaal): 'Voor de aarde.'

Voor de aarde. En omdat ... Maar goed, en nu neem ik u dat weer af, vindt u dat niet vreemd?

Ik zei, het is hier stoffelijk. En dat wil nu zeggen, nu gaan we, vanuit het menselijke bewustzijn gaan we nu naar de stoffelijke, geestelijke en ruimtelijke zelfstandigheid. Voelt u dat? Anders kunt u mij op mijn vingers tikken, want u zegt: 'Meester Alcar zag schilderijen in zijn woning.' Daar kom ik op

terug. U zoudt eens gaan denken aanstonds: nu tik ik meester Zelanus op zijn vingers. En meester Alcar heeft tegen André gezegd: gek ... Want, u hebt geschapen. U hebt iets beleefd. Voelt u dat?

Dus de stof blijft op aarde, maar wanneer u dat vóór God, vóór ruimte, vóór geluk, altijd geluk, zaligheid, vrede en rust opbouwt, aan de mens geeft, bezit datgene geestelijke kern en fundament, en maakt het deel uit van uw persoonlijkheid. Dus u hebt het tóch. Jazeker.

Maar u voelt wel, de kern hier blijft op aarde en moet u stoffelijk zien, want nu gaat u vanuit de kunst naar een taak in de maatschappij. Ik heb u verleden gezegd ...

En dan gaat u alleen maar hoger.

...kan uw bokser, kan uw slager de sferen van licht vertegenwoordigen? Is dat soms een goddelijke taak, als u bokst, en u maakt de dieren af om in leven te blijven? Wat hebben deze mensen, deze persoonlijkheden te vertegenwoordigen? Voelt u dat u nu door kunst hoger gaat, maar dat kunst toch nog stoffelijk is? Maar wanneer u de dienende liefde, de dienende gevoelens tot verijling, vergeestelijking brengt, voelt u, nu bent u met het léven bezig.

Ik wil u dus aantonen dat stof stof blijft, maar de daad kan u onmiddellijk tot het léven bezielen. En nu is dokterschap, zusterschap, daar hebt u het alweer, dokterschap, zusterschap, moederschap, vaderschap, dat zijn de essentiële bronnen die het léven vergeestelijken, verstoffelijken, maar die u ook onherroepelijk hiernaast het fundament geven voor het volgende bestaan.

En nu kunt u over de aarde gaan, álles wat u hebt ... kijk naar de mens, wat doet u? Daarom is, u voelt wel, daarom is dat katholieke kind, een kind, nu nog in deze maatschappij – wordt u maar geestelijke, wordt u maar priester, en u bent heilig – weer ernaast. Voelt u wel? Wat hebben zij van het werkelijke léven – verklaar ik u zo meteen – wat hebben zij van het werkelijke leven wanneer zij vader- en moederschap negeren, de allerheiligste goddelijke bronnen waardoor de mens zichtbaar werd? En wat is nu de menselijke persoonlijkheid? Weet u het nu? Weet u het?

Ruimte. Ruimte. U gaat door het menselijke lichaam, uit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Weet u, het kind wat u nu – heb ik u duizenden malen en honderden malen verklaard – het kind wat nu in het oerwoud leeft, moet naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). En dat duurt nog miljoenen levens, tijdperken, voordat dat kind wat nu in uw oerwoud leeft, in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) is.

Of neemt u maar, over honderdduizend jaar – dat is toch wel een tijd? – dan leeft dat kind van het oerwoud eerst aan de rand van het oerwoud, en heeft zich losgemaakt van die eerste graad. Dat gebeurt alleen door vader- en

moederschap. Dus u kunt ... En nu komt het gevaar van uw maatschappij – en dan neemt u dat weer aan – kunst is mooi, maar wanneer u niets anders dan kunst doet, en elke avond maar niets anders dan kunst doet en kunst geeft, staat u stil, als u het moederschap verwaarloost en vergeet. Hij gaat toch door, Moeder Natuur zegt, u bent man, u bent moeder: baar, schep, dan is dat al gereed.

Dus u bent op aarde alleen maar om moeder en vader te zijn. U kunt rustig doorgaan, u hoeft niets te doen, u komt onherroepelijk onfeilbaar in de eerste sfeer aan. Want u begint vroeg of laat, de wetten ... U hebt uw maatschappij gekregen, maar die was er vroeger ook niet. Dat kind uit het oerwoud, uit de prehistorische tijdperken kende geen God, kende geen Christus. Is dat niet wonderlijk? Dat leefde in het oerwoud en beleeft nu het goddelijke heelal, is in het Al; zonder kunst, zonder Mozart, zonder Christus, zonder de Bijbel, zonder de kennis van God, dat had alleen licht. En dat kind leeft nu in het Al en is u en mij en iedereen hier in deze ruimte biljoenen tijdperken vooruit. Dat was de Christus.

(Tot de geluidstechnicus): Ik heb u gezien.

Dus dat kind komt zonder kunst, zonder maatschappij, zonder uw tram en zonder uw auto, zonder uw kennis van medicijnen, wetenschappen, is dat kind natúúrlijk tot het Al gekomen.

U kunt, voor God en de ruimte kunt u rustig gaan neerzitten en afwachten, niemand neemt u dat in de ruimte, noch de Albron noch het Allicht, kwalijk. Gaat u maar zitten, maar u staat voor ons, en voor het dienende leven dat werkt, dat bewust is, staat u stil. Maar u komt vroeg of laat toch tot werking. Is dat niet eenvoudig? Dat is ruimtelijk bewustzijn.

De mens heeft geen persoonlijkheid. De mens heeft persoonlijkheid, zeer zeker, maar dat blaast u van uw hand. De mens heeft ruimtelijk, geestelijk, stoffelijk, ruimtelijk, goddelijk bewustzijn. En als u nu ziet hóé dat bewustzijn is, dan moeten wij eerst een wandeling maken over de aarde, dan gaan we door de wateren, dan gaan we door de dierenwereld, dan gaan we door Moeder Natuur, dan gaan we alle sterren en planeten beleven. Dan krijgt u het kosmische bewustzijn. En dan bent u dus, dan hebt u dus, u vertegenwoordigt dus een ruimtelijke persoonlijkheid, omdat alles wat daar leeft om u heen, waar u ook bent, door uw leven werd gebaard en geschapen. Want u bent een deel van God.

U kunt aanstonds zeggen wanneer u deze wereld verlaat: deze ruimte behoort mij toe. Want die moet u overwinnen. U kent de planeet aarde, de maan en Venus en Jupiter, u kent álles. Dat hebt u beleefd. U ging van lichaam tot lichaam verder. Eerst macrokosmisch, en toen menselijk, voelt u wel, uit de wateren kwamen wij vandaan, wij hebben het landelijk bewust-

zijn en gevoelsleven als stof in handen gekregen. We gingen langzaam aan opbouwen aan een maatschappij. Voor honderdduizend jaar terug, toen leefde u hier, waar u nu op staat, in een moeras, alles was moeras, er was geboomte, bergen; hier was, over héél Europa was alleen water en moeras.

En u bent hier als mens. U hebt steden opgebouwd; steden hebben niets te betekenen, u moet zich losdenken in de ruimte. Als u vastzit aan de aarde, aan uw stad, hebt u stadsbewustzijn. U krijgt ruimtelijke vleugelen, als ... Wat is het bewustzijn en wat is het fundament voor uw vleugelen? Hebt u dat ontvangen en gelezen en begrepen in 'Tussen Leven en Dood'? Hebt u dat begrepen, de vleugelen, de Grote Vleugelen? Het bewustzijn: hoe word ik geboren? Hoe kom ik terug? Wat is karma? Wat gebeurt er met mij? Waar heb ik geleefd? Wat gebeurt er met mij als ik dat doe? Dan kunt u dat weten. Want u weet: ik heb een wet van God tot de disharmonie gebracht. Het wordt allemaal eenvoudig. Maar het gaat van uw leven weg, omdat het met de ruimte heeft te maken. Duidelijk? Tevreden?

(Meneer in de zaal): 'Dank u.'

(Tot de zaal): Nog een vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, de wetenschap die weet nog steeds niet wat een slaapwandelaar zeggen wil. Zijn dat sensitieve personen?'

Nee.

(Meneer in de zaal): 'Is dat eh ... houdt dat verband met het maanstadium?'

Ook niet. Dat wil zeggen – ik zal er maar bij leunen – dat wil zeggen, dat de mens in slaap de dingen van de dag beleeft, op honderd procent.

Kijk, u leest aanstonds in 'Jeus van moeder Crisje I', Jeus komt bij de duiven, speelt ermee, valt in slaap. Men brengt hem weg, maakt hem wakker, hij gaat weer in het bedje; dat is verbroken. Krijgt u een duidelijk beeld. Het kind loopt slaapwandelen naar boven, kruipt de trappen op, legt zich weer neer tussen de duiven. Toen zegt ... De Lange Hendrik wil dat kind – ik heb het gisteren juist vastgelegd, gelezen met André – de Lange Hendrik wil het kind op ... 'Nee', zegt Crisje, 'raak het niet aan, want nu kan er wat gebeuren.'

Natuurlijk, u kunt een schok beleven, een bloedspuwing en alles, het hart kan stilstaan op slag, omdat u met beide handen in honderd procent bewustwording, beleving, ingrijpt; u zit in het eigenlijke leven, dat geen weerstand, geen denken, geen voelen meer bezit. Dus dat lichaam kunt u op slag breken, voetjes breken, handen breken, omdat die wil weg is. Dat lichaam ligt daar, heeft geen wil meer, geen dagbewuste wil, want uw vingers, uw handen krijgen bezieling naarmate uw wil komt, nietwaar? En hier is de wil weg.

Dat kind, Jeus beleefde dat op honderd procent in het onbewuste, in de slaap. Dus we leven nu, we hebben nu onbewustzijn en bewust denken en

voelen, maar vrij van het dagbewuste. Dus, nu komt ... de handeling is weg, de kracht is weg, want het ligt levenloos, de persoonlijkheid is denkende, voelende, buigende, sprekende, vrij van de weefsels. Het hart, de bloedsomloop is nu mooi. U moest de bloedcirculatie eens kunnen opnemen op dat moment, dan kunt u zien dat het kind het bloed door te denken toch stuwning geeft, teruggeeft tot dagbewustzijn.

Hoe is de bloedsomloop? Is die verzwakt? Heeft de bloedsomloop bewustzijn en een persoonlijkheid in de slaap? Hoeveel bewustzijn heeft de bloedsomloop vrij moeten geven omdat de persoonlijkheid is ingeslapen? Komt er allemaal bij.

Maar wat u wilt weten is: u bent in slaap, in onbewustzijn, nietwaar, bent u bewust denkende. En nu kunt u fantaseren, u kunt dingen beleven, u kunt gekke fratsen beleven, kunt u, u kunt de prettigste lol beleven, u kunt een kermistent, een ruimte, u kunt prachtige beelden, geestelijke beelden, tafereelen, en u kunt, wat elk mens beleeft, een kermistent beleven in de geest. U raakt hier iets aan en daar iets aan en daar iets aan, dat hoopt zich op, dat overheerst u, dat zit bovenop uw gevoel, en dat moet eruit, of u gaat na een tijd ... En daar is de droom weer heerlijk voor, dat is het nabeleven voor de mens, het corrigeren van het dagbewustzijn in slaap is dat, en dan gaan die akelige dingen er weer uit. En dan kan de persoonlijkheid op een dag weer zeggen, dat weet u niet eens: 'Hé, wat ben ik weer licht', en dan is het overspoedige, het overvele, hetgeen wat geen bezit heeft, geen fundament heeft gekregen, dat gaat nu overboord. Dat doet de ziel, dat doet uw gevoelsleven. Uw gevoelsleven zegt: daar wil ik niet meer mee te maken hebben. De allergekste dingen die gooit u in slaap juist overboord, en die trekt u op een dag, in dagbewustzijn trekt u dat tot u. Vindt u dat niet heerlijk, dat de ziel en de persoonlijkheid meer zorgt, beter zorgt voor zichzelf, meer in harmonie is in slaap, dan in dagbewustzijn?

De katholiek heeft gedroomd in slaap, dat het fout was, dat er geen verdoemenis bestond. En toen kwam het kind terug en toen had ze gezegd: 'Ik heb gedroomd: er is geen verdoemenis.' Toen ging het kind op de brandstapel, want ze had verkeerd gekeken. Maar in slaap zei men: 'Kind, er bestaat geen verdoemenis.' En zo zijn er wonderen ontstaan. Daarom is de mens diep.

U kunt met het verleden, u kunt het zelfs nu nog, terwijl u hier in Amsterdam of waar ook bent, leeft, kunt u nog dingen beleven uit Frankrijk, Italië, Afrika. U ziet iets, u zegt: 'Hé, dat ken ik', en dan is dat Afrikaanse en Amerikaanse, Engelse, welk volk waar u was, is op dat ogenblik voor zoveel graden, procent gevoel bewust, en maakt deel uit van uw dagbewustzijn. Uw dagbewustzijn wordt vertegenwoordigd door miljoenen levens. Het is helemaal niet vreemd dat u een taalknobbel heeft, of u doet aan kunst; die

man heeft dit en die man heeft dit. Iemand die kwam, kan dit. Mozart ging daarheen, piano, een ander kind kan timmeren, en die kan broodbakken.

Maar er zijn weinig mensen die de wijsheid spreken. Er is nog geen wijsgeurig geestelijk wonderkind op aarde geboren. Wist u dat ook?

Socrates was het, Ramakrishna was het, en Jees van moeder Crisje was het ook. Want dat kind zei iets, wat de mens als volwassen wezen en persoonlijkheid niet begreep.

Hij zei: 'Hoe kan Onze-Lieve-Heer toch de kinderen doodmaken als ik van Onze-Lieve-Heer ben?' Dat is een symfonie van Beethoven, mijn vriend, en dat is het verklanken van een gevoelsleven, dat Mozart, Wagner, Beethoven en Bach hebben gekund, en al de anderen, in gevoel; dat kunt u als woord vertolken. En dat vraagt een kind van drie, vier jaar. En dan begrijpt de moeder en de vader, als volwassen bewustzijn, begrijpen het kind niet.

Ik moet helaas eindigen. Ik dank u voor de kleuren van Moeder Natuur. Waar hebben wij dat aan verdiend? We zullen ze, op Golgotha zullen wij ze neerleggen, en de Messias sturen.

Elk kind dat u tot de ontwaking brengt ...

U kunt van mij denken, en André, en de wereld, wat u wilt, als u mij dat geeft, aanvaard ik dat, ik leg ze regelrecht op Golgotha neer.

...als u de mens tot hoger voelen en denken brengt, begrijp dat nu, dan wordt dat een fundament voor uw geestelijk lopen en wandelen. En dat is nu wat wij ons eigen willen maken, doordat wij dat weten, dat geef ik door aan het leven van u, en dat is voor mij ontwaking, dat is voor mij opbouw, evolutie, totdat ál het leven van God dat op aarde leeft en in deze ruimte, de verhoogde geestelijke sfeer heeft bereikt. En dan houden wij op. Dan gaan wij heerlijk, rustend gaan we terug naar het Al, want dan zegt de natuur en dan zegt de ruimte: maak u gereed, aanstonds wordt u geboren en dan zult ge ... Sterven is er niet meer. Maar dan zegt de ruimte ... want mijn graad is bewust en mijn bewustzijn spoedt mij voort. En dan ga ik op vleugelen door de ruimte en zal ik barend scheppen en opnieuw het leven ontvangen. Waar ik niets meer voor behoef te doen, want vader en moeder die zijn er reeds op de Vierde Kosmische Graad.

Nu gaat alles vanzelf, omdat God zich ook door het eigen willen ... U voelt wel, we maken deel uit van de goddelijke wil, nietwaar, en die wil wil baren en scheppen, die wil stuwt ons tot zichzelf terug ... Ja, ik kan het u ook zó verklaren, dan wordt het heel eenvoudig, dan doet u maar niets meer; maar dat doen wij niet.

Wanneer we dat volgens de kosmologie, alles, gaan behandelen, dan zouden wij kunnen zeggen: doe maar niets meer. Maar ik zei u ook weer: dan staat u stil.

Want het is waar, en dat is dezelfde wet, er zijn miljoenen mensen gestorven in deze oorlog, nietwaar, gesneuveld.

Is dat zo?

(Zaal): 'Ja.'

Maar er is er niet één gestorven.

Maak u dit alles eigen, mijn zusters en broeders.

Ik zou u willen toeroepen: laat de waarlijke Christus in u ontwaken. Doe alles in liefde en u hoeft nimmer angstig te zijn voor uzelf; aanvaard haar, aanvaard beoedeling, doe er niet aan mee, en bouw bewust aan uw eeuwigdurende koninkrijk.

Laat den God van al het leven onder uw hart ontwaken, word waarlijk vader en moeder. Heb alles lief wat leeft. Moeilijk?

Ik dank u voor uw welwillende aandacht, voor uw gevoelens.

Tot later, indien God het wil.

(Zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

Dinsdagavond 10 oktober 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Ik hoop dat u zich gereed wilt maken voor de vragen, want ik ga opnieuw met vraag en antwoord beginnen.

U verlangt natuurlijk naar kosmologie, nietwaar? Maar bent u voor de kosmologie gereed?

Door de vragen kunt ge tóch de ruimte beleven, alles, de aarde, kunst, het doet er niet toe wat; voor ziel, geest, leven en ruimte staan wij open. Maak u gereed. Ik zal de vragen, indien het noodzakelijk is, geestelijk, ruimtelijk ... en indien het moet, beantwoorden op goddelijke afstemming.

Wie van u is klaar om de eerste vraag te stellen?

(Meneer in de zaal): 'Meester, wanneer de mens overgaat naar uw zijde en hij gaat over als onbewuste, lost dan ook zijn aura op?'

Wanneer de mens overgaat, dus sterft, naar de wereld van het onbewuste, dat wil dus zeggen – dat hebt u gelezen in 'De Kringloop der Ziel', in 'Het Ontstaan van het Heelal' en in 'De Volkeren der Aarde' – dan komt de mens, de ziel, als de geestelijke persoonlijkheid terug, om opnieuw geboren te worden. En nu vraagt u: lost dan de aura op?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester.'

Maar wat heeft die aura ... Welke aura? Welke aura bedoelt u? De ruimtelijke aura?

(Meneer in de zaal): 'Nee, de menselijke aura.'

Is de kern, is er, is u iets te ontnemen van uw persoonlijkheid?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Kijk, daar hebt u het. Kan de mens op de wereld u, de mens, de andere mens, het dier, alles wat daar in de ruimte leeft, iets ontnemen? Als u even doordenkt en u leest die boeken ... Dat kan niet, dat is uw bezit. Goed of verkeerd, dat is uw bezit.

Dus de persoonlijkheid bezit die levensaura. U komt terug, u wordt aangehouden door vader en moeder, u keert terug – dat weet u, hebt u gelezen – als embryo, niet als bewust mens.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Want het kind dat geboren wordt, beleeft alleen de nieuwe geboorte. Maar die vorige levens behoren nu tot het onderbewustzijn. Maar er is niets op te lossen, men neemt u niets af; kan hier op aarde niet, waar zal het dán mogelijk kunnen zijn? Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, aansluitende op dit, dat wat in onze vorige levens in ons onderbewustzijn blijft opgesloten, we leren in die boeken dat, we moeten onszelf leren kennen ...’

Ja.

(Mevrouw in de zaal): ‘...kunnen we dat dan helemaal, daar waar het onderbewuste niet naar het dagbewuste komen kan?’

U bedoelt, zouden wij het verleden, uw vorige levens kunnen kennen, belevén? Kunt u zichzelf leren kennen in dit leven?

(Mevrouw in de zaal): ‘Tot op zekere hoogte misschien.’

Tot op zekere hoogte, tot de maatschappij; u kunt u kennen, onherroepelijk. U kent u onherroepelijk, want u weet precies, pertinent wat u doet. Elke gedachte die u verstoffelijkt ... U kunt vanbinnen, innerlijk kunt u denken, maar komt het over uw lippen, (dan) is die gedachte verstoffelijkt, en daaraan kent u zichzelf. U weet wat u verlangt. Maar, aan al die gevoelens, aan die duizenden gedachten kan de mens zich leren kennen. Dat heeft Socrates gewild.

Kijk, u vraagt ernaar, en de wereld, de maatschappij is nog niet bewust voor die stelsels. Maar neem aan, er leven miljoenen mensen op aarde die de reïncarnatie aanvaarden en ook die reïncarnatie bewezen hebben gekregen. Hier in het Westen hebt u dat niet zo, maar in het Oosten zijn kinderen van vier, vijf jaar reeds bewust voor de tempels en zegt: ‘Ik ben de meester daar en daar, ik kom terug.’ Van tevoren hebben de meesters verteld: ‘Ik ga nu, maar ik ben, over 43 jaar, zoveel dagen, ben ik weer terug, en ik zal daar geboren worden.’ En die bewijzen zijn ontvangen.

Dus ik wil maar zeggen, de maatschappij lacht, de maatschappij haalt schouders op, omdat de psycholoog nog de fundamenten moet leggen voor ziel, geest en leven, ruimte, God, voor alles. Maar u kunt uw eigen psycholoog zijn indien u voelt wat u denkt, wat u bedenkt, wat u bevoelen wilt. En, wat doet u, hoe bent u? Dat bent u. U bent ook dat voor het verleden, u bent niets anders.

Wat zoudt ge in uw diepe innerlijk nog bewust willen maken, nu dat allemaal bewust is? U wilt stijgen, nietwaar? U wilt hoger. Wanneer de wetenschap zegt, wanneer de mens zegt: het onderbewustzijn ... Zeggen we wel, schrijven wij, want ... Wij bedoelen: wanneer u daar honderdduizenden levens moet analyseren, u hebt in Egypte geleefd, in Frankrijk, u was in Engeland daar ... U was daar man en daar was u moeder, u baarde daar, u bent weer moeder, maar u bent, over vier, vijf eeuwen komt u op aarde en dan bent u scheppend, bent u man, bezit u het organisme. Om te baren? Nee. Nu is, dat moederlijke gevoel is weg. Maar uw levens, uw daden, uw denken, uw handelen, dat hebt u nu in dagbewustzijn, dat bent u uit het verleden. Dat

kan immers niet anders.

Nu is dat diepe onderbewustzijn niet zó diep, dat ge toch in dagbewustzijn de verschijnselen ervan kunt waarnemen. Nu kunt u zeggen: ik heb aan kunst gedaan. U was bijvoorbeeld, daar in Egypte was u een dichter, dat is mogelijk geweest; en nu, in dit leven, hebt u die gevoelens niet. Nu komen wij tot de kosmologie. Wáárvoor leeft u op dit ogenblik? Wáárvoor bent u momenteel op aarde? Om moeder te zijn in de allereerste plaats, of u bezat dit organisme niet om aan een ziel een leven te schenken. Het moederschap brengt ons door de wetten, de zeven graden voor organische stelsels, organisch leven ... brengen ons de zeven graden naar een nieuw fundament. Elke geboorte die u aan een ziel geeft, is voor de moeder een nieuw fundament voor hogere ontwikkeling, gevoel. De man beleeft niets. Voelt u wel? Wij beleven niets, omdat u alleen scheidt.

U hebt als moeder contact met God, met de ruimte, met al de machtige krachten en wetten die u in de ruimte waarneemt, waardoor de ruimte zichzelf heeft gemanifesteerd. Voelt u? En nu krijgt u wel die kunst te zien. U hebt onherroepelijk allemaal aan kunst gedaan. Er zal een leven zijn geweest dat u zelf voor yogi hebt gespeeld, u bent in tempels geweest. Zoudt ge in honderdduizenden levens nimmer aan die ruimte hebben gedacht? Zoudt ge in staat zijn geweest om nooit eens een uur aan ontwaking, bezieling, mystiek te denken, in u op te nemen? Nu komt het: waarvoor leeft u nú? Voor een karmische wet? Hebt u vermoord? Hebt u uw leven vernietigd? Hebt u zich vergrepen aan een mens? Dan zult ge dat leven goed moeten maken. En nu overheerst dát al de karaktereigenschappen. Dit is nu de persoonlijkheid voor vijfenzeventig, tachtig procent, en drukt dat andere omlaag. Ziet u?

Nu ziet u weer bij verschillende personen, Mozart, de kunstenaars ... volgt u de wereld voor de kunst, dan ziet u dat die levens kwamen voor kunst, omdat de aarde kunst zou ontvangen.

Socrates ... In Egypte, Tibet kwamen de priesters, geboren voor wijsheid, hadden niets anders te doen dan wijsheid te brengen, te kijken en op te nemen en door te geven, niets anders. Niet voor vader- noch voor moederschap; zij kwamen voor wijsheid. En nu is die wijsheid bewust, dat is uw persoonlijk voelen en denken, uw willen. En nu kunt u van uw leven maken wat u wilt. U kunt in één jaar, heb ik u verklaard, in één jaar kunt ge kosmisch bewust worden, indien u elke gedachte de harmonische ontwaking geeft, door een woord te verstoffelijken.

Luister eens naar de mensen. Wat geeft u terug? Wanneer de mens, u gelooft het niet, ik zie dat ...

Ik heb hier drie jaar gesproken tot mensen, ik heb de mensen gevolgd en weer opgenomen, en ik zie dat ze in die drie jaar, na twintig boeken te heb-

ben gelezen, na driehonderd lezingen, niet twee, geen gram gevoel verruiming hebben gekregen. Is dit voor de aardigheid hier? Ik wilde helemaal niet meer tot u terugkomen; dat hebben wij in handen gelegd van André. Gaat u, dan zijn wij present. U begint nog niet te denken.

Wanneer wij zeggen ... Dit leven, wat u nu bezit, die persoonlijkheid, die hebt u (ook) achter de kist. En nu kunt u zeggen: ik heb het protestantisme, ik ben katholiek, ik ben boeddhist, ik ben mohammedaan; aan Gene Zijde is er geen godsdienst meer, dat kan ik u bewijzen, en dat hoeft ik u niet af te nemen, u krijgt de universele ontwikkeling, de ontwaking krijgt u daarvoor in de plaats. Want God heeft geen godsdiensten geschapen, geen geloof. De mens heeft een geloof ontvangen door Mozes. Ja, vanuit het eerste denken en voelen, om de mens aan God vast te leggen, dat leest u in 'De Volkeren der Aarde'. Hoe krijgen wij, hoe krijgen de meesters, hoe krijgt uw godheid uzelf weer van dat geloof af; want u zult die wét beleven. Daarvan heeft de kerk niets.

Boeddha zei: 'Doe goed en ga'. En wat zei Christus?

Ik waarschuw, niet alleen de persoonlijkheid, maar het innerlijke leven legt daarvoor die fundamenteen. Wees ruim, word ruim. Indien u de maatschappij, indien u de middelen die u bezit, uw organisme liefheeft, dan hebt u maar slechts een klein kringetje, een klein kringetje, u hebt dat lichaam, u hebt dat organisme, maar meer ook niet.

Die ziel, die persoonlijkheid, dat gevoelsleven moet zich verruimen en dat kunt u door te denken en te voelen, en aan uw woord liefde te geven, harmonie, dan legt u, elke seconde legt u nieuwe fundamenteen voor die geestelijke persoonlijkheid. U bent, hier in de maatschappij is de mens nog niet gereed om te gaan vechten tegen zichzelf. Dat doet u niet voor God, noch voor Christus, noch voor uw vader en moeder, maar dat is uw universeel bewustzijn.

Daar wordt door de meesters op gehamerd, dat staat aan Gene Zijde voor u. U kunt geen voet verzetten indien u dat leven niet voelt, niet liefhebt. Maar dat begint: kent u mij? Kent u dat leven, kent u die bloem, kent u die vrouw, kent u die man, kent u dat kind, kent u de maatschappij?

Bent u in staat om nog kwaad te worden, boos te zijn? Bent u vatbaar voor haat, voor jaloezie – voelt u – de duistere eigenschappen in de mens, dan zult ge ook die duistere wereld zien, want u hebt geen licht.

Wat zeggen wij? Waarom liet Christus zich slaan? Waarom liet Hij zich aan het kruis slaan en vernietigen? Wanneer Hij dát had gedaan, dan had Hij zijn goddelijke persoonlijkheid verloren. Zo, boos op Caïphas, op Pilatus?

Vermoord ons maar; u kunt immers de mens niet vermoorden?

Nog meer?

(Meneer in de zaal): 'Ja, misschien wijkt het enigszins van dit onderwerp af ...'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg, misschien wijkt dit enigszins van uw onderwerp af, wat u hedenavond bespreekt, maar u formuleerde net aldus, dat u ongeveer drie jaar hier voor uw toehoorders spreekt en dat u helaas heeft moeten constateren, dat er enkelen zijn die hoogstwaarschijnlijk dat wat u formuleert, het niet hebben begrepen min of meer.'

Het aanvaarden, het zélf verstoffelijken.

(Meneer in de zaal): 'Maar is het niet zo dat je bepaalde begrippen, bijvoorbeeld ook het woord persoonlijkheid en het woord God, dat over het algemeen de mensen er heel iets anders onder verstaan, ook als u er misschien onder zal verstaan?'

Jazeker, dat is het.

(Meneer in de zaal): 'Dus de mogelijkheid is, als u bepaalde begrippen formuleert, lijkt het mij dat u, bijvoorbeeld ook over het godsbegrip ... sommige mensen zullen zich misschien de vraag stellen: wie is God?'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Niet? Ik, voor mij ...(niet te verstaan) God is niemand en toch is ie ...'

Ja, maar wat is die niemand?

(Meneer in de zaal): 'Nergens.'

Nee, dat gaat niet.

(Mevrouw in de zaal): 'In het Al.'

Nee, dat gaat niet. Nu moeten wij beginnen ...

Dat is een hele mooie vraag, mijn vriend.

Hebt u nog iets? Wat zoudt ge gaarne willen?

(Meneer in de zaal): 'Nee, daarom lijkt het mij noodzakelijk dat we op bepaalde begrippen, die eventueel tot een misverstand kunnen leiden, er dieper op ingaan.'

Juist. Houdt dit nu eens vast, gij allen, allemaal, houdt God vast. Wat is God? Wie is God? Waar leeft God?

(Meneer in de zaal): 'In onszelf.'

Ja, in uzelf. Maar waar is de God geboren? Ik zal u wat anders vertellen. Wat heeft dat wóórd, kijk, meneer, wat heeft dat wóórd God te betekenen?

(Meneer in de zaal): 'Dat lijkt me ook belangrijk ...'

Dat woord ... nu moet u goed denken. Toen de mens op aarde kwam ... We behoeven niet naar andere planeten te gaan, komen we aanstonds. Maar de mens, de menselijke geschiedenis begon – wilt u dat aanvaarden? – in het embryonale leven. De bioloog is reeds zover. U kunt dat aanvaarden, een

fundament moet u leggen: de mens is in de wateren geboren, en dat begon als een embryo. Dus dat embryo dat heeft mil-, miljoenen levens afgelegd en toen was er nog geen God. Toen was er een God, maar die God die we nu kennen, die was er nog niet. Er was ook geen Christus. Ik ga even terug naar het prehistorische tijdperk. Er hebben mensen geleefd – neemt u dat aan? – voor honderdduizend jaar terug op aarde. Op deze aarde leefden er mensen en die mensen waren prehistorisch. U hebt die diersoorten ook gezien. U kunt nog de skeletten bewonderen. Er leefden reuzenreptielen op aarde en de mens was ook een reus.

Dacht gij, dacht ge waarlijk dat die mensen niets met uw eeuw hadden uit te staan, niets met God, voelt u wel, met de Albron, niets? Kent u dat, kent u dat ook? Dat, die mensen hebben levens na levens afgelegd, die hebben hun kringloop der aarde beleefd, het einde hier. Wat is het einde voor de planeet? Wanneer gebeurt dat? Wanneer komt u in dat einde? Dat vertellen u de boeken ‘Het Ontstaan van het Heelal’. De mens komt vanuit het oerwoud nu, op de bewuste planeet, naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). Ook het oosterse organisme behoort tot de zevende graad voor het menselijke organisme, dat door de geleerde (in 1950) de rassoorten (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) wordt genoemd. Maar dat zijn levensgraden. Ik wil u verklaren, en als u het boek ‘De Volkeren der Aarde’ nu in handen neemt, dan krijgt u het begin en het einde voor de menselijke kringloop. En toen die mensen in de astrale, geestelijke wereld kwamen, toen waren ze bewust. Ze hebben zich afgevraagd: waar is het zonlicht gebleven, wij leven in nacht? Maar die mensen kenden geen God, en, noch Christus. Die mensen hebben de Bijbel niet gekregen.

Ik heb hier eens op een avond gevraagd: hadden die mensen het makkelijker, of hadden zij het moeilijker dan u? Kunt u daar antwoord op geven?

(Verschillende mensen in de zaal): ‘Makkelijker.’

Makkelijker.

Waarom? Maar waarom?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Dat neemt u niet?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Ik zeg, dat is niet zo eenvoudig ...(niet te verstaan) of dat makkelijker is.’

Kijk, dat is heel eenvoudig vast te stellen, en dat hebben heel veel mensen voor zichzelf uitgemaakt, want die mensen hadden de Bijbel niet. Maar de Bijbel heeft de mens naar de duisternis en enigszins naar het licht gevoerd.

Door de godsdiensten is de mens losgemaakt van de reine ruimte, dat is

God. Alles wat in deze ruimte leeft, of er nog meer is achter deze ruimte doet er nu niet toe, wij hebben met dit universum te maken, met dit universum, met planeten, zonnen en sterren, we komen op de planeten, dit is de planeet, wij zien die natuur, we zien de mens en we beleven het dier, en dat alles, alles, nacht, licht, duisternis, al die organen, dat is God. Maar dat heeft met een God die wij hebben leren kennen niets uit te staan.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘...personificatie ...’

Nee, dat kan niet. Want dat woord God, dat noemen wij aan Gene Zijde Wayti. Of geeft u maar een andere naam, want de meesters – dat leest u in de ‘De Volkeren der Aarde’ – de meesters begonnen aan het begin, toen er een mens kwam die zei: ‘Ik leef. En niemand weet het, waar ik vandaan kwam’, want hij zag zijn moeder, zijn vader. En dat was Mozes. Abraham was er reeds. Maar toen Mozes kwam: ‘Ik wil dat wat ik ben naar de aarde brengen!’

En toen hebben de meesters zich gemanifesteerd. Ze zeggen ...

‘Wie bent u?’

...‘Ik ben een godheid. Ik bèn God.’

Want dat bent u, dat is al het leven, dat leven vertegenwoordigt de Almoeder, de Albron, het Allicht, het Alleven, maar vooral, de elementale en verdichtingswetten, maar vooral, voor alles, voor alles vader- en moederschap. Voelt u wel? Dat is God. En hoe leren wij die God kennen? Doordat wij die levenswetten ondergaan als mens, dat is voor het dier en dat is voor Moeder Natuur.

Nu hebben de meesters klaargemaakt om dit alles in een klein woord, één gedachte te omvatten. Dat is menselijk bedacht. Maar die menselijke gedachten ... dus dat wil zeggen: waar u ook leeft, doet er niet toe, die mens is over God gaan denken. Dat kwam niet uit de zevende sfeer, uit een hiernamaals, maar dat kwam vanuit de goddelijke bewuste menselijke bron. Daar waar de mens alles van wist.

Kunt u dat aanvaarden?

Zoudt ge kunnen aanvaarden dat op dit ogenblik het Al bewoond is? Dat daar mensen leven die hier op aarde, die in de prehistorische tijdperken hebben geleefd, hun kringloop hebben volbracht, verder zijn gegaan, zich hebben ontwikkeld ... ze zijn ontwaakt, nu geestelijk ontwaakt; en de makrokosmos heeft een nieuwe ruimte geschapen. Want God zei, dat hebben wij door de verdichtingswetten leren kennen: ‘U zult zich vermenigvuldigen.’ Nu kunt u dus – een korte kosmologische verklaring – nu kunt u dus aanvaarden, en dat zult gij ook beleven: elke cel is vader en moeder, nietwaar? Elke cel baart en scheidt. Dus, waar u ook heen kijkt, of u een boom, een bloem, een plant,

kijkt ... Stop een plant, stop een bloem in de aarde en u ziet een nieuwe cel ontwikkelen, alles krijgt nieuwe ruimte.

Dus vanzelfsprekend schiep deze ruimte als ijle massa, waarin die planeten leven – kunt u dat voelen? – dat moest een andere ruimte scheppen. De zon en maan hebben geschapen, de planeten hebben geschapen; de sterren hebben nieuwe sterren geschapen voor hoger denken, voelen, hogere, ijlere, geestelijke uitstraling. Wij gaan naar de goddelijke bron terug.

Die God nu, die is alleen te beleven, niet nu door de Bijbel, noch door de woorden van Boeddha, de tempel in Brits-Indië, Tibet, oud Egypte, maar door uw man-zijn, uw moeder-zijn, door het vader- en moederschap, dat de essentiële wetten zijn voor alles, en dat is nu de God van al het leven. Maar niet de God die u ziet in de Bijbel.

Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Kunt u dat allemaal aanvaarden? Dan krijgt ge uw goddelijke ruimte te zien.

De meesters hebben dus die Albron omvat en gezegd: hoe moeten wij dat noemen, om de mens een beeld te geven, wat nu eigenlijk dit alles is? Want dat is uit baring ontstaan.

Dat is ontstaan voor het Oosten, neem Ramakrishna, neem ingewijden uit het Egypte, (voor hen) was de God van al het leven in de allereerste plaats móeder.

Het Westen kent God niet, kent de Albron niet als moeder. Integendeel, hier ziet men, in het Westen ziet men de vader. Maar God, de eigenlijke bron God is ontstaan uit het moederschap. Kunt u dat voelen?

En dat is nu de moeder. De moeder bezit die Albron als mens, een dier bezit die Albron als dier. Als u een bloem bekijkt, dan kunt u de Albron in de kern zien.

Wat is de ruimte van een bloem, wat is de zelfstandigheid van een mens, van een planeet, een paard, een ander dier in de wateren? Voelt u wel? De mens, de vonk van God kreeg zelfstandigheid, het bezit van zichzelf, en daardoor – nu stel ik u voor een wet – en daardoor manifesteerde de Almoeder, de Albron, het Allicht, het Alleven, nietwaar, de Alpersoonlijkheid zichzelf.

Wat bent u, vraag ik thans, voor de Albron op aarde, wat bent u nu als mens? Mens? U bent een deel van die schepping. Maar wat bént u eigenlijk?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Een zelfstandig deel.'

U bent een zelfstandig deel. Maar dat is het nog niet.

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Een vonk.'

U bent een godheid. U bent een godheid, ja. Dat bent u. Maar dat bedoel ik niet.

Ziet u, zover gaan we nu. Hoeveel lezingen hebt u beleefd?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ja. Maar ik zal het u verklaren en dan moet u ook goed luisteren, dan kent u ineens de ruimte. Wij moeten allemaal die ruimte verdienen.

Ik zeg: wees hartelijk, wees lief.

(Meneer in de zaal): 'Ik hoop niet dat u het mij kwalijk neemt, maar ...'

Schrijft u op, is dat voor uzelf?

(Meneer in de zaal): 'Wat zegt u?'

Is dat voor uzelf, wat u noteert?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is voor ...'

Ik hou van concrete vragen en zoek. Wat is nu ... Onthoud dit: wat is nu, wat bent u nu zelf?

André verklaarde het u gisteren nog. Ziet u, ik was toevallig bij u. Ik zat naast u, ik stuurde, weet u. Wat bent u nu voor de ...

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Ja, dat bent u ook. Dat bent u ook, ziet u. Kom nu eens, kom nu eens.

(Meneer in de zaal): 'We vertegenwoordigen het Al.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'We vertegenwoordigen het Al.'

U vertegenwoordigt het Al, u vertegenwoordigt het licht, het Allicht, het Alleven, de Alziel, de Algeest, het Alvader-, het Almoederschap, de elementale verdichtingswetten, verhardingswetten, de harmonie, de goddelijke harmonie vertegenwoordigt u. Maar wat hebben wij daarvan? Maar wat zijn we dan nog meer? Waardoor, wat heeft God eigenlijk geschapen om de mens uit te beelden? U, wie heeft u die naam gegeven, 'mens'? Wie was dat?

Laten we even doorgaan, laten we verder, laten we dieper, dat probleem, die kern aanboren.

Wie gaf u de naam 'mens'? Wie was dat? Wel, wie gaf u dat? Wie heeft de naam 'mens' op aarde gebracht? God zelf? God heeft nooit als een mens gesproken.

(Mensen in de zaal): 'Nee.'

Ziet u? Hou dat vast.

Nu ... Mijn adepten van vijf jaar oud. Ziet u. Waar spreken we nu voor? Wat leren ... O, om de eigenlijke kern heen wordt dag in dag uit gesproken.

(Mevrouw in de zaal): 'De mens zelf.'

Ik heb het gezegd.

(Meneer in de zaal): ‘...ook het begrip mens is nog niet voldoende doordrongen.’

Wat belijft u?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Maar mijn lieve vriend, ik zei dat zo, ik had gaarne meer bewustwording gezien, na zoveel colleges. Voelt u wel? De boeken ... We willen ons doodspreken, maar we willen ontwaking zien. Een grassprietje, een cel, een bloem, wat dan ook, een dierlijk wezen beleeft meer, denkt meer, dan de mens. Maar waarom weer, ziet u?

(Meneer in de zaal): ‘Omdat over het algemeen de doorsneemens met het denken op een niet al te goede voet staat.’

Ook waar.

(Meneer in de zaal): ‘Het blijft aan de oppervlakte steken en doordénken de zaak niet, en nemen genoeg met een zeer tamelijke en oppervlakkige kennis.’

Dat is het. De mens dénkt niet. De mens wíl niet denken. Hij zegt: ik kan niet.

Is het niet eenvoudig? Is het niet eenvoudig? Waardoor is die bloem ontstaan? Wat gebeurt er wanneer we nu terugkeren naar de aarde? Hoe wordt uw brood gebakken, nietwaar? Waar is de stof van die u draagt?

Waardoor? En dan komen wij tot het beginstadium, en het uiteindelijke stadium is levensaura. U komt, door alles van de stof op aarde komt u terug tot de bron van het leven. Toen was er niets, toen was er alleen leven, de Almoeder was er, het Allicht moest nog geboren worden. Daar was een baring in de ruimte, alleen leven, plasma, protoplasma.

Maar wat bent u nu als mens?

(Mevrouw in de zaal): ‘Werking.’

Welke betekenis hebt gij als mens? U noemt zich man en vrouw. Maar de ruimte kent geen man en vrouw. Nu komt het.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): ‘Vader- en moederschap.’

Vader- en moederschap, dat kent de ruimte. Maar dat is het nóg niet. Dus voor de kern ... wilt u leren denken, dan moeten we dat éne woord, dat éne fundament bezitten, anders kunnen wij voor de kosmologie, voor uw leven niet verder.

Als ...

(Tot iemand in de zaal): Ik kom dadelijk bij u.

Als u een wet, een gedachte, een handeling halfbewust afmaakt en u hebt het niet beleefd, wat zegt uw vriendin, uw zuster, uw broeder? ‘Had dat maar aan de varkens gegeven.’ Waar of niet?

Herkent ge de mens, dat leven niet – ik breng u ernaartoe – herkent ge dat leven niet wanneer dat leven u iets schenkt, iets geeft?

Wat komt er nu tot u wanneer de mens zich geeft volgens de goddelijke wetten?

(Van verschillende kanten): ‘Gevoel.’

Liefde, gevoel. Gevoel. Nu, nu voelt u wel, we hebben hier twee, drie, vijf jaar voor nodig om de Bijbel te ontleden. U kunt de Bijbel kennen in één week, in twee uur, maar dan gaat u zelf door. Want, wie heeft er het eerst over de mens gesproken? Wie was dat?

Dat is voor héél deze wereld, mijn vriend, voor de katholieke kerk, voor het protestantisme, en al die sekten, die direct westers op de Bijbel zijn ingesteld dus, nietwaar, is dat God. God is dat. Want de Bijbel wordt als het goddelijke woord aanvaard, onherroepelijk aanvaard. En nu begint de Bijbel, schrik niet, het is heel eenvoudig, met onwaarheid. Want – ja, wacht even – gelooft u nog altijd in klei en wat levensadem?

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Dat God de mens maakte door wat klei, en dat klei wat levensadem in te blazen? Waarom, vraagt de kosmologie, vraagt een insect, een insect niet, waarom hebben de Bijbelschrijvers niets van Moeder Maan verteld, van de ruimte? Het begon hier op aarde. De Bijbelschrijvers kwamen niet van de aarde vrij. Het begon met een verhaal: er was nacht en er was licht. Nu staan we; wat is nu waar?

Verlangt het menselijke kind, verlangt het leven op aarde dat men ‘mens’ noemt, naar levenswijsheid? Wat is waar, en wat is leugen en bedrog?

In welke eeuw leeft u eigenlijk? In welke gevoelsgraad leeft u? Ziet u? Wie heeft er het eerst over de mens gesproken?

Dat vraag ik ú, omdat u altijd het genoegen beleeft met André om te gaan. Hij heeft het u honderdduizendmaal verklaard.

Alstublieft. Ziet u. Paarlen voor de zwijnen? Nee.

Maar dringt het tot u door wat u dagelijks ontvangt? Ja, maar wij weten het. Weet u het nog niet?

Ik houd het vast omdat u zult leren denken. Als u leert denken, krijgt u de ruimte. U scheidt geluk, u vangt uw vrouw, uw moeder, uw kind op in liefde en u krijgt de goddelijke, de ruimtelijke, de geestelijke kus.

Ik heb het hier verleden gehad over hetatholicisme. Maar wanneer ik kon komen ... Jozef Rulof wás het. Leest u ‘Jezus van moeder Crisje’ nu maar. En als u aanstonds het tweede deel leest, dan krijgt u van uw vrouw, als u goed, honderd procent katholiek bent, krijgt u van uw vrouw een katholieke liefde. Meer niet. Want er is geen ruimte.

De kus, de liefde die u krijgt van uw vrouw of uw man, gaat – en dat is

onfeilbaar – gaat door de persoonlijkheid. En wanneer die persoonlijkheid nu verdoemdheid aanvaardt, hoe zult ge dan ruimtelijke liefde kunnen beleven? Is dat zo, mijn vriend? Maar de mens wil dat niet, de mens denkt niet aan deze dingen.

Wie sprak er het eerst over ‘mens’?

(Tot iemand in de zaal): Ik moet ú vanavond hebben.

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

(Gelach in de zaal.)

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Ja. Wat zegt u, Adolf Hitler?

(Mevrouw in de zaal): ‘De engel Gabriël?’

Die hebben wij nooit gekend. Die heeft nooit in de ruimte geleefd, die engel Gabriël.

(Mevrouw in de zaal): ‘Adam en ...’

Adam en zijn slang. Of de slang. De slang ben ik, ik ben de slang. Gaat u maar door.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Schaam u voor niets. Maar wij blijven vrienden.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat hoop ik ook.’

Wij staan open voor een gevecht op leven en dood. U voelt zich nimmer hier geprikkeld, anders is er niets, dan heeft het geen betekenis. Vrij, wij onderzoeken.

(Meneer in de zaal): ‘Het gaat toch om de waarheid?’

Daar gaat het om. En u test mij zoveel als u wilt. U geeft me steeds het antwoord en u gaat hier nooit boos weg, want u komt terug.

Ik wil er duizend jaar over doen, we moeten er duizend jaar over doen, duizenden lezingen – wacht even – om de mens tot de ontwaking te brengen, dan leert u iets. Dan bent u achter de kist, dan bent u gereed om de ‘vleugelen’ te gebruiken.

Wat is er?

(Meneer in de zaal): ‘Daarom kan het ook belangrijk zijn, als u bijvoorbeeld meneer ...(onverstaanbaar) onder de toehoorders er weinig zijn die op het begrip ‘mens’ antwoord kunnen geven, dat u ook daar ...(onverstaanbaar) een antwoord op geeft, om ze tot denken te prikkelen, want het is o zo makkelijk om het voor te kauwen. Daarmee kweekt men ...’

Dat is het. Ik wil u prikkelen. Ik zal u wat vertellen, ze weten het allemaal aanstonds. Dan zeggen ze: hé ja, hé ja, hoe bestaat het? Dat hoort u ook alleen maar in uw laatste tijd, ‘hoe bestaat het’. Maar alles bestaat, alles is mogelijk, wonderen zijn er niet, gaat u maar door.

(Meneer in de zaal): ‘U hebt het bijvoorbeeld ook over de Bijbel, dat de

Bijbel ...(niet te verstaan) met onwaarheid ...'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Nu moet ik uit ...(niet te verstaan) te kunnen concluderen, dat u tamelijk oosters ingesteld bent ...'

Ja, gaat u door.

(Meneer in de zaal): '...maar, u weet toch ook dat bijvoorbeeld de Bijbel een oosters boek is, en de oosterling denkt zuiver ...'

Ja.

(Meneer in de zaal): '...niet concreet.'

Nee nee.

(Meneer in de zaal): '...vandaar ook dat we de Bijbel als een zuiver oosters boek kunnen en moeten aanvaarden.'

Ja, maar oosters of westers, voelt u wel, Tibetaan of Chinees of Japans, doet er niet toe, u houdt zich daar bij dat woord. En dan moeten we beginnen om dát even – ik kom daar toch op terug, denk na – dan moeten we beginnen ...

Waar begint de Bijbel mee? In de eerste plaats: er zij nacht en er zij licht. Goed. Maar in de ruimte is er nooit nacht.

Al sinds biljoenen eeuwen is er geen nacht geweest in de ruimte. Toen de schepping begon, toen was het vaderlijke gezag, dat is de zon, de uitstraling, komende en gaf de maan bezieling. Vanaf dat ogenblik, biljoenen eeuwen en tijdperken terug, is er nimmer meer nacht geweest in de ruimte. Kende God, die dat zegt in de Bijbel, Zijn schepping niet, omdat Hij zei: we moeten een licht maken voor de nacht en een licht voor de dag?

Ja, zegt de dominee. Ja?

God zei: we zullen een licht maken voor de nacht en een licht voor de dag. En de aarde maakt nacht, de aarde is het, de maan is het niet eens. Is die God die daar spreekt in de Bijbel, een onbewuste? Kent hij Zijn scheppingen niet? Nu beginnen de fouten.

En nu kunt u doorgaan. 'Hij zei: En Gods geest zweefde over de wateren.' Gods geest hād niet over de wateren te zweven, want de geest van het water lééft in de wateren, en dat is de ruimte voor de vis.

Wie sprak er het eerst over 'mens'?

(Verschillende mensen in de zaal reageren.)

Wat belijft u?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Nee kind, neen. We hebben het over de Bijbel, u kunt het al weten. Wie sprak er het eerst over de mens?

(Mensen in de zaal): 'De Bijbel.'

De Bijbel. Ziet u. De Bijbel, de Bijbel begon over een 'mens' te spreken.

Waarom? Omdat hij mens was. Maar God heeft geen mensen geschapen. Ziet u, dus de Bijbel begint – dat is kosmisch te zien en te ontleden, we kunnen doorgaan, we gaan ook door, dat is te zien – de Bijbel begint met de tweede onwaarheid te vertellen. Nu staan we al.

Het licht voor de ruimte ... De nacht is er niet, dat deed de aarde, de aarde maakte een omwenteling. Boven de aarde is er altijd licht.

Kent die godheid, die goddelijke persoonlijkheid, kent Hij ...

Zoudt ú dat schrijven voor deze eeuw, als u weet dat er geen nacht in de ruimte is? Wie schreef de Bijbel dus?

Hebben die Bijbelschrijvers – dat waren mensen – hebben die het goddelijke woord ontvangen? Sprak God daar als de Albron door de mens? Wat praten wij nu, wat vertellen wij u nu, wat brengen wij u thans, voor deze eeuw?

Deze eeuw heet de „Eeuw van Christus”. Dat wil zeggen Christus brengt momenteel door meesters, door Zijn leven, de hogere bewuste graad, een nieuwe bewustwording, een nieuw voelen, hoger denken. Is dat duidelijk?

Dacht u dat de wereld kan doorgaan, de maatschappij kan leven, de volkeren der aarde moeten stil blijven staan met de Bijbel, bij de Bijbel, op de Bijbel? Voelt u? Deze eeuw krijgt nieuwe ontwaking. Daar zijn die boeken voor. Die boeken die André heeft, die kunt u vergelijken met al de wijsheid van Tibet, China, Brits-Indië. Niemand op de wereld bezit die kern, die diepte. Gaat u maar na. U kunt dus reeds aanvaarden, waarachtig, maak vergelijkingen met de theosofie, met Blavatsky ...

Ziet u. En dan komt u tot de ruimtelijke kern, u krijgt op dit ogenblik ruimtelijk bewustzijn, geen menselijk bewustzijn meer. Zweeft u al?

(Mevrouw in de zaal): ‘Nee, hoor.’

Wie heeft er dus over de ‘mens’ gesproken? Dat waren de Bijbelschrijvers, dat waren mensen. Maar de Bijbelschrijver heeft aan de mens geen ruimtelijke persoonlijkheid geschonken, noch licht, noch leven, integendeel, de Bijbelschrijvers gaan de mens verdoemen.

Laat er eens een uit de ruimte komen tot André en die zegt: ‘U bent verdoemd aanstonds.’

‘Wil je maken dat je wegkomt!’

Dát is de Satan, dame. Dat is satans werk.

Maar wat bent u als mens? Weer een nieuw fundament. Wat bent u nu als mens? Weet u het?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

U weet het? U leest kosmologie? Dan zegt u niets, dan is het geen kunst meer. Maar u hebt lezingen meegemaakt, u leest de boeken. Wat bent u nu als mens? ‘De Volkeren der Aarde’ zeggen het u. ‘Het Ontstaan van het Heel-

al' zeggen het u. Ziet u, nu leert u denken. Lees 'Geestelijke Gaven' eens.

André vraagt men: 'Er komt oorlog?'

'Ja', zegt André, 'want Onze Lieve Heer heeft zich bedacht.'

Ziet u maar, kijkt u maar naar de maatschappij, de mens slaapt alweer in, angstig voor de dood; en de dood, het vernietigen van dit organisme, is evolutie voor uw geest.

Vanmiddag hebben wij de astrologie vastgelegd. Wat is astrologie? Ik hou u aan dat fundament, ik hou u allemaal ... Wat bent u als mens? Denk door, ik spreek ...

(Mevrouw in de zaal): 'Werking.'

(Mevrouw in de zaal): 'Werking, meester Zelanus.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Werking.'

Werking.

(Mevrouw in de zaal): 'Of bewust gevoel.'

Ja, ziet u ...

(Meneer in de zaal): 'Onmetelijk.'

U bent onmetelijk, natuurlijk.

Onbewust gevoel?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, bewust gevoel, want die Bijbelschrijvers die waren onbewust.'

Dus u bent al bewust?

(Tot iemand in de zaal): Wat belijft u?

(Meneer in de zaal): 'Een levensgraad.'

Een levensgraad, meneer, mijn vriend. De mens is voor God een levensgraad, en in die levensgraad zijn we óf vader óf moeder. Wij zijn dus een levensgraad als ziel, als goddelijke kern, als Albronnelijk vermogen, als geest, als leven, we zijn een verdichtingswet, want is uw stof, is uw kasteel, uw tempel niet verdicht?

De mens hier, dit zijn geen mensen, dit zijn goddelijke levensgraden. God zelf, ik spreek nu tot God zelf. Want dát is God. Later heeft de bioloog, de psycholoog, heeft de astronoom te aanvaarden, maar vooral de psycholoog, dat er geen mensen op aarde leven, maar dat er levensgraden voor menselijk voelen en denken, voor het menselijke organisme op aarde zijn, door de planeet als moeder geschapen. En dan komen wij ...

André sprak immers tot u? Lees 'Geestelijke Gaven'. Lees 'Geestelijke Gaven', want dan komt u vanuit uw oerwoudafstemming naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), de zevende levensgraad voor het menselijke organisme, en nu gaan we met elkaar de vragen beleven, we gaan de ontledingen volgen en willen we kijken wat er goed en verkeerd in

ons is.

Dat is de ruimtelijke Bijbel, dat is de nieuwe Bijbel, want nu leert de mens God kennen. En nu is God geen mens met een baard, hij heeft nimmer gesproken; God spreekt door ú, door dit vader- en moederschap. Dit is de essentiële bron, dat zijn de essentiële fundamenten, door de Almoeder voor zichzelf gelegd, voor zichzelf.

De mens zegt: u bent mens en u bent pastoor, u bent geleerde en u bent dit en u bent dat. Néén, wij hebben te maken met een levensvorm als een graad voor de Albron. U vertegenwoordigt hier op deze wereld uw Albron als een lichamelijke en geestelijke afstemming.

Is dat duidelijk?

Krijgt u nu een ander beeld (van) wat er eigenlijk met u gebeurt hier op aarde en waarheen gij gaat?

Ik zal u iets anders vragen: heb haat over iemand; wie haat u?

Bedrieg een mens; wie bedriegt u nu?

Altijd en eeuwig weer uzelf, uzelf, uzelf. U mismaakt uw goddelijke evolutie, u brengt duisternis waar u licht zult moeten brengen.

U geeft aan uw maatschappelijk leven ... het leven op aarde is heiligend. U bent ruimtelijk diep. U moet eens vanavond, vandaag beginnen om waarlijk gelukkig en blij te zijn, ook al hebt u niet te eten, ook al loopt u met kanker rond. Want u moet zeggen: God zij gedankt, ik ga aanstonds sterven, want ik krijg een nieuw leven. U bent nu hier, u maakt deel uit van dit volk, u gaat aanstonds wellicht terug naar Amerika of Engeland, Frankrijk, Duitsland, Italië, en u wordt prins of prinses. Wat verlangt u?

Wie bent u nú, in welke graad, in welke levensgraad leeft u nu?

De mens heeft zeven lichamelijke graden; hier zijn zeven verschillende graden voor één organisme. Dat wil dus zeggen, wanneer u het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) bereikt, dan heeft u nog zeven overgangen te beleven, voordat ge de eigenlijke natuurlijke bewustwording bezit voor dit stelsel, uw bloedsomloop. En wanneer die bloedsomloop nu gezuiverd is, want u bent allemaal ziek, u bent allemaal mismaakt ...

Waar leeft de gezonde kern, mijnheer, mijn vriend?

Men stelde mij de vraag: wat denkt u over bloedtransfusie?

Ja, wat zoudt u daarover denken?

U voelt wel, nu komt u op de kosmische afstemming voor de bloedtransfusie. In het bloed is alles aanwezig. De dokter stelt de diepte van een ziekte niet vast. U kunt mij nu controleren over waanzin. Vertel het eens.

In dat bloed leeft de kanker, de tbc, de melaatsheid, in het bloed. In het menselijke sperma leeft de ziekte, maar ook het geestelijke onbewuste.

Ja, waar gaat dit naartoe vanavond? Voelt u wel, nu wordt de mens bloed

gegeven van een ander en krijgt zonder het te weten en te willen, want de dokter kan de diepte van het bloed niet peilen, het plasma niet, en krijgt deze zieke kanker ingespoten. Is dat niet mogelijk?

Wij hebben verklaard, u kunt het toch niet beleven, want u moet minstens nu honderdvijftig jaar kunnen worden, maar dan komt die ziekte naar voren. Nu is uw leven te kort, u wordt zestig, zeventig jaar en u moet zeventig jaar of tachtig of honderd, honderd-twintig jaar moet u kunnen leven, wil dat bloed zichzelf aan de oppervlakte van het gevoelsleven en ruimte kunnen manifesteren.

En wat begint er nu? Nu zijn we op medisch gebied bezig. Wat gebeurt er nu, door dat bloed, wanneer die ziekte spreekt? Wat krijgt u nu?

Dit zijn geen machines, hè?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat zijn het niet.'

Maar het leeft in dezelfde bron.

Nu krijgt u rotting. Ziek-zijn openbaart zich, manifesteert zich. Ziet u? U krijgt hier te zien dat de wetenschap waarlijk voor ziel, voor het organisme, voor de geest en het leven nog de eerste fundamenteën moet leggen. Maar houd u nu aan de Bijbel. Ik kan zover gaan als u wilt en dat kunt u beluisteren. U kunt het wetenschappelijk reeds vaststellen: ja, het kind wordt in de moeder door het embryonale leven geboren, dus dat is geen waanzin. Kanker is in de mens. De bloedtransfusie geeft de mens, zeker, nieuwe kracht. Wij zeggen: nee, ik wil van u geen bloed, want ik wil gaarne sterven, want de dood geeft mij evolutie, geeft mij ruimte, ik ga aanstonds weer terug.

U krijgt, als u dus, u kunt ... Ja, ik zeg u dit, weer iets anders, u voelt wel: élk woord, élk ding dat wij aanraken, is reeds universeel diep. Want daar ... U krijgt bloed van een ander, u kunt dus uw leven behouden door die transfusie, of u sterft. Kan de mens zichzelf het leven verruimen door de bloedtransfusie van een ander leven te aanvaarden, kan dat?

(Zaal): 'Nee.'

Waarom kan dat niet?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Mevrouw in de zaal): '...een bepaalde tijd misschien maar helpt.'

Ja. Maar nu krijgt u, u ligt daar en bent ziek en door een transfusie houdt men u in leven. Is dat zo? Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat is pas gebeurd, een geval.'

Nee, dat gebeurt dagelijks. Maar kán dat voor de kosmos, voor de ruimte, kán dat voor uw kringloop, kán dat?

(Zaal): 'Nee.'

Maar wat betekent dit? Wat betekent nu ... In het prehistorische tijdperk hebben de mensen dat niet gehad, geen transfusie, geen aspirine, ze konden

zich niet opereren, want ze zouden aan dat gezwel, aan die mismaking sterven.

Hebben die mensen het beter gehad dan u in deze tijd?

(Mevrouw in de zaal): 'Hun evolutie was sneller.'

Hun evolutie was zo rein als de reine klaarte van de ruimte. Ze hebben geen geestelijke stoornissen gekend.

U leeft allemaal onder een geestelijke afbraak, omdat de Bijbelschrijvers de God van al het leven niet hebben gekend.

Dus nu krijgt u, nu gaat u naar de universiteit, nietwaar, het kind gaat leren, wordt dominee, theoloog.

André heeft het van de week verklaard door mij, waarin ... Want kent u het vuur? André gaf de verklaring, deze. En dat wil God, dat wil Christus.

De theoloog gaat naar een universiteit, maar daar is ook een bioloog, een geoloog, een astronoom. Is dat waar of niet?

Nu moet u eens luisteren, dan krijgt u uw Hoge Raad voor uw universiteiten te zien. En dan kunt ge zien dat de universiteit – niet de paus die Galilei in de gevangenis van het Vaticaan smoorde door de inquisitie – maar dan zult ge zien dat uw universiteit het levenslicht van deze mensheid smoort, elke seconde.

Want wat gebeurt er nu? Wat is er, wat speelt zich in deze maatschappij af wanneer u naar de dominee kijkt, de godgeleerde, de bioloog, de geoloog, de psycholoog, de astronoom? Dat zijn faculteiten, nietwaar? Maar nu kan de astronoom de theoloog verklaren dat de Bijbel met onzin begint, meneer, want achter de aarde is er licht. 'Ja, dat is waar.' Dus de Bijbel begint toch ... En de theoloog, luistert u maar, in de ruimte ... Ook het Vaticaan begint reeds de orders te geven om te zeggen: kijk eens waarlijk, geleerden, of wij in de wateren zijn geboren. Maar blijf van de eerste Adam en Eva af. Ziet u.

En dat is noodzakelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Mijn dominee die heeft mij toen ik op catechisatie was al gezegd, dat is in 1915, 1916, dat het een gedicht was, een oosters gedicht.'

Goed zo.

(Mevrouw in de zaal): 'En dat het niet als een werkelijk gebeuren moest beschouwd worden.'

Goed zo. Er zijn duizenden dominees ...

(Mevrouw in de zaal): 'Die orthodoxe dominees ...'

...ziet u, die orthodoxie, die dat niet meer kunnen aanvaarden, want ze zeggen: nee, dat is niet waar.

Maar nu de universiteit. De astronoom kan zeggen: kijk, dat begint met onwaarheid. Maar de Hoge Raad zegt: blijf af. U kunt tot hier gaan en niet

verder. En nu moet de astronoom, de bioloog, de geoloog, ze moeten zwijgen, want reeds voor vijfentwintig jaar wist men hier op aarde in het Westen dat de Bijbel met onwaarheid begint.

Maar wat gebeurt er nu? We móéten doorgaan om de mens die ontwaking te geven, maar u kunt de mens, die miljoenen van de aarde, kunt u maar niet ineens dat houvast, dat fundament ontnemen en uit de Bijbel slaan. Want kunnen wij in een week de mens een nieuw bewustzijn, hun die rust schenken? Miljoenen mensen? Dus het gaat langzaamaan. Maar men is reeds in uw volk, onder uw volk, uw universiteiten hebben het bewustzijn gekregen, dat de Bijbel waarlijk voor zoveel pagina's met onwaarheid begint en daarna een heel eenvoudig menselijke geschiedenis is. Die van u heeft veel meer betekenis dan die van de Bijbel. Kunt u dat voelen? Begrijpt ge dat ge niet loskomt van het goddelijke woord? Integendeel, u krijgt het ruimtelijke woord ervoor terug. Is dat waar of niet?

Is dat nu zo? U zegt niets.

(Zaal): 'Ja.'

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, daarstraks was u op een punt wat niet helemaal afgewerkt is ...'

Ik hou dat vast.

(Mevrouw in de zaal): 'Over die bloedtransfusie. Of dat leven verlengd werd, bedoel ik.'

Dat gaf ik u. Is dat leven te verlengen? Kijk ...

(Meneer in de zaal): 'Nee, wat gebeurt er bij een bloedtransfusie, dan neem je toch eigenlijk iets van een ander af.'

U neemt iets van een ander om het leven te verlengen.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Moet u goed luisteren. En dat gebeurt dagelijks, dat, of de mens moet sterven ... Kunt u nu, want daar gaat het om, kunt gij nu terugkijken naar het verleden, waar u ging sterven? Maar is die dood, is dat sterven, is dat uur in de eeuwen die voorbijgingen veranderd? Dat is het. Is die eeuw veranderd? Wat krijgt u aanstonds? Wij hebben het over karmische wetten, u hebt karmische wetten te beleven, daar leeft iemand voor huwelijk, maatschappij, bezit, nietwaar? Er zijn mannen en vrouwen, hebben een hel op aarde, omdat de een de ander niet begrijpt. En daar loopt een kind voor hem: lief, schoon en zoet, maar hij ligt dáár aan zijn voetangels en klemmen gesloten, gebonden. U hebt dat leven af te maken. Wie dat niet doet, moet dat zelf weten. Maar wij zeggen in 'De Volkeren der Aarde': aanstonds staat gij voor het paradijs op aarde, het koninkrijk Gods, en u bént er bijna. Het koninkrijk Gods, dat loopt reeds door de straten van uw stad. Kunt u dat aanvaarden, nu ge nog oorlog hebt in Korea?

Ziet u, miljoenen vragen stormen erop u af. Maar, begrijpt u – om dat nu af te maken – dat de bloedtransfusie bewustzijn heeft om het lijdensproces op te lossen voor de mens? En dat die bloedtransfusie reeds tot deze eeuw behoort? Voelt u wel?

Aanstands heeft de mens, de wetenschap instrumenten waardoor elke ziekte oplost, tbc, kanker en alles, dat leest u in het boek ‘De Volkeren der Aarde’.

Dus de mens zal leven. Dan heeft de maatschappij, dan heeft de faculteit, de universiteit, de persoonlijkheid mensheid zich naar hoger denken en voelen gebracht, en nu heeft hij die karmische wetten in handen, dat is ontwikkeling.

Is dit – nu gaan we weer verder, en dat komt – is dit onrechtvaardig ten opzichte van die mensen daar, in het prehistorische tijdperk? Is dat onrechtvaardig? Want die mensen zouden sterven. Daarom zei ik, vroeg ik u: kunt gij uw leven verlengen door een bloedtransfusie tot u te nemen?

Nee, kunt u niet. En het gebeurt, want, dat behoort nu bij uw maatschappij, dat behoort bij het bewustzijn voor deze mensheid.

Voelt u wel? Dus al de technische wonderen die u aanstands krijgt, maken dat uw leven gelukkig wordt en u zich aangenaam voelt. Dat is allemaal evolutie. Want over honderden, hoe zal de wereld zijn over honderdduizend jaar? Dan leeft de mens waarlijk in het paradijs. Dat heeft God bedoeld, dat is de godheid, de geestelijke God op aarde, en dan hoeft u niets meer te doen dan alleen maar adem te halen en reizen te maken over de wereld. U hebt alleen maar te zorgen voor vader- en moederschap, meer niet.

Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): ‘Die aura, hoe staat het dan daarmee?’

Welke aura?

(Mevrouw in de zaal): ‘Van degene die zou sterven, wanneer ze geen bloedtransfusie neemt.’

De levensaura van de mens? Kijk, de levensaura van de mens, waar komt die vandaan? Wie geeft aura aan het leven, wie?

(Zaal): ‘Zelf.’

Wie?

(Mevrouw in de zaal): ‘De mens zelf.’

(Iemand in de zaal): ‘De persoonlijkheid.’

De persoonlijkheid. U krijgt dus, u beleeft als u ziek bent geen geestelijke afbraak, maar lichamelijke instorting. Uw geest blijft bewust zoals het gevoelsleven is, voelt u wel?

(Mevrouw in de zaal): ‘Je krijgt een bepaalde hoeveelheid mee bij de geboorte.’

Nee, u bént dat. Levensaura krijgt u mee, zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

De geest, de persoonlijkheid, naarmate u bewust bent ... U bent hier op aarde, dus déze ruimte bezit u reeds als bewustzijn in u. U hebt deze ruimte, ook al bent u niet bewust van die wetten, het gévoel hebt u, dat bént u, of u was hier niet, dus dat is ruimtelijk diep. Zo diep als dit universum. Want u leeft op aarde, u gaat aanstonds heen. En gaat u verder, komt u niet meer terug, dan hebt u deze ruimte overwonnen.

Dus u bent onuitputtelijk in levensaura. Alleen uw lichaam, als dat stuk van mijn arm, u hakt uw arm af, dan is die geestelijke arm er nog, kunt u niet vernietigen. Duidelijk?

Maar u voelt wel, elk woord, elke vraag heeft levensdiepte, ruimtelijk bewustzijn, en dat laat ik u even voelen, zodat ge weer denkt.

Wat had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik wilde nog vragen over de bloedtransfusie. Als men nu weigert zijn leven te verlengen door de bloedtransfusie, is dat erg?'

Als u weigert? Nee, natuurlijk niet.

Als u, dit is nu kosmologie, dit is de ruimtelijke psychologie ... Wanneer u ziek bent en u kunt een transfusie krijgen, en u zegt: ik wil het niet, dan gaat u toch op uw tijd over. Ook al gaat u over vijf minuten en een dokter zegt: 'U kunt nog zoveel jaren leven.'

'Nee, dokter, ik wil dat niet, ik wil gaan.'

Voelt u. Wie besluit hier om te gaan? Welk bewustzijn is dat?

Dat bent ú. Het bloed heeft geen bewustzijn; het houdt het lichaam in leven. Maar uw gevoelsleven zal zeggen: ja of nee. En dat is het einde van het lichaam, ziet u. Het lichaam sterft niet. Wat een waanzin, welk een waanzin praten we nu, het lichaam sterft niet. Ik kom weer bij u.

(Tot in de zaal): Sterft het organisme?

(Iemand in de zaal): 'Nee.'

Maar wat doet het dan?

(Zaal): 'Oplossen.'

Ja, dat is een verrottingsproces. Nee, wat is nu sterven?

(Mevrouw in de zaal): 'De scheiding van ...'

De scheiding. De geest neemt afscheid. Er is geen sterven. U sterft, en nu moet dat woord 'sterven' van de aarde weg. Er is geen sterven. U maakt zich als geestelijke persoonlijkheid vrij van uw lichaam en u gaat naar een nieuwe geboorte, of u gaat regelrecht door naar de sferen van licht. Is er nog sterven, is er narigheid, is er verlies? Bent u uw kind kwijt, uw moeder, uw liefde? Is er waarlijk door God verlies, narigheid, leed en smart geschapen?

Hoeveel miljoenen mensen schreien elke dag niet: ik ben mijn man, ik ben

mijn kind, ik ben mijn moeder kwijt. U kúnt niets voor uw godheid verliezen, maar u zit aan dat mensje naast u vast. U hebt alleen dat kind lief. Kom niet aan mijn vrouwtje, kom niet aan mijn man.

Wat zegt de ruimte? Is mijn liefde, die tot mij behoort, in staat om aan iets anders te denken, om mij alleen te laten? Gaat u dan maar; ik ben blij dat we u kwijt zijn. Want voor de ruimte, voor het gevoel, voor God, voor uw goddelijke ontwaking heet het: ik gá niet van u weg, want ik kán niet van u weg, want u hebt mijn bloed en mijn leven, u bent tweelingzielen of u bent het nooit.

Als u boos bent en uw vrouw, uw man, kijk ... 'Waar kom je vandaan zo laat?' Wat is laat zijn voor God, voor de ruimte? Wat hebt u tot elkaar? Waarom draagt ge elkaar niet op armen?

Ja, daar komt hij: 'Laat mij je eens kussen.'

Het woord, de ontleding, het praten, het denken, daardoor draagt ge elkaar. Is dat waar of niet?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik zit daar altijd mee, met dat probleem, dat heb ik u weleens eerder gezegd, ik vind, dat moet toch altijd van twee kanten komen, want als de ene nou wel wil en de ander niet.' (gelach in de zaal)

Duizenden moeders en vaders staan alleen. Er zijn mensen hier, dat beleef ik, in de ruimte ook, er komen mensen, er verongelukken huisgezinnen, daar komt de vader en de moeder over. De vader staat open, de man staat open, de moeder zegt, zei op aarde: 'Ik wil met dat gedoe niet te maken hebben.' En nu kan ik de man opvangen. 'Komt u maar, mijn kind.' Ja, nu, kijk eens naar die schepper, ik ga u de ruimte verklaren. Hebt u ballast van de Bijbel bij u, dan gaat dat eerst overboord. Ik maak u klaar, naakt. Men zegt: u zult naakt staan voor God.

U staat daar, u moet voelen, denken, u wordt wakker, u wilt iets zeggen en u bent er glad naast. U hebt geen woorden, u zweeft niet, u staat daar en u begint te schreien, want u kunt niet voor- noch achteruit, noch omhoog, noch links, noch rechts, u moet eerst uw fundamenten leggen.

Maar hier op aarde is dat de ontzagwekkendste kwellung die er is. Maar nu beleeft ge uw karma. Nu kunt u die ruimtelijke kus niet beleven. Er zijn mensen, ik heb, mijn mensen, die zien wij, die gaan 's avonds gezamenlijk naar huis, ze gaan praten, ze gaan in slaap, hand in hand, denken en spreken over dit.

Zij staat open als moeder en hij als vader, en dan krijgen ze de universele kus. Ik ga niet verder door, want dan begint u te schreien. Maar schrei u

maar gerust leeg.

U kunt ... Hoe zijn wij? Wat is het bewustzijn voor de ruimte? Waarom lijdt u? Kúnt gij geslagen worden op aarde?

Wanneer de mens, wanneer ge achter de kist komt en ge klaagt: 'O, ik ben zo geslagen', dan bent u niet geslagen. Want de mens die bewust is ... De God die ... Kijk, de God die in u ontwaakt, wil geslagen worden, want door dat leed en smart leert ge denken en voelen, leert ge aanvaarden.

U krijgt geen liefde? Is die liefde, die kus, die handeling van de andere persoonlijkheid zoveel waard? Heeft die betekenis? Staat u alleen? Staat u alleen, staat de mens in de maatschappij alleen? Ja, alleen. Omdat ze zichzelf niet kennen, omdat ze God niet kennen.

Aan Gene Zijde, in de eerste sfeer begint dat. Daar krijgt u alles. Maar we krijgen alles terug. Eén verkeerde gedachte rammelt u uit die sfeer, uit die harmonie, uit die liefde, uit dat gedragen worden, uit dat willen aanvaarden, dat gedragen worden, jazekeer.

Eén verkeerde gedachte van uw ganse woordenboek ... Gooit u de haat, de disharmonie, de onrechtvaardigheid, leugen en bedrog, onhartelijk zijn, onreëel, onnatuurlijk, gooit u dat maar gauw aan de kant, want gij moet rechtvaardig zijn, natuurlijk, harmonisch, liefdevol, welwillend. Ja, wie bent u? Wat wilt u? Waarnaar zoekt ge? Zoek niet in de andere mens, maar maak het in uzelf wakker, want gij beleeft op dit ogenblik uw karmische wet. Want u kunt geen man huwen op aarde, of u hebt met dat leven te maken als moeder, en hij met u.

U of hij, één van uw tweeën zult goedmaken. De gevoelige mens, de man of de moeder, de gevoeligste mens, dat is de lijdende persoonlijkheid. Wordt u geslagen, wordt u getrapt, wordt u niet begrepen? Weet u waarlijk dat u de wet 'begrijpen' kent en bezit? Wanneer bent u waar-achtig?

U zegt wel eens: 'Ja, maar u begrijpt mij niet.' Maar wanneer kunt gij het andere leven bewijzen dat ge waarlijk openstaat om hetgeen gezegd wordt in u op te nemen, te analyseren, te beleven en lief te hebben?

Er is in de ruimte, er is hier op aarde geen geslagen worden, voelt u, want u bent bezig aan uw evolutie. Niet alleen stoffelijk, nee, geestelijk. U bent ... uw persoonlijkheid zal leren hier.

U kunt André aandoen wat u wilt, u kunt hem niet meer slaan, niet meer haten, u kunt snauwen en grauwen zo hard als u wilt, u krijgt er toch liefde voor terug. Want als hij één woord verkeerd zegt, is hij zijn bezit kwijt. Als het andere leven u slaat, sla niet terug, want u gaat ook beginnen om hard te zijn. Wat deed Christus?

Wanneer bent u in alles voor uw maatschappij harmonie?

(Mevrouw in de zaal): 'Aanvaarden.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Als je aanvaardt.'

Als u alles aanvaardt, maar ook dan alles, elke gedachte. Het gaat om geloof, het gaat om hoop, het gaat om iets dat betekenis heeft, het gaat om Moeder Natuur, alles eerst nu bedenken, bevoelen en het uiteindelijke beleven, zodat ge waarlijk kunt zeggen: jij hebt gelijk.

Sta eens voor de mens aan Gene Zijde en zeg: 'O nee, dat bestaat niet' en u voelt u trotsig, u kunt uw hoofd nog niet buigen; wat gebeurt er?

U remt uw evolutie, u smoort uzelf, uw fundamenteen verdwijnen door één verkeerde gedachte. Is het niet waar? Heeft dat Christus niet geleerd?

Maar wat zegt de kerk nu, wat zegt de Bijbel weer, mijn vriend?

Er wordt gehaat en gehoord en geslagen dat de stukken er afvliegen, de mens wordt minder behandeld dan het rottende kadaver dat ge in de aarde laat zakken.

De mens wordt daar door een God die liefheeft verdoemd en vermoord, de God van het Oude Testament.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat belijft u?

(Meneer in de zaal): 'Maar is dat niet de eenheid van het tegendeel?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Is dat niet de eenheid van het tegendeel?'

Het tegendeel?

(Meneer in de zaal): 'De eenheid van het tegendeel.'

Eenheid van het tegendeel?

(Meneer in de zaal): 'Eenheid van het tegendeel, het begrip hoer, het begrip kwaad ...'

Neen, nee nee nee nee, nee, nee; ja, dat is er wel, dat is de geestelijke bron, dat is de geestelijke kern. Maar u houdt u aan de Bijbel, wat er staat, want dat wordt door miljoenen mensen aanvaard, dat moet de theoloog verkondigen, dat moet u leren als u protestantistisch dogmatisch bent, orthodox, gereformeerd. Dus dat is wet: u kunt, u mag niet één woord van de Bijbel veranderen, nietwaar? Dat is de wet, dat is de universiteit, of u krijgt uw titel niet.

Dus u wordt onder de massa, onder het kind van God gestuurd met leugen, haat en bedrog. Want dat is waar wat er gebeurd is: God kan slaan, God kan u ook laten verbranden. Dat is de Bijbel. Weer zoiets vreselijks.

Neemt u in deze eeuw nog aan dat gij verdoemd kunt zijn en dat ge daar waarlijk naartoe gestuurd wordt?

Mozes was een rebel, een rebel, een geestelijke rebel. Wanneer de meesters, wanneer God komt ... Laten we zeggen – wie is God? – er komt een inspiratie

en dat is God, en zegt tegen Jozef Rulof: 'U moet, u gaat naar dat volk en ge zult dat volk tot Mij optrekken.' Dat is toch gebeurd? Dan zegt Jozef Rulof: 'De 'droedels'.' Dat leest ge trouwens in 'Jeus'. Dan zegt hij: 'Doe dat zelf. Wilt ge mij, wilt ge mij verkondigen dat ik uw kind, uw leven, mijn leven zal bezoedelen en slaan, omdat ik de onbewusten naar uw leven zal optrekken?'

Voelt u waar wij naartoe gaan? En dat dit geen nonsens zijn?

Is uw maatschappij nu gereed om de liefde reeds te beleven? Maar dan moeten we los zijn van de Bijbel. Er wordt ook een nieuwe Bijbel geschreven en de aarde krijgt de nieuwe Bijbel, maar die begint bij het ontstaan, bij het manifesteren van de Almoeder. Het ogenblik dat het protoplasma deze ruimte als universum vulde, daar begint het. En die drie delen ... zeven delen heeft Jozef Rulof reeds voor de nieuwe Bijbel.

De wereld zal ons niet aanvaarden, maar de wereld kan luisteren, dat wij met dogmatische, gelovige, godsdienstige stellingen niets te maken hebben, want de Bijbel begint met het menselijke woord, met wat klei en wat levensadem.

Dat 'laat ons mensen maken naar mijn beeld'; wát is het beeld van ú? Waar komt gij vandaan? De universiteit, de psycholoog gelooft niet in reïncarnatie. Het kind wat nu geboren wordt bij de moeder, is vandaag juist vijf seconden oud. Er is geen reïncarnatie.

Theosofen zeiden ... Ja, nu, nu halen ze het uit de boeken van André. 'Ja, wij waren eerst natuur en toen dier en toen mens', zei Blavatsky.

Maar nu draait de theosofie het om, sinds vier, vijf, zes jaar dat onze boeken op aarde zijn, nu zegt ... 'Ja, maar dat wisten wij wel.'

Ja, maar waarom sprak Blavatsky als uw profeet theosofie er niet over? Zij wist het niet. Blavatsky trad uit, maar ze is nooit bewust achter de kist geweest, want daar leven geen nonsens meer.

Als u kwaad wilt, dan krijgt het dierlijke leven, het wezen uit de donkere duistere sferen, van licht kan ik niet zeggen, dat bekruipt u als er haat in u is.

(De geluidstechnicus geeft een seintje.)

Wij worden reeds gewaarschuwd. Wij moeten ophouden.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik zou u net nog even willen vragen: maar hebben wij aan de psychologie niet ontzettend veel te danken?'

U hebt aan de psychologie nog niets te danken, want de psychologie moet nog beginnen. U hoeft die psycholoog nog niet te danken, want Freud, Jung, Adler, Schopenhauer kennen dit niet.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Dostojewski.'

Dostojewski was stoffelijk bewust, wist van Gene Zijde niets.

Krishnamurti, Ramakrishna, jazekeer. Ramakrishna ... U gelooft het? Ik heb 'Geestelijke Gaven' geschreven, ik, niet Jozef Rulof; dat kan Jozef Rulof niet, en dat kan, niemand op aarde kan die boeken schrijven, want die wijsheid is er nog niet. Kunt u dat aanvaarden?

(Zaal): 'Ja.'

Lees nu eens, vanaf nu, als u de lezingen heeft gevolgd, beleefd, en u stelt vragen, lees dan in de eerste plaats 'Geestelijke Gaven', 'De Volkeren der Aarde' en 'Het Ontstaan van het Heelal', als u ze hebt – als u ze niet hebt, u kunt ze lenen, we hebben hier de bibliotheek – dan komt u tot die levensruimte.

Ramakrishna trad uit. Ramakrishna kwam in de derde sfeer. Hij peilt de afstemming van zijn innerlijk leven, en zegt hij: 'Moeder, moeder, ik voel u.' Toen keek hij in mijn gelaat, maar hij was mijn adept.

Wanneer u 'Geestelijke Gaven' leest ... De ingewijden, Egypte, China, Tibet ... Elke gedachte van Socrates, Plato, Aristoteles, Boeddha heb ik moeten volgen en beleven en de afstemming nagaan van en voor het menselijke gevoelsleven, wilde ik het uiteindelijke van dit menselijke voelen en denken vaststellen en kunnen zeggen: 'Boeddha, gij ziet slechts een geestelijke atmosfeer.' 'Ramakrishna, gij zijt niet hoger gekomen dan deze ruimte, máár dat is slechts een klein wereldje voor de Albron die u bent als gevoel, leven, geest, persoonlijkheid, licht, licht, licht.'

Is dat duidelijk?

Krishnamurti, het mooiste kind van uw wereld. Zeg het hem, dat de ruimte zegt: Krishnamurti is het mooiste kind, het mooiste, reinste kind als man op aarde. Kunt u van de meesters, kunt u van Christus aanvaarden.

Maar hij heeft geen kosmisch, géén geestelijk bewustzijn, dat heeft hij niet. Hij kent de mens aan zijn voelen en denken, waar wij over beginnen.

Maar vertel ons waar uw gedachten heengaan, vertel ons wat gij verlangt en ... (niet te verstaan) nu hier naakt neer en dan ziet ge uzelf.

Dat kon en heeft Krishnamurti niet gekund, noch Socrates noch Plato.

Wat wist Plato, wat wist Socrates, wat wist Aristoteles, wat wist Boeddha van de Albron, de Alliefde, het Allicht, het Alleven, de Algeest af?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ziet u. En wat hoort u nu vanavond?

(Meneer in de zaal): 'Maar dat is toch ontwikkeling, toch evolutie?'

Juist, dus wij komen voor de ...

(Meneer in de zaal): 'Als u in de tijd van Socrates of Plato begonnen was, had u misschien niet zo kunnen spreken als u vanavond spreekt.'

Nee, toen kon de mensheid dat ook niet begrijpen, helemaal niet begrijpen. Christus kwam met goddelijk bewustzijn.

Wij schrijven in het boek 'De Volkeren der Aarde', Christus werd drieën-

dertig jaar, maar Christus had driehonderdduizend jaar oud kunnen worden. Christus behoefde nimmer meer lichamelijk te sterven. Want, waarom niet? Christus had, eeuwigdurend had Hij op aarde kunnen leven. Waarom?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Hij had geen karma.'

Wat belooft u?

(Meneer in de zaal): 'Christus had geen karma.'

Omdat Hij?

(Zaal): 'Geen karma had.'

Nee, ja, nee, dat is het niet meer.

En u?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ik sta aan uw voeten.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Omdat hij geen ziekten meer kon krijgen.

(Meneer in de zaal): 'Hij kon putten uit het heelal.'

Nee, nee, nee, nee.

Nog iets anders?

U zegt aanstonds weer: hoe is het mogelijk! Maar u denkt niet. U leest boeken, maar u maakt geen vergelijkingen.

U leest de Bijbel; lees nu eens de Bijbel ten opzichte van 'De Volkeren der Aarde' en dan kunt u beginnen.

Neem eens een grote Bijbel, zodat ge niet blind wordt van dat staren, anders zou ik willen zeggen: doe het niet, vernietig uw licht niet, verzwak u oogzenuwen niet, want dat is de Bijbel niet eens waard.

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat Hij goddelijk bewust was.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat Hij goddelijk bewust was.'

Hij was goddelijk bewust, maar dat is het niet. Hij heeft bewezen dat Hij eeuwigdurend op aarde had kunnen blijven, indien de mens Hem niet had vermoord. Hij had de goddelijke wijsheid op aarde gebracht en Hij was eeuwigdurend, dat had Christus bedoeld en gewild, tot de laatste snik van het laatste menselijke, dierlijke wezen dat de aarde zou verlaten.

Aan het einde van 'De Volkeren der Aarde' kunt u dat lezen. Dan was Christus nog op aarde geweest en dan had Hij het kind naar zijn afstemming gebracht.

Maar waarom ...?

Christus heeft het bewezen dat Hij het kon, maar de mens heeft Hem vernietigd.

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat Zijn lichaam gevonden werd.'

Maar waar leest u dat in de Bijbel?

Ik heb, André heeft nooit en te nimmer de Bijbel mógen lezen. En waarom niet?

Nu krijgt u hem toch te zien, want wij kennen de Bijbel, elk woord kunnen wij onmiddellijk afscheiden, afstemmen van de goddelijke, waarachtige wet. Zegt u maar een woord. Welke betekenis heeft dat woord? Noemt u eens een woord.

(Meneer in de zaal): 'Evangelie.'

Evangelie. Wat is het evangelie? Dan ziet u de Bijbel, dan ziet u de Bijbel, maar is dat het evangelie? Noemt u maar iets uit uw woordenboek. Is dat zo?

Voor honderd miljoen jaar leefden u en ik en iedereen in het oerwoud en toen behoorden we bij de eerste, allereerste graad van leven en bewustzijn, stoffelijk en geestelijk.

Als u diep in het oerwoud binnendringt, krijgt u daar menseneters, nog veel erger, u krijgt daar de Papoea's, hoe wilt u ze noemen? Wij noemen dat de eerste graad voor het menselijk voelen en denken. Weer 'Geestelijke Gaven'.

Nu hoeven wij nog niet de ruimte te bewandelen, we blijven op aarde. Maar we komen, vanuit de aarde komen we naar de maatschappij die het blanke organisme bezit. Ja, dat zegt u niet zoveel. Want wat zegt het? Daar loopt een zwarte en daar een bruine, en daar is een kind, dat is daar als een aapmens (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl), nog erger; maar u bent daar, u zit hier al in een maatschappij. Uw faculteiten zeggen mij niets, zegt de ruimte ook niets. Maar wat bent u als gevoel? U begrijpt die som, u kunt spreken. Nee, u hebt menselijk gevoel gekregen, u hebt reeds een Christus leren kennen. En die zegt: doe zo, doe zo, dan beleeft gij de wetten van Mijn vader in harmonie, en nu wordt het liefde. Dat zei ik in het begin van de avond.

Maar wat dacht gij, wat dit te betekenen heeft, dat u zich vanuit het oerwoud vrij hebt gemaakt, naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl)? Dat is toch het universum te beleven, want er was nog geen licht in de ruimte toen de scheppingen een aanvang namen. Dat neemt u aan.

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Goed. Wat is nu uw blank ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), dit kleurtje?

Wat nu in de ruimte leeft, is bewustzijn, de zon is sterker geworden, niet-waar? In het begin van de schepping was er geen licht. Neemt u dat aan?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Langzaamaan heeft zich dat verdicht, de zon werd sterker, sterker, sterker, en de zon kwam naar buiten, net zoals uw ogen kwamen, maar daar hebben we het nu niet over. Dus die verdichting, die verruiming, die versterking van het universele licht in de ruimte als vaderschap, kreeg u als blank ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl). Dus bewustzijn geeft u licht, lichtende uitstraling. Dus dat bewustzijn van het oerwoud maakt ook die weefsels, die donkere lichamen; want bewustzijn is licht en een blank ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) vertegenwoordigt licht. U krijgt nu nog: Zuid, Noord, Oost en West. Begrijpt u? Het oosterse kind, een bruin kleurtje, maar een normaal lichaam dat de zesde en de zevende graad heeft bereikt.

Dus die omwenteling hebt u gemaakt, lichaam na lichaam. Dat wil dus zeggen dat u die planeet aanstonds in uw handen hebt. Die hébt u hier, dat bént u, die aarde hebt u bijna overwonnen en dat heeft miljoenen jaren, nee, dat heeft miljoenen levens geduurd, miljoenen levens heeft u moeten afleggen, maar dat heeft biljoenen jaren geduurd, om vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) te komen, om u vanuit het duistere naar het licht op te stuwen.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus?’

Wacht even.

Dus nu zijn wij in de maatschappij, u bent tot het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) gekomen en u hebt innerlijk, uiterlijk bewustzijn gekregen, en dat vertegenwoordigt u. U hoeft hier maar te wandelen. Als de wereld nu zover was ... Wat bent u eigenlijk, wat doet u, mag ik u dat vragen? Ik kan het wel zien, maar ... U doet niets, of u doet iets, u doet iets in de maatschappij; waarom gaat u zo hard werken, waarom gaat u niet wandelend over de wereld heen?

U hoeft zich voor God en de ruimte hier niet te laten slaan en voor slaaf te gaan spelen. Word flierefluiter. U vertegenwoordigt tóch uw eigen godheid, wanneer u maar gaat spreken. U hoeft niets te doen, want u bent het, u bent de God van al het leven die hier loopt, ja, in de menselijke graad. U bent nog altijd mens. En wanneer u er niet meer bent, nu komt het, wanneer u stoffelijk oplost, mis ik hier iets op de aarde. En als er honderd miljoen en zoveel miljoenen gaan, van die mensen, dan is er helemaal niets meer, meneer, dan staan we stil en eindigt de schepping. Maar u bent er nog; u bent in het leven aan Gene Zijde, u bent niet alleen stof, u bent astraal, dus u hebt ruimte, u krijgt die oneindigheid in uw handen, u verklaart die stelsels, neen, die léven onder uw hart, uw bloedsomloop is dat, uw licht in uw ogen. U vertegenwoordigt uw goddelijke levensaura. U vertegenwoordigt als mens

de oerbron.

Nu, kunt u nu nog vragen: waarom ben ik hier?

U bent de vertegenwoordigde godheid als mens en die heet Gerard, Hendrik, Piet of Klaas.

Maar voor God bent u die en die, voor de Albron, voor uzelf bent u die en die graad van bewustzijn, leven, licht, schepping, baring; meer niet.

Nog onduidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Dan zou het me spijten.

(Mevrouw in de zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, kunt u ons ook verklaren ...'

Denkt u erover na nog, spreek met elkaar. Dit is een mooie weg, u krijgt er veel liefs door.

(Meneer in de zaal): 'Kunt u ons verklaren wat astraal is?'

Dit.

(Meneer in de zaal): 'Maar we kennen een vorm van licht, we kennen een vorm van leven, we kennen een vorm van liefde, zegt u. En nu is ook, een levenscel is ons bekend en er is ons ook een atoom bekend, maar wat is nu de derde vorm van deze drie-eenheid?'

Ja, dat leest u in de boeken. Wilt u weten wat astraal en wat geestelijk is?

(Meneer in de zaal): 'Jawel.'

Wie sprak hier zo-even?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus.'

Nee, ik had het niet over mezelf. Wie zei me daar iets, wie was dat?

(Meneer in de zaal): 'Dat was ik.'

Ja, ja, maar h*ier*. Dat is, het universum sprak tot mij, vertolkt, verstoffelijkt, dat bewustzijn ging denken als mens, dat noemen wij een mens, maar u bent een graad van leven.

(Meneer in de zaal): 'Noemt men dat inspiratie?'

Nee nee nee nee, nee nee neen, dat bent u nog altijd zelf, dat bent u nog altijd zelf.

Ja, wat is inspiratie? Dan bent u alweer op een ander terrein terecht, een andere wet, een andere ruimte.

Maar dat wat hier is ... U kunt toch denken met uw mond dicht en dan geschiedt er meer dan dat u spreekt.

Er zijn mensen met machtige gaven; ze kunnen zich niet uiten. Waarom niet? Dan moeten ze naar school gaan en dan moeten ze ernstig op die stof gaan leren, want de maatschappij vraagt dat. Maar u bent allemaal universeel diep. En wanneer u nu niet spreekt ...

Ja, u zult zeggen: hoe geeft ú lezingen aanstonds daar. Maar daar spreken wij niet meer. Dan gaan wij neerzitten, ogen dicht, zoals de yogiër, de ingewijde in het oosten, Boeddha.

Moet ik nog gaan zitten? Nee, ik zal het maar niet doen. Voelt u?

Wat is dit? Doe dit maar eens. Ik wil u in één avond, ik ken zeventuizend grepen voor Boeddha, ik ben ook boeddhist, ik ben een Christian Science, ik ben een theosoof, ik ben een mohammedaan, ik ben katholiek, ik ben protestant, ik ben jood. Maar wat is dít?

Doe dit maar eens. Een vriend van André zegt: ik zal u de grepen – het zijn geen grepen, het is afstemming op de ruimte – van Boeddha laten leren en dan gaat u onmiddellijk in slaap.

U wilt hypnotisme?

Ja ... Zo kon hij het niet doen. En gelijk lag het kind in slaap. Alleen dit. Doe het maar eens, dan voelt u de ruimte. Het goddelijke punt, het heelal. Boeddha zat zó; dat is zijn antenne, als u het weten wilt, regelrecht. Nu is de persoonlijkheid van alles, er is geen links, geen rechts meer, alles is nu in hem afgesloten. En dan elke handdruk ... dit, dat, dit, hier, daar, daar, heeft allemaal betekenis. Ik sluit me nu volkomen af. Dan gaat Boeddha dat zo ... En dan moet u het maar eens proberen.

Ja, haal die kunsten maar niet uit, want dan krijg ik op de volgende lezing, dan zeggen de mensen: die meneer is mijn vrouw aan het verkindsen.

(Er wordt gelachen.)

En dan komt vrouwlief thuis en dan zegt vrouwlief: 'Ik heb wat geleerd vanavond.' Maar dan zegt die meneer: 'Dan zal ik eens gauw daar naartoe gaan om die man weg te halen.' 'Want ze doet niets meer, meneer.'

Zij doet niets meer, zij gaat neerzitten, want het is een heilig gevoel, het is een heilig gevoel. We kunnen meer als spreken. Het is een heilig gevoel als u de sensitiviteit bezit, de voelhorens, dit zijn voelhorens.

Boeddha stak altijd zijn voelhorens uit. En dan nam hij ... Maar nu, de hartkant, de ziel, de geest, persoonlijkheid. Waar ligt nu die persoonlijkheid, voelt u?

Ik wou, ik had de ziel willen laten voelen, ik wilde het leven laten voelen, ik wilde de persoonlijkheid laten voelen. En dan krijgt u nog met de vingers, de druk, welke graad van gevoel ... En dan krijg ik precies uit de derde, de vierde sfeer of de zevende, de antwoorden en de wijsheid toegestuurd. En als ik dít loslaat, die duim, krijg ik het uit de derde. Ja, dat was Boeddha.

Kent u Boeddha? Niemand op de wereld kent Boeddha.

Boeddha was universeel diep, als mens, hij was een yogiër. Hij kende de levenskrachten uit handen, de goddelijke hand.

Ziet u. De menselijke hand is de voelhoorn voor de zon, want door ... wat

de zon heeft, uitstraalt aan licht, dat kunt u doen met de druk van uw hand. Als u die niet had, dan stond u machteloos.

Wat wilt u nu nog? Wat wilt u nu nog doen in de maatschappij?

U hebt dit gekregen om te werken en te dienen, dat is uitstraling, voelt u? Alles wat uiterlijk ruimte kreeg, is scheppende kracht.

Wat is een hand? Hoe noemt u dit? Is dat onzijdig, het handje, of is dat een ... Wij kennen alleen de werking van een lichaam. Een lichaam heeft stuwende, ruimtelijke, zeggende kracht, is een deel van vader- en moederschap.

Voelt u, de mens wordt anders. Hebben wij het daar al eens over gehad?

(Mensen in de zaal): 'Nee.'

Nee, ik ben nog niet begonnen. Ik praat nog altijd om u heen, ik heb reeds driehonderd ... Hoeveel lezingen hebt u hier gehad?

Driehonderdvijftig. Hij laat mij maar praten. Driehonderdvijftig, en wij zijn nog niet aan de colleges begonnen.

Voelt u? We moeten nog beginnen om die stelsels ... Wat is een arm, waardoor hebt u een arm gekregen, waarom een been? Waarlijk, we leefden in de wateren en de moeder was een nimf; ze is het nog.

Ziet u. Wanneer wij een reis over de aarde gaan maken, dan beleven we de wateren, wij gaan op de moeder zitten als nimf en zij neemt ons mee door de wateren, de oceanen, en toont ons een ander paradijs. Zoudt u wel willen.

(Tot de geluidstechnicus): Ben ik zover?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus?'

Ik kom bij u.

Daarzo.

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus ...'

Denk om de tijd, ik stel me nu op tijd in.

(Geluidstechnicus): 'Het is ongeveer tijd.'

(Meneer in de zaal): 'In 'De kleine Johannes' van Frederik van Eeden worden verscheidene uittredingen van hem beschreven.'

Ja.

(Meneer in de zaal): 'Wat is de ...'

Ik ken Frederik van Eeden.

(Meneer in de zaal): 'Is het alleen puur literair of is het beleefd van hem?'

Dat is ... Nee, nee, nee. Wilt u weten waar ... Ja, u hebt hem vanavond niet kunnen zien, u bent niet zo clairvoyant.

De vorige lezing, niet de vorige die u alleen hebt gehad, maar toen we verleden hier waren, heeft de hele avond, hier, Frederik van Eeden gezeten, dáár, in die hoek, omdat Frederik van Eeden 'Maskers en Mensen' heeft opgebouwd. Ziet u? Hij is een adept van mij, hij is mijn leerling, en volgt mij door alles heen. U gelooft het niet? Ik zal het u aanstonds achter de kist laten zien.

Hij beleefde occulte wetten. Hij was een medium in de derde graad, maar kwam er niet door.

Voelt u? Maar hij werkte, hij voelde, hij diende reeds voor de Universiteit van Christus. Uw Frederik van Eeden had het gevoel, de wereld geluk te schenken door 'De kleine Johannes'. En als u 'De kleine Johannes' wilt vergelijken, gaat u dan maar eens door; wat hij daar dierlijk beschrijft, vindt u daar in het gekkenhuis terug.

Ja, zegt hij, gedachten zijn universeel diep, gedachten zijn ruim.

U kunt aanstonds tegen een storm zeggen: stop!

Wat heeft Christus gedaan?

Petrus, zijt ge angstig voor de wateren? Stilte. Dát wordt u. Regen, wind, kracht, energie. U hebt de wateren geschapen. U, door u, en door al die andere vonken. Voelt u? En dan krijgt u dat de mensen zien: heeft deze mens de kracht om orkanen toe te roepen: 'Stop!' en 'Kom terug, tot de rust'? Jazeker.

Ineens was de ruimte tot de rust en de vrede overgegaan. 'En konden wij verder', zegt Frederik. Ja, vanbinnen. Voelt u?

Waarom? Lees 'Maskers en Mensen'. Wanneer u angstig bent en u kent de wet niet, storm, wind, regen; wat kan dat schelen wanneer u sterft, wanneer die wind u neerslaat? Maar wanneer u zegt: 'Mij kunt ge niet neerslaan', dan bent ú hier de ruimtelijke persoonlijkheid die zegt: tot hier en niet verder. Voelt u?

Dat haalt u allemaal uit die zinnen van 'Maskers en Mensen', dat is Frederik van Eederik. Frederik van ... Eederik? Frederik van Eeden. Hij wordt toch niet boos daar.

(Mevrouw in de zaal): 'Als Frederik van Eeden bewust was, hoe is hij dan op het laatst van zijn leven tot het katholieke geloof ...'

Ik zei, hij was niet bewust; hij was voor de derde graad. Hij wist het en hij wist het niet. Hij had geen bewustzijn, hij had het vóelen.

Hoeveel miljoenen mensen zijn er niet op de wereld die de mensheid zouden willen helpen tot een uitdijng, een nieuwe evolutie, willen hun levens daarvoor geven?

U kunt mijn leven, u kunt het leven van André krijgen, het bloed, dat kan ook.

Ik wilde dat Christus – wat hebben wij eraan – maar dat Christus ons zei, André, of mij, meester Alcar: 'Laat nu dat instrument maar eens bewijzen wat hij kan.' Dan halen wij voor u zo het hart uit die ribben. Brengt u het mes maar mee, goed scherp, we draaien het er zo voor u uit. Dat doen wij gaarne voor de Messias. Waar komt dat vandaan? Waanzin? Om te willen sterven voor Christus?

Hij zegt: leef voor Mij, bid. Maar wanneer het moet, dan gaan we de

brandstapel op, worden we gehangen. Ho, heerlijk, heerlijk zo, een touwtje, even een schok, een paar trillingen ... fffft, de ruimte in.

Mijn zusters en broeders, ik geloof dat het tijd is.

Hebt u nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik ...'

Ik ben de verkoudheid van André aan het wegpraten vanavond, dat doe ik door pret, door gevoel, opgewekt zijn, nieuwe energie leg ik erin. Ik ben dicht bij u.

Wat is, zegt Frederik, het dichtbij zijn en het veraf vertoeven? Nietwaar? Wat is het dichtbij zijn en het veraf vertoeven? Ik ben dicht bij u en u kunt me in duizenden en duizenden persoonlijkheden vinden in het universum, overal waar u maar bent, daar ziet u mij.

Dat is het dichtbij zijn bij u en toch het veraf vertoeven, het kosmische bewustzijn. Dan hebt u alles, er is niets meer dat u niet kent. U hoeft alles niet te weten, u hebt met de gedachten en de gevoelens, het denken, van uw chaos, de maatschappij niet te maken.

U denkt, maar een kosmisch bewuste weet alles. Waarom moet een kosmisch bewuste zich instellen op de afbraak van uw maatschappij?

Christus zei: 'Sla Mij maar.' Als Christus zó had gedaan, was heel het Joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), Pilatus en alles, die waren vernietigd, die waren opgelost, wanneer Hij zó maar was gekomen; maar dan was Hij ook boos.

Christus kwam vanuit de goddelijke harmonie, die kende geen boosheid meer en geen gevoel in zich: ik zal die kinderen eens vernietigen. Hij kwam met liefde. Wórd liefde en ge zijt Christus in die en die graad van voelen, denken, bewustzijn en handelen.

Nog iets?

Wat geeft u voor dit bewustzijn, en ik verkoop mijzelf.

Bewustzijn is gevoel, bewustzijn is leven, is moeder-zijn, vader-zijn. Krijg dit beeld. Wanneer u aanstonds in de ruimte bent, achter de kist, en u hebt uw moeder, dat is uw vrouw, dat is uw man; goed, u bent bij elkaar, u hebt elkaar, en dan gaat hij vóór u, hij is het, hij kijkt, en u zult ontvangen wat hij ziet, dat krijgt u onder uw hart. Hij kust de ruimte en u voelt de kus op uw lippen. Ja, wat geeft u elkaar aan menselijke liefde? Geef elkaar nu eens een ruimtelijke liefde. Wanneer spreekt het gevoelsleven van de moeder ruimtelijk?

Een mens die zegt: ik wil dit niet, die blijft ook volkomen met beide benen, met de ganse persoonlijkheid op aarde. En die liefde is aards, die kus is katholiek of protestant, die kus is mohammedaans, of het is een kleinigheidje van Allah.

Maar nu een universele, ruimtelijke, kosmische kus van de vader naar de moeder, dát is eenheid. En dan, als u zich daarin verliest, moeder, dan beleeft u waarlijk dat ene machtige, maar waarachtige paradijs, waar de waarlijke Adam en Eva in leven. En die twee die hebben geen slang in hun midden, want ze hebben levenswijsheid. Ze geloven niet meer, zij wéten. Ik dank u.

(Zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

Ik maak er ineens een eind aan. Ziet u, dit was weer te hard.

Tot de volgende week.

Dinsdagavond 24 oktober 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

Goedenavond, meester Zelanus.

Ik ga beginnen met een vraag die ons is gestuurd en waarop wij niet hebben geantwoord, omdat wij op de vragen naar huis niet kunnen reageren, omdat dan honderden mensen schrijven, en dan kunnen wij niets meer doen.

Dat is een zuster. Hoe is de naam? Vos? Kan dat? U hebt geschreven, maar zoudt u mij nú die vragen willen stellen? En schrijf niet. Wij gaan al die problemen hier behandelen.

Het schrijven ... Wij hebben elke seconde nodig. En als de mensen van Den Haag en overal, die de boeken lezen, gingen schrijven, dat kan, maar hiér gaan wij uw eigen vragen behandelen.

Welke vragen had u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik had de vraag of Christus niet in de verkeerde tijd hier op aarde was gekomen? Omdat, Hij had twaalf apostelen en die waren daarvoor geïncarneerd, hier op de aarde, en die moesten Zijn leer verbreiden. En volgens mij heeft Hij hier geen nieuwe leer gebracht, want ze hadden de leer al, hierboven al. Wat kwam Hij hier nu eigenlijk doen? En wat was daar helemaal het doel van?'

Christus?

(Mevrouw in de zaal): 'Dat Hij zo geleden heeft ook, want Hij was hier niet voor Zijn karma.'

Christus niet, nee.

(Mevrouw in de zaal): 'Die was hier niet voor Zijn karma. En een nieuwe leer, volgens mij, kwam Hij ook niet brengen, want ze hadden de tien geboden al. En die apostelen, dat waren eigenlijk nog, die waren veel onbewuster, eerlijk gezegd, dan de mensen van deze tijd.'

Waren ze ook.

(Mevrouw in de zaal): 'En nu, ik snap niet hoe ze dan met z'n twaalfen dat allemaal verkeerd begrepen kunnen hebben. Ze hebben zulke wonderlijke dingen van Christus verteld.'

Ze hebben zulke wonderlijke ...?

(Mevrouw in de zaal): '...dingen van Christus verteld, dat Hij dit en dat en zus en zo gezegd heeft, wat toch absoluut niet waar kan zijn.'

Dit is een vraag die door duizenden mensen is gesteld en vooral in deze tijd. De mens is weer angstig, de mens is angstig weer voor een wereldbrand. En nu kunt ge eigenlijk de vraag stellen, is Christus niet te vroeg geboren, indien u weer, nu een wereldbrand zou ontvangen.

De apostelen van Christus – kunt gij dat aanvaarden voor uzelf? – waren geen geestelijk bewusten. Paulus heeft inspiraties beleefd; dat beleeft de moeder, de mens in deze tijd eveneens – neemt u aan – en scherper nog dan Paulus eigenlijk voor de ruimte heeft kunnen zien.

Is dat zo? Kunt u die sprong maken? Durft u vergelijkingen te maken met uw Bijbel, en uw leven, ruimte, de Christus, de Messias, zon, maan, en sterren, ziel, geest en leven? Durft u die vragen te stellen? Durft u te denken? Of blijft gij aan de Bijbel vasthouden? Kunt u. Maar dan moet gij ook aanvaarden dat de Bijbel door mensen is geschreven, nietwaar?

Dat neemt u aan? Dank u.

Maar miljoenen mensen zeggen, we hebben dat meermalen behandeld: ‘Dat is Gods woord.’ God zelf heeft dus de Bijbel beziel, gegeven, door inspiratie. Of heeft God zélf geschreven? Is dat de theoloog, die nu denkt, is hij daarvan overtuigd?

Wij komen los te staan van de Bijbel en dan leven wij in de ruimte, want in de ruimte zijn deze wetten te beleven.

Christus is noch te vroeg, noch een seconde te laat geboren en aan de tien geboden had deze mensheid niets. Hij bracht Zijn goddelijk bewustzijn. Duidelijk? Hij bracht het goddelijke evangelie. En dat wil niets anders betekenen dan: Hij bracht goddelijke liefde. U zult niet doden en ge zult elkaar liefhebben.

De mens had niet genoeg aan de tien geboden. Aan één boek die verklaart, hellen en hemelen, wetten voor de ruimte, ziel, geest, vader- en moederschap, hebt u niet voldoende. U hebt nodig honderden boeken, waardoor ge elke wet leert kennen. En Christus bracht dat door Zijn goddelijk bewustzijn, Zijn Al.

Hoe Christus is vermoord aan het kruis, heeft geen betekenis. Maar hoe de Bijbel de Christus heeft vernietigd, dát zegt alles. Men heeft Hem woorden in Zijn mond gelegd, in het hof van Gethsemane bijvoorbeeld, we hebben daar meermalen over gesproken: ‘Vader, Vader, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan’, nietwaar? Maar wie was erbij toen Hij dacht en deze woorden heeft gesproken?

Telkens weer stelt de mens deze vraag. En dat is de moeite waard, want deze mens denkt.

Daarginds liggen de apostelen en zijn in slaap gevallen; daar in de verte. Dat Gethsemane is diep, en daarginds ligt de Christus en zegt: ‘Mijn God, Mijn God, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan’.

Niemand in de ruimte, op aarde heeft deze woorden gehoord. Maar in de Bijbel staat het. Dat hebben de Bijbelschrijvers in die en die tijd klaarge- maakt, Christus verzwakt, van Hem een mens gemaakt.

En er gebeuren nu, op dit ogenblik, veel ergere dingen. De mens die zich aan de Messias, aan de Christus vergrijpt, omdat men verdoemdheid aanvaardt. De mens schrijft boeken, waardoor men de Christus verkracht. Ik zal u aanstonds iets vertellen van een nieuw werk.

De apostelen waren kinderen; niet bewust voor de kosmologie. Ze wisten van ziel, geest en hemelen niets. Ja, Christus zei zo nu en dan iets, maar ze konden het niet begrijpen. Christus had hun de kosmos, het goddelijke bewustzijn kunnen verklaren, brengen, geven. Die kinderen waren ervoor geboren. Er waren enkele van die mensen op aarde in die tijd die openstonden, die durfden te denken. Uw maatschappij durft niet te denken.

Ziet u? De mens is neergeslagen, voetangels en klemmen heeft de Bijbel voor het goddelijke bewustzijn, voor de ziel, de geest, de astrale persoonlijkheid gelegd. Maar geen Christus, noch God, noch een meester.

De meesters, dit leest u in 'De Volkeren der Aarde' ... Test dat werk wat u daar heeft. Ze hebben een geloof op aarde gebracht, voordat de Bijbel begon. Ze hebben gebracht een Huis op aarde, een kern, een vader en een moeder, daarmee is de mensheid begonnen. Die mensen begonnen te denken, want de mens, de miljoenen op aarde konden nog niet denken, het ging alleen om bezit.

Egypte, en waar de mens leefde, het ging om de sterkste. De sterkste had alles, de zwakken leefden in het oerwoud, werden gemarteld en afgemaakt. Toen begon men te denken.

'De Volkeren der Aarde' geven u een machtig beeld, dat ook die chaos op aarde leefde. De mens was niet anders. Had niets.

Er zijn vragen gesteld, waardoor de mens vraagt: hadden de kinderen in het prehistorische tijdperk het niet eenvoudig en makkelijker dan de mens van deze tijd, met al zijn technische wonderen? Die hadden het makkelijker. U hebt het moeilijk gekregen door uw licht, door uw leven en uw godheid. Waarom? Omdat de Bijbel is gekomen, de mens is gaan denken.

Weet u hoe de Bijbel is ontstaan? Door de verhalen van de één naar de ander. Vertel iets aan uw zuster, uw broeder, en wacht totdat dat woord, uw gedachten na vier jaren terugkomen; zult ge zien hoe ge verminkt zijt, niets is er meer van over.

Men heeft de Christus gezegd: 'Mijn God, Mijn Vader, hebt ge Mij verlaten?' toen Christus aan het kruis geslagen werd. Dacht ge waarlijk dat voor Christus de kruisdood alles was, dat Hij angst had voor de kruisdood, dat men Hem ging vernietigen?

Een kind uit uw oorlogstijd is gemarteld en geslagen, en bleef staan, vertelde niets aan uw vijanden. Had het maar gedaan, want ge vecht toch voor afbraak, het geeft u geen ruimtelijk geluk. Wanneer u vecht voor iets en uw

leven inzet, moet ge weten waarvóór, hebt ge realiteit, of alles is voor niets. U hebt, voor de duivel, voor afbraak, voor vernietiging hebt gij uw leven ingezet.

Die heldinnen en die helden die ge tijdens uw oorlog hebt leren kennen, wat waren dat voor bewusten? Ze knalden neer wat ze hebben ontmoet. En is dat goddelijk, geestelijk bewustzijn, is dat ruimtelijke liefde? Voor wie, voor wie geeft ge uw leven? Ziet u? Moet u zich afvragen. Wat doen wij?

De dominee spreekt over verdoemdheid; als hij achter de kist komt, stáát hij voor die verdoemdheid. En het katholieke kind zegt: 'En het laatste oordeel zal geschieden.' Het laatste oordeel eindigt wanneer ge zegt: tot hier en niet verder. En ge krijgt nieuwe ruimte; de nieuwe ontwaking voert u naar hoger bewustzijn, voelen en denken.

Christus kwam met een goddelijk evangelie, met het ruimtelijke bewustzijn. Had men Hem niet vermoord – men heeft Hem volkomen geslacht, ik heb u dat verleden verklaard, ik ben daar de hele avond mee bezig geweest – had de Christus zeven miljoen jaar op aarde gebleven. Hij heeft het bewezen. Hij kwam gedematerialiseerd op aarde.

Dat kan een oosters kind ook, een yogi, een meester uit het Oosten. Zeker, die wetten kunt gij in het oude Egypte leren, nu nog in Tibet.

Leven na leven zult ge geven, om dan die wetten, om de dematerialisatie, de materialisatie, de levitatie te ondergaan; omdat ge u door concentratie op het zielen-, geestelijke leven instelt, zijn die wetten te overwinnen.

Wat heeft Christus gedaan toen Hij terugkeerde naar de apostelen en door de muur wandelde? Dat was Zijn geestelijke persoonlijkheid. Hij had miljoenen jaren zo kunnen blijven leven op aarde. Maar Hij wist: de mens moet zijn godheid tot ontwaking brengen.

En die arme kinderen, die apostelen ... Paulus was daarna enigszins bewust, gevoelig, maar menselijk bewust. Paulus die zag, hij voelde, hij werd opgetrokken, was een medium, een sensitieve, kreeg mooie boodschappen door, legde daarin de geestelijke graad, het fundament. Maar Paulus keek even in de hemelen, jazeker, hij bezat die helderziendheid, maar van zon, maan en sterren en wedergeboorte wist ook de Paulus heel weinig.

Johannes, Petrus. Wíé was dat, toen daar de Christus ... De mens leefde naast Christus, de mens wandelde met Hem over de aarde. Hij zei machtige dingen, Hij gaf het leven aan alles. En Petrus staat daar en zegt: 'Die man heb ik nooit gekend.'

Mijn God, mijn God ... De mens ging voor Christus in de leeuwenkuil, weet ge dat niet meer? Hoeveel mensen hebben waarlijk niet hun levens voor de Messias ingezet, waarlijk, omdat men voor de Christus, voor het hoogste, voor het goddelijke bewustzijn wil sterven? Miljoenen mensen waren er op

aarde, en leven er nog. En Petrus, die naast de Messias leefde: hij was zwak.

Maar Christus nam ook de zwakken, en de bewusten, want de kleintjes zouden uit de bewusten leren. En later bleek dat de kleine, de zwakke, méér gevoel bezat. Ziet u, de karakters van deze wereld. Christus nam al de karaktereigenschappen, de zeven verschillende graden voor denken en voelen. De één had meer bewustzijn dan de ander.

Wanneer u het beeld van Jeruzalem waarneemt, u leeft nóg in die tijd. Tweeduizend jaar is men bijna bezig om nóg dát aan de mens te schenken. Geen bewustzijn heeft de Bijbel ontvangen. Maar Christus had het kunnen geven.

Hij zei: 'Er zullen er komen die méér zeggen dan Ik.'

Ja, dat waren de meesters, dat zijn de meesters. Dat doet ú aanstonds, wanneer u het licht bezit en die wetten kent, u iets weet van de geboorte, de wedergeboorte, karmische wetten, oorzaak en gevolg, krankzinnigheid, psychopathie.

Waardoor is zon, maan, en sterren geboren? Waarom is de maan dood?

De geleerde weet het niet. En wanneer u dat allemaal kent, dan komt in u die bezieling en dan zult ge een ander leven tot die ontwaking voeren, tot uw geluk, uw ruimte. Dan heeft niets van de wereld meer betekenis, alleen uw geest, uw ziel, uw persoonlijkheid, uw liefde. Dat hadden die kinderen nog niet.

Wanneer er nu een wereldbrand komt, dat kunt u lezen in 'De Volkeren der Aarde', wanneer er thans nog een wereldbrand zou komen, dan was Christus te vroeg geboren. Want wanneer waarlijk Rusland komt, het dierlijke bewustzijn voor deze wereld, u voelt wel, er blijft van Christus, van God, van uw maatschappij, geen kerk, blijft er niets meer over. Gelooft ge dat? Dán is Christus te vroeg. Dan zijn wij ook te vroeg met die boeken. En dan kunt ge alles vernietigen, want er blijft op de wereld niets meer over. Alleen het oerwoud, dat blijft bestaan. Maar menselijk denken, intellectualiteit, gaat van de wereld af, want het dier zal u beleven. Ziet u?

Maar wanneer dat gebeurt, dan kunt ge Golgotha en Bijbel, en alles begraven, dan heeft niets meer betekenis en dan had Christus naar het oerwoud moeten gaan en niet naar Jeruzalem. Voelt u wel? Dan stort de ruimte in, wanneer dat geschiedt. Er blijft ook van uw maatschappij niets meer over.

Maar Christus kwam noch een seconde te vroeg noch te laat. En wanneer u dát wilt beleven ... U kunt uit uw Bijbel machtige belevenissen ontvangen, die kunt u opnemen, indien u ze vergelijkt met het woord van de meesters, van de ruimte. En dan vóelt u onmiddellijk aan: dat is goed, dit is verkeerd, dat heeft men Hem in Zijn mond gelegd. Die woorden kan Hij niet gesproken hebben.

Wij vechten anders, wij beleven de Messias anders dan gij hier op aarde, dan de Bijbel heeft beleefd. U bent aanstonds vrij van de Bijbel, van geloof, godsdienst, wetenschappen. Alleen het gevoelsleven blijft bestaan.

Wat wilt ge met uw maatschappij, het leven achter de kist, als er een voortgang is? En dat is er. Wat wilt ge daar met uw bioscoop, met uw toneel, met alles dat gij bezit hier, wat wilt ge daarmee beginnen? Alleen uw leven is er nog, en dat is een levensgraad. U hebt bewustzijn gekregen voor die en die ruimte, voor uw ziel, voor uw geest.

Uw kunsten en wetenschappen die hangen hier, die blijven hier en zullen hier blijven. Nu hakt het ene leven op het ander voor een Rembrandt. Jazeker, machtig, heb eerbied voor die kunst. Maar de aarde zal sterven, en de Rembranden zijn hier, u kunt ze niet meenemen achter de kist, en daar hebt u ze ook niet nodig, allemaal tijdelijk bezit.

Wat zegt de Bijbel daarvan? Wat zegt de Bijbel van wedergeboorte? De Bijbel zegt alles van de wedergeboorte, maar de mens heeft het niet begrepen. En zo heeft de mens alles veranderd en gesplitst, naar de duisternis gevoerd.

Bent u tevreden?

Vergelijk nu eens de Bijbel, en dan moet u eens kijken wat er nog goed is en verkeerd, voor deze tijd, voor Christus, voor het katholicisme, het protestantisme, voor verdoemdheid, eeuwig weerzien, vader- en moederschap.

Christus kon toch over kosmisch bewustzijn niet spreken; de mens begreep zichzelf niet. 'U bent vader en moeder'; dan had men Hem midden in Zijn gezicht uitgelachen.

Maar hoe de Christus ... Hij wordt meer verkracht door de mystieken, de mens in de maatschappij, dan de Bijbel heeft gekund. In de Bijbel ...

Wij breken niets af, maar wij zetten daarvoor het eeuwige leven in de plaats. Wij zijn niet des duivels wanneer de Bijbel spreekt over verdoemdheid. God verdoemt niets. U zijt goden. Elk insect behoort terug te keren tot de Albron. Ziet u?

Kent u dat boek uit het Oosten: 'De meesters spreken'? Wie gaf dat daarzo aan André? U liet hem hier iets zien. Wij hebben dat boek ook. Kent u dat? Hebt u dat gelezen?

(Meneer in de zaal): 'De meesters uit het verre Oosten' (Baird T. Spalding 'De meesters uit het Verre Oosten', 1894)

Ja.

Wat hebt u ervan geleerd, van dat werk?

(Meneer in de zaal): 'Dat, in principe precies hetzelfde erin staat als wat u zegt.'

En wij vervloeken dat werk.

(Meneer in de zaal): 'Ik denk dat u een ander werk bedoelt.'

Nee nee. U hebt dat boek, wat u André liet zien, dat heb ik hem, ik heb hem opgedragen uit naam van meester Alcar: 'Kijk daarin.'

Voelt gij niet dat daar de Christus weer wordt bezoedeld, in dat werk?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dat heb ik niet gevoeld.'

Jammer.

Hebt u het uit?

(Meneer in de zaal): 'Nee, ik heb maar vijfendertig ...'

Daar is een Amerikaan – in Amerika is er nog zo'n werk – er is een Amerikaan die zegt ... Hij is bij de meesters geweest in het Oosten.

Hebt u dan niet gevoeld, hebt ge niet beleefd dat hier dogmatisch de meesters worden ontleed? Dat die meesters in het Oosten meer bewustzijn bezitten van de Bijbel dan het kind in het Westen? En leeft de Bijbel in de Himalaya?

Hier is een mens bezig die schrijft over Christus.

Bent u nog niet zover dat de Christus aan tafel zit en opnieuw het brood breekt, en waar Hij zich manifesteert in de bergen?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Ziet u? Die komt niet terug bij u. Zo niet. Nooit. Dat heeft Hij éénmaal gegeven en voor geen tweede keer, en daarom is dat eigen denken en voelen.

U kunt het lezen. Maar indien ik de mogelijkheid bezit om u daarvan te overtuigen ... gebruik dan uw geld ergens anders voor. Dit is een boek, dat is door het brein ontstaan die Broadway en Long Island kent. Dit is een geleerde die de wetten ziet.

Christus loopt daar weer, de mens, de grote meester. Ja, eerst komt de grote meester, en dan kruipt het menselijke ikje over die grote meester heen en dan zitten we met hem aan tafel, eten en drinken.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dat komt uit Amerika.

Stuurt u dat kind maar een Hollands werk van ons, dan kan hij zien dat hij opnieuw de Christus beledigt. Indien wij ons zouden vergrijpen aan één gevoel, aan één graad van de Christus, dan sloeg het ons te pletter, en stonden wij stil. Vergelijk het met het werk 'De Volkeren der Aarde' en 'Het Ontstaan van het Heelal'.

Die Messias die spreekt wéér zoals de Bijbel de Christus heeft doen leren kennen. En zo zijn er meer boeken ontstaan, waardoor opnieuw dat leven van de Messias, de goddelijk Bewuste, wordt verkracht. Zeer zeker. Wanneer de oosterling, wanneer u de oosterse wetten gaat beleven en ge zegt: het leven is alles en het leven komt vanuit de Albron, dan is dat waarheid. Maar daarna begint het; en dan voert men u van de wal in de sloot. Dan kraakt men het hoogste bewustzijn, dat weer en opnieuw gemarteld wordt, en dan drinkt ge

Zijn bloed. En dan staat de Bijbel daar duizendmaal hoger.

De verhalen van Johannes, de verhalen die men hier in Europa heeft ontvangen, die leven niet in het Himalayagebergte, en kan de oosterling niet beleven. Waarom? Omdat dit niet tot zijn bewustzijn behoort. Maar nu wordt het oosterse bewustzijn verkracht door het Bijbels denken en voelen. Zo moet u dat boek lezen.

Had u nog iets?

Wie van u?

(Meneer in de zaal): ‘U had me beloofd, veertien dagen geleden ...’

Juist. Gaat u maar beginnen.

(Meneer in de zaal): ‘Wat zegt u?’

Begint u maar.

(Meneer in de zaal): ‘Toen hebben we het over het gebed, het Onzevader, gehad en daar was één regel in: leid ons niet in verzoeking ...’

Ja.

(Meneer in de zaal): ‘Toen zei u: God is liefde, die leidt ons niet in verzoeking ...’

Kan niet.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, dat zou ik ook denken. Maar in de Bijbel staat toch wel dat Jezus zelf dat gebed gebeden heeft, dát wou ik u vragen ...’

Dat kán Christus niet gebeden hebben.

(Meneer in de zaal): ‘Maar volgens het Nieuwe Testament dan, volgens de Bijbel?’

Dat Nieuwe Testament is door mensen vastgelegd en ontleed. En nu is men nog bezig om weer nieuwe Bijbels en nieuwe veranderingen aan te brengen, zo is het, en om het duidelijker te maken. Maar men gaat steeds verder uit Zijn leven vandaan.

Christus kan niet gezegd hebben en gebeden: leid ons niet in verzoeking. En Hij is de goddelijke persoonlijkheid voor God, voor de ruimte, voor de Alliefde, het Alleen, de Algeest, de Alpersoonlijkheid. Hoe kan Christus zoiets bidden? Doet ú dat? Ja, als mens ... kan me dat indenken.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar heeft u ook niet, dat weet ik niet zeker, maar ik meen dat u ook eens een keer gezegd heeft: het Nieuwe Testament is de heilige waarheid ...’

Já, wanneer we voor waarheid stáán. Wanneer we voor waarheid kómen te staan. Maar er zijn daar dingen in, er zijn daar woorden in, er zijn voetpaden opgelegd, wanneer u die bewandelen wilt, zinkt u daaronder vandaan.

Men heeft Christus, zeg ik u, in het Nieuwe Testament – behoort Gethsemane niet bij Christus? Behoort Golgotha niet bij de „Eeuw van Christus”, bij Zijn tijd, Zijn denken en voelen? – men heeft Hem aan het kruis geslagen

en woorden gegeven, men heeft van die goddelijke persoonlijkheid een zwakkeling gemaakt. Kan dat? Geloofd gij daarin? Dat Christus daar, wanneer Hij zichzelf moest geven, dat Hij gaat smeken: ‘Mijn God, Mijn God, hebt ge Mij verlaten?’, terwijl Hij goddelijk bewust is? Kan dat?

Ziet u? Nu moet u de Bijbel gaan lezen, het Nieuwe Testament en het Oude Testament. Wanneer God daar spreekt tegen Mozes en zegt: ‘Ga, en vernietig’, of ‘trek die mensen op’ – een God van haat, van vernietiging, voelt u? – dat kán geen God van liefde hebben bedacht, gevoeld.

(Meneer in de zaal): ‘Maar ik doe die vraag aan u, omdat u gezegd heeft: het Nieuwe Testament is wel waar, maar het Oude Testament is niet helemaal waar.’

Dan hebt u niet geluisterd. Ik heb gezegd: het Nieuwe Testament voert u dichter tot de reinheid van de ruimte. Maar ook in het Nieuwe Testament liggen de onwaarheden, die Christus niet kan hebben gesproken.

U voelt toch wel dat men hierdoor, dat u hierdoor Christus het goddelijke gezag geeft en schenkt, wanneer u zegt: U kunt dat niet gesproken hebben, U kunt dat niet hebben bedacht?

‘Leid ons niet in verzoeking’. God gaf ons alles. God is liefde, God is alles, rechtvaardigheid, harmonie. Hoe kan die godheid u in verzoeking brengen? Dat doet gij niet eens als vader en moeder voor uw kind.

Is de moeder in staat om het kind tot de afbraak in de maatschappij te voeren, waarvan ze weet: dat kind gaat bewust en onbewust kapot? Doet de moeder dat? En God kan dat? Christus kan dat? Wanneer beginnen we te denken? Die wetten ziet u niet in de ruimte. En nu blijkt het dat zelfs het Onzevader nog bezoedeld is.

Ik heb gezegd ... En de wetten van de ruimte, de wetten van uw ziel en geest, ruimte, ruimte ... Ja, wij hebben door die ruimte ... Wij leven in de ruimte, u leeft altijd en eeuwigdurend in de ruimte, maar de mens voelt zich aards. Wij zweven altijd om de zon heen.

Als u onder de aarde kunt kijken, dan is er ruimte en diepte, oneindigheid. We leven in de ruimte. En die ruimte hebben wij overwonnen doordat wij planeten konden beleven. Dit is een planeet. En u gaat van lichaam tot lichaam, steeds hoger, en dan beleeft u de levensgraden voor het organisme.

Nu komt u achter de kist, u ziet, u bent in harmonie met de oneindigheid, met uw geest, met uw gevoelsleven, dat is uw persoonlijkheid. Hoe kunt ge nu nog een wereld, een ruimte verdoemen?

Ziet u? Ik heb verteld: de mens bidt. Hoe kunt gij bidden, terwijl ge ... Hoe kunt ge smeken: mijn God, mijn God ... De bloemen voor Maria, de bloemen voor Christus. Dag en nacht bidt de moeder om de zieke. En die zieke moet sterven, die zieke moet evolueren. Die dood is er niet, maar die dood

komt, moet komen. En nu bidt u, bidt u, en u wilt die dood, die evolutie tegengaan? Die goddelijke evolutie? Om te bebidden dat God uw moeder, uw vader, uw kind, uzelf hier zal laten, eeuwigdurend op aarde? Wat wilt u? Waar vraagt u om?

Hoe diep is uw gebed en welke betekenis heeft uw gebed? Ga eens in de maatschappij kijken. Ga eens naar de kerken en luister eens goed wat zo'n dominee, zo'n pastoor te vertellen en te bebidden heeft. En u ziet het, ze vragen om de eeuwigdurende stoffelijkheid te mogen ondergaan. Kwam er maar nooit een dood.

Maar een dood is evolutie. Wanneer er geen sterven was, stond u hier stil. U vraagt niet: hoe heb ik het leven ontvangen, waar komen wij vandaan? Dat vertellen wij nu, dat vertellen de meesters nu door de boeken. Dit is universele wijsheid voor uw ziel, voor uw geest, voor uw persoonlijkheid, uw geestelijk leven. Wat zegt de Bijbel daarvan?

(Meneer in de zaal): 'Ik vind het alleen jammer dat we onze vorige levens niet meer kunnen herinneren.'

U bént dit, u bént nú. Wat wilt u van uw vorige leven beleven? Dacht ge waarlijk, wanneer ge in een tempel was geweest en u had het meesterschap bereikt, dacht ge waarlijk dat u dat kunt smoren? Waarom bent u hier? Waar verlangt u naar?

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg het, omdat ik dan zoveel te meer overtuigd zou wezen van een leven na de dood.'

U bent nú. Nu u in dit leven leeft, hebt u wellicht een miljoenste gram gevoel aan bewustzijn, sensitiviteit en verlangen u eigen gemaakt in de tijd dat u hier bent. Een miljoenste gram, om hier te komen en die boeken te lezen, meneer, mijn vriend. Want de rest heeft dit nog niet nodig. Dat is een machtig bezit. Dat de mens zich van het dogmatische, kerkelijke gevoelsleven kan bevrijden, is een machtig uurwerk van gevoel in denken.

Wanneer de mens kan zeggen tegen meneer pastoor: meneer pastoor, dat klopt niet. Hoe kan God de mens verdoemen? God ... Er is toch geen verdoemdheid.

Want wanneer u de katholieke kerk beleeft – dat hebben wij ook beleefd – en u komt voor het uiteindelijke te staan, dan krijgt u een doodlopende weg te zien die u regelrecht naar een oerwoud voert; komt u nooit meer uit. Licht is er niet meer. Als u maar bidt, bidt en overgeeft, gelooft ... U hoeft niet meer te geloven, want een geloof heeft geen bestaan; het wordt weten.

Wanneer u weet dat u aanstands sterft, en dat u pertinent kunt aanvaarden: ja, u krijgt mij niet dood, ik ga 'de kist' in, maar ik sta er aanstands naast, ik zweef de ruimte in, ik maak een wandeling naar de eerste, de tweede of de derde sfeer ... Heb ik haat, heb ik bedrog, ben ik hard, ben ik liegend,

bedriegend, dan zult ge ook in die leugen en dat bedrog binnenstappen.

Kan een leugen, en bedrog, kan hardheid, afbraak u geluk, u lichtend leven schenken? Is dat liefde? Naar uw gevoelsleven om alles op te vangen en te willen aanvaarden, krijgt ge ook verruiming van geest. Dat is het leven voor uw ziel als astrale persoonlijkheid.

Waar blijft de Bijbel als aanstonds de theoloog, de bioloog, de geoloog, wanneer de wetenschappen moeten aanvaarden: ja, de ziel is waarlijk niet voor het eerst op aarde, dat kind wat geboren wordt, is reeds miljoenen tijdperken oud? Dan krijgen wij gelijk. We krijgen onherroepelijk gelijk.

Deze wetten, deze wijsheid, waarmee ge te maken hebt en waardoor ge leven en dood leert kennen, wordt de universele wijsheid, de nieuwe Bijbel voor de aarde, voor deze mensheid, voor de volgende. Er is niets anders.

Ge zult leven en dood leren kennen. Ik heb gezegd: bid niet voor beterschap. U kunt bidden, u kunt vragen: geef mij bezieling, zodat ik moet ontwaken, maar wanneer u er de honderd procent niet voor inzet, gebeurt er niets. Dan kunt u eeuwigdurend zo uw handen vouwen, neerliggen en uw stilte optrekken, u kunt in stilte leven, in rust, in zaligheid. Er lopen heilige mensen op aarde, zijn waarlijk heilig, natuurlijk harmonisch, en dat bidt maar. En wij gaan voorbij, wij laten ze bidden.

Wanneer daar de mens bidt voor: geef mij dat en geef mij dat, o mijn Christus, en, ik zal alles doen om Uw kinderen te helpen ... Waarom neemt die dame daar van haar geld, haar bezit, geen duizend gulden en schenkt ze? Dan behoeft God haar geloof, haar bidden niet te verhoren. Ziet u? Maar dat kost iets.

Er zijn mensen die hebben miljoenen en liggen ook neergeknield en zijn gelukkig en stemmen zich op Christus, op de Bijbel, op de ruimte af. Maar wanneer er gebeld wordt, of wanneer God Zijn leven stuurt en zegt: hier hebt ge een kind, dan zijn ze stokdoof. Kost geld, kost tien gulden. Is dat niet zo?

Handel en voer uw daad naar het ruimtelijke voelen en denken voor uw geest. Maak van alles harmonie. Laat de mens zeggen: ja, waarlijk, dit leven is waarheid, is harmonisch, is liefdevol.

En wat zegt dan goud, wat zegt bezit, wat zegt het, indien ge koningin, koning, keizer, een maharadja zijt? Geld en al dat bezit vernietigt u maar, want u houdt het vast, en het moet de wereld over, het moet het leven van God verrijken. Is het niet zo?

Wat doet de kerk? Wanneer ge die mensen daar ziet gekleed, wanneer u de mens ziet, de mens, de kardinaal met zijn wit laken aan, dat daar tien, twintig meters achter hem sleept ... Mijn God, mijn God, u moet dat leven eens zien in de eigenlijke wet, die dan Christus, God, ruimte, de Albron, de Alliefde vertegenwoordigt.

Wat kunt ge bereiken met kant, smaragden en diamanten, met sandaaltjes, die gouden sandaaltjes? Wanneer ge waarlijk bezit hebt en ge wilt iets voor de mensheid doen, waarom sluit ge uzelf dan af en laat ge u kronen met een goud ding op? Waarom spreekt ge van verre tot de mensen? En waarom gaat ge niet van stad tot stad? Waarom beult het geestelijke kind zich achter de kist, uw vader en moeder, uw zuster en broeder, waarom beulen zich die mensen af? Omdat ze blij zijn dat ze u tot de ontwaking kunnen voeren. En die willen geen dank, die willen geen opschik. Die gaan niet in fluweel. Die zetten geen Sint-Nicolaasteken op. Daar hebben ze u niet voor nodig, geen ruimte, geen God. Zij gaan, indien het moet, barrevoets. En ze kunnen hun schoeisel dragen, verbeeldt u zich maar niets, want in de ruimte, in dat eeuwige leven, in die oneindigheid ontmoet u vroeg of laat de reine klaarte. Niet waar soms?

Bid om de mens te mogen behouden, indien nu die mens de evolutie ontvangt om de nieuwe geboorte te beleven. Ja, u bent getrouwd, u bent gehuwd met uw liefde, met wat eigenlijk? U wilt dat leven niet kwijt. Maar ook dat is maar geleend goed.

Wanneer ge de hartelijkheid, de welwillendheid en de liefde van uw man krijgt en u bent moeder, dan kunt ge God danken dat u die liefde beleven kunt nu, want er worden miljoenen mensen geslagen. Ze zijn zover. Maar wellicht hoort dat leven achter de kist een ander toe.

U leeft allemaal ... gans deze wereld, al die miljoenen mensen hier op aarde beleven karmische wetten. U hebt uw eeuwigdurende goddelijke ik nog niet naast u wandelen, dat moet u nog verdienen, of u was hier niet meer.

Ik sta in de ruimte, ik heb de eerste, de tweede, de derde en de vierde en de vijfde en de zesde en de zevende sfeer, de Vierde, de Vijfde, de Zesde, de Zevende Kosmische Graad, het Al beleefd, en ik wacht nóg op mijn liefde. Nóg is dat deel van mij niet tot mij gekomen. Maar ik ben niet arm. Ik zal praten, ik zal bezielen, ik zal de mensen liefde geven, ik krijg die graad tot mij. En het andere leven dat nu die liefde bezit, die zal zeggen: beleef haar en ge krijgt mijn liefde ook.

Ja, wat wilt u? Waar wilt u naartoe? Wilt ge deze wetten menselijk, moederlijk, vaderlijk, geestelijk, ruimtelijk, goddelijk beleven? Ik ben in staat om u het goddelijke antwoord te schenken. En dan staan we voor de waarachtige wet en dan voelt u ook: ja, zo is het, en niets anders. Niets.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Meneer in de zaal wil iets zeggen.)

Ik kom direct bij u.

(Meneer in de zaal): 'Ik wou vragen, houdt u nog vol dat we geen oorlog krijgen?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal): ‘Mag ik dat nog een keer vragen?’

Ja.

Vermoord mij dan maar als die oorlog komt. Bent u nu blij? Maar u bent niet zeker. Nu bent u nog niet zeker. Nee, dat is niemand.

(Meneer in de zaal): ‘Dat wil ik wel bekennen.’

Want u hebt, het honderd procent voelen en denken, het waarlijke weten leeft niet onder uw hart. U kunt en blijft ...

Dacht u dat ik waarlijk gelukkig was, dat ik u iets kon schenken? Kan ik niet. Kán ik niet. Dat is de pijn van de Messias.

Daarom liet Hij zich slaan aan het kruis, zegt de oosterling. Christus koos voor de kruisdood, zegt die man uit dat boek, die Amerikaan. Christus ging door de kruisdood, en dat was de enige mogelijkheid om zich los te maken van deze wereld? Néé, men heeft Hem daar bewust aan geslagen. En dat is een kosmische fout, dat is leugen en bedrog wat u daar leest. Christus had alleen de kruisdood nog. Néé, deze wereld, deze mensheid, het Jodendom, nee, de Romeinen en elkeen, alles wat op aarde leeft, heeft Hem bewust aan het kruis geslagen. U en ik zijn Zijn moordenaars. En dan zegt een oosterling, en dan zegt een oosters meester: de Christus ... Daar komt een oosterling ...

Dat boek smijten wij op de brandstapel, het is nog rotter – ik zal het heel erg uitdrukken – dan uw slechtste romans die u hebt gelezen, die vol zijn van hartstocht en verdierlijking. Zo hemelgerend is het, dat men een meester uit het Oosten verkracht en die voert, en die laat spreken door de Christus. Dat is vergif. Ik waarschuw u voor dat boek.

U kunt, als u het lezen wilt, dan koopt u het en dan vergelijkt u het met onze leer.

Hovaardij, tafeltje dekje. Daar gaat de geleerde in het Oosten en zegt ... en we komen daar, en een ruwe tafel, en we zetten ons neer, en inééns is de tafel gedekt, dan staan de bordjes daar en dan komt zo’n hoge meester, maakt de deksel van de pot open en dan krijgt u eten, het vloeit er zo uit. Ziet u? Christus na-apen.

Het beleven van de Messias, het beleven van Zijn leven, en daar een rotheid van opbouwen, om een priester in het Oosten iets te schenken? Néé, dat is de ziel, de hunkering van de mens om iets te zijn, om iets te brengen. En dan gaat opniéuw die Christus aan het kruis.

Vergrijpt u maar niet aan boeken. Als er één woord verkeerd door ons gegeven wordt, dan smijt Jozef Rulof die boeken in uw grachten, op straat, of waar dan ook. Hij trapt ons weg, indien wij hem niet lieten zien waar de waarheid leeft. En dan kunt u dat doen.

Wij praten hier reeds vier jaar, wij hebben reeds zeshonderd vijftig lezingen

gegeven en zijn nog niet begonnen.

Voor de Christus kunt gij u niet uitputten. Maar wanneer de waarheid er is, ja, dan krijgt ge ruimtelijke bezieling. En indien u dat niet voelt, dan voert men u opnieuw naar die duisternis, naar die afbraak, die bezoedeling.

Wij vechten voor de Messias, omdat we Zijn leven kennen, omdat we weten dat Hij op aarde heeft geleefd, omdat we weten: Zijn weg ... U kunt op aarde geen voetstap verzetten of u trapt op Zijn leven, Zijn ziel, Zijn geest, Zijn goddelijke liefde, Zijn Ik, van de maan af, door deze ruimte. Ziet u?

Wanneer de mens, wanneer we over planeten en sterren spreken, haalt de mens zijn schouders op. En ge lééft onder sterren en planeten. Door het planetenstelsel gaf de goddelijke Albron u voet- na voetstuk, daardoor is het menselijke organisme opgebouwd. Onwaarheid? Kletspraat? Durf eens te denken naar uw ruimtelijke ik.

(Tot de zaal): Nog meer?

(Meneer in de zaal): ‘Meester, hoe zou het komen dat die christelijke en katholieken mensen die een kerk laten bouwen, dat ze altijd maar zo’n bliksemafleider bovenop die kerk hebben? Vertrouwen ze God niet?’

Dat ze?

(Meneer in de zaal): ‘...dat ze een bliksemafleider bovenop die kerk hebben. Vertrouwen ze dan God niet?’

Daar hebt u het. Heel goed, mijn vriend. Waarom zet men op de kerk en naast het kruis nog een stoffelijke bliksemafleider? Die moet in uw hart leven, ziet u? Heel goed. U krijgt geen tien, maar als ik het geld in mijn zak had, kreeg u duizend gulden van me. (gelach) Wanneer u dat belachelijk kunt maken en zegt: o, moet mijn kerk nog beschermd worden ... Dat zijn ...

De alleenzaligmakende kerk heeft het vreselijkste pak slaag gehad in de vier, vijf jaar die voorbijgingen op aarde, meer nog dan de mens. Men heeft het joodse kind willen kraken. U leest in ‘De Volkeren der Aarde’: het joodse kind – daar kwam de Messias voor – moet de Messias aanvaarden. Dan is er geen jodendom meer.

U bent allemaal uit de Joden geboren, er was slechts één ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), we zijn allemaal van (het Huis) Israël. En wanneer u dat aanvaardt, krijgt u het christelijke (Huis) Israël. En hiernaast brengen wij, wij brengen nu het ruimtelijke (Huis) Israël.

Een mens, André ... Wij zeggen: ‘André, stuur ‘De Volkeren der Aarde’ in het Engels naar Engeland.’ De stam Israël leeft in Engeland, is Engeland. Haha, zegt de dominee, haha. Waarom? Hij is het hier.

Maar dat is de eigenlijke stam Mozes. En hij krijgt het antwoord: ‘Die man is dol.’ Crazy? Niet zo erg. ‘Een fantast van de hevige soort.’

Dat stoffelijke, orthodoxe (Huis) Israël wil niet naar de ruimte. Het wil

van zichzelf geen geestelijk bewustzijn maken. Dat blijft Bijbels. Maar dat houdt de God van haat, waar of niet?

Denk dan toch, en u krijgt ruimtelijk gevoel. De katholieke kerk kreeg een pak slaag. Indien dat het allerheiligste voor de aarde, voor de ruimte is, hoe kan dan een mens zo'n goddelijk product vernietigen? Duizenden kerken zijn er gesmoord. Dat zijn maar stenen gebouwen.

Lééft daarin de goddelijke gelukzaligheid, in die kerk? Bent u katholiek? Was u protestants? Durft ge niet te denken? Dat lieten wij André, dit mens waardoor ik spreek, lieten we hem reeds beleven op achtjarige leeftijd. En toen zei hij tegen de pastoor: 'Dat bestaat niet. God kan niet verdoemen.'

En toen hij veertien jaar was, tussen de dertien en veertien, toen lieten wij hem de hostie kapotbijten, zo, tussen de tanden. En toen zegt Jeus, dat leest u in deel II straks: 'Nu krijg ik een pak slaag. Nu zegt de kerk ... De kerk stort in en de hemel stort in.' En Crisje zegt: 'Lelijke ploert, je hebt op Onze-Lieve-Heer gebeten.' En Onze-Lieve-Heer verschijnt hier in de kerk en die haalt hem zo achter die pilaar vandaan. Maar een half uur daarna zegt Jeus: 'Er gebeurde nog niets.' En hij ging naar huis.

Maar een half jaar daarna was hij nog bezig met Onze-Lieve-Heer. 'Ach', zegt Jeus, dat leest u aanstonds, dat heb ik vastgelegd, 'die man daar, Onze-Lieve-Heer, die is, ja, op Golgotha aan het kruis geslagen, die voelt deze pijn niet eens. Dat bijten van mij is immers niets met hetgeen Hij dáár heeft beleefd; dáár belkte Hij niet eens.'

Anderhalf jaar later zit dit kind nóg vast aan dit vragen-stellen, de angst: zou Christus mij niet in de hel trappen? Er gebeurde niets.

'Nee', zegt Jeus later, 'dat is maar meel. Dat hebben ze van meel gemaakt, dat kunnen ze bakken. Dat is Onze-Lieve-Heer niet, Crisje, dat kui eiges maken.' Dat leest u in deel II. Maar nu wordt de Christus van het stenen beeld losgemaakt.

'Dat is de Christus niet, die daar staat', zegt Jeus, want de heilige familie die werd daar even gekraakt op zondagmorgen door de kinderen van Crisje. 'Dat is Christus niet. Dat zijn maar stukken en brokken, dat is steen. De Echte leeft dáár, boven, en dáár ga ik naar toe.'

Maar ú blijft daar in uw Bijbel en in uw kerk. U durft de Echte niet in het gelaat te kijken. Ziet u? En dat willen wij u geven. U hebt die kerk ook niet meer nodig. Want die kerk verdoemt nog altijd.

Het leven niet, in de natuur, in de ruimte, geen planeet, zon en ster heeft één verkeerde gedachte beleefd. Die is er niet in de ruimte, die leeft alleen in de mens. Die kunt u vinden in de Bijbel, die kunt u vinden in uw kerk. Als u geen geld geeft, kunt u eruit, of u mag staan; hiervoor krijgt u de plaats niet. Allemaal futiliteiten. Maar het zegt zoveel wanneer ge God benaderen wilt

en de ruimte wilt leren kennen, wanneer uw ziel, uw geest gaat spreken. Dan hebt u die bliksemafleider nodig, mijn vriend.

Angst. Geen overgave.

Wat zou er beginnen? zegt deze eeuw, deze tijd. Hebt u angst voor Adolf Hitler gehad, voor Stalin? Wat doet ge nu weer? Daar gaan opnieuw uw geld, uw miljoenen, en koopt men kanonnen voor.

Wat heeft Christus, wat heeft God ons geleerd? Wat heeft Christus gebracht? Weten!

‘God heeft mij alles gegeven. God zegende dit volk’. Hóé kan God u zegenen wanneer ge uzelf wilt beschermen door de vernietiging, door kanonnen? En die worden nog, door het kind, door de pastoor, door de bisschoppen, de kardinalen worden die kanonnen nog gezegend. Hebt u niets anders te doen?

Wilt ge Mijn leven, zegt Christus nu vanuit Zijn ruimte, wilt ge Mijn leven bezoedelen met hetgeen dáár geschiedt? Houd ge nog langer Mijn kinderen onbewust en voert ge ze nog altijd naar het laatste oordeel en uw verdoemdheid, naar uw brandstapels, Moeder?

Moeder, dat is de katholieke kerk, dat is het alleenzalmakende bewustzijn, en die heet ‘moeder’. Maar dat dier ... roept de ruimte, roepen de hellen, wij zijn niet zo slecht, zo mismaakt dan gij. Gij legt daar bewust het kind van God op de brandstapel en geniet. Is dat liefde, is dat een-zijn, is dat overgave, is dat harmonisch?

Mooi, mooi, die bliksemafleider. Ziet u? U moet leren denken.

En dan is ...Zeker, dat was nodig, dat was nodig; de mens zou een geloof ontvangen. De meesters zijn ermee begonnen. We hebben lezingen gegeven.

Toen Christus van de aarde kwam, Hij trad uit Zijn lichaam, het lichaam hing daar op Golgotha ... Heeft er eerst voor gezorgd ... dat deden de meesters, ze haalden het zo weg. En toen kwam Hij in de vierde en de vijfde sfeer en riep de meesters bij elkaar, en zei: ‘Hebt ge gezien hoe Ik daar ben ontvangen? Nóg een keer terug? Moet Ik nóg een keer terug om het brood te breken, terwijl men Mij van links, van rechts, van voor en van achter belogen, bedrogen, geselsd en geslagen heeft?’ Doet u dat ook? ‘Ik heb Mijn leven gegeven’, zegt de meester, ‘en nu gij. Ik ben in het Al. Tracht het Al te bereiken door uzelf te geven.’

Maar geen meester uit de vierde en de vijfde sfeer laat zich door dit onbewuste dierlijke mens van de aarde aan een kruis slaan, in een gevangenis trappen en opsluiten. Wij kunnen meer bereiken indien we om u heen leven, om u heen wandelen, om nu bewust te leven, om daar iets te doen. Ziet u?

Het is geen kunst om te sterven, mijn broeder, maar om te willen blijven leven, en om nu te leren denken: wat moet ik doen, wat kan ik doen, wat kan ik bereiken?

Wanneer u niets doet ... U hoeft niets te doen op deze wereld, als u maar zorgt dat u te eten en te drinken hebt. Ziet u? Gaat u maar, verdien maar vijftien en twintig gulden en wandel en geniet van de goddelijke natuur, laat het leven tot u spreken, en u bent een natuurlijk, een geestelijk bewuste.

Elk insect, elke gedachte, elke karaktertrek zult ge voeren naar de ruimte, voor uw geestelijke persoonlijkheid. Elk denken en voelen krijgt vleugels, krijgt geestelijke bezieling.

Wanneer komt de kerk, wanneer komt het protestantisme, gereformeerden, Luther, wanneer komen al die sekten, die dogma's tot het gevleugelde voelen en denken, het geestelijke een-zijn? Wanneer? Ziet u? Wie bent u nu?

Had u nog iets?

U daar.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik wil iets vragen, mijnheer Rulof. U bent zeker tegen kerken, hè?'

Nee.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

Zijn we niet. Hebt u de boeken gelezen?

(Mevrouw in de zaal): 'Nou, ik ben ermee bezig.'

Leest u maar, dan zult u voelen dat we het niet zijn.

(Mevrouw in de zaal): '...in uw rede te horen.'

Wij halen alleen die fouten uit die kerk.

(Mevrouw in de zaal): 'O.'

De mens, ik zeg toch, de mens heeft een dogma, een geloof nodig. Wie is daarmee begonnen? Het Huis Israël. Abraham, Isaak en Jakob.

Maar in het prehistorische tijdperk leefden er ook mensen en hebben (geen) Isaak en Jakob, geen Christus, noch God, geen Bijbel gekend en leven nu in het Al. Voelt u wel?

Wij hebben het niet over het geloof. Maar die verdoemdheid moet eruit, want God kán Zijn leven niet verdoemen. Vindt u dat verkeerd?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat vind ik niet verkeerd.'

De mens heeft een houvast nodig. Christus, de meesters hebben de mensen een geloof geschonken. En toen wisten zij ... Toen kwam Mozes. Mozes kreeg waarachtig het eeuwige leven, de liefde. Dat was veel in zijn tijd. Maar hij was ook een rebel, want de mens wás niet anders.

Maar wanneer u durft, daarom zeg ik, wanneer u durft te denken en uzelf wilt verrijken ten opzichte van uw geest, uw innerlijk leven, uw hiernamaals – u móét verder, dit is het alles niet – dan krijgt ge het 'ja' en het 'nee', de onwaarheid en de waarheid te zien, en dan ontwaakt u. De mens die blijft vasthouden aan die verdoemdheid en aan het laatste oordeel en zoveel dui-zenden gedachten en gevoelens, krijgt nimmer geestelijk voelen en denken.

Daar vechten wij voor. Is dat verkeerd?

(Tot iemand in de zaal): Daarzo.

(Mevrouw in de zaal): 'Dacht u dat Christus niet in de kerk was?'

Christus is in de kerk; u kunt door bidden en denken Christus beleven.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar in de kerk mogen we ook zelf denken.'

In de kerk ...

(Mevrouw in de zaal): '... ook instellen op het eeuwige leven.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Mag men zich ook instellen op het eeuwige leven.'

Kunt u.

(Mevrouw in de zaal): 'Het wordt niet verboden. En ik geloof dat een goed katholiek, een goed protestant en ook gereformeerd, of wat men wil zijn, evengoed in de hemel kan komen, als wanneer we bij u blijven, op die manier. Waarom niet? Dat is toch allemaal een en hetzelfde? En dan de Bijbel, zou die ook niet door meesters geschreven zijn? Die waren toch, voor Christus uit de hemel kwam, waren er toch ook al meesters in het Al?'

Voelt u ...

(Mevrouw in de zaal): 'Net zo goed als uw boeken, dat is precies hetzelfde.'

Voelt u, wanneer u de Bijbel leest en er maar één woord komt van een God die eigenlijk haat, dan bent u niet meer met God in verbinding. Begrijpt u dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe zegt u het?'

Wanneer u het Oude Testament beleeft, waar men niets anders dan haat en vernietiging in aanvaarden en beleven kan, dan bent u met geen Vader van liefde in verbinding, dat is mensenwerk. Dat zijn menselijke gedachten.

Waren de Bijbelschrijvers meesters?

(Mevrouw in de zaal): 'Mozes heeft ook in die tijd geleefd.'

Wat heeft Mozes dan naast zijn geestelijk werk moeten doen? Fundamenten leggen voor uw eeuw, uw denken en voelen.

(Mevrouw in de zaal): 'Een prachtige taak ...'

Prachtig. Elk mens die aan die Universiteit heeft gewerkt, voor die Universiteit, dat is de Universiteit van Christus, elk mens, kunsten en wetenschappen, Galilei, en welk mens ook, heeft fundamenten gelegd voor dit ontwaken. Maar wanneer u dat niet kwijt wilt en u blijft kerks, kerks denken ...

(Mevrouw in de zaal): 'Vindt u dat verkeerd?'

Hebben wij het niet over, dat daar de kerk is en nog een kerk en nog een kerk. U hebt een plaats nodig om één te zijn, nietwaar? Maar dat is niet het alles. En nu brengen wij de wetten, de ruimten voor uw leven achter de kist, voelt u, voor de wedergeboorte, moeder- en vaderschap.

Krijgt u dat, krijgt u dat in de Bijbel, krijgt u dat in de kerk? Praat de do-

minee over het terugkeren op aarde?

Nee, dat is niet zo. Dat heeft nog niet één theoloog onder uw volk, op deze wereld kunnen verklaren. Zover ...

(Mevrouw in de zaal wil iets zeggen.)

Wacht u even, u krijgt uw woord aanstonds.

...zover gaat men nog niet, durft men nog niet te denken.

(Mevrouw in de zaal): 'Doet het er wat toe voor de eeuwigheid?'

Of u weet of u achter de kist leeft?

(Mevrouw in de zaal): 'Als ik in Christus sterf ... Het is te hopen dat ik dat kan, daarom ben ik er nou.'

Als u in Christus sterft ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Kunt u dat? Kunt u dat werkelijk?

(Mevrouw in de zaal): '...volle overgave. Dat ligt aan onszelf. Hebben wij Christus lief met heel ons hart? En dan richten wij ons leven werkelijk daarop in. Dat kan dan in de kerk net zo goed als in uw boeken.

Ik vind uw boeken mooi. Ze hebben mij heel veel licht gegeven in dingen die me nog duister waren. Ik heb er heel veel van gelezen. Ik vind ze mooi. Maar ik vind het niet mooi wanneer de kerk ... Ik heb zo een beetje het gevoel dat de kerk afgebroken wordt.'

Nee ...

(Mevrouw in de zaal): '...er zijn misschien nog enkele kerkelijke dogma's ...'

Och m'n lieve kind, kent u het bewustzijn van uw volk, van uw natie?

(Mevrouw in de zaal): 'God is liefde.'

Ja, God is liefde. Het gaat erom dat wij de wetten brengen. Dat de dominee aanvaardt, de bioloog, de psycholoog, dat de ziel als mens in beide organismen leeft en de wedergeboorte moet aanvaarden. Voelt u wel? Dat is de kringloop van deze aarde, oneindig, en dan gaat u verder. Kunt u ook in uw kerk.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

U hebt geen kerk, u hebt geen boeken, zei ik u – daarom nemen we dat beeld – het prehistorische tijdperk kwam er buiten God, buiten de Bijbel, buiten alles (om) en leeft nu en bevolkt nu de sferen van licht. Voelt u dat dan niet? Is dat nog niet duidelijk genoeg, dat u de mens ziet, naakt in de natuur, met niets, alleen duisternis, alleen het licht van de ruimte ... Die mens leefde op deze wereld. Er was niets anders.

De meesters ... Mozes zou nog geboren worden, er was nog niets. En die mensen leven nu, die ziet u straks, als u hierheen gaat, in de zevende sfeer, als u zover bent, de Vierde Kosmische Graad, de Vijfde, de Zesde, in het Al.

Waar u over geen biljoenen tijdperken bent, daar leeft nu het prehistorische dier, zonder God, zonder Christus, zonder de Bijbel. Zegt dat niet alles?

Is dat dan het afbreken van uw kerk? Nee.

Die verdoemdheid, die disharmonie, dat Christus voor u gestorven is, neemt u dat nog?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Dan bent u ernaast. Christus is niet voor u gestorven, Christus kwam hier om u het goddelijke bewustzijn te brengen.

Dus u aanvaardt nog dat Hij aan het kruis gestorven is voor u?

(Mevrouw in de zaal): 'En zou mij dat niet in de hemel brengen, als ik dat geloof?'

U kunt dat geloven, maar het gééft u niets. U zult uw eigen dood sterven. Ziet u? U zit in die Bijbel en u aanvaardt wat daar staat: Christus is voor ons gestorven. Ja, dat zoudt u wel willen. Dat zou de ruimte wel willen. En nogmaals, omdat Hij Zijn leven gaf, zegt de Bijbel, zegt de dominee, dan krijgt u – geloof dat maar en bid maar – dan krijgt u het eeuwige leven, dan hébt u het.

Nee, u zult uw dood beleven, uw nieuwe geboorte. U bent nu moeder, maar aanstonds komt ge terug naar hier en zijt ge vader. Uw handelen, uw denken en voelen zult ge moeten richten tot Hem. Maar gij zult stap voor stap moeten verdienen. Ziet u? Los van de Christus en toch alles.

(Mevrouw in de zaal): 'Hij gaf daar Zijn leven.'

U luistert niet. Hij gáf daar Zijn leven niet. Hij is daar niet voor mij en voor u en voor de miljoenen van deze wereld gestorven, Hij is daar bewust vermóórd. Dat is heel iets anders.

Dat is niet hard, mijn kind.

(Mevrouw in de zaal): 'U maakt het te moeilijk. Het is zo eenvoudig, dat geloof ik ...'

Ja, als u dat vasthoudt van u, is eenvoudig. Maar dát niet meer. Dit plaatst u voor Zijn realiteit. Voelt u, wat eenvoudig wordt? De Bijbel zegt, de geleerde zegt: bid en aanvaard, dan bent u klaar. Maar voor de ruimte bent u dat niet, dat hebben wij moeten aanvaarden.

Het is zo eenvoudig als u Christus aanvaardt en u zegt: ja, Hij is voor mij gestorven. Néé, Hij moet voor ons léven.

Angstig? Ik doe u niets. Het gaat om die realiteit, het gaat om die duisternis te doen oplossen.

(Mevrouw in de zaal): 'Christus leeft voor mij ...'

Voor iedereen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Voor iedereen. Voor hond en kat toch ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Hij leeft.'

Hij leeft ja. Maar Hij is daar niet voor mij gestorven. Door Hem zal ik het eeuwige leven ontvangen wanneer ik de wetten harmonisch beleeft. Ziet u? Hij heeft niet alles kunnen vertellen, hoe het moest. Want daarvoor heeft men Hem het spreken ontnomen.

Maar u denkt nog Bijbels. En dat kunt u, maar niet wanneer u de handen neerlegt op het bloedoffer. Dat zou deze wereld wel willen. Makkelijk, eenvoudig. Nu wordt het eenvoudig: ik geef mij maar aan Hem.

Het komt toch in orde, want u komt achter de kist, u gaat aanstonds 'de kist' in, wellicht gaat u terug – gelooft u dat? – wellicht moet u terug naar de aarde om een nieuw leven te ontvangen. Gelooft u daarin?

(Mevrouw in de zaal): 'De mogelijkheid bestaat, zeker.'

Nee, dat is, niet de mogelijkheid, dat is ... Maar dat neemt uw dominee, dat neemt de katholieke kerk nog niet aan. Dat bewustzijn is er nog niet. Voelt u? Want nu is nog maar voor een enkeling ... De gevallen engelen, u kent dat allemaal, daarin behoeven we niet af te dalen. Het gaat erom dat u de Christus zult zien als een goddelijke persoonlijkheid, maar dat gij en ik en iedereen, de Christus zult moeten verdienen. Dóór vader- en moederschap. Niet door leugen en bedrog, haat.

Kijk, wij gaan verder, wij geloven niet meer dat Hij heeft gebeden, het Onzevader heeft gebeden voor Zijn God: 'Leid Mij niet in verzoeking.' Hoe kan de Albron zichzelf tot die verzoeking, die afbraak voeren?

Gelooft u daarin?

Ja?

(Mevrouw in de zaal): 'Want dat gebed heb ik nooit iets in gezien, dat Onzevader. Dat is toch ...(niet te verstaan) bekend geworden, leid ons niet in verzoeking. Ik heb er nooit het verkeerde in gezien.'

Nee, maar dat zijn de wétten. Elk woord is een wét. Wanneer u het hebt over hebbelijkheid, onhebbelijkheid ... dan staat u, dan brengt de hebbelijkheid, het aanvaarden, het goedvinden, de welwillendheid, voert u allemaal naar de liefde. Maar de onhebbelijkheid jaagt u de duisternis in.

En dat hebben we te leren, dat moeten we aanvaarden. Nu komt uw woordenboek erbij. Wat hebben wij van het woordenboek? Zijn we daarin verkeerd, zijn onze eigenschappen verkeerd?

Voelt u? We kraken geen kerk, maar die verdoemdheid moet eruit, want God verdoemt geen kind, geen leven. Dat is alles.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

U verdoemt zichzelf. En God zichzelf en Christus. Kan dat? Wat blijft er-

van over? Wanneer krijgt u ruimte? Wanneer krijgt ge uw geestelijke ruimte en uw persoonlijkheid te zien? Wanneer? Komt nooit. Kan niet.

Ziet, men kent de wetten niet, men kent die ruimte niet, die zon en die maan niet, geen sferenwereld, niets, niets; moet nog ontwaken, móét nog ontwaken. Daarom is de Bijbel stoffelijk bewust.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

U moet niet gaan spreken wanneer ik bezig ben. U krijgt onherroepelijk uw woord als u uw vinger opsteekt.

De Bijbel is dogmatisch stoffelijk, nóg, in deze eeuw. Maar de geestelijke Bijbel heeft u iets anders te vertellen, die spreekt over ziel en geest. Dat zullen uw psychologen doen. Maar geen dominee, die komt er nooit. Waarom niet? Hij mag dat goddelijke woord niet veranderen. En hij heeft het goddelijke woord niet. Dat hebben de mensen geschreven, zoals Socrates aan zijn fundamenteen begon voor de wijsgerige stelsels. Is het niet eenvoudig?

Wat had u nog?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, over die Bijbel ...'

Nee, daar komen wij ook in duizend jaar niet uitgesproken.

(Mevrouw in de zaal): '... de geest van Christus ligt toch in die Bijbel? Die Bijbel is toch niet dood, die leeft voor ons. Wanneer we ons in narigheid en moeilijkheden bevinden, we zijn toch maar mensen, we kunnen wel in hogere sferen leven, maar we moeten bedenken, we staan met twee benen ook op de aarde.'

Ja, u staat erop, ja. En u leeft er ook op. Maar waar leeft ... Wandelt uw ziel en uw geest ook op aarde?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, die kan evengoed bij God zijn. Maar we moeten ontdekken dat we nog, mensen nog van de aarde zijn, zulke aardse dingen nog meemaken. Met al die miljoenen mensen die naar de kerken gaan en de enkele mensen die niet meer ...'

Ja, daar gaan we weer naartoe. U wilt maar weten dat wij hier gelijk hebben en de kerken niet.

Kind, er zijn mil-, miljoenen theosofen, Rozenkruisers, metafysische kinderen op de wereld. Wij zijn het heus niet alleen.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, dat weet ...'

Miljoenen ruimten zijn al bewust, alleen het kind van de Bijbel blijft onbewust. En dat zoekt u zelf uit. Ik kan niet de hele avond over uw Bijbel gaan praten. U kunt het vergelijken met de boeken. En kunt u dat niet aanvaarden, mijn kind, dan zullen we wachten. Wij gaan door. Ik neem u niets af. U kunt mij ook niets schenken. Maar wij hebben die wetten leren kennen. En als u dat vasthoudt en Bijbels dogmatisch, kerks bedenkt en bevoelt, neem ik u dat niet af, want dan weet ik: ik kan u eerst achter de kist overtuigen. Hier

niet, dat is niet mogelijk.

Waarom zouden we het elkaar moeilijk maken? Maar ik neem dat niet meer, en geen ruimte en geen miljoenen mensen, dat de Christus voor ons daar gestorven is, noch dat van Gethsemane, en duizend andere dingen van de Bijbel. We krijgen hier met menselijk denken en voelen te maken, en toen vloeide er een pen en kreeg de mens de eerste pagina's te beleven, de eerste hoofdstukken van: er zij licht en er was licht. Ik zal een licht voor de nacht maken en een voor de dag.

Weet u niet, mijn zuster, dat de aarde nacht maakt en dat het in het universum nooit duister is? Weet u dat niet?

Zie, de Bijbel begint met onwaarheid.

Zeker, wij weten wel, en er zijn theologen die zeggen: ja, dat zijn niet zes dagen, dat zijn tijdperken. Maar, er zij licht en er zij een licht voor de nacht, en er zijn mensen ... Geloof u nog waarlijk in die rib? Dat God een mens heeft gemaakt van wat klei en levensadem? Aanvaardt u dat ook?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik geloof in de almacht van God.'

Ziet u? U gelooft nog in klei en levensadem. Dat behoort tot het prehistorische denken en voelen. Mijn kind, u bent in de wateren geboren. U bent eerst miljoenen malen in de wateren ontstaan als embryonaal ... De bioloog, de geoloog zal u aanstonds daarvan overtuigen en dan wordt deze leer aanvaard voor de hele wereld.

God heeft geen mens geschapen door wat klei en wat levensadem. Ziet u? Dat is een gedachte, dat is een voelen en denken, die in strijd is met de goddelijke werkelijkheid.

Leest u 'De Volkeren der Aarde' eens rustig, dat boek van ons.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat heb ik gelezen.'

Nu? En nu blijft u nog, nu denkt u nog niet verder? Durft u zich die genade, dat mooie ruimtelijke gevoel niet te schenken? U schenkt uzelf bezieling, u geeft u goddelijk contact dóór de wetten.

Nee? Geeft u zich dat niet?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar ik ontvang mijn goddelijke ... mijn goddelijke geest leidt mij door het leven.'

Zo.

(Mevrouw in de zaal): 'En bidden, ik bid om de grote krachten ...'

Ja, de goddelijke geest leidt de mens. Ziet u? Ja ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, als wij ons laten leiden door de goddelijke geest in het leven en ons daarvan iets trachten eigen te maken en ons in te stellen ...'

Kan. Natuurlijk.

(Mevrouw in de zaal): '...dan zijn we al een heel eind verder.'

Nee, dan bént u er. Dat is de bron, waardoor u begint – lach niet, want u weet het allemaal niet – dan bent u de bron waardoor u denkt en voelt. Mijn kind, dat is het, jazeker. Maar nu door de realiteitswetten. Nu moet u beginnen om u eigen te maken dat die Bijbel begint met iets dat niet waar is.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ja. Ja, dat is moeilijk, vindt u niet? Maar de theoloog weet het, verschillende, honderden weten het, dat de Bijbel met onwaarheid begint. Want dat is niet waar.

De mens is geboren uit de Albron, de Alziel, de Algeest en dat werd een afscheiding. De maan is de moeder voor de ruimte, de Almoeder voor deze ruimte. De zon is de vader. In de ruimte vindt u alleen maar vader- en moederschap. En toen kwamen de splitsingen tot stand. En in het embryonale leven zijn wij begonnen en we hebben het maanstadium beleefd, toen waren we vis. U kunt uw kieuwen nog achter de oren zien.

U kunt de menselijke levensgraden volgen, in de wateren en op het land, en dan staat ge voor Darwin, en dan zijn we niet van de apen afgekomen, maar dan is de aap en al het leven uit de méns ontstaan.

Ja, ik ben niet alleen, en u bent het niet alleen, en die honderd mensen hier niet alleen, maar miljoenen mensen zijn zover. En eerlijk, aanvaard het, uw maatschappij kan de Bijbel nog niet missen. U kunt die miljoenen mensen dat houvast niet ontnemen. Maar langzaamaan dringt het door.

Weet u dat uw wetenschap, de astronoom, de bioloog, de theoloog reeds op de vingers tikt en zegt: u begint met onwaarheid?

Want ik kan u verklaren dat wij in de wateren zijn geboren en dat God geen licht voor de nacht heeft geschapen, omdat de aarde nacht moest maken, omdat haar leven anders zou verbranden door de felheid van de zon. Dat kan ik u verklaren door mijn studie nu. Daaraan hebben de meesters gewerkt, Galilei en de anderen.

En nu staat het een tegenover het ander. En de Hoge Raad – heb ik hier aan de mensen verteld, die vraag werd gesteld – zegt in uw maatschappij: ho, wacht even, tot hier en niet verder, of wij ontnemen miljoenen mensen het goddelijke houvast.

Ziet u? Maar langzaamaan, overal op de wereld zijn mensen bezig die het ruimtelijke bewustzijn brengen.

Moet er nimmer geestelijk bewustzijn komen?

En dat heeft Christus gewild. ‘Mij hebben ze daar vermoord. Ga tot de aarde terug.’ Natuurlijk, eerst de apostelen. Later heeft Petrus dat allemaal beleefd en goedge maakt. En nu bent u, en nu is een ander bezig om het geestelijke bewustzijn op aarde te brengen.

Ziet u? De Bijbel is stoffelijk. Maar de Bijbel wordt geestelijk en ruimte-

lijk, en eens goddelijk, maar dan begint de Bijbel met het beschrijven van de Almoeder, de Alziel, de Algeest, het Alleven, de Alliefde, de moeder van de ruimte. En vandaar uit is de schepping begonnen en dat heeft niets met klei en levensadem uit te staan.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ja.

Ik hou daar wel van.

(Meneer in de zaal): ‘Het gaat feitelijk over die zuster. Iedere zaterdagavond, we luisteren om twintig minuten voor achten naar professor doctor Van Beek, die spreekt van twintig voor achten tot acht uur: kent gij uw Bijbel? En die zegt ook in die lessen: Adam en Eva hebben nooit bestaan.’

Er zijn er meer. Wij dwingen André om ernaar te luisteren, naar al die dominees. En, ja, er komen er reeds, professoren: ‘Ja, wij moeten aanvaarden, het begin van de schepping in de Bijbel is waarlijk in strijd met de goddelijke werkelijkheid.’

Ziet u? Wij beginnen langzaamaan. De paus begint reeds: ‘Onderzoek’, aan zijn geleerden, ‘of wij in de wateren zijn ontstaan, maar blijf van de eerste Adam en Eva af.’

Ja, dat kan nog niet. Maar men begint. Dacht u dat de katholieke kerk geen geleerden heeft en bezit die weten hoe Moeder Natuur zichzelf heeft verduid?

De katholieke kerk is bewust voor de kosmos ...

(Tot de geluidstechnicus): Ik zie u.

...en dat wordt niet meer aanvaard, mijn kind. Luistert u maar. In Amerika, overal, de volkeren van (het Huis) Israël krijgen vanaf dit ogenblik nieuw denken en voelen.

Het is mooi zo, dat spreken, indien u nooit boos wordt. Ik word het ook nooit, wij moeten elkaar begrijpen. Het gaat hier alleen maar om elkaar de weg te wijzen.

En u zegt: ‘Nee, neem ik niet.’ Mooi.

(Mevrouw in de zaal): ‘Wat heeft het eeuwige leven allemaal van waarde dat wij zo gaan kiften? De Bijbel zegt al ... We beginnen met: de Bijbel is fout. Wat kan de Bijbel ons dan nog geven, als hij al begint dat hij niet eerlijk is ...’

Dat zoekt u nu uit. Dat kan u hier. Sta op, wie dat aanvaardt, schreeuw het de wereld in. U zult het horen. Maar deze mensen zijn het niet alleen. Katholieken, protestanten, kinderen van Luther, ze nemen dat niet meer. Dat kan deze eeuw niet meer aanvaarden. U moet uw leven verruimen. Informeer, want dit is het mooiste, dit is het machtigste dat gij uzelf in dit leven kunt schenken. U krijgt verruiming. Dat licht straalt u uit uw ogen.

Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): '... het lezen van de boeken van Camille Flammarion (Frans astronoom, 1842 – 1925), die astronoom, was dat een kosmisch bewuste in dit leven?'

Dat was een universeel bewuste, voor de ruimte, ook voor ziel en geest. Flammarion bracht veel, ook weer voor de nieuwe tijd.

Ziet u? Galilei bracht ...

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, wilt u even duidelijk maken aan sommige ...(niet te verstaan), dat u meester Zelanus bent?'

Dat hoeft niet.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik geloof het wel. Ik geloof dat die meneer nog niet begrijpt van wie wij deze wijsheid krijgen.'

Dat zegt niets. Als Jozef Rulof hier staat ...

Wilt u plotseling de verandering beleven? Wilt u André hier zien?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, ik juist niet.'

Een ander zien? Als u al de boeken hebt gelezen ...

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ja, maar dat zegt niets, dat zegt niets. Of u door de ruimte, de natuur, uw leven op aarde wordt gewezen ... Als u de waarheid ziet, dan aanvaardt u alles. Het zegt niets.

Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik voel mij ...'

Ik kom dadelijk bij u.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik zou u dit willen vragen: de wetenschap die veronderstelt dat het heelal nog steeds uitdijt ...'

Het dijt niet meer uit, want die uitdijingen hebben reeds plaatsgevonden. Waarom?

(Meneer in de zaal): 'Omdat de schepping af is.'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Omdat de schepping af is.'

De schepping is af. De Vierde Kosmische Graad is er reeds, de Vijfde, de Zesde en de Zevende. Het Al is bewoond. Anders had Christus ... Ja, ik zou u dadelijk weer voor iets kunnen plaatsens, maar dat doen we vanavond niet meer.

Ik hoop dat u terugkomt, dat we nog verder en dieper kunnen afdalen in deze dingen.

Want, waar kwam de Christus vandaan?

(Zaal): 'Uit het Al.'

Ja, ziet u, dat was Gods Zoon, dat was de Messias.

Maar wij hebben geleerd, hier zegt men iets. 'Ik kom niet van deze wereld',

zegt de Christus, 'Ik kom vanuit Mijn bewustzijn.'

Kunt u aanvaarden dat we momenteel in contact zijn met ruimte en met meesters die niet van deze wereld zijn? En die hebben hun wetten beleefd. Zij hebben moeten aanvaarden: ga terug naar de maan.

'Ik ben Gods Zoon', zegt Christus, nietwaar? 'Ik en de Vader zijn één.'

U ook. U bent nu moeder, maar u bent en blijft Gods zoon, omdat u vader en moeder bent.

Waarom zegt hij niet 'Gods meisje'? Want de moeder is er ook, ziet u?

U had nog iets.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik wou alleen maar even zeggen, meester Zelanus, dat ik me dan zo rijk voel. Ik heb al uw boeken en ik kom daar nooit door in opstand, ik leer alleen mezelf kennen. Dat wou ik alleen maar zeggen.'

U moet niet in opstand komen, nooit en nooit. Wanneer iemand komt en hij wil u het joodse geloof schenken, of welk geloof ook, het boeddhisme of wat ook, wordt nooit prikkelend of zo. Elk mens bezit zijn afstemming.

Ik zeg u eerlijk, ik kan u niets leren, indien u het gevoel niet bezit om die ruimte te zien. Ik kan u niets leren, u moet het zelf doen.

We hebben boeken, zeker; wie kan u bewijzen dat ze waar zijn? 'De Volkeren der Aarde' waren klaar in 1940 en zeiden in 1935 reeds dat Adolf aan een oorlog zou beginnen en dat hij die oorlog moest verliezen.

Honderdduizenden profetieën. Dat de Dominions (autonome delen van het Britse Gemenebest) vrijkomen van Engeland, wie wilde dat geloven? Niet, de koning van Engeland niet. Wij hebben dat voorspeld. Maar wat zegt het? Wat zegt het nog? Niets. Wat zegt een voorspelling?

We hebben meer voorspellingen gegeven in ons werk, aan dit leven waardoor we spreken, dan Paulus heeft gekregen door zijn armoedige brieven. Wij brachten kosmisch, wij brengen kosmisch denken en begrijpen, nee, kosmisch bezit. Wij voeren u vanaf de aarde regelrecht naar uw goddelijke afstemming. Dat kan de Bijbel niet. Dat kan noch het boeddhisme noch het mohammedanisme. De theosofie kan het enigszins, hoewel Blavatsky weer fouten heeft gemaakt.

U zult wel zeggen: u kamt en u maakt alles maar af, maar wij waren niet eerst natuur, toen dier en toen mens. Dat kunnen wij nu Blavatsky bewijzen en de theosofie verandert reeds de wetten. Nú spreekt men over: uit de mens is alles geboren, want de mens is een godheid. Dat bént u. Kúnt gij de mens nog iets anders geven, dan wanneer de meesters zeggen, wanneer de ruimte zegt: u bent de goddelijke vonk, u vertegenwoordigt alle wetten van God, doordat gij mens zijt? Ziet u? In dat alles, de Bijbel, de kerken, de ruimten, de planeten en sterren, Moeder Natuur, de dierenwereld ... dat alles is God,

dat is leven, dat is licht, dat is liefde, en zal liefde worden, wanneer wij die wetten beleven, door, altijd weer, vader- en moederschap.

Ja, ik kan doorgaan, maar ...

Is er nog iets, mijn broeders? Daar nog.

(Meneer in de zaal): 'Meester, ik wou u vragen of het mogelijk is, dat de moeder tijdens het dragen van haar kind, het kind kan beïnvloed hebben voor na de geboorte, als ze een schok beleeft of iets dergelijks?'

Zeker. De moeder kan het kind beïnvloeden, en het kind duizendmaal meer de moeder, op verschillende wijzen, stoffelijk, geestelijk, voor haar persoonlijkheid, voor vader- en moederschap, voor kunst. Heel de maatschappij is tot bezieling te brengen door het kind dat nog in de moeder leeft.

Ja. Er zijn moeders ... Leest u 'Maskers en Mensen' eens, 'Zielsziekten van Gene Zijde bezien'; die zijn uitverkocht, maar daarin beleeft u enigszins de krankzinnigheid en de psychopathie.

Wat weet de psycholoog van de ziel, van de geest, van het eeuwige leven af, terwijl hij zegt, wanneer het kind geboren wordt, is dat het eerste leven. Het eerste. Terwijl de mens voor de aarde ... om de kringloop der aarde te volbrengen, hebt u miljoenen levens nodig als vader en moeder. Kinderen zijn er niet in de ruimte, want die ziel komt van de maan. Waarom is de maan dood?

Ja, de wereld, de maatschappij zegt het nog niet. Maar wanneer de universiteit aanstonds moet aanvaarden, en de dood van de maan begrijpt, voelt u dan niet dat de mens miljoenen eeuwen en tijdperken terug moet, voordat de Bijbel werd geschreven? Daarom moeten we terug. En dan is er geen klei meer, geen levensadem meer, geen verdoemdheid meer en geen laatste oordeel. Er is alleen in de ruimten vader- en moederschap, bezielde door het goddelijke Ik, de Christus.

Zo vreemd wat ik zeg?

(Mevrouw in de zaal): 'U maakt het te moeilijk.'

(Er wordt gelachen.)

Dat kan. Dat kan ik ... Dat kan.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat hoeven wij mensen allemaal niet te weten, wij moeten geloven.'

O, nee, dan ga ik niet meer met u mee.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee?'

Dan blijf ik niet langer bij u. Want ik wil die duisternis niet meer zien, wij gaan naar het licht.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee, maar ik ben in het licht, hoor.'

Dank u. Ik feliciteer u waarlijk. En, wees daar blij mee.

(Mevrouw in de zaal): 'Als Christus ons leven beheerst, kunnen we niet in

duisternis leven.’

Ja, en dan ga ik maar op een stoel zitten en ik denk: maar het komt toch in orde.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja, dat is makkelijk.’

Nee, het wordt te makkelijk, het wordt eenvoudig; het leven is veel intenser, veel moeilijker.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ja ... Ziet u? Wij komen bij elkaar en dan gaat u weer zover weg. Dat behoorde, waar u nu over denkt, dat behoort voordat Mozes op aarde kwam. En toen waren deze wetten ook al aanwezig.

Is er nog iets?

Ja?

(Meneer in de zaal): ‘Ik wou dít nog vragen: de sferen zijn eigenlijk dicht in elkaar, ik bedoel, alle ...(niet te verstaan) is in één aanwezig ... Snapt u wat ik bedoel?’

U leeft hier, kunt u dat aanvoelen? Kunt u zich dit bedenken? U leeft nú in het Al, maar als mens.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat weet ik.’

U leeft hier in het Al.

(Meneer in de zaal): ‘Maar ik wou dit vragen, laat ik één sfeer nemen, bijvoorbeeld de eerste sfeer, en die sfeer is grof, nietwaar, net als wij hier, maar in een veel ijlere toestand natuurlijk. En die grond, nou ja, hoe moet je het noemen, maar die grond, gaat die oneindelijk door, oneindig door, bedoel ik, of ... Ik begrijp het nog niet erg goed.’

Hoe is, u wilt weten, hoe is nu eigenlijk een hemel opgebouwd?

(Meneer in de zaal): ‘Ja.’

Die hemel is ... Als u wilt wandelen in die hemel, dan loopt u weer op bodem, dat is een geestelijke substantie. En die substantie is diep en bezit kracht naarmate gij licht en liefde bezit, en niets anders. Dus hebt ge onwaarheid ... wilt ge door denken en voelen en geloven, die verdichtingen tot stand brengen?

Als u een goed mens bent ... Er zijn mensen, willen met God, met Christus en met de Bijbel, met geen kerk te maken hebben, en ze gaan regelrecht naar de eerste sfeer, naar de hemelen. Waarom? Omdat ze liefde bezitten.

Ziet u? We hebben het niet tegen de kerk, we hebben het niet tot het dogmatische kind.

Het kind in de natuur ... Er zijn meer mensen op aarde hier, die komen door de wetten van Moeder Natuur ... Men zegt, een boom is een godheid. Jazeker. Een bloem is het leven van God. Licht en duisternis scheidt de mens zelf, wanneer men liefheeft of haat, afbreekt. Maar de bodem aan Gene

Zijde zal dicht zijn en kracht bezitten, naarmate gij aan bewust voelen en denken voor harmonie en de liefde van God, voor vader-, voor moederschap, voor Christus bezit. Dan blijft u lopend en zwevend. Voelt u wel? Maar dat hebt u beleefd en overwonnen door het leven hier op aarde.

U doet goed. U zúlt goeddoen. U hebt lief alles wat leeft. En u bouwt aan uw geestelijke, astrale verdichte wereld. Duidelijk? En die is in u. Maar die moeten wij door leven en dood, door geboren worden en sterven verdienen. Dat wil zeggen: indien u álles kunt zijn, alles kunt aanvaarden en wilt overgeven, ja, dán kan het Al u bezielen. Zeker, Christus, de meesters, een engel, uw vader en uw moeder. Maar, dromende, los, vrij van de schepping dit alles te beleven ... dan komt u er nooit.

Bent u in harmonie moeder geweest? Was u in harmonie voor de ruimte en de wetten vader? Hebt u nooit een verkeerde gedachte gehad en beleefd, verstoffelijkt ten opzichte van ziel, geest, leven, Almoeder, Albron, Alvader? Oeh ...

De mens is mens. De mens is nog geen geestelijk bewuste, want dan wáren de mensen hier niet meer. Dan leefde u reeds in uw geestelijke afstemming. Maar u vertegenwoordigt ...

Neemt u aan dat gij – mijn laatste woord voor vanavond – neemt u aan dat u waarheid vertegenwoordigt? Neemt u dat aan?

(Verschillende mensen in de zaal): ‘Ja.’

Neemt u aan dat u hier als mens God vertegenwoordigt?

(Verschillende mensen in de zaal): ‘Ja.’

Dat neemt u toch aan?

(Verschillende mensen in de zaal): ‘Ja.’

Ziet u? Dan bent u hier bezig om de leugen en het bedrog te vertegenwoordigen, want op aarde is bewust goed en kwaad. In de sferen van licht niet. Dan wás u hier niet meer. U bent dus nog disharmonisch, of u wás hier niet meer; u beleefde en bevolkte de hemel. U was bij die bil-, biljoenen engelen. Maar u leeft nog op aarde, u hebt nog een jas aan en een hoedje op. U moet nog sterven, die dood moet u nog overwinnen.

(Mevrouw in de zaal): ‘...het geweten ...’

Daar hebben wij het niet over. Het gaat erom of u harmonie, of u waarheid vertegenwoordigt.

(Mevrouw in de zaal): ‘Ik tracht er wel naar.’

Kunt u voor God, kan God u ónwaarheid hebben gegeven?

(Iemand in de zaal): ‘Nee.’

Dus dan wandelt u, dan hebt u ook te aanvaarden, dat hier op aarde door u goed en kwaad wordt vertegenwoordigd. Dat wil maar zeggen, of u wás hier niet meer.

(Verschillende mensen in de zaal): 'Ja.'

Dat is alles.

Ik dank u voor uw welwillend gevoel.

En ik hoop niet dat u boos op mij bent.

(Verschillende mensen in de zaal zeggen): 'Nee hoor, meester Zelanus.'

Zeg dat maar niet te hard, want, te veel van deze dingen ...

(Tot de geluidstechnicus): Speel eens vlug.

Dinsdagavond 21 november 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u heeft de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, ik heb in een Engelse krant gelezen, dat een heel aantal medische wetenschappen zich op het ogenblik bezighouden met experimenten die ertoe zullen moeten leiden, dat van tevoren zal kunnen worden bepaald of er een jongen of een meisje geboren zal worden, door tevoren de vrouw een medische behandeling te laten ondergaan ... Is het mogelijk dat de wetenschapper in de toekomst in de natuur zó zal kunnen ingrijpen, dat dat mogelijk zal worden?'

Nou, wel later. Later zou ... Kijk, wanneer de wetenschap instrumenten krijgt om die organen te verleggen, later, te verleggen ... Misschien mogelijk. Maar dat de wetenschap in het directe vader- en moederschap ingrijpt, dat is niet zo eenvoudig. Zullen ze ook niet bereiken.

(Meneer in de zaal): 'Bij planten is het wel zover ...'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Bij planten.'

Tuurlijk.

(Meneer in de zaal): '...willekeurige vrouwelijke ... bloemen ...'

Maar voor de mens en voor het dier ... Het dier is ook te beïnvloeden. U kunt een dier injecteren en u kunt een dier de mannelijke hormonen geven, en krijgt u schepping, waardoor dus het moederschap teruggedrongen wordt. Die wetten die zijn er, dat is mogelijk.

De wetenschap zal meer knoeien aan het vader- en moederschap. Het wordt geknoei natuurlijk. En de toekomst zal het u moeten bewijzen. Het hangt in de ruimte. Of dat mogelijk is? U krijgt wellicht antwoord straks. Maar dan is het geknoei. Net zomin als u een stier, een bok ... Een moedertje kunt u injecteren met mannelijke hormonen en die persoonlijkheid neemt het over, maar dan zijn de organen nog niet veranderd. En ze zijn reeds zover dat ook de organen die beïnvloedingen hebben te aanvaarden en de organen komen naar buiten. Moederschap is innerlijk. En scheppend, vaderschap, zijn de uiterlijke organen.

We zijn verkouden, u hoort het zeker.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, iemand die een ongeluk krijgt door toedoen van een ander, is degene die het ongeluk krijgt, is dat karma?'

Degeen die een ongeluk krijgt?

(Mevrouw in de zaal): ‘...door toedoen van een ander.’

Door een ander?

(Mevrouw in de zaal): ‘Ja.’

En of dat karma is?

(Mevrouw in de zaal): ‘Of dat karma is, ja.’

Kan mogelijk zijn. Maar een ongeluk heeft niet direct ... en heeft ook niet met karmische wetten te maken. Wel alleen moord. Dit is oorzaak en gevolg; onoplettendheid, onverschilligheid. De mens gaat natuurlijk over, de ziel komt vrij door dit ongeluk, maar dit is oorzaak en gevolg. Alleen moord plaatst u voor de karmische wetten. Karmische wetten wil zeggen, dat de ziel door een verkeerde handeling gedwongen wordt om naar de aarde terug te keren. Duidelijk? Iets anders is het niet.

(Tot de zaal): Daarzo.

(Meneer in de zaal): ‘Meester, ik ben een nieuweling in deze kring en daarom zijn mijn vragen misschien ook een beetje naïef. Ik wou graag van u weten, indien het mogelijk is: wat wordt precies bedoeld met de „Eeuw van Christus”? En welke taak hebben wij in dit werk de „Eeuw van Christus”?’

De taak is, om u, indien gij dat wilt, om uzelf te verruimen. Meer niet. U kunt niets anders doen. We hebben daar de boeken, u kunt de boeken lezen, u kunt ze aan mensen geven. Meer is er niet.

Maar de Universiteit, de „Eeuw van Christus” wil zeggen, dat nu de wetten van Christus voor geest, ruimte, en de goddelijke wetten worden verklaard. We zijn vier, vijf jaar bezig en we hebben zo’n twee-, zo’n vier-, vijf-, zeshonderd lezingen gegeven, en er zijn mensen die hebben al die lezingen meegemaakt en beleefd, en nu kunnen ze een oordeel krijgen, voor zichzelf maken, waar we heen gaan.

Nu wordt u ... Elke wet, voor ziel, geest en lichaam, voor de ruimte, voor Christus en God, willen wij u verklaren. En die eeuw, die tijd is nu begonnen. De „Eeuw van Christus” wil zeggen, dat Christus, toen Hij ging, toen Hij overging, toen men Hem aan het kruis had geslagen, had Hij nog duizenden jaren, indien mogelijk, kunnen leven; en dan had Christus al deze wetten verklaard. Neemt u dat aan? Men heeft Hem aan het kruis geslagen en vermoord.

Nu zegt het protestantistische kind en het katholieke kind: Hij is voor de mens gestorven. Geloofst u dat? Neemt u dat nog aan?

(Meneer in de zaal): ‘Ik ben ermee bezig ...’

Kijk, indien u nu de boeken volgt, ‘Een Blick in het Hiernamaals’, en u krijgt hier ‘Zij die terugkeerden uit de dood’, er zijn er tien, twaalf, vijftien, negentien boeken, dan komt u verder. Maar indien u de Bijbel, die gezegdes van de Bijbel niet voor uzelf kunt ontleden, komt u ook niet verder. Dat moet

u er maar uit halen.

Wij geven deze lezingen om uw vragen te beantwoorden en u een beeld te geven waar de mens achter de kist leeft. Dat krijgt u hoofdzakelijk in 'Een Blik in het Hiernamaals' en 'Het Ontstaan van het Heelal'. Die boeken die zijn uitverkocht, maar u kunt ze wel in de bibliotheek lezen hier. Maar begin bij de eerste boeken, en dan krijgt u langzaamaan verruiming.

Maar u zelf kunt niets doen, wij komen voor ú. Wij kunnen niets ... U hoeft niet als een Jehovakind over de straat te lopen, men aanvaardt u toch niet. En de stof, de wijsheid, de bewustwording van de boeken moeten u zeggen in welk gevoelscentrum u leeft. Dat vertellen u de boeken. Meer willen wij niet. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ik dank u.'

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, als de mens zover geëvolueerd is dat hij in de oerbron terugkeert, lost dan de persoonlijkheid helemaal op?'

Nee. Wanneer de mens ... in het goddelijke Al, bedoelt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In de oerbron.'

In de Albron – de oerbron, ja – wanneer u daar bent ...

(Kucht.) Dit zijn de stoornissen.

... maar wanneer u daarin teruggekeerd zijt, in het Al, dan bent u goddelijk bewust. Dus u hebt uw goddelijke persoonlijkheid. Wij gaan immers ... U neemt toch aan dat u toch niet in een sfeer blijft leven, dat u God moet vertegenwoordigen in al Zijn wetten? Dat neemt u aan? Dat hebt u geleerd?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, dat u overgaat ...'

Dan vertegenwoordigt gij God in een sfeer, een karakter, een persoonlijkheid, als ziel en geest. En in het Al, in het allerhoogste stadium, daar vertegenwoordigt gij uw godheid. En dat is een ... U blijft mens, u blijft onherroepelijk mens. En u leeft daar eeuwigdurend verder. Er komt geen einde meer, u bent licht, leven en liefde, u vertegenwoordigt de ruimten, alles, alles. Wat wij, wat u vanaf de aarde in God ziet, dat krijgt u door vader-, moederschap. U gaat uit dit universum naar een ander, hoger, totdat gij, en de mens, het Al hebt bereikt. Dit universum lost eens op.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Kunt u aanvaarden?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Wanneer we even teruggaan naar de prehistorische tijdperken ... waar zijn die diersoorten gebleven? Hoe was de aarde voor tien miljoen jaar terug? Die mensen leven nu hier in de maatschappij, en anderen zijn verder gegaan.

Het Al is bewoond, de mens van de aarde leeft nu in het Al.

U hebt mensen in de sferen: eerste, vierde, vijfde, zesde, zevende sfeer. Wij noemen daarna de mentale gebieden, u krijgt de Vierde Kosmische Graad,

de Vijfde, de Zesde en de Zevende.

(Kucht.) Vreselijk.

En in het Al, daar blijft u die sferen, elke levenswet vertegenwoordigen, want u bént licht. Als u er niet bent, dan verliezen we licht. Begrijpt u dit?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. Dank u wel.'

Is dat duidelijk? En dan hoeft u niets meer te doen, alleen maar uw licht, uw liefde, uw leven uitstralen.

(Tot iemand in de zaal): Ja, meneer?

(Meneer in de zaal): 'Er is iemand die heeft me gevraagd, of ik u wil vragen, of u kan zeggen wat voor persoon of dat geweest is: Anna Maria Schuurman (Anna Maria van Schuurman, Keulen 1606 - Wieuwerd 1678, geleerde, theologe, kunstenaars). Driehonderd jaar terug is ze begraven, in Wieuwerd, een plaatsje in Friesland.'

Daar geef ik mij niet voor.

(Meneer in de zaal): 'O, nou ja. Maar dat was een vrouw, die heeft handwerk gemaakt, wat nog niemand, nu nog, kan maken. Ze heeft een kleed gemaakt, waar ze geen begin en geen eind aan kunnen vinden.'

O. Daar had ze een begin en een eind aan moeten máken.

(Er wordt gelachen.)

(Meneer in de zaal): 'Ze heeft een graf laten bouwen, daar ligt ze nu in begraven, en daar bederft niets in. Ze hebben geprobeerd of ze die na kunnen bouwen, maar ... dan bederft het.'

Is dat lichaam ook niet bedorven?

(Meneer in de zaal): 'Ze liet ook op haar schieten, en toen zei ze: schiet maar op me, want het blijft, twee meter van me af, gaan de pijlen naar beneden.'

Dat is mogelijk.

(Meneer in de zaal): 'Nou heeft diegene mij gevraagd, of ik u wou vragen, of u kunt zeggen wat of dat was, hoe of dat kon.'

Dat zijn magische wetten, mijn kind. Wanneer u naar het Oosten gaat ... U hebt er nog enkelen. U hebt er een in Holland gehad, die kon u niet doodmaken. Hij is nu toch dood, hij is gestorven. Aan Gene Zijde? Nee, hij moet terug. Hij is een doodeenvoudig zelfmoordenaar geworden.

Probeert u maar niet. Doe maar aan magische wetten. Maar er zijn waarlijk mensen die de vernietiging, hoe dan ook, kunnen oplossen. En, ik zal niet zeggen dat zij die kracht gehad. Er zal wel ... Meestal gebeuren die wetten en die verschijnselen bij mediums. Ze zal een sterk mediamiek gevoelsleven hebben gekend, en bezielde en beïnvloed door een astrale persoonlijkheid, voelt u dit? Dus direct vanuit die astrale wereld, en dan is dat mogelijk. Dan vangt ... de geestelijke persoonlijkheid brengt de aardse in een

dematerialisatie. Is dat duidelijk?

En daarin ... Als u 'Geestelijke Gaven' leest, die twee boeken, daar krijgt u de wetten verklaard voor dit ogenblik. Daarin, als u dieper gaat ... Maar dan bent u tussen halfwakend stoffelijk ... De fakir die zich laat begraven, dat is weer een andere toestand. Maar het voert u naar de slaap en u blijft wakker. Voelt u wel? Dus nu gaat, die stoffelijke kogel die gaat door u heen, of hij ketst op uw astrale leven af, dat kan. Er zijn magiërs, enkelen die dat hebben gekund, in het oude Egypte ook, en dat is een studie. En dit kind zal op eigen kracht ... Als fakir, een magiër ... zijn deze hoogten van bewustzijn, voelt u, zeldzaam. U kunt er een vijftig levens voor afleggen om die studie te volindigen en te zeggen: schiet u maar, want die kogel gaat naast me heen. Dat is dus een universele concentratie, want u bent tegelijk mens en u bent kogel en afschieting en kracht en alles. En nu voert u die kogel, die voert u langs u heen, en dat is mogelijk. Er zijn fakirs, magiërs die dat hebben gekund.

Wanneer u nu in de sferen van licht komt ... Er is natuurlijk een contact geweest tussen deze ziel en die wereld. Dat is onherroepelijk een magiër geweest van het Oosten. Maar wanneer u in de sferen van licht komt, dan zegt de meester: geef mij enkele tien jaren om het u af te leren, want u staat stil.

Als dat kind nóg in die bodem daar ligt, staat ze al driehonderd jaar stil. Komt er geen einde aan die ontwikkeling. En dat bereikt men in het Oosten. Voelt u wel? Dus dat is geen vooruitgang, maar stilstand. Loste het maar op. Wanneer zij een magische cirkel hebben getrokken, zoals de Egyptenaren hebben gekund – kunnen we ook – en u loopt daar in, en u komt hier zo doorheen, dan merkt u niets, maar u zuigt die aura in u op, en u kunt blind zijn of neerslaan, wij kunnen u gek maken; omdat we ook die levens aantrekken. Voelt u? Over die ene vraag kunt u tien boeken schrijven van duizend pagina's, om u naar al die werelden en mogelijkheden te brengen. Duidelijk? Maar u staat stil, die ziel staat stil. Dat is een kracht, die zich heeft afgestemd, ingesteld, op de magische wetten voor het organisme.

(Meneer in de zaal): 'Dus ze blijft met die stof nu nog, ja, in verbinding, dat zij niet verder kan?'

Zij staat stil. Zij staat stil. Wanneer zij onder ... Kijk, dat ... Neem aan dat zij nog in dat graf ligt en niet vergaat, dat is stilstand.

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat is haar lichaam.'

Goed, maar haar geest lijdt en zit vast áán dat lichaam.

Er zijn geestelijke persoonlijkheden die duizenden en duizenden jaren aan één punt vast blijven zitten, omdat de mens aan balseming is begonnen, etc. meer.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar dan is die mens, is dan toch niet, heeft dan toch geen zelfmoord gepleegd? Ze is toch, heeft toch een natuurlijke dood

gestorven? Maar zolang dat lichaam goed blijft, blijft ze er dan nog aan verbonden?’

Zij is in haar onderbewustzijn een Hollandse fakir.

U had een Hollandse fakir. Want wij hebben zijn dood voorspeld, die en die tijd gaat hij, hij bezwijkt. Waarom? Die concentratie die gaat tot een tijd en dan komt er iets, en dan is het gebeurd. Dat houdt u niet vol, omdat u in het Westen leeft. In het Oosten is het weer iets anders. Die man, dit is nu een zelfmoordenaar.

Maar wanneer u deze wetten beleeft en u bent in het Oosten en u komt nu in het Westen ... Dit is geleerd in het Oosten. Het Westen heeft dit niet. U hebt geen tempels waar u dat in leren kunt. Begrijpt u? Daaraan kunt u ook alweer aantonen: waarom kan die man dat goedvinden? Bezit hij die kracht? Dat is een geweldige, ontzagwekkende concentratie, om die degen door u heen te laten gaan en dat op te vangen. Dat kan de hoogste magiër in het Oosten. En dit leeft hier in het Westen en heeft dat zomaar gekregen? Daardoor kunt ge aanvaarden dat het verleden, de reïncarnatie hier aanwezig is.

En ook met dat kind waar u over spreekt. Of zij nu aan kunst heeft gedaan? Wellicht.

Hebt u die gobelin gezien, wat zij gemaakt heeft, geen begin en geen eind? (Meneer in de zaal): ‘Ik heb er niets van gezien.’

Wellicht zijn het hiërogliefen, of wat dan ook. Dan komt het verleden, de reïncarnatie, in het huidige stadium terug.

Maar er zijn meer van die mensen geweest op de wereld. Maar ze staan stil. Kijk, er komt geen eind. Het normale denken is: ga door. In het Oosten wil men ook het lichaam overwinnen. Men kan dat. Men staat stil.

U bent een fakir, een magiër, u loopt over de wateren ... Als u in die tijd bij Ramakrishna kwam en anderen, de groten; die zeiden: geef mij een tijd en ik leer het u af, want u staat op een dood punt.

U aanvaardt het leven. Aanvaard de dood, want de dood is evolutie. Wanneer die evolutie voorbij is: of u gaat naar de aarde terug, of u gaat verder.

Nu hebt u hocus-pocus geleerd voor uw organisme. U kunt in leven blijven bijvoorbeeld, wat Egyptenaren hebben gekund ook nog, om die en die tijd het lichaam te verlengen, het leven te verlengen, hebben ze ook beleefd; maar het is allemaal stilstand.

Uw normale, natuurlijke evolutie legt u nu en voert u terug naar uw organisme. Duidelijk? Kunt u natuurlijk nog meer over vertellen, maar we blijven bij deze wetten.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, heb ik goed begrepen dat, zolang onze kringloop nog niet geëindigd is, we geen sferen beleven?’

Nee. Dat is heel goed gevoeld. Wanneer u nu ... u bent nu hier en u moet

terug naar de aarde, dan behoeft men u aanstonds niet te halen, want u lost, onmiddellijk na het loskomen van het organisme lost u op, dan trekt de wereld voor de wedergeboorte u aan. En dan wordt u daarna, misschien over ... volgens de harmonische kosmische tijd ...

(Over de verkoudheid van Jozef.) Vreselijk om in deze toestand te moeten praten. Zo erg heeft hij het nog nooit gehad. Nu ben ik hier, nu hebben we vanavond weer een andere toestand. We hebben nu de wetten moeten splitsen. Kunt u dat voelen?

...maar dan gaat u terug en dan móét u terug. Waarom? Omdat de wedergeboorte u aantrekt. En dat was in de harmonische tijd, toen de mens zich nog niet het oorzaak en gevolg op had gebouwd ...

Er is een tijd geweest dat de mens op aarde in harmonie leefde. En toen wij gingen moorden en brandstichten en het leven gingen vernietigen, toen kwam er een chaos tussen leven en dood voor de wedergeboorte; wij gingen te vroeg over. Dus volgens de normale tijd ... was dat in het prehistorische tijdperk ... De mens zegt zo vaak: wat hebben die mensen in het prehistorische tijdperk het toch vreselijk gehad, nietwaar, het waren wilde dieren. Maar ze stonden duizendmaal hoger dan de mens die nu in de maatschappij bidt en God kent en Christus, want ze hadden hun natuurlijke harmonie nog, voor duizenden toestanden, afstemmingen. Zij hebben geen gaskamers gekend, waar de mens zich kan vermoorden door gas, (geen) ophanging. In die tijdperken heeft zich nooit één mens opgehangen. Er is nooit een dier geweest in het oerwoud dat zelfmoord heeft kunnen plegen. Vindt u dat niet eenvoudig? Maar de mens wel.

Dus het dier heeft reiner die geboorte bewaard dan de mens. En nu is het mogelijk, als u nu gaat, dat u tienduizend jaar wacht, moet wachten, voordat u opnieuw wordt aangetrokken. Want er gingen er te veel vóór, die in harmonie zijn.

We hebben ons voor honderdduizenden jaren uit de harmonische geboorte getrapt, de mens. De mens hier in deze maatschappij ... Wanneer u nog terug moet, er zijn er veel van u die gaan onmiddellijk door, maar er zijn er heel veel, ik zie dat aan uw aura, die gaan zo terug.

Er zijn erbij, u hebt uw vader, uw moeder, uw man, uw kinderen, maar dan kan het zijn dat ge uw man over tienduizend jaar terugziet, ergens, die gaat terug.

Ja, ik heb het niet tegen u nu persoonlijk, anders schrikt u wellicht, maar ik moet wel.

De moeder gaat over, de vader, en u wordt aangetrokken, u bent nu van elkaar, maar u krijgt de universele liefde. U krijgt contact met miljoenen mensen, en dat contact hebt u ook. Maar u gaat, een lijn, voor die nieuwe

geboorte komt u ergens anders, richting Frankrijk, of in Engeland, in Amerika. U kunt terug tot op de grens van het oerwoud voor oorzaak en gevolg. Dan bent u bezig met de karmische wetten.

Maar die mensen uit het prehistorische tijdperk hadden in zeven uur een nieuwe geboorte. In zeven uur had de dierlijke mens in het oerwoud een nieuw lichaam. En naarmate hij bewustzijn kreeg en het leven ging vernietigen, kwam er een chaos tussen leven en dood.

Dus, ik ga even verder, eromheen. En, nu moet u eens in een stad, in uw maatschappij gaan kijken, en dan voelt ge de persoonlijkheid als mens, de ruimte van de mens, maar ook de ontzagwekkende disharmonie die de mens voor zichzelf heeft geschapen. Duidelijk?

En dan gaat u zo terug in de wereld van het onbewuste, de wereld voor de wedergeboorte. Daar leven nu een honderdduizend zielen, die allen wachten op één lichaam, er is maar één lichaam beschikbaar. Voelt u wel? En er zijn honderdduizend zielen voor, meer nog. En in de harmonische tijd waren er slechts twee zielen.

Dus moord, brandstichting, oorlog: allemaal vernietiging van de goddelijke harmonische wetten. Wij ontleden die wetten voor de kosmologie.

Maar wanneer u nu aanstonds verder moet en u gaat naar de astrale wereld, dan komt u in een wereld die afstemming heeft met uw leven, onfeilbaar. Wanneer u haat en u breekt de boel af en u hebt die God en die Christus niet nodig ... U hoeft niet dag en nacht op uw knieën te gaan liggen, dat leert de toekomst, dat leert deze mensheid wel aanstonds, u moet alleen liefhebben. God, Christus heeft u aanvaard. Christus heeft het ons gegeven: alleen liefhebben. Wij krijgen de universele liefde voor elkeen. En dan komen we in een sfeer naar dat wij voelen.

De mens die dít niet wil ... Hoeveel miljoenen mensen zijn dit niet. Héél deze mensheid zal dit moeten aanvaarden. Wij hebben geen geloof daar meer, geen katholieke kerk, geen protestantisme, Boeddha, het mohammedanisme, alles lost op in de universele liefde van Christus.

Als u daar komt, dan heeft de mohammedaan ... hij kan Allah roepen, maar dat neemt men hem dadelijk af, want er is maar één ... Allah, jazeker, maar hier leven de wetten.

U bent hier ook geest, stof, een kind van God, en nu komt het erop aan: hoe leven wij? Wat doen wij?

U kunt in een kort leven, in een korte tijd kunt u sferen van licht verdienen, indien u nu maar begint met fundamenten te leggen.

Wat hier nu duizenden jaren heeft geduurd, kunt u in vijf ... Wat zeven-duizend jaar heeft geduurd voor de afbraak, kunt u in zeven jaar terugverdienen, indien u nu begint. Dan legt u ook met elke gedachte ... En op een dag

– in vierentwintig uur – wanneer u ’s morgens ontwaakt en u gaat beginnen en uw gedachten staan onder controle voor geest, ruimte, God, Christus ...

In het oude Egypte hebben we die school beleefd. Christus heeft het ... de apostelen (hebben het) beleefd. Maar Hij zag zeer zeker wel, wanneer het ze voor de eigenlijke wetten gaat plaats, dan zullen er nog meer haantjes kraaien. Ze bezweken. Elkeen. Johannes is ook bezweken. Ze zijn allemaal bezweken. Ze twijfelden allemaal aan Hem. En wanneer we nu ... Christus had dit allemaal willen zeggen op de wereld. Nu komen wij.

Er zijn nu mensen, die mensen hebben er altijd geleefd. Het oude Egypte, Brits-Indië (India). Brits-Indië maakte franjes; het oude Egypte had meer direct, natuurlijk contact. Toen lagen we daar neer, waren we in trance, en dan liep daar het bloed over de lippen van een adept, van een priester.

Nu wandelen we onder de mensen. Moet u maar uitmaken of dit woord van de wereld is. U kunt het op de hele wereld niet zien, niet vinden, nog niemand heeft erover geschreven, over díe wetten. Hóé zijn die? Wát gebeurt er met u?

Aan die wijsheid kunt u het alleen controleren. U kunt de boeken, u kunt, de mystieke boeken kunt u volgen en dan zult u zien: dit woord gaat onfeilbaar overal doorheen en legt het fundament ook. Dat is deze tijd. Dat heeft Christus gezegd aan de apostelen. Dat heeft Hij gezegd aan Gene Zijde, toen Hij zei: ‘Kijk, hoe ben Ik ontvangen?’

Ik leg dit in uw handen. Wat weet Gene Zijde? Wat doet u aanstonds, wanneer u in de eerste sfeer komt, u hebt licht, u hebt leven, wat doet u?

Dan doet u precies hetzelfde als het Jehovakind hier op aarde. En zegt ...

‘Ja, maar weet u wel dat de aarde nu vergaat?’

Maar u zegt: ‘Begin, want ...’

‘Waar leeft u?’

‘Ik leef daar.’

‘Prachtig.’

‘Ik zal u een beeld geven van mijn bewustzijn, van mijn verlangen, van mijn liefde.’

En de mens neemt het van u over. Dan bent u de uitstralende, lichtende persoonlijkheid voor het leven van God. En dan doet u alles om uw levens op te trekken, want u hebt met al deze mensen, met miljoenen, met miljoenen, met al het leven van Moeder Aarde hebben wij te maken.

De mens denkt, in de eerste sfeer, dat we daar rusten. Maar dan kijkt u terug en dan ziet u die chaos, en dat is ons leven, uw bloed, uw ziel, uw leven, uw geest. Dat moeten we terughalen.

Christus is gelukkig? Jazeker. Maar Hij is het ook niet. Want alles wat op aarde leeft, dat behoort Hem toe. In het Al zijn we één. En zolang ... Zeker,

het Al is bewoond, elke sfeer is bewoond door miljoenen zielen, maar er is eerst dan volmaakt goddelijk geluk, wanneer de aardse mens de Derde Kosmische Graad heeft overwonnen en alleen liefde is. Liefde, leven en geluk, nietwaar?

Dus u gaat óf terug, of u gaat aanstonds naar een sfeer, naar een wereld, zoals u nu verlangt.

Als u in de maatschappij komt ... u kunt dit aanvaarden, u hoeft het niet te aanvaarden, wij zien straks elkaar terug ... maar de mens die u op straat, in uw maatschappij en overal uitlacht, die komt in de wereld van dat gelach, dat is een onbewuste.

Veronderstel dat u gelijk hebt. En als u gelijk hebt, en u hébt gelijk ... Dórst naar dit werk en dan naar dit leven, naar de wetten. Maak van uzelf bewustwording, liefde, gevoel en trek u niets aan van oorzaak en gevolg, of ge geslagen zijt ja of nee. U gaat verder en u verzekert uzelf van die ruimte, en u hebt daar licht, leven, geluk en liefde. En de mens die nu lacht, die komt aanstonds bij u en vraagt om een kleinigheid licht.

Dat is het mooie contact, het machtige een-zijn tussen de mens die licht heeft en de mens die de wetten, de wonderen van God, van de ruimte heeft uitgelachen, smalend zijn schouders ophaalde.

Hoe zou de aarde, hoe zou deze mensheid zijn, wanneer de mensheid straks dat alles moet aanvaarden? En de mensheid zál dat moeten aanvaarden. Dat is waarheid, wat u daar leest.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik zou graag willen weten: wat bepaalt het einde van de kringloop van de mens?'

Het einde van de kringloop bepaalt dit: wanneer u in de eerste plaats de karmische wet hebt beleefd. Wanneer de mens ... U gelooft toch zeker wel, wanneer u hier een tweehonderdduizend levens hebt gehad ... U hebt er meer gehad sinds u kwam uit het oerwoud, de eerste graden ... Die mensen in het oerwoud komen ook in dit organisme. Dat is de evolutie, die u beleeft door de lichamen. Dus die mensen moeten evolueren. En wanneer u nu aan elk leven een nieuw lichaam hebt geschonken, dus u hebt ... Zouden we in die honderdduizenden levens dan nooit hebben vermoord, als massa? Niemand van de aarde ontkomt eraan, dat zult u straks zien, wij hebben allemaal vermoord en gebrandsticht, niet één mens, maar honderdduizenden. We hebben daar geslagen en getrapt, we waren onbewust; maar u moet het goedmaken.

En wanneer die laatste ziel, die wij te vroeg uit het stoffelijke leven hebben getrapt, nietwaar, wanneer we die laatste ziel een nieuw lichaam hebben geschonken – u wordt wel geholpen, want er zijn meer mensen tot uw levens-

graad – en dan zegt Moeder Aarde: ‘Ga nu maar verder’. En dan laat de aarde u los. Maar zolang zijn wij in de handen van de aarde gevangen. En dan staat u voor uw oorzaak en gevolg, haat, leugen en bedrog. Voelt u, tot de laatste seconde, de laatste gram. Elk mens die u ... En, we hebben aan kannibalisme gedaan. We hebben mensen daar vermoord en daar vermoord. En zolang wij die weegschaal niet in harmonie hebben gebracht met het oneindige, komen we er niet van los en kunnen we ook niet verder gaan. Dat is het.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): ‘In de boeken staat: de menselijke vrije wil verstoort de kosmische wetten en daarom ontstond ziekte. Nu hebben dieren, die hebben geen eigen vrije wil en kunnen nu ook geen kosmische wetten verstoren. En nu zou ik van u willen weten, waarom dan die dierziekten er zijn.’

Die dierziekten die heeft de mens geschapen.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Ook nog. Als een dier ... U hebt direct de dierlijke ziekten ... U kunt verschillende centra's door afbraak beleven. U hebt in deze maatschappij, in deze tijd hebt u verschillende dierlijke ziekten, voor het dier. Vroeger was dat weer niet zo.

Maar er zijn ook weer andere ziekten, die opgelost zijn naarmate het dier en de mens bewustzijn kreeg. Bijvoorbeeld, u hoort heel weinig in de laatste tijd van hondsdolheid, hoort u niet zoveel van. Die ziekte lost op naarmate ook het dier bewustzijn krijgt. Dat was een stoffelijke aanraking, maar ook een geestelijke bezetenheid voor het dier. Hoort u wat ik zeg? Dus een krankzinnigheid voor het dier. Dat dier werd bezeten, dóór de stof; door iets te eten of wat dan ook ... is een in disharmonie gesteld innerlijk, en is aan vergiftiging blootgesteld.

Maar wanneer u nagaat uw dagelijkse, huidige ziekten voor het dier, die waren in het oerwoud, of een tijd terug, waren die niet van dien aard, want ook de ziekte kreeg bewustzijn. Dat wil zeggen: de ziekte leeft zich uit, teert zich uit en verdwijnt, maar er komt een andere voor in de plaats, en dat is een schaduwbeeld van het eerste. En dat komt, wanneer het dier het bewustzijn had ... Het dier heeft zich volkomen door de natuurlijke afbreking, afbraak, natuurlijk, dat kan ... Het dier heeft zichzelf besmet door hetgeen het eet, en waardoor er een vergiftiging, of wat dan ook, is ontstaan. En zo heeft zich die ziekte voor het dier voortgeplant en ging het van het ene op het andere orgaan over.

De mens kende in de oerstadia geen ziekten. En daarna, toen wij aan die inteelt begonnen ... U weet, u hebt ‘Het Ontstaan van het Heelal’ gelezen, de zevende graad kwam de vijfde graad tegen als moeder, kwamen kinderen, die kinderen kwamen weer tot baring en schepping, de ene graad verbond zich –

er waren zeven graden – de ene graad verbond zich met het andere, met een andere graad, waardoor de eigenlijke natuurlijke zelfstandigheid aan kracht en bewustzijn voor het organisme, voor de weefsels, verloren ging.

Dat niezen en die verkoudheid, dat was er vroeger niet, want de mens is in de koude, in de wateren, en onder vuur ontstaan. Toen de aarde aan zijn verdichtingen begon en de ijstijdperken ... de mens ging weg, ging uit die ijstijdperken vandaan. Toen het daar koud werd, toen trok de mens om de planeet heen. Maar goed. Omdat de mens zich heeft gesplitst, zijn er zoveel ziekten gekomen.

Hoeveel ziekten hebt u thans? Honderdduizenden. En al die ziekten die waren ... Laten we zeggen dat er in het begin, in die en die tijd, zes, zeven waren. Nu zijn het er zeventuizend geworden, want al die ziekten plantten zich voort en dijdten uit. Waardoor de geleerde vaak zegt: ja, dat hebben we daar gezien, en dit is een neefje, of een nichtje, een zustertje, van die en die toestand.

Hoeveel vergiftigingsproblemen hebt u niet? En de eigenlijke bron is daar en daar ontstaan, door verzwakking, waardoor ook het dier zich heeft besmet, door iets te eten, en (door)dat die natuur, of wat dan ook, was besmet, aangeraakt, en daar is de ziekte door gekomen.

Maar de mens heeft ook aan de inteelt gedaan en het dier weer veranderd, waardoor ge nu, in deze tijd, ook weer met andere ziekten voor het dier hebt te kampen.

(Tot de zaal): Wie van u? Ja.

(Meneer in de zaal:) 'Meester Zelanus, hebt u dat gelezen in Den Haag, of er bestaan ... de maan en de zon ... achtergebleven ... op de maan, er kwamen nevelen ... dus dat men die waterdamp en ook andere materie ...'

Kijk, er zijn veel mensen die zich met het huidige stadium, waarin u nu bent ... Als u naar de ruimte kijkt, dan ziet u wolken. Dat zijn ook nevelen, maar van stof. En bij het begin, het ontstaan van de scheppingen, was er alleen plasma, goddelijk plasma, en die gingen verdichten en dat werden ook nevelen. Dat is het. Duidelijk?

En dan moet u dit niet vergelijken met dit stadium, en terug, miljoenen, biljoenen jaren terug, toen God nog ziel en geest was. Diezelfde plasma leeft in uw organisme. U hebt die plasma nog. In de ruimte ziet u ook die plasma, maar in een stoffelijke levensgraad.

Een wolk van nu is bewustwording. Die wolk die heeft tijdperken beleefd.

Maar wanneer u met de maan begint, het ontstaan van de ruimte, dan moet u ook die goddelijke plasma alleen zien. Nevelen als plasma. Het is leven, licht, ziel, geest, vader-, moederschap. Jazeker.

Nu wil de mens weten: maar wat is nu leven?

Bloed, wat is bloed? Laat het bloed, uw eigen bloed verijlen en u krijgt, een heel lichte damp houdt u over. Ook de kleur van uw bloed lost op. Weet u dat? U krijgt dan die damp te zien.

Beleef het laboratorium en laat uw bloed, laat een andere stof, laat water, laat het een evolutie beleven, terug, en u komt weer tot het begin. En die toestand moet u vergelijken met het ontstaán van de stof, de stoffelijke geest. U bent nu een stoffelijke geest. U hebt verstand gekregen. U hebt door de geboorte, door het vader- en moederschap, hebt u maatschappijen beleefd, werelden. En zo is die aura als stof, als ziel en geest verdicht.

Ik zal u het voorbeeld geven hoe de ziel zich kan verdichten en hoe u eigenlijk ook de wetten kunt overschrijden.

In het prehistorische tijdperk, toen zag u ... als u dan in de astrale wereld, de duistere wereld komt ... Men noemt dat hellen, wij hebben dat woord moeten aanvaarden, dan begrijpt de mens het, maar voor Gene Zijde, voor uw geestelijke leven zijn dat de werelden van onbewustzijn. U maakt, in die wereld maakt u zich lichtend. En dat licht leeft in u, dat is uw goddelijke afstemming. Geloof u dat?

Wanneer u in die tijd kijkt in die hellen, dan is daar niemand die daar ligt. Een mens komt aan, u blijft mens, u bent nu een geestelijke gestalte, u hebt uw handen, uw benen, uw tanden, uw haar, u bent precies hetzelfde, maar u bent een geest. Dat is een geestelijke verdichte plasma. Hier op aarde leeft u – de ziel is de goddelijke bron – als geest leeft u in het lichaam. En dáár, voor die tijd, had u de kracht niet om neer te liggen, dat wil zeggen, u hebt uw leven niet zo afgebroken dat u als een kwal aan het strand neerlag. Dat leest u ook in 'Het Ontstaan van het Heelal'. Die mensen hadden het bewustzijn niet om zoveel kwaad te doen. Begrijpt u dit? Hoe meer bewustzijn u krijgt, des te meer kwaad, des te meer afbraak kunt u beleven, en dat ziet u nu in de astrale wereld. Dus die geest breekt zich af, bouwt zich op, verdicht zich, máár naar het dierlijke. Duidelijk?

Dus vanzelfsprekend, wanneer dat de natuurlijke werking ondergaat, krijgt u die goddelijke aura verdicht en daardoor is het universele gewaad ontstaan. Dat ziet u nog aan de nevelen. Als u naar de Melkweg kijkt, dan ziet u ook nevelen, spiraalniveaus, dat is een verdichte stof, ontstaan, verruimd door de elementale wetten – dat heeft miljoenen jaren geduurd – maar gaat u terug, volgt u dat, dan komt u in het eerste stadium en dan beleeft gij het goddelijke plasma. Dat is een levensaura. Ziet u? Een wolk, meer was het niet. Maar dat leven – dat noemt men leven, kunt u leven noemen – was goddelijk, door de Albron beziel. Dat was Allicht, Algeest, Alvader-, Almoederschap, Alliefde.

Ik heb u op een avond verklaard: wat is nu liefde? Dat is niets anders dan dat u de wet harmonisch beleeft voor vader- en moederschap. Want u krijgt

alleen de liefde; door het vader- en moederschap verkregen. Waar of niet?

En dáár gaat u maar in. En als u de andere lezingen volgt, dan komen we daar nog wel op terug in Den Haag. Want u hebt het immers over Den Haag?

(Meneer in de zaal): 'Juist ja.'

Daar gaan we op door. Bent u tevreden nu?

(Het blijft stil.)

Nu bent u tevreden?

(Meneer in de zaal): 'Eén punt is er nog: ik kan me nog niet voorstellen dat, volgens de astronomie is het natuurlijk een gasvormige toestand ...'

Mijn lieve kind, toen was de schepping reeds biljoenen jaren oud, toen u die gasvormingen zag.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Toen was het reeds, toen waren er reeds biljoenen eeuwen, volgens deze tijd, voorbijgegaan. Dus u moet nóg miljoenen eeuwen terug voor u in die ijle massa plaatsneemt, voordat u contact krijgt met het goddelijke stadium van voor de schepping.

(Meneer in de zaal): 'Dat is onduidelijk ...'

Dat is u niet duidelijk, dat kunt u ook niet controleren. Maar de wetenschap komt reeds zover dat, het begin en het ontstaan van de schepping moet zo hebben plaatsgevonden. En daardoor zijn de planeten en de zonnen ontstaan.

Het is heel eenvoudig, ik heb het u verklaard, en als u dat vasthoudt ... Neem anders de boeken 'Het Ontstaan van het Heelal'. En als u dat vasthoudt ... Maar nu wilt u en nu wil een ander weten ... Maar God is liefde, en die Albron is Alziel. Maar wat is nu 'ziel' en wat is nu 'Al', en wat is nou dit? Ja, maar waarom vraagt u eerst niet: waar ligt het begin voor uzélf?

Ziet u? Wanneer u zichzelf voelt en wanneer u zich terug kunt plaatsen tot uw vorige geboorte, dan komt u ook in het Al, en dan gaan we verder. En dan kan ik uren en uren praten. Ik kan zeggen: dit is plasma, en dat plasma ... En nu moet ik, nu gaan we dat plasma volgen uit het niets. En nu bent u niets, en nu moet u toch bewust zijn en álles beleven. En kunt u dat?

Daar moet u waarlijk voor die eenheid kunnen beleven, daar moet u waarlijk voor in die bron dit een-zijn kunnen aanvaarden en ontvangen, daar moet u een astrale persoonlijkheid voor zijn. U kunt zich niet vrij denken van deze maatschappij. Is dat zo?

Ga dus ... Als u de eerste fundamenteen ziet, die wij u verklaren ...

En dan komen de professoren.

'En wat nu, toen we dáár waren, toen God dát werd?'

'Gaat u maar mee.'

En dan wórdt die mens dat leven, die ziel, dat gevoel. Voelt u? Maar nu bent u vrij. Nu moet u uw bewustzijn verliezen – want u bent daar ... waren wij nog niet menselijk denkende – u moet dus het menselijk denken kunnen verliezen en toch in dat Alstadium bewust blijven, van voor de schepping. Toen waren er nog geen menselijke gedachten. Want nu, wij denken maar menselijk.

En alleen het vader- en moederschap heeft ons naar de aarde gestuurd, heeft ons de mogelijkheid gegeven dit universum te overwinnen.

Maar aan Gene Zijde, in de eerste sfeer gaat u waarlijk voelen: mijn hemel, ik ben één met deze ruimte. Gaat u weg, gaat u uit die ruimte, dan kunt u zien dat dat licht van die ruimte voor u verzwakt, want u neemt uw licht mee. En dan kunt ge deze wetten bepalen. Daar zijn ook duizenden boeken over te schrijven, maar die begrijpt u niet, begrijpt geen mens op de aarde; omdat gij uw menselijk denken moet verliezen, en het goddelijke ontwaken, het baren – dat is de Almoeder – moet beleven.

Hoe wilt u dat doen? En nu praat ik er maar omheen, we komen niet in elkaar.

Wie in de eerste sfeer vraagt, aan Gene Zijde: hoe was de schepping toen God begon? Dan zegt de meester: vraag me eerst miljoenen andere karaktereigenschappen, die ik u zal geven. Ik heb er trouwens (in het) verleden hier over gesproken. Waar wilt u naartoe? Dadelijk naar de allereerste bron? Dan slaan wij miljoenen tijdperken over. En dan vliegen wij door de ruimte en we weten niet of we van voor of van achter, of we links, naar rechts leven. We hebben geen bestaan meer. Maar wij leggen eerst de fundamenten waarvoor gij in die wereld zijt gekomen. En dat is: waardoor hebt u 'de kist' verlaten? En dan gaan we verder. Duidelijk?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'Meester, toen de aarde nog niet bewoond was, waren er toen al stoffelijke en geestelijke lichtsfereën, of hebben later de aardbewoners bij hun heengaan die zichzelf geschapen?'

Goed, mijn vriend, een mooie gedachte. De aarde heeft een geestelijke wereld, astrale Gene Zijde. Maar geen Mars en geen Maan en geen planeet in de ruimte. Waarom niet? Hebt u 'Het Ontstaan van het Heelal' gelezen? Voelt u wel? Dit is die vooruitgang.

De aarde zou, tussen zon en maan – vader- en moederschap – ín, dat bewustzijn krijgen. En eerst wanneer u nu de aarde hebt verlaten, dan is er in de ruimte geen planeet meer die u kan aantrekken, dus u moet naar de innerlijke wereld.

Mijn dank voor uw vraag. U denkt door.

(Tot de zaal): Wie van u?

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Zonde is er niet, daar is al even over gesproken.'

Wie?

(Mevrouw in de zaal): 'Alles is evolutie, zegt u.'

Zonde is er niet, nee.

(Mevrouw in de zaal): 'Alles is evolutie, een bewustzijnsgraad is dat waar de mens in leeft. De een leeft in een hogere en de ander in een lagere bewustzijnsgraad. Maar je hebt ook mensen die in een hogere bewustzijnsgraad leven en toch zeer zeker anderen verdriet doen.'

Jazeker. Maar dan is het geen bewustzijnsgraad.

(Mevrouw in de zaal): 'Ze weten toch wel beter?'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ze weten toch wel beter?'

Jazeker.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar ze doen het bewust, met opzet.'

Ja. Kijk, u hebt een bewuste graad, voor het lichaam. Maar hoe is de geest? Hoe is de persoonlijkheid? Die kan wel dierlijk zijn, voordierlijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar ze weten heel goed dat ze ...'

Ja, zeer zeker weten ze het. Maar ze zeggen: nou ja, ik zal wel weer zien.

Als u tegen Adolf Hitler en zijn eigen soort en al die demonen – zijn het demonen? – wanneer u zou hebben gezegd: doe dat nu niet, want je komt in een hel, dan zegt hij: wat kan mij die hel schelen. Ik leef mij uit.

En wij moeten nu ... God ... Voor de kerk doet u zonde. Wij hebben hier 's avonds gesproken over het katholicisme, nietwaar? Bid maar, de zonden worden u vrijgegeven. Ja, dat zou eenvoudig zijn.

God straft niet. Voelt u wel? De kerk is er wel dichtbij. Maar u bent, u moet u die wetten toch weer ... We hebben toch gesproken, als u een mens vermoordt, u neemt, de ziel, de geest ... De ziel? De geest. ...de persoonlijkheid ontnemt u dat organisme, de evolutie, voortgang, verder-gaan, ontwaaking. U moet die geest een nieuw lichaam geven.

Hoevele malen moet Adolf Hitler, Goebbels en Himmler – hoe heten nu uw lieverds? – hoevele malen moeten ze terug om dat goed te maken?

In 'De Volkeren der Aarde' hebben we Adolf Hitler ontleed. Tot het einde der aarde zijn die kinderen hier. En die komt straks in een toestand, dan zult ge zeggen: die beleven waarachtig nog een paradijs. Want over vijfhonderd jaar is het leven op aarde een paradijs. U hoeft niet meer te werken, want de atoomsplijting, die is nu lelijk voor u, maar de atoomenergie en alles wat u krijgt, de maatschappij, dat wordt opgebouwd, u krijgt uw licht, u hoeft niet meer te werken, u hoeft alleen maar te leven, te zorgen dat ge zuiver harmonisch vader en moeder bent. En dan komt u aan Gene Zijde aan.

Maar deze kinderen die hebben miljoenen levenswetten overschreden; moeten die levens weer terugtrekken, een nieuw lichaam schenken. Ten laatste hoort u van deze mensen: ‘Moet ik weer naar die vervloekte wereld terug?’ Want wij ... u hebt, achter de kist, in de astrale wereld, hebt u een oneindigheid, u hebt een ruimte. U gaat heen waar u wilt.

Dat u in een organisme moet leven, is de afschuwelijkste strijd, de ellendigste toestand die we kennen, wanneer gij licht bezit.

Wij behoeven niet meer te eten, niet te drinken, we zijn geen slaaf meer van het organisme.

Wanneer we schrijven over de Vierde Kosmische Graad, daar hebben we geen technische wonderen meer.

Zoudt ge denken dat God in het Al te maken heeft met een technisch licht? U bént daar licht. Er is geen nacht meer. De aarde die draait zich om de zon, die maakt nacht. Daar krijgt u toch meer planeten, de hogere levensgraad voor het licht, en dat bestraalt de ene planeet, zo. U krijgt daar zes zonnestelsels bijeen in die ruimte. De nacht is er niet, ziekten zijn er niet. Dat komt op aarde ook. Voelt u wel?

Maar die kringloop, en het oorzaak en gevolg voor de mens, en het verkeerde wat wij hier doen, dat móét uiteindelijk eens – daar heb ik over gesproken – goedgeemaakt worden, opdat de mens zichzelf weer in harmonie brengt voor de astrale geestelijke wereld. En dan gaat u verder, en dan maakt u deel uit van dat licht, van die harmonie. Voelt u wel?

Maar de mens die hier afbreekt; dat moet hij weten. Hij wordt niet veroemd, maar hij remt zich, hij sluit zich voor harmonie en verder-gaan af.

Zonden zijn er niet. Waarom? U kunt weer goedmaken. God straft u niet. Ziet u? En dat moet allemaal uit het dogma. God straft niet, God is een Vader van liefde. Maar u kunt God niet bebidden, u kunt de Christus niet bebidden.

Wat zegt nu de Bijbel, wat zegt men nu van Christus? Christus is voor de wereld en de mensheid gestorven. Wat zou dat mooi zijn. De mens heeft Hem vermoord, u en ik en iedereen. Want wij hebben die slechte, die afbrekende, die hatelijke gedachten bewustwording gegeven – is dat niet zo? – in onze vorige levens. Daardoor werd Jeruzalem beziel, door onze haat. We hebben allemaal schuld aan de vernietiging van het hoogste Ik in de ruimte, de Christus.

En nu zegt men: ‘Hij is voor ons gestorven’. Jazeker, nu is Hij ook nog voor dat kwaad gestorven ... Nee, we hebben Hem bewust vermoord. En nu kunnen wij beginnen. Hij zegt: Ik gaf alles. En dan komen wij, en dan komt hij en zij, en dan komen anderen, maar u begint aanstonds ook aan ditzelfde reële, harmonische denken, om de mens op de aarde bewustzijn te geven.

De mens ...Waar de mens ook leeft, u gaat erheen. En staat die mens open, dan hebt u het woord. Voelt u? En dan geeft ge van uw licht. U verstoffelijkt uw ziel, uw persoonlijkheid, uw ruimte. En dat doet u allemaal aanstonds.

U krijgt een bewustwording. Voelt u wel? En over zoveel duizenden jaren dan heeft héél deze mensheid dát licht, van die graad, en die bewustwording. En dan wordt het leven op aarde prachtig, want dan hebben koningen en keizers niets meer te vertellen. Dan kunnen zij ook in de rij gaan staan voor God, want dan komt de astrale harmonie en de rechtvaardigheid uit het leven achter de kist. Denkt u van niet? En nu wordt het leven eenvoudig.

U leeft nog altijd in een chaos, in afbraak. En kijkt u maar, doet u maar mee in de maatschappij, doe maar mee aan leugen en bedrog. Hoe hebben de kinderen het gemaakt die dachten dat Adolf Hitler het was, uw kleintjes? Wij schreven toen, wij hadden het boek gereed toen uw Mussert begon.

Hij zegt: 'O kind, kind, blijf toch van die wetten af.' Kinderen die dachten: ja, er komt vooruitgang.

'Bemoei u er niet mee.'

U bent van die en die partij? God kent geen partij. U hebt alleen maar te leven. Hoe komt de aarde voor elkaar? Moeten zij weten. U gaat rustig uw weg, bemoei u nergens mee. Een geestelijk bewuste doet dat niet, want u weet: u hebt onmiddellijk afstemming met leugen en bedrog en met haat, en dat is niet door miljoenen goed te maken, noch door kronen.

De mens die dat aanvaardt, dat zult ge aanstonds achter de kist zien, staat voor zijn ellendig ikje, voor het niet begrijpen, het hard-zijn, het afbreken. De ene mens te dienen en het andere mens af te breken, zou God dat goedvinden? Christus ook?

Voelt u hoe vals, hoe onmenselijk, hoe onbewust alles is, ook de universiteit? Wat leert uw dominee, uw professor? Welke geestelijke faculteiten hebben fundamenteen kunnen leggen voor geestelijke, ruimtelijke harmonie, regelrecht afgestemd op het leven van Christus, de Messias? Wat blijft ervan over?

Niets. En dat kan ook niet, want de mens moet er nog voor ontwaken. Uw maatschappij is eerst tien seconden oud.

Wat zoudt ge denken wat we aanstonds, in de toekomst ... Over honderdduizend jaar, over miljoenen jaren is de aarde nog niet gereed met haar kinderen, want het duurt tien, twintig, honderd miljoen jaren voordat dat kind uit het oerwoud hier het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), zeven graden, te beleven krijgt, dat duurt al honderd miljoen jaar. Zoveel miljoenen levens zult ge moeten afleggen om die organische, dus lichamelijke levensgraden te kunnen bereiken, zodat ge eens kunt zeggen: ik behoor nu tot het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl).

Voelt u wel? Maar die bloedgroep die stuwt u vanzelf naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Maar dat duurt miljoenen jaren.

Welke God kent men hier? Wie is God? Wat is God? Hoe diep is God? Voelt u hoe klein Hij wel is hier? Dat is het onbewustzijn van de mens.

Ik zei u: wij zijn vrij, we gaan, we gaan waarheen we willen, heel de wereld hoort u toe achter de kist, als u licht hebt. En wanneer u tot de duistere sferen behoort, tot de onbewuste sferen, dan hebt u ook ruimte. Dan kunt u ook naar Amerika vliegen en naar Frankrijk, om daar weer in een mens af te dalen, om u heerlijk ... om die mens te beleven. Kunt u doen. Maar wij komen daar niet meer aan, want die mens moet zélf leven. Of gelooft u niet in bezetenheid en demonengedoe? Ga maar eens rond zo in de maatschappij, kijk maar. Maar blijf daar uit.

Tevreden?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Het blijft stil.)

Dat duurt mij te lang.

(Meneer in de zaal): 'Ik ben het even kwijt.'

Ik kom aanstonds bij u.

(Tot de zaal): Daarzo.

(Meneer in de zaal): 'Ik heb een tweede vraag en dat is deze. Ik had op een november een zeer merkwaardige dag beleefd, toen was er een nieuw dogma ...'

Hebben we behandeld hier.

(Meneer in de zaal): 'Toen ben ik er niet bij geweest. Misschien mag ik de vraag ...'

Nou, wij beschouwen dit voor de ruimte als kletspraat.

(Meneer in de zaal): 'Ja ja.'

Grote nonsens.

(Meneer in de zaal): 'De figuur van Maria, hoe ziet u die?'

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'De figuur van Maria, hoe ziet u die?'

Hoe ziet u die? Een doodeenvoudig moeder van een mens, die een mens heeft gebaard. Maar door deze twee mensen, door Jozef én Maria. Of gelooft u aan onbevleete ontvangenis?

(Meneer in de zaal): 'Nee, nee, nee.'

Dank u.

(Meneer in de zaal): 'Daar ben ik vanaf.'

En Maria die leeft nu aan ... Ze heeft contact, ze heeft in die tweeduizend jaar contact gekregen met de zevende sfeer en de mentale gebieden en de Vierde Kosmische Graad. U kunt haar aan Gene Zijde nog zien. En dat is

een doodeenvoudig moedertje, zoals u hier de moeders voor u ziet. Meer is er niet.

Maar de katholieke kerk staat stil, op een dood punt, en weet niet meer hoe die kinderen iets te schenken, dát is het. En nu komen er franjes, franjes, franjes, franjes.

(Tot de zaal): Ja?

(Meneer in de zaal): ‘U zegt nu net zo: we moeten ons nergens wat van aantrekken op aarde, zo het loopt ...’

Loopt het.

(Meneer in de zaal): ‘...maar ik wou u vragen: God verlangt toch de daad van ons?’

Ja, alleen maar voor uw eten en drinken.

(Meneer in de zaal): ‘Nee, maar de daad, dat wil toch zeggen dat we dan ons christen-zijn in de dáád moeten omzetten.’

Kunt u ...

(Meneer in de zaal): ‘Dat versta ik, op zo’n manier ...(niet te verstaan) tracht ik juist zoveel mogelijk te doen, en daarom juist, omdat ik dat inderdaad wil doen, help ik mee om de oplossing in deze economische samenleving, dat we een oplossing krijgen, waarin we gelegenheid hebben werkelijk, om als christen te leven.’

Juist. Met dit bewustzijn.

(Meneer in de zaal): ‘Dit bedoel ik, dan verlangt God toch ook van ons, dat we dat allemaal in daad omzetten, dus daar moeten we ons wel wat van aantrekken.’

Maar hebt u niet gehoord wat ik zo-even zei over het prehistorische tijdperk? Die mensen zijn er gekomen; toen was er geen Christus, geen Bijbel, hadden niets, en leven nu in het Al, zonder een geestelijke daad.

U hoeft voor God ... Wij praten nu, omdat Christus gekomen is. Maar wanneer er geen God was, u kent niets, geen Christus, geen Bijbel, er was geen godsdienst op aarde, dacht ge dat u dan niet bewust zoudt worden voor de kosmos?

Het vader- en moederschap stuurt u telkens weer naar een hogere graad.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, dat bedoel ik. Die hogere graad, dat is dan ...(niet te verstaan) uit wil dragen aan de mensheid ...’

Ja, u kunt het niet uitdragen, want die hebt u niet in handen.

(Meneer in de zaal): ‘Wij moeten ...’

Ja, u hebt het nú in handen. U kunt nu baren en scheppen, nietwaar, u hebt het scheppende organisme. Dus alleen natuurlijk. Nu voor uw maatschappij, nu u licht, nu u een faculteit hebt gekregen. Vanzelf. Waar is Christus voor gekomen? Nu kunt ú deze wetten tegenover de katholieke kerk, het

protestantisme plaatsen, en de mens die klaar is, dus ook het gevoel bezit, staat voor u open en de rest maakt u uit voor krankzinnige. En uw daad is alleen ...

Kijk eens, kind, wanneer u gevraagd wordt: ‘Wat weet u dan?’, en u komt tot spreken, vertel alles wat u kent, wat u bezit, en ga verder. De vonk, het fundament is gelegd.

U moest eens zien ... Er komen dagelijks nog mensen over ... Hoeveel miljoenen mensen gaan eruit, hoeveel duizenden mensen gaan er nu niet hier uit uw Holland over, sterven er?

‘Hebt u nooit gehoord van een leven achter de kist? Nooit gehoord dat de geesten naar de aarde kwamen om tot de mensen ...’

‘Ja, er heeft mij iemand verteld ...’

Kijk, daar hebt u het fundament. Eén woord, ook al slaat het niet in dat dagbewustzijn van de mens, want de mens kan dat nog niet aanvaarden ...

Weet u hoeveel gram gevoel u nodig hebt om dorst en honger te hebben, om deze wijsheid in u op te nemen?

Weet u hoever u de mens vóór bent, de onbewuste mens van uw maatschappij, nu u hier zit? Hoeveel miljoenen jaren aan licht u die mens voor bent, de mens die nu zegt: ga weg met die onzin?

Dat gram gevoel geeft u bewustwording, geeft u stuwning, geeft u de mogelijkheid voor de bezieling om te spreken, en meer hoeft u niet te doen. U moet alleen op aarde zorgen – en nu gaat dat natuurlijk naar uw bewustzijn – u hoeft alleen op aarde te zorgen voor eten en drinken.

En daarin ...

(Tot iemand in de zaal): Ja, ik kom weer bij u.

En daarin staat u alleen. Daarin hebt u een zelfstandigheid. Want eigenlijk was dit alles niet nodig. Maar Christus, de Almens kwam terug en zei ... toen Christus in het Al kwam, van de maan af, toen kwam Hij: ‘Nu weten wij waar we leven.’ Toen was Christus in het Al en toen zat de aarde nog in het prehistorische tijdperk, er net uit. Hij zegt: ‘De aarde alleen bezit bewust kwaad.’

Er is geen planeet in de ruimte die bewust kwaad, noch hoger bewustzijn heeft. Dat is de aarde, dat is de Derde Kosmische Levensgraad. Voelt u?

De aarde heeft ook alleen maar een Gene Zijde, andere planeten hebben dat niet. U overwint deze ruimte door de lichamen te beleven die Moeder Aarde voor u heeft geschapen.

(Tot iemand in de zaal): En wat hebt u nu nog?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, ik wou zeggen, ik bedoel dit, ik doel eigenlijk daarop. U zei daarnet zo, dat we ons nergens wat van aan moeten trekken.’

In het kwaad niet.

(Meneer in de zaal): 'Ja, maar ik bedoel ... Een ogenblikje ...'

Ja, gaat u door.

(Meneer in de zaal): 'Ik ben bang dat de mensen die hier zitten het zó begrijpen, dat we ons maar nergens wat van aan moeten trekken en ons eigen leventje maar gaan moeten leiden. Ik vind, dat vind ik, zou ik denken, niet goed.'

(Zaal reageert): Nee.

Nee, maar dan hebt u niet geluisterd en deze mensen wel. Want wat ú daar zegt, heb ik niet gezegd.

(Meneer in de zaal): 'Het kan wezen dat ik het verkeerd verstaan heb.'

Ja, hebt u.

(Tot de zaal): Heb ik dat gezegd hierzo?

(De mensen in de zaal): 'Nee.'

Ik heb gezegd: bemoei u niet met afbraak.

(Meneer in de zaal): 'O, met afbraak.'

Ja. Want wie zegt het? Alles wat voor de maatschappij wordt gedaan nog, daar kunt u de liefde, de geestelijke persoonlijkheid voor een daad kunt u daarvan ontleden. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja.'

Maar wat u nu nog beleeft, is allemaal onrechtvaardigheid. Voelt u wel?

(Meneer in de zaal): 'Ja, nu heb ik u hierin begrepen.'

(Meneer in de zaal): 'Maar mag ik u nog iets vragen?'

Jazeker.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

We hebben tijd genoeg. Maar ik ga aanstonds weg, dat is jammer voor u.

(Meneer in de zaal): 'Ik wou dit vragen. Ik heb gelezen ook in een van uw boeken en u heeft het hier ook gezegd: als men zelfmoord pleegt, dat is iets verschrikkelijks. En dan kom je niet van je lichaam af en dan moet je, het hele verrottingsproces moet je meemaken. Maar u heeft het ook eens over Hitler gehad en toen heeft u gezegd: Hitler die slaapt. En dát heb ik niet begrepen. Want die heeft ook moorden gepleegd én zelfmoord.'

Waar is Adolf Hitler nu? Waar is hij nu?

(Meneer in de zaal): 'Wat zegt u?'

Waar is hij nu?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dat weet ik ...'

Hij zit in de grond, vast aan zijn lichaam, dat verbrandt.

(Meneer in de zaal): 'Omdat u zegt, hij slaapt. Dat hebt u hier weleens zoiets gezegd.'

Hij slaapt, ja. Dat begrijpt u niet?

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Kijk, Adolf heeft zelfmoord gepleegd, en anderen. Die zijn dus ... Hoe heeft hij een einde aan zijn lichaam gemaakt, weet u dat ook?

Men zegt, dat hoort u op aarde, hij heeft zich verbrand. Hij heeft crematie toegepast. Maar hij zit nog in Berlijn, op die plaats, daar kunt u hem zien – daar hebben wij hem bezocht – daar kunt u hem zien ... Of dat kunt u, als u aan Gene Zijde leeft, wanneer u daar komt, dan kunt u elkeen, dan kunt u Himmler zoeken, en die zoeken en die zoeken, die kunt u terugvinden, indien het u interesseert.

Dus, hoeveel jaren moest Adolf Hitler nog leven, had hij nog kunnen leven? Dat weet u niet.

(Meneer in de zaal): ‘Nee.’

Hij had nog dertien jaar kunnen leven.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Dertien. Dus hij blijft nu, hij blijft nu nog zeven jaar aan die plaats vast en dan valt hij in slaap.

(Meneer in de zaal): ‘Ja, maar omdat u zei: hij slaapt.’

Ik heb het daar niet over ... Hij slaapt ook. Hij brult, hij schreeuwt, dat u het hier kunt horen. Hoort u hem nu?

(Meneer in de zaal): ‘Dan is het geen slapen meer.’

Maar daarna zakt hij in slaap en dan valt hij terug. Maar nú de eigenlijke slaap, de natuurlijke geestelijke onbewuste slaap. Want hij heeft geen leven en geen dood meer. Dat komt daarna. Leest u ‘De Kringloop der Ziel’? Hij ligt nu, hij komt los straks van zijn plaats, had zoveel jaren te leven, en dan eindigt zijn leven op aarde. Voelt u wel? Dus hij blijft daar wakker en valt zo nu en dan in slaap, omdat hij bezwijkt. Hij bezwijkt duizenden malen, die kwelling maakt hij duizenden malen mee daar. En dan scheurt hij van die aura, van die plaats los, is nu niet in harmonie, noch met leven, noch met dood, want hij heeft miljoenen de dood ingejaagd, het leven ontnomen, heeft de wetten daardoor overschreden en ligt nu als een kwal aan het strand daar ergens neer.

Nu moet langzaam zijn eigen levensgraad, waar hij toe behoort, en de mens die met hem te maken heeft, die moeten hem weer wakker maken. Hij komt ook weer tot het bewustzijn, voor terug te keren naar de aarde. Kan nog wel een honderdduizend jaar duren.

Ik heb u eens op een avond verteld, en indien het zo eenvoudig zou zijn ... Napoleon werd gefotografeerd in Nice. Een cirkel, een spiritualistische cirkel, die namen opnames. De helderziende zag daar Napoleon, met zijn paard; we gaan hem fotograferen. Napoleon liet zich dus fotograferen, dat kan, van Gene Zijde uit. Maar dat kon nu niet. En die opname werd gemaakt. En toen kwam men André, Jozef Rulof vragen: wat denkt u van

die foto? Toen zegt hij: die foto is vals. Dat is een dubbele opname van een foto die al reeds door een mens is getekend en een beetje verdoezeld. Want Napoleon die kan zich niet manifesteren. Die kan ook niet eerder dan over honderdduizend jaar terugkomen en bewustzijn krijgen, want die heeft ook iets gedaan op deze wereld. Voelt u wel? Dus die is niet te fotograferen. Die ligt daar nóg als een kwal aan het strand. Die moet eerst weer tot het leven komen, en dat is de wedergeboorte. En nu voor al die mensen.

En nu zeg ik tegen u: bemoei u niet met kwaad.

Wat heeft het voor nut ... Politiek, de armste, de domste mens die op de aarde rondloopt is de mens die aan politiek doet. Dat is zó onbewust. U maakt zich druk voor een onrechtvaardigheid, dieven. De mens loopt daar naast u met dergelijke dingen op zijn jas, en steelt en rooft en moordt en brandt.

André ergert zich dood, dat krijgt ... heel de ruimte ergert zich: waar de mens de brutaliteit voor zichzelf vandaan haalt om te eten en te drinken, partijen te geven, terwijl daar het kind verhongert, ook een kind van God. Er wordt bezuinigd, er wordt dit meegedaan.

Vroeger ging André al die wetten bespreken met zijn meester en dan kreeg hij de geestelijke, natuurlijke, de ruimtelijke, de christelijke, van de Christus de verklaring.

Hoe willen die mensen de eerste sfeer beleven indien ze zich maar laten dragen?

Kunt ge gedragen worden voor God?

Wees dan een voorbeeld.

Waar komt dan dat voorbeeld vandaan?

Volg die halfbewuste nu.

We gaan verder, en dan blijft er niets van u over? Nee, u krijgt álles terug, want u krijgt uw godheid in handen.

Maar de aarde en de maatschappij en ál uw universiteiten hebben niets te betekenen, want ze zijn nog niets, ze zijn nog onbewust.

En word nu maar minister. Wat moet u doen als u minister bent? Knoeien. De ene onrechtvaardigheid stapelen op de ander. Nu wilt u daar ... Wat wilt u van een rechter? Nu, oordeel eens over een mens. Wat zei Christus? Smijt eens met stenen. Bent u vrij van uw zonden? Waarom durft ge de doodstraf te tekenen onder het leven van de mens, om zo'n arm onbewust kind neer te knallen? Is er geen vergeving? En toch een God aanbidden die vergeeft? Hemeltergend is het, duisternis.

Ik zei: bemoei u niet met een mens die u afblaft, aanschreeuwt, slaat. Ga rustig door; hij slaat zichzelf. Wanneer u bedrogen wordt, ga niet beginnen, want gij bedriegt uzelf. De mens die u besteelt, besteelt zichzelf, zijn geeste-

lijk ik, zijn sfeer en zijn Christus, zijn godheid.

Wat zeggen wij? Als u André, als u mij, één vanuit de sferen, een koningschap, hier voor uw volk het koningschap zoudt willen schenken, dan zeggen wij: nee.

Ja, indien wij zullen handelen zoals wij dat doen. En weet u wat wij dan doen? Dan gaan al uw kanonnen de zeeën in en zeiden wij: kom maar, Stalin, en maak hierzo ... Ik heb het vertrouwen in uw leven. Gij zult, met uw gevoelens zult ge voor onze kinderen zorgen en ge zult ze beschermen.

Dacht u dat dat kind mij ging vergiftigen, nu ik mij volkomen overgeef?

Dacht u dat God volkeren heeft geschapen, landen, dacht u dat? Uw volk was er niet voor duizenden en duizenden en duizenden eeuwen terug, noch Frankrijk, noch Engeland, noch Amerika. Er was alleen één stam, dat was de eerste en de hoogste levensgraad, dat was de zevende graad voor het menselijke organisme.

God kent geen koningen en keizers, geen rechtvaardigheid van deze wereld. Want u wordt van voren en van achteren bedrogen.

Doet u daaraan mee?

Voelt u? Het wordt zo eenvoudig. Maar onfeilbaar legt ge uw eigen weg, gaat ge fundament op fundament leggen, onfeilbaar.

Dit leven is moeilijk, denkt u? André kan het niet schelen, ook al vermoordt u hem. Sla ons maar tegen de muur. Bewijzen? Omdat u ons doodt, omdat u ons vermoordt, omdat u hier onze stof verbrijzelt, omdat dat bloed wegloopt? Wat kan ons dat schelen; wij krijgen 'vleugelen'.

Want dat is het niet. Het is ... Ik heb u meermalen gezegd: indien Christus wil, of de ruimten willen – geef die kinderen het bewijs – haal ik dat hart hier, en dan vindt André dat ook goed, dan snij ik het voor u ogen uit deze ribbenkast, om voor Christus ... Dan zegt een ander: maar u doet toch niet aan zelfmoord? Ik zeg: om eens alles te zeggen en alles te geven.

Het is de kunst nu om te blijven leven, wanneer u in onrechtvaardigheid leeft. Dát is de moeilijkheid.

En dan hébt u niets, en dan kijkt u niet meer naar rijkdom en bezit. Dan bent u een godheid, dan hebt u lief alles wat leeft, en dan krijgt u lichtjes in uw ogen. Voelt u wel? Heel iets anders, vindt u niet? Maar dat zegt de Bijbel niet. Moet u eens kijken hoe de Bijbel deze wetten, deze harmonische wetten van God, van uw geest heeft vertrappt, verkracht en heeft vermoord. Maar dat waren ook maar Bijbelschrijvers, dat waren geen kosmisch bewusten.

Dat was voor een tijd, dat was maar eventjes voor achter het prehistorische tijdperk. Die mensen wisten van geen zon en geen maan af; wat u weet. Díe mensen wisten niet op school dat de aarde om de zon draait. Maar Galilei werd ervoor gekraakt door uw katholieke kerk.

Galilei, getuig eens ...

‘Néé’, zegt de paus, de mens die God vertegenwoordigt. Die zegt: ‘Néé, de zon draait om de aarde!’ En nu legt dit goddelijke kind, deze heilige mens legt de evolutie stil. En nu weet, een kind van uw school weet dat de aarde om de zon draait. Is dat heilig-zijn? Alwetendheid voor deze ruimte! Voelt u waar het heen gaat? U krijgt hier wijsheid om de Bijbel heen, en zo nu en dan raken wij de heilige goddelijke wetten van de Messias, maar die zijn dan ook goddelijk bewust.

Duidelijk of niet?

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar de Bellamy-beweging, die doet toch niet aan politiek?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘De Bellamy-beweging, die doet toch niet aan ...’

Nee, de Bellamy ...

(Mevrouw in de zaal): ‘...is het toch wel goed om daar voor te werken?’

Jazeker. Voor de Bellamy. Maar dan kunt u ... Kijk, u kunt aan de Bellamy gaan werken en dan moet u eens ... U kunt spreken: wij doen zo, wij doen zo.

De Bellamy is geschonken uit de eerste sfeer. Dus de mens die de Bellamy heeft geschapen, heeft de inspiratie gekregen; wat ú leest in het boek ‘De Volkeren der Aarde’, dat ik als adept van meester Alcar moest schrijven voor de Universiteit van Christus.

En dan kunt u zien, dan kunt u peilen, of het mijne, of dat van Bellamy, dat we uit één bron komen. Kunt u voor werken, maar ...

Ja, wanneer? Komen doet het. U ziet wel, wanneer u de Bellamy, wanneer u de geestelijke bewustwording van de eerste sfeer op aarde wilt brengen, dan moet ál het leven, Stalin, en al die mensen, al die onbewusten die moeten de Christus aanvaarden.

Ja. Wanneer u zo’n kasteel hebt, waarom zoude ge dan in een krot gaan zitten? En u moet het geluk kunnen beleven van het kasteel in de moeder.

Voelt u wel? Het gelukkig een-zijn van een menselijk gesprek, heb ik hier verteld, is meer waard dan tien miljoenen. Want zij bedriegen elkaar, ze kennen elkaar niet. U leert elkaar nu kennen. En kijk nu eens in uw eigen ogen en daal af in de moeder, en indien ge vrouw zijt, daal af in hem, en ontleedt elkaar en durf te aanvaarden en voor de waarheid, de rechtvaardigheid en de liefde het hoofd te buigen. Dan bent u stijgende. En dan staat u nooit stil, dan heeft de ruimte ontzag voor uw levens, en dan trekt u bezieling aan. Het kan u nooit slecht gaan. Waarom niet? Want wanneer u kanker krijgt, dan zegt u: ik dank u wel, want alles is me goed. We zijn niet bang voor ziekten. Wat is melaatsheid? Er is immers geen dood. Hoe eerder dat u hier verdwijnt ... U staat stil hier, weet u dat?

Weet u wanneer de dood eigenlijk al begint?

(De zaal reageert.)

Wat zegt u?

(Iemand in de zaal zegt): ‘Bij de geboorte.’

Bij de geboorte. Als het kind uit de moeder komt, staat het stil. Want u krijgt alleen maar de baring in de moeder, dat is uw ontwikkeling. U kunt immers van deze maatschappij niets leren? Alles wat u leert, voert u regelrecht naar de afbraak voor de kosmos. Elke geestelijke faculteit heeft nog afstemming op de Bijbel, nietwaar? En de Bijbel verdoemt.

Nu, onzin? Allemaal onzin, nietwaar?

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Het blijft stil.)

Is er niets meer?

Dan zijn we klaar.

(Mevrouw in de zaal): ‘Meester Zelanus, waar ligt eigenlijk het moment dat de mens zichzelf ging vergeten?’

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): ‘Waar ligt het moment dat de mens zichzelf ging vergeten?’

Dat ligt een zeven-, tien-, twintig miljoen jaar terug. Daar zijn we ons gaan vergeten.

Er is op aarde ... Men vroeg André, en wij hebben dat in de kosmologie beschreven ... De Bijbel vertelt van het paradijs, nietwaar? Maar op de aarde is er een paradijs geweest. Maar dat was nog even voor het prehistorische tijdperk, toen al die reuzendieren er waren, daarvoor even. En dan kwamen die reuzendieren bij de mens en legden zich neer en likten de mens uit de hand. Dat is gebeurd, die tijd was er. Zullen we u aanstonds laten zien. Waarom? Omdat die dieren uit de mens zijn geboren. De mens voelde als het ware vader en moeder – de hogere vader en moeder in de mens. Toen was er het paradijs.

En ineens zag de mens: maar, mijn god ... Ja, toen was het gebeurd. Toen moest het dier afgemaakt worden. En toen kwam die angst weer terug. Dat dier werd geïncarneerd, nietwaar, kreeg een nieuw leven, en toen kwam dat dier op aarde en dat werd wakker, hier, want dat dier moet ook die organismen beleven, en had die angst. Want die angst, het dier was vermoord, was afgemaakt door de mensen. En zo is de haat, de angst en alles ontstaan. Maar het ligt tien-, twintig miljoen jaar terug.

(Mevrouw in de zaal): ‘Maar hoe kwam die angst dan in de mens, meester Zelanus?’

Omdat ... In de mens?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, u zei: plotseling kwam die angst.'

De mens is geschrokken van het voorwereldlijk dier, wat om hem leefde. De mens vergat zichzelf. Eerst was er eenheid, en toen ging de mens zijn plaats verzekeren. Naarmate hij bewustzijn kreeg ... Eerst was de mens tevreden met dit plekje, nietwaar, hierzo. Maar hij wou dat ook hebben, en dat. En toen zegt hij: 'Ik moet dit ook hebben', en toen ging de deur open en toen nam hij de gang ook, en toen ging hij de trappen af en toen nam hij het hele gebouw. Maar toen wou hij de straat hebben, ook wel leuk, hij moet toch weg. En toen nam hij het plein. En in een kleine eeuw had hij uw heel Amsterdam, als ruimte. Maar die andere dieren die moesten eruit. Voelt u? De mens ging zich verruimen, en naarmate hij bewustzijn kreeg, wilde hij bezit.

Maar daarvóór had men geen bezit, begrijpt u dit? Men leefde, men had te eten, en te drinken. Daarvan zeggen wij: indien ge eten en drinken hebt, zorg daarvoor. Ontwaak, laat uw persoonlijkheid ontwaken voor eten en drinken in uw maatschappij, zodat ge in rust en in harmonie kunt leven. En dán gaat u vanzelf, wanneer u ook nog liefde hebt, naar Gene Zijde. U gaat terug tot God en dan ontwaakt uw innerlijke ik.

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe komen die mensen dan aan het voorrecht, die in het oerwoud geleefd hebben, en al in het Al zijn, die dan deze moeilijke tijden niet meemaken? Dat is toch feitelijk ...'

Deze moeilijke tijden?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja. U zei dat er al mensen leven uit het oerwoud in het Al.'

Die hadden het makkelijker. Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Die hadden het toch feitelijk veel gemakkelijker dan wij nu.'

Kijk, wanneer we nu ... Het prehistorische tijdperk dat ligt heel dichtbij. Wanneer we spreken van het prehistorische tijdperk, dan is dat slechts zeven uur geleden. Maar, gaan we nog ... dan moeten we natuurlijk terug en dan komen we op zeventienhonderd miljoen jaar al terug. En in zeventienhonderd miljoen jaar is er het een en ander gebeurd.

Maar de aarde had het eerste organisme klaar. Dus, het organisme dat komt de wateren uit, nietwaar, de mens kwam uit de wateren, en de aarde gaf dat lichaam bewustzijn. En toen kregen we: een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven graden voor het organisme. Waarvan het hoogste eindelijk de kringloop der aarde had volbracht. En dat ging aan Gene Zijde verder en bouwde ... Dat leest u, dat hebt u trouwens gelezen in 'Het Ontstaan van het Heelal' en in 'De Volkeren der Aarde', toen de mens terugkwam en alles bezeten was, nietwaar? En toen ging hij die mens helpen, en toen ontwaakte hij. Voelt u? En maakte hij zich vrij van de duisternis, van die onbewuste werelden. Dat

zijn zeven graden.

En wanneer u nu op aarde, nu in deze maatschappij, ook harmonisch wilt leven en u gaat zeggen ... U kunt het leed van de maatschappij niet dragen, want elk mens moet voor zichzelf zorgen. En de staat, omdat de heren, omdat deze mensen de vertegenwoordigers zijn van uw volk, moeten zij voor het ziekelijke kind zorgen; dat hoeft u niet te doen. Vroeger deed men dat. Maar nu moet de gezonde, de maatschappij moet voor het psychopathische, krankzinnige kind waken. Is dat zo? Hoeft u niet te doen. U zorgt voor uzelf en u blijft in harmonie, en dan gaat u vanzelf tot die ontwaking over. Heel eenvoudig is dat. Als u dat maar vasthoudt. En u krijgt fundament na fundament. En rustig aan betreedt u de eerste sfeer, en als u daar bent, zien we elkaar terug.

Ik dank u, mijn zusters en broeders. Voor de kinderen van Moeder Natuur mijn dank.

Ik hoop dat ik het in deze koude er goed afgebracht heb.

(Zaal): 'Dank u wel.'

Het was niet makkelijk. Als ik nog een uur praat, praat ik de verkoudheid weg, maar dat gaat nu niet. Ik kan hem wegpraten.

Ik dank u voor uw gevoelens.

(Zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

Dinsdagavond 5 december 1950

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u is gereed met de eerste vraag?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus, ik zou graag het volgende van u willen horen. Jozef Rulof heeft vorig jaar winter de leer der Rozenkruisers behandeld, en toen zei Jozef Rulof onder andere, in Den Haag, in 'Ken U Zelfen': 'Wanneer er op het ogenblik helderzienden in de zaal zijn, dan kunnen ze Max Heindel naast me zien. En die moedigt me aan om te zeggen wat er verkeerd is geweest in die leer.'

Nu is mijn vraag deze: bestaat nu niet de mogelijkheid dat Max Heindel als zodanig zelf de vooraanstaande Rozenkruisers, die toch bepaalde occulte gaven hebben, kan beïnvloeden om die fouten uit zijn leer weg te nemen?'

Is niet mogelijk.

(Meneer in de zaal): 'Is niet mogelijk.'

Maar waarom niet?

(Meneer in de zaal): 'Omdat ze dat toch niet willen aannemen?'

Hij kan ze niet bereiken.

Hij heeft geen instrument.

Mary Baker-Eddy heeft fouten gemaakt voor de Christian Science . Ik heb in 'Geestelijke Gaven' een boodschap moeten opnemen voor haar, voor meester Alcar, voor de meesters, voor haar leven.

In Amerika leven, u ontmoet ze daar op de straat, u kunt zeggen, een vijftigduizend mediums; er is er niet een bij die haar boodschap op kan nemen, niet één. Daarvoor moet ze naar Holland, daarvoor moet ze hierheen komen.

Voelt u dit? Vijftigduizend mediums in Amerika, hoge mensen, grote mensen, helderzienden. Niet één is er, die een boodschap van haar ... want zij zoekt naar dat medium ... om te kunnen zeggen, om door dat medium te spreken, om te zeggen: indien gij wilt bidden voor ziekten, ellende en alles, in de allereerste plaats voor ziekten, tot God, tot Christus, en u kent uw ziekten niet, ga dan eerst naar een dokter.

Waarom? Er zijn volgelingen van haar, die voor honderd procent haar hebben aanvaard.

Een leer te brengen is zeer gevaarlijk; heb ik u verteld. U moet gaan denken. U moet vergelijkingen maken, dat kunt u.

Die leer van Mary Baker-Eddy heeft gezegd: bid, bid, bid, bid.

Wij leren u: u kúnt niet overal voor bidden. En wanneer u in de ruimte komt – ik kan hier de hele avond over blijven spreken, u kunt hier al een boek

over schrijven – dan vragen wij u af, dan richten wij onze blik en ons gevoel ten opzichte van haar in de ruimte, het begin van de schepping. Dan kunnen we zeggen: hoe zijn de prehistorische tijdperken, hoe zijn die mensen zonder God, zonder Christus, zonder Bijbel in het hiernamaals gekomen, zonder dokter, zonder kunsten en wetenschappen? Leven nu in het Al.

Mary Baker-Eddy zegt: bid, bid, bid, bid. Maar nu is er een arm gebroken en de mensen gingen bidden, vader en moeder gingen bidden. En daar mensen in Frankrijk en in Engeland, in Amerika, in Holland, in Duitsland, overal ... daar is de leer, die leer ging de wereld over. Duizenden en duizenden mensen trekken haar naar de aarde terug. Ze verwaast. In haar mooie gevoel, wat ze voor de mensheid kon en wilde doen, verwaast ze momenteel; heeft geen gevoel, heeft geen geluk, geen licht, want die mensen trekken haar naar het onbestaande, het onbewuste terug.

Die arm van dat kind, een been, een ziekte, innerlijk, die was niet te bebidden, daar moest de dokter voor komen, een operatie. Een blindedarmontsteking, een buikvliesontsteking, en verschillende andere toestanden, ziekten, die had men kunnen oplossen, maar de mens is Christian Science. De mens wil meer kunnen dan God. En nu bidt men, bidt men, bidt men; een arm kwam tot verrotting. De buikvliesontsteking kwam tot verrotting. Dood, dood, dood. Schuld door Mary Baker-Eddy.

In Amerika heeft ze geleefd, ze heeft contact gehad. Zij kan vanuit die wereld, spiritualistisch – moet u goed luisteren – spiritualistisch haar mensen bereiken. Maar de Christian Science zegt: blijf af met uw vingers van het spiritualisme, want dat is duivelsgedoe. Dus haar kinderen staan reeds niet open voor haar. Die kan zij niet bereiken, dat is niet mogelijk.

En zo beleeft u dezelfde wetten met Max Heindel. Die Rozenkruisers die zijn helderziend, die zijn helderhorend, die genezen. Maar de franjes van Max Heindel kunnen ze niet opvangen. Max Heindel begint. Max Heindel is een adept van mij. Nu volgt hij ons.

‘Wat moet ik doen?’

‘Afbreken wat gij opgebouwd hebt. Afbreken wat u hebt verteld.’

Worden wij aanvaard? Wij moeten opruimen. Wij moeten de kern brengen, nieuwe fundamenten leggen; dat kan de Universiteit van Christus.

Max Heindel heeft gezegd hier op aarde: ‘Ik trad uit!’

Heeft nooit Gene Zijde gezien! Hij trad uit in gedachten; kunt u ook. En gaat u maar verder. Begint u maar.

Natuurlijk, Max Heindel, zijn ziel, zijn geest, heeft zijn fundamenten gelegd in het oude Egypte.

Al die mensen, al die mensen ... Waarom bent ú niet gaan zoeken naar God? Waarom hebt u geen taak voor deze wetten? Waarom schrijft u geen

boeken? Waarom bent u niet helderziend? Dat heeft de mens zich eigen gemaakt. Voelt u?

Ik heb vanavond adepten voor mij, de kern. Ik zal alles doen wat ik kan.

Wanneer we aanstonds aan Gene Zijde komen, dan voelt u wel, dan staan we voor deze wetten. Wie bent u? Wat wilt u? Welk geloof bezit u? Wat hebt u gedaan op aarde?

Een spiritualist die u iets vertelt, nonsens, die zit aanstonds aan zijn nonsens vast. Zijn licht, zijn leven, zijn gevoel, ook al bent u nóg zo mooi en nóg zo goed: u hebt hier het licht van de ruimte verduisterd. Daarom is dit alles gevaarlijk.

Dit moet u bij Jozef Rulof niet zoeken, want hij smijt ons, hij trapt ons weg. Waarom? Wij hebben hem geleerd: sta op eigen, natuurlijke benen. Onderzoek. Kijk. Vraag. Christus heeft het gezegd: 'Onderzoek de dingen.' Wij hebben hem, meester Alcar heeft hem gedwongen, eist: onderzoek elk ogenblik, vanwaar, waarvoor, hóé wij komen, wát zeggen wij? Trap ons weg. Eén woord van mij, een wet verkeerd behandeld, een wet die ik niet ken, die ik niet heb beleefd, die kan niet in mijn leven tot bewustwording, tot verstofelijking komen: ik zou stikken, ik sla neer, indien u het licht, indien u de waarheid, indien u de wetten beleefd, indien u die wetten kunt zien.

Max Heindel, Christian Science, theosofie, Blavatsky, gaat u maar verder. In het Egypte zijn fouten beleefd. Brits-Indië, elke tempel op aarde, u hebt er wel duizenden ...

Door deze boeken, door deze wijsheid, door de wetten van de ruimte kunt u elk gevoelsleven voor een tempel ontleden.

En zo heeft Mary Baker-Eddy meer verkeerd gedaan dan goed, regelrecht naar God, toch nog het duistere in het gevoelsleven. Voelt u? De mens zegt: bid, bid, bid, bid. Indien u bidt, indien u zich afstemt op hoger denken en voelen voor ziel, geest, leven en astrale wereld, God, Christus, vanzelfsprekend trekt u mooie gedachten aan. Maar wat wilt u bebidden? Dat u dood moet gaan, dat u moet sterven?

De astrologen, Rozenkruisers maken horoscopen, ze doen aan astrologie; de waanzin die u toekomt, de waanzin die u ontvangt, de kletspraat, de nonsens. Ga niet op reis, en doe dat niet, want er gebeurt dit en dat.

Max Heindel maakt berekeningen.

Ik zeg: 'Hoe hebt ge deze berekeningen gemaakt?'

'Ik heb berekeningen gemaakt. Ga niet, want er geschieden ongelukken.'

Toen vroeg ik hem één ding: 'Wilt u de dood tegenhouden, de evolutie van de mens? Was u angstig dat die mens zou verongelukken?' Zo.

Voelt u wat erin ligt? Bent u angstig dat u doodgaat, dat u verongelukt? Wilt ge uw evolutie tegenhouden op aarde, wilt ge dat berekenen? Wat blijft

ervan over, van de leer der Rozenkruisers, van de Christian Scientisten?

Alles, het goede; natuurlijk, het goede. Is dat ruimte, is dat bewustzijn, dogmatisch?

U hebt 'De Volkeren der Aarde', het boek. We hebben André opdracht gegeven om dat naar Engeland te sturen, naar het volk van (het Huis) Israël. Wat zegt (het Huis) Israël, het hoofd van (het Huis) Israël? 'Een idioot. Bombast. Fantastisch. Gek.' Dat zijn wíj.

Waarom? (het Huis) Israël is dogmatisch. Wij zijn kosmisch.

U moet straks ons toch aanvaarden. Indien u dit niet kúnt aanvaarden, is er ook geen hiernamaals voor u, is er geen overgang meer, staat het leven stil. En wij hebben duizenden vergelijkingen kunnen maken. We gaan terug naar het oerwoud; moeten die mensen daar leven, daar blijven? U in het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), u hebt comfort, u hebt een maatschappij opgebouwd, u hebt kunsten en wetenschappen, en daar die mensen, moeten ze daar blijven leven? Die krijgen nooit eens verruiming, licht, leven, liefdegevoel, bewustzijn? Ziet u?

Mary Baker-Eddy is altijd nu te zien op Golgotha, daar ligt zij. Nóg bidt zij. Ze zweeft en zwerft over de aarde om een instrument te vinden; er is er niet één voor haar, onder al die miljoenen mensen niet, die openstaat, een vrouw of een man, en waarin zij afdaalt en kan zeggen: 'Ik spreek, ik ben Mary Baker-Eddy.'

Kon zij ons maar bereiken, maar wij hebben haar onzin nu niet nodig. Dat neemt u immers niet?

Er zijn duizenden en duizenden kerken opgebouwd voor de Christian Science. Waarom is dit moeilijk? Wij verwachten geen tienduizend, geen twintigduizend mensen, wij trekken slechts één mens aan uit honderdduizenden, omdat u het laatste, het allerlaatste nu krijgt wat u aan Gene Zijde kunt beleven wanneer u de sferen van licht betreedt; de eerste, de tweede, de derde. In de vierde krijgt u eerst deze wijsheid. Dan komen wij tot de kosmologie. Dan kunt u de ruimte dragen.

Als u in de eerste sfeer begint aan deze kosmologie, en we zouden u brengen naar de maan terug, en al de sterren en planeten, en u zou het moeten opnemen, dan bezwijkt u nog in de eerste sfeer. Ziet u?

Dan gaan we de eerste sfeer beleven, als gevoel ons eigen maken. Maar dat is licht, dat is kennis, dat is wijsheid, dat is vaderschap, moederschap, ziel, geest. En die geest die krijgt u ín u. En hoe wilt u de kosmos, die ruimte, dat universum ineens zo, in korte tijd dragen, verwerken, beleven? Kan Mary Baker-Eddy dat? Kan Max Heindel dat?

Max Heindel heeft de opdracht gekregen om nu twintig jaar, vijftig jaar, duizend jaar te leren denken, alleen maar denken. Wat heb ik gedaan? Ik heb

me vergrepen aan iets. Aan wat?

Hij heeft duizenden mensen vastgelegd aan zijn persoonlijkheid, aan zijn denken en voelen. Maar dat is fout. Hij ging van de wal in de sloot met de mensen. En nu gaan die mensen over de aarde. U kunt die mensen niet loskrijgen van Max Heindel, noch van Christian Science, noch van Blavatsky. Dat gaat door. Maar (die mens) komt in dat bewustzijn in de astrale wereld: in leugen en bedrog, in onwaarheid.

Hij zei: 'Ik was er. Ik trad uit, ik was in de hemelen. Ik was in de ruimte, in de begeertewereld'.

Kletspraat!

Gaat u dat boek maar eens lezen. We hebben André de opdracht gegeven: lees dat boek, lees dat boek, lees dit boek.

U kunt nu voor uzelf vergelijkingen maken. Indien wij u hier, die nu hier zijn, indien ik u over de aarde zou sturen en u ging spreken, van nu af aan, en we zouden het kunnen – u hebt uw taak, we doen dat niet – en we zouden zeggen: 'Ga en wandel en verklaar, ontleed de wetten van de ruimte', dan bent u op dit ogenblik een profeet, zoveel hebt u ontvangen. Dat weet u. Spreekt u maar met een onbewuste, spreekt u maar met de Christian Science, met een katholiek, een protestant, met een geleerde, met een professor, met een doctor, met een astronoom, en een psycholoog. Die hébt u, die blaast u reeds van uw hand. Dat krijgt u van de meesters. Dat is uw goddelijk geschenk. Dat is uw geestelijk bewustzijn.

Wij zijn oneindig in spreken, in denken, in voelen. We kunnen oneindig doorgaan om de wetten te ontleden. We moeten nog beginnen, zei ik u. In Den Haag beleeft u dat ook. We moeten nog beginnen. Dit zijn honderd-duizend boeken, waarin wij leven.

Max Heindel had er eentje, met verkeerde fundamenten gelegd. Christian Science, wat blijft ervan over aanstonds wanneer het mohammedanisme, boeddhisme, het katholieke, het protestante, in de wijsheid, in de metafysische leer van Gene Zijde, van de Universiteit van Christus oplost? Alles lost in dit weten, deze wijsheid, in deze wetenschap, dit een-zijn, dit een-voelen, voor ruimte, voor al die levenswetten lost dat op. En dan krijgt u het beleven van 'de kist', de dood, het leven.

Er is geen kerk meer op aarde: de ruimte is uw kerk. Voelt u? Wat heeft Christian Science, wat heeft Mary Baker-Eddy nu gebracht? Daar loopt ze. U kunt haar vinden op Golgotha, smekend: 'Ruim dat voor me op!'

Blavatsky. Blavatsky, Blavatsky, madame Blavatsky, een kind uit het Oosten, een prinses, een metafysisch kind, een meester daar.

Hebt u nooit gehoord van Paul Brunton? Ook nu in de wereld. Allemaal Egyptenaren, mensen die de tempels hebben beleefd, de wetten, die gingen

door krankzinnigheid, door de dood, en kwamen nu allemaal in het Westen tot ontwaking. Allemaal leerlingen van één bron, uit één graad, uit één bewustzijn.

Wie heeft het volle bewustzijn?

Waarom kwamen de mensen niet hierheen? Ze gaan niet van hun witte paarden af. Doen ze niet. Nu moeten wij dat opruimen. We moeten ertegenin. Wij vertellen, wij praten, wij schrijven. Waar vindt u die leer?

Waarom heeft Mary Baker-Eddy, waarom heeft Blavatsky, waarom hebben de Rozenkruisers die leer niet, die boeken niet, die wijsheid niet, dat instrument niet?

Er is er maar één die het kan bieden. De meesters, die orde, daar zijn geen honderden instrumenten aan verbonden. Er is er slechts één nodig voor de hele aarde. En wanneer er tien zijn, is het al afbraak, wordt het ruzie, wordt het bedrog. Juist omdat er maar één is, één instrument voor de hele aarde.

Dit instrument waardoor wij werken, dat hebben wij opgebouwd. Dat kwam uit Egypte. Dat moesten we opbouwen toen Jezus nog in de moeder leefde.

Had de Christian Science, had de theosofie, hebben de Rozenkruisers dit contact beleefd? U vindt het nergens.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Nee, dank u.'

(Mevrouw in de zaal): 'Mag ik even iets vragen? U zegt, wanneer er tien zouden zijn die deze wetten verkondigen, dan zou het ruzie worden, dan zou het leugen worden. Waarom?'

Geen leugen.

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat ze toch alles uit één bron hebben, het is toch één waarheid die u vertelt. Het is niet een subjectieve waarheid, maar het is een algemene waarheid. Dus wanneer er tien zijn zoals u ...'

Ik had erbij moeten zeggen: het is niet mogelijk. Dan had u die vraag niet kunnen stellen.

Er leven aan Gene Zijde ... Ik heb onder mij – ik weet niet of u dit aanvaarden kunt – spreekt u maar over, begint u maar met honderd miljoen jaren, maar honderd miljoen mensen, en nu blijft u een tien miljoen jaren spreken, over miljoenen mensen, dat zijn mijn adepten.

Kunt u dat geloven?

Heel eenvoudig, hebt u ook. Alles wat onder uw bewustzijn leeft, kunt u leren, dat hebt u iets te geven, dat kunt (u) iets schenken.

Al de katholieken en protestanten, de Christian Scientisten, dat zijn uw leerlingen nu, op dit ogenblik reeds. Als u die boeken uitgelezen hebt, dan zijn dat, dan is, die hele katholieke kerk ligt aan uw voeten.

Vindt u het gek dat we miljoenen mensen hebben die adepten van ons zijn, van de eerste, de tweede, en de derde sfeer? En nu gaat u hoger, u krijgt kosmisch bewustzijn. Aan Gene Zijde ... ik diende voor meester Alcar, ik diende voor die orde. Die orde, de Universiteit van Christus, dat is de orde uit de zevende sfeer, en die orde leeft in het Al, dat is één bron, één denken, één voelen, één taak, één bewustwording, één bewustzijn, één moeder-, één vaderschap, alles, álles één.

En daarvoor was ik juist miljoenen, biljoenen mannen en vrouwen een gram gevoel voor. Ik was het. En hier is het André. Dus er kunnen er niet tien zijn. Er kan er maar één zijn.

Wanneer u waarlijk voor de hoogste bron, voor de bron van het leven, de ziel, de geest, de persoonlijkheid van God werkt, dient, dan is er maar een eenheid te beleven. En dan kunnen er geen tien zijn. Die lopen elkaar in de weg, die praten tegen elkaar in. Dat komt dáár in het Frans, hier in het Holland en dat dekt zich, maar dat kan niet, de schepping heeft dat nog niet beleefd. Ik had het u ook anders moeten vertellen.

André was reeds dáár, in die sfeer. Waarom hiér niet? Kan niet.

Als u 'De Volkeren der Aarde' hebt gelezen: Mozes zou en moest aan Gene Zijde leven. Kwam niet uit de eerste sfeer. Wanneer u in de eerste sfeer bent, dan staat u niet meer open voor afbraak, vernietiging. Hier het zwaard; Mozes had links het kruis in zijn handen en rechts het zwaard.

Wanneer ze tot André zouden zeggen: 'Ga, en trek dat volk op, ga naar die stad, en als de mensen, als de katholieke kerk, het protestantisme, het jodendom zich niet wil overgeven, hak er dan maar op in, gooi maar met bommen; zij móeten komen', dan zegt André nu: 'Doe dat zelf; ik vergrijp mij niet.'

Mozes wás niet zover. Een kind uit de eerste sfeer had men ook de taak van Mozes niet kunnen geven. Dat doen wij niet meer, kunt u niet meer. Men hoeft een meester uit de eerste sfeer niet te zeggen: u wordt koning op aarde. Hebt u geen ... zoudt u niet terug willen? Dan zegt hij: neen. Ik sta niet open voor onrechtvaardigheid.

U wilt die atmosfeer niet eens meer. U kunt die taak niet meer beleven, want u stikt in dat leven, in dat bewustzijn.

Kijk nu maar eens in de maatschappij, wat ervan overblijft wanneer u de eerste sfeer waarlijk betreedt. Dan bent u vrij van alles, van de maatschappij. U kunt hier geen taak voor de maatschappij beleven, aanvaarden, want u hebt onmiddellijk met leugen en bedrog, met onrechtvaardigheid en alles te maken. Kunt u niet meer. In de eerste sfeer bent u rechtvaardig. U liegt en bedriegt niet meer. Onrechtvaardigheid daar, kunt u niet meer aanvaarden, wilt u niet zien, want u zet uw leven voor de rechtvaardigheid, voor de liefde, het gevoelsleven, ontwaking, welwillendheid, vriendschap, zusterschap,

broederschap, moederliefde, vaderliefde in. Wat blijft er nu nog van over?

André komt uit die sfeer. Níét uit het schemerland, want dan stond hij weer open voor halfwakend bewustzijn, toch die onrechtvaardigheid, kan er nog juist bij.

Maar het gaat hier niet meer. Hier moet het gevoelsleven zuiver kunnen voelen en denken, voor zichzelf reeds, anders kan de meester, anders kan de gedachte niet doorkomen. Indien de meester stoot, werkt, dient, bezielt, ook rechtvaardigheid, en de bron is onrechtvaardig, ongevoelig, onbewust, hoe wilt u werken?

Dat houdt alles verband met elkaar. Nu kunt u niet gaan schrijven. U kunt dat instrument wel ontwikkelen, u kunt het opbouwen, maar vroeg of laat bent u het kwijt. Dat instrument stort in. Zo moet alles uitgerekend worden, dat is uitgebalanceerd, dat is gezien, dat is gevoeld; dat leven, dat instrument, dat gevoelsleven bezit juist zoveel om te dienen.

En nu waren er, vanuit het oude Egypte, in de eerste sfeer, waren er een tien miljoen instrumenten in de eerste sfeer als mens, als man. Een vrouw is hiertoe niet in staat.

Als moeder kunt u deze taak niet doen. Waarom niet? Moet u schepper voor zijn, vrij van moederschap, van baring. Moederschap heeft alle gaven in zich. Moederschap is het bewustzijn met God, contact, het een-zijn met God. Daarom zijn er ook geen vrouwelijke, geen moederlijke Van Dycks, geen Rembrandts geboren, kan niet, geen Bachs, geen Beethovens. Dat begrijpt de psycholoog niet, maar dat is kosmisch verantwoord. De moeder heeft alles. U kunt niet meer over uw gevoelsleven als moederschap heen. Duidelijk? Het mooiste en het machtigste geschenk van God ten opzichte van de ruimte, van uw karakter, uw persoonlijkheid, uw geest.

Hier naar de maatschappij terug.

Dat is álles, dat is evolutie, dat is bezieling. U schrijft innerlijk de goddelijke wetten vast. U beschrijft, u beleeft, ze dijen in u uit, u bezit het uitdijende gevoelsleven, niet alleen als moeder en vader en maatschappelijk, maar ruimtelijk, goddelijk, christelijk.

Wilt u daartegenover gaan schilderen, gaan musiceren, voordragen? Wat wilt u?

De man is vrij, de scheppende kracht is vrij, die draagt dat moederschap niet. Die kan, wij kunnen, doordat wij in dit organisme leven, kunnen wij een bezielend voelen en denken opvangen, omdat we vrij zijn van de hoogste baring, het hoogste beleven, het hoogste scheppen; dat is moederschap.

André was juist tweehonderd miljoen instrumenten voor, even voor. Hij kon geboren worden. Voelt u wel? Geen begaving, geen genade van God.

U zegt, u spreekt wellicht – vanavond zullen we eens dicht bij elkaar zijn

– u spreekt over begaving van God, stem, de mens met een machtige stem. Dat is uw eigen bezit, lichamenlijk bezit. U krijgt van God geen gaven, u bént het. Maar wanneer u het gevoelsleven, wanneer het gevoelsleven voor de stembanden niet ten volle, op honderd procent in de zevende graad zijn ontwikkeld, kunt u niet zingen.

De anderen die ... U hebt een alt, een ander heeft een tenor, en die een bas. Wanneer die bas er niet was, is ook het organische leven anders op afstemming voor de scheppende kracht als lichaam, vaderschap. Voelt u wel? Geen gave. Geen gave die God u geschonken heeft; nee, die behoort bij uw levensgraad, psychisch bezit, geestelijk bezit, gaven.

Als u het gevoel hebt, kan de meester, kan de astrale wereld werken, maar u hebt u het gevoel eigen gemaakt.

Dit, André ... Men spreekt: is dat waarheid?

Hoe kan een mens, hoe zou een mens zonder scholing, zonder universiteit, hoe zou een mens dit alles kunnen bedenken, kunnen bevelen vanaf de aarde? Waarom kunt ú dat niet? Dit móét waar zijn. Dit is zo heilig kosmisch waar, dat God aan te trekken en te beleven is op aarde, die lezingen kunnen wij geven. Dat u Christus ziet, dat u de ruimte ziet, dat het u optrekt, verbindt. Maar dan bezwijkt u.

Dit móét waar zijn. Waarom reeds? Omdat u het op eigen kracht niet belevén, noch bevelen, noch zien, noch be-horen kunt. Dit moet van buiten u af, buiten om u komen. Voelt u? Wij bespelen het gevoelsleven en dat gevoelsleven hebben we klaargemaakt reeds toen het eerste leven ging denken. Dat was tussen de derde en de vierde maand in de moeder, toen Jeus nog in Crisje leefde.

En nu kan Jozef Rulof zeggen: 'Ik heb niets.' Jozef Rulof zegt van zichzelf: 'Ik ben maar een groot kreng'.

Schrikt u? Zeg het van uzelf, dan hoeft een ander het niet te doen.

Maar, noch schrijven, noch schilderen, noch spreken, noch kijken, noch genezen, niets hoort hem toe, niets. Wij bevelen hem om te genezen. Hij behoeft geen diagnoses meer te stellen. Hoewel hij reeds vanuit zijn bewustzijn diagnoses zou kunnen stellen. Hij kijkt de mens aan, hij komt één, de natuurlijke telepathie gaat in hem om, en u ziet, het leeft reeds in hem. Doet hij niet.

Waarom? Hij legt nu verkeerde fundamenteën; de meester is er niet. Bij ons is het, hier is het: ja of nee.

En wat doet ge op aarde? Wat doet ge voor uw persoonlijkheid? Wat doet ge voor uw liefde? Voor uw karaktertrekken, voor de duizend die u hebt, die u voelt? U zit naast elkaar; voelt ge elkaar, gaat ge in elkaar over? U behoeft het in de sferen van licht, daar moet u zo niet plaatsnemen, u zult daar niet

zo gaan zitten; wij brengen u in het eigen hart, of men kan met u niets bereiken, we staan machteloos.

We gaan hand in hand, u bent ook het stoffelijke gevoelsleven kwijt. We zweven door de ruimte, we gaan naar planeten, zeker. U kunt de tempels beleven. Maar het machtigste dat God u kan schenken, de sferen van licht u kunnen geven, is: beleef elkaar, beleef de ziel, het gevoelsleven, de persoonlijkheid. Dan beleeft u God.

Hoe denkt de mens in de maatschappij over elkaar? Hoe staat de mens tegenover elkaar? Hoe reageert het gevoelsleven?

Waar gaan we naartoe vanavond? Als ik verder ga ... Ik wil zo spreken dat u verlangt om te sterven. En het is ook het mooiste wat er is.

De Christian Science en de Rozenkruisers die zeggen, die berekenen hun horoscoop: ga niet in die en die straat, en ga niet met uw wagen weg, want er geschieden ongelukken; u gaat dood.

Wij zeggen: heerlijk.

Wat is dat voor een leer die berekent dat u niet mag sterven, u zult niet sterven? Want is dat narigheid? Is dat ellende? Wat wilt u op aarde bezitten? Hoe denkt u? Hoe voelt u? Aards? Lichamelijk? Ruimtelijk?

Hoe is het leven van André, Jozef Rulof? Er is geen verlies, nooit niet. U kunt, wanneer u één bent met de ruimte kunt u niets en nooit meer iets verliezen, want u hébt alles. De 'kist' geeft u de 'vleugelen'. Ziekte en narigheden; wat zegt het?

Ja, waarheen zullen we gaan, wanneer de wetten van de ruimte spreken, wanneer de mens denkt: ik heb hier iets op aarde te brengen?

Ga nu eens naar de spiritualisten. Wat blijft ervan over?

'In de straatgoten van de stad', zegt Frederik in 'Maskers en Mensen', 'kunt u het vinden. Ik raap het op, ik heb mijn zakken vol. Daar, kijk eens. De mensen zien het niet.'

Maar de theosofie, de leer der Rozenkruisers, het spiritualisme, het oude Egypte ligt in de straatgoten van het Westen. Alles is bezoedeld. Waarom? Door de mens die zich vastklampt aan iets; en geen gaven, geen ruimte, geen contact heeft, en die de mens voorspelt. Voelt u wel? Zo is de Christus, zo is de ruimte, zo is God bezoedeld.

(Tot de zaal): Had u nog iets? Wie van u?

(Meneer in de zaal): 'U hebt inderdaad al eens gezegd dat alle pogingen van de mensen om de maan of een andere planeet te bereiken altijd zullen falen, omdat, ja, die dampkring is niet geschikt voor de mens. Nu wilde ik vragen, is het omgekeerde ook mogelijk? In Singapore op het ogenblik ... (niet te verstaan) stond een heel stuk in de krant weer over die vliegende schotels. Ze weten er geen oplossing voor en zeggen nu: dat moet van een andere pla-

neet zijn. Is het omgekeerde dan mogelijk?’

André heeft ons die dingen voorgelegd en gevraagd, of eigenlijk niet gevraagd, want hij weet: een andere planeet bezit geen vliegende schotels, die zijn er niet ...

Maar er zijn instrumenten, er zijn techniekers bezig om die dingen tot stand te brengen. U zult ze in de toekomst wel zien en beleven. En zo nu en dan vliegt er zo’n proefballon de ruimte in. Maar wanneer u aanstonds, straks, beleeft dat de mens vanaf de aarde naar de maan wil gaan, de geleerden zijn ermee bezig – u krijgt uw films te beleven, een prachtige fantasie – maar kent de geleerde, kent de astronoom, techniekers, kent dat gevoelsleven de ruimte, die geleerde, kent hij het bewustzijn buiten deze dampkring?

Wat gaat er gebeuren, welke wetten moeten zij kunnen opvangen, wanneer ze in staat zijn om naar de maan te gaan met een instrument?

‘Wanneer we de dampkring hebben verlaten’, zegt de geleerde, ‘dan trekt ons vanzelf een andere planeet aan’. Maar hij vergeet dat de planeet de aarde wegdrukt en hem ook.

Wat is zwaartekracht in de ruimte? Ze weten, wanneer ze hoger, wanneer ze boven de dampkring, of die en die mijlen hebben bereikt, dat de zwaartekracht oplost. Wat wil dat zeggen?

We zouden onmiddellijk met die geleerde kunnen gaan spreken en hem de wetten ontleden (van) buiten de dampkring van de aarde, en op die en die hoogte. Want de aarde heeft zeven graden van bewustzijn, de dampkring van de aarde. Nu komen wij los, in de eerste, de tweede, de derde en de vierde, daar ligt al iets. Wat is dat?

Wat wilt ge doen wanneer ge buiten de dampkring zijt?

Ja, wij nemen andere wonderen mede. We hebben een ademhaling, we hebben zuurstoffen ... We hebben zuurstoffen. Ja, die hebt u, maar voor waar, voor welke wereld? Waar behoort, tot welke graad en levenswet als bewustzijn behoort die zuurstof?

(Mevrouw in de zaal): ‘Voor de aarde.’

Hier, voor de aarde.

Wat wilt u daarmee doen buiten de dampkring, die duizend- en miljoenvoudig ijler is? Ziet u? We nemen zuurstoffen mee. Kunt u iets tot stand brengen? Ja, u kunt, enigszins kunt u komen, kunt u de zuurstof eigenlijk verwijderen, zoals ook de splitsing voor het atoom plaatsvindt nu. Dat is kosmologie, technische kosmologie. U kunt die zuurstof verwijderen, tot hoever? Ik zei u zo-even iets. Waar begint de baring? Waar begint de ontwaking?

(Mevrouw in de zaal): ‘In de derde en vierde graad.’

In de derde graad, tussen de derde en de vierde graad van de dampkring. Dat is het uitjijlen van het bewustzijn. De dampkring is uw levensadem.

Uw longen kunnen die ijle stof niet eens meer opnemen, niet verwerken, ze hebben geen kracht meer. Die ademhaling moet, de kracht moet ook weer bewustzijn bezitten om die longen te doen uitdijen. En nu gaat het door u heen. Het dijt dóór u heen, het komt er weer uit. Het is poreus, uw organisme wordt poreus. Het wordt zo ijl, dat u geen levensadem meer bezit. En u neemt zuurstoffen mee. Nu kunt u die zuurstoffen verijlen tot de derde en de vierde graad. Maar dan bent u nog niet eens buiten uw dampkring, want die bevindt zich in de zevende ijle graad voor de ruimte. En die behoort niet meer tot uw organisme, die behoort reeds tot Mars, Saturnus, Venus, Jupiter, Zon of Maan. Waar willen ze naartoe? Wat willen die mensen beleven? Slachtoffer op slachtoffer? De mens komt zover. Hij zal technische wonderen tot stand brengen en hij zal de aarde verlaten en dan heet het: tot zover. En dan komt hij in een sfeer waar hij blijft drijven.

Een planeet is in staat, Jupiter, Saturnus en Venus zijn in staat om een half universum, miljoenen sterren, meteoren op afstand te houden. Voelt u? Zo gaat dat. Kom niet in mijn omgeving. Nee, dat drukt u vanzelf weg.

Wat wil dat kleine insectje, dat naaldje, dat instrumentje dat daar van de aarde afscheid genomen heeft en komt nu in het universum? Wat wil die mens beginnen? Zelfmoord.

Over zoveel tijd, duizenden en duizenden jaren, zal de mens zover komen, want dan krijgen we instrumenten, weer een andere betekenis, en dan komen wij tot de middelpuntvliedende krachten voor het allereerste begin. En dan zal er ook een stof zijn die stoffelijk is, die een afscherming bezit, en toch weer astraal, voelt u? Men zal geestelijke technische wonderen tot stand brengen, een stof uitvinden die verdichting ontvangt zoals de ruimte is ontstaan. Waar moeten we nu naartoe? De mens krijgt aanstonds wonderen, technische wonderen te beleven van ontzagwekkende schoonheid in uw eigen dampkring. Atoomenergie, splitsing van het atoom, die kracht. U krijgt aanstonds, u krijgt straks, over honderd jaar, vijfhonderd jaar, duizend jaar krijgt u het paradijs op aarde te beleven. U zoudt waarlijk terug willen, om een reis te gaan maken. Om op aarde opnieuw te leven als man en vrouw en niets anders te doen dan heerlijkheden te beleven, te aanvaarden, te ontvangen, want die zijn er.

Maar het weegt niet op ... Er is een machtig verschil met het leven achter de kist, in de eerste sfeer, wanneer u kunt zeggen: deze ruimte behoort mij toe. En u leviteert uzelf. U gaat naar de maan, bewust, u hoeft niet te vliegen, u vliegt, u reist, u trekt, hand in hand. Dat bezit de mens innerlijk, dat is uw bewuste persoonlijkheid. U gaat en u kent de levenswetten, u bent kosmisch bewust.

Wat dan nog op aarde, indien u een reis kunt maken over de aarde? Wat

dan nog, wat heeft dat te zeggen, wat heeft dat te betekenen? En ga eens naar een universiteit, hoe de mens zich blindstaart op een wonder, op een stoffelijk wonder. Het wonder dat ge liefde bezit, is machtiger dan al het bezit van de aarde, want nu behoort u de ruimte. Waar of niet?

Dat krijgt u als mens, dat is uw voelen en denken, het een-zijn met al het leven door God geschapen, op aarde, water, de natuur, het dierenleven, de mens. Ziet u?

Op de Vierde Kosmische Graad, hoe is het leven daar? Daar is geen stoffelijk licht meer, men heeft geen licht meer nodig, geen technisch wonder meer nodig, geen eten en drinken meer, geen ziekten zijn er. Daar leeft u; u gaat tot het Al terug, tot God.

De Derde Kosmische Graad, dit universum, heeft een nieuw universum geschapen, is de Vierde Kosmische Graad, de Vierde de Vijfde, de Vijfde de Zesde, en de Zesde de Zevende, dat is het Al. Hoe leeft u daar? U hebt geen kleren, geen gewaad meer nodig, want uw aura is uw gewaad, vormt zich vanzelf.

Wij dragen gewaden achter de kist en daarin ziet u onze persoonlijkheid. Leest u dat niet in de boeken? Maar wanneer we een menselijk gewaad gingen beschrijven, dan was dat een boek van duizend pagina's, alleen uw gewaad. En het licht in uw ogen, uw voelen, uw denken, uw bewustzijn.

Uw gewaad vormt zich door de levensaura van het bewustzijn, dat is de persoonlijkheid, dat is het voelen en denken, het een-zijn met licht. Indien u dat licht kent, u hebt dat licht gebaard, u hebt het geschapen, dan zuigt u die levensaura in u op en het gewaad vertoont die gouden uitstraling.

Waar gaan we naartoe? Wat is muziek? Wat is kunst? Wat is wetenschap? (Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Hoe kon de prehistorische mens zijn aardse kringloop beëindigen, als hij niet anders deed dan doden op de aarde?'

Hij heeft niet alleen gedood. U hebt allemaal gedood. U bent allemaal moordenaars. Schrik maar niet. U bent lieve kindertjes, zusters en broeders, u hebt elkaar lief. Maar wat leeft er in ons?

Wanneer u aanstonds achter de kist komt en u gaat verder ... Het is mogelijk dat u teruggaat naar de aarde, dat weet u, dan hebt u goed te maken voor, of dood, moordslag. U hebt misschien, in vorige levens hebben we kinderen vernietigd, we hebben het leven weer in het aangezicht van God geslingerd. We hebben bewust vermoord, mensen, tien, honderd, duizenden. En we weten, nu moeten wij al die lichamen, die zielen moeten wij een nieuw lichaam schenken, want wij zonden die levens te vroeg naar het volgende stadium. U gaat terug naar de aarde of u leeft verder.

En nu vraagt u: hoe zijn die mensen daar gekomen? Ze hebben vermoord.

Ze hebben al die moorden goed moeten maken, want er was iemand op aarde die hen weer tot die aarde trok. Voelt u wel?

Die ziel die weer opnieuw geboren werd, die eiste van u om een nieuw lichaam te baren als moeder. Bent u vader – ik heb u die wetten verklaard – dan moet u tot het moederschap terugkomen, om die baring tot stand te brengen, te verstoffelijken.

En oorzaak en gevolg, dat weet u ook, dat leest u in de boeken ‘Een Blik in het Hiernamaals’, daarvoor vindt u zeven graden in de hellen, nietwaar?

U hebt daar uw karmisch wetten te beleven ten opzichte van de aarde. In de duistere sferen beleeft u het oorzaak en gevolg, leugen en bedrog, haat.

U kunt haten zoveel u wilt, indien u maar geen mens vernietigt. Dan komt u in een duistere sfeer. Dat noemt men hellen, maar het zijn geen hellen.

De katholieke kerk zegt: het zijn hellen. In ‘Een Blik in het Hiernamaals’ heeft meester Alcar dat woord hellen moeten gebruiken, want anders begrijpt u het niet. Men moet onmiddellijk dat woord verbannen, omdat het onbewuste levensgraden zijn voor de mens.

De mens hád nog geen licht. Dat licht moet in ons ontwakken. En toen zag de mens ... De mens verbond zich, die eerste mens, die waren klaar, maar leefden in de eerste graad voor de duisternis. Dat waren zeven overgangen, zoals u ook de bijplaneten hebt beleefd voor de macrokosmos. Die wereld was er al, die was er reeds bij het begin van de eerste embryonale dood, de wereld van het onbewuste. Maar die astrale wereld die leefde daarachter. Duidelijk?

Dus de mens die de kringloop had volbracht, het organisme had beleefd, de karmische wet tot de harmonie voor de geboorte had gevoerd, nietwaar, weer tot God terug ...

De prehistorische mens is begonnen om te moorden, ja, maar de prehistorische mens heeft niet zo vermoord als het bewustzijn van nu. U hebt meer vermoord door de laatste twintig levens, dan in het prehistorische tijdperk, want dat gebeurde zo nu en dan. De mens zocht zijn eten, kwam er een dier in de omgeving, kwam er een lagere graad tot de hoogste, dan joeg de hoogste graad de lagere graad uit zijn stam vandaan.

Wat wij deden als man, was alleen vrouwen roven, om een moeder te krijgen. Voelt u? Was u reeds tot de stam verbonden, had de mens daar ook al orde. Weet u dat in het oerwoud een betere orde bestaat dan de maatschappij met al de mooie rechtvaardigheid die u nu bezit? De mens in het oerwoud beleeft een rechtvaardigheid die nog natuurlijk is; die ú hier voor het maatschappelijke leven gesplitst beleeft. U kunt hier meer verkeerd doen, fouten maken, dan een kind in het oerwoud – weet u dat? – ook al scalpeert u. Dát is het.

Een ander leven kwam tot die graad en werd verbannen of afgemaakt, en

dat geschiedde zo nu en dan. Ga nu eens kijken voor uw maatschappij, wanneer u generaal wordt, u wordt een dictator, een heerser, en u hebt het bevel om daar honderdduizenden mensen de oorlog in te sturen: uw woord is wet. U gaat, u dwingt de mens om te moorden.

De mens moet zeggen: ik doe het niet. Schiet u mij maar dood. Want wanneer u zich vergrijpt en u knalt een mens neer, dan bent u al aan de disharmonie, de afbraak voor uw normaal harmonisch verder gaan begonnen, harmonisch verder gaan. Voelt u wel?

Ga nu maar eens in de oorlog. Kijk eens wat er op aarde gebeurt. Doe er maar aan mee. Hebben we allemaal gedaan.

Eindelijk komt u tot de ontwaking en denkt: mijn hemel, mijn hemel! Elk mens ook ... Wat is het hier voor een chaos op aarde! Maar welk een chaos beleeft u tussen leven en dood, in de wereld van het onbewuste?

De prehistorische mens heeft nog het natuurlijke, goddelijke geboren worden beleefd voor het vader- en moederschap, voor het normale harmonische wedergeboren worden. Voelt u wel? Er waren daarin geen stoornissen. En toen kwamen die mensen in de duisternis, daalden af in de mens.

Wij schrijven in het boek, ik moest dat beschrijven, ik kan dat beschrijven, want die wetten hebben we beleefd: de mensheid op aarde was voor de hoogste levensgraad ... De laagste levensgraad, dat wil zeggen, het oerwoud, was niet bezeten.

Waarom hebt u alleen hier in uw maatschappij krankzinnigheid, psychopathie, en waarom vindt u dat niet in het oerwoud? Dat kent de psycholoog niet. Dat zijn natuurwetten. In het oerwoud is er geen krankzinnigheid, geen godsdienstwaanzin. Dat bezit alleen uw mooie, machtige, rechtvaardige maatschappij. Direct, niet direct, maar direct, afbraak, bezoedeling; dat is hier nu de bewustwording van uw universiteit. U bent dokter, een geleerde, denkt u dat Gene Zijde, dat Christus, dat God ontzag heeft voor uw profesoraat, voor uw dokterschap, uw psychologie?

Welke geleerdheid, welke faculteiten hebben het recht om te zeggen: u bent waarlijk nu een dokter, u hebt een titel bereikt, u hebt een graad bereikt van bewustzijn, ú mag men dat schenken? Niemand heeft dat. Noch de katholiek, noch de protestant, noch de dokter, noch de astronoom, noch de psycholoog; u moet eerst beginnen. Waarheid?

De mens in het oerwoud kon die fouten niet maken, omdat die mens dat bewustzijn nog niet bezat. Hoe hoger het bewustzijn komt, des te dieper wordt de afbraak. En dat is waarheid. En eindelijk waren ze vrij, toen was de mensheid bezeten.

Hebt u mij hier nooit horen spreken – neen, ik heb daar nog niet over gesproken – over de natuurlijke krankzinnigheid en de ziekelijke?

Er is een natuurlijke krankzinnigheid, die niet ziek is. Maar u in het Westen, u in de maatschappij zijt ziek, u bent ziek. U hebt een ellendig gevoelsleven. U wéét het niet meer.

En toen was heel de mensheid, de hoogste graad, voelt u, die was bezeten, en toch niet ziek. Het ging alleen maar om vader- en moederschap te beleven, een beetje liggen, een beetje eten, een beetje drinken. En toen de mens ging zien dat, wanneer men voor de mens ging voelen, om uit dat leven te blijven, het leven ging bedenken, het ging bestralen en bezielen voor het goede, het ging waarschuwen voor het kwaad daar, toen kwam er licht. Toen waren we opbouwend, scheppend.

U hoeft in deze maatschappij niets te doen wanneer u het licht hebt, de wijsheid bezit om een mens te vertellen: ik heb licht, leven en liefde. U hoeft het niet te doen.

Wij zijn eraan begonnen. Waarom? Omdat, Gene Zijde, de astrale wereld heeft kunst, heeft muziek, bezit de wijsgerige stelsels. Voelt u? Wij zijn uit de duisternis naar het licht gekropen. Wij gingen berg op en berg op en berg op, niet berg af, maar altijd berg op, totdat wij eindelijk kwamen in een wereld van begrijpen, van voelen, van warmte. Dan valt u neer en dan begint u te denken. En dan gaat u terug, dan gaat u vragen. U gaat zich eerst vrijmaken van de aarde. U gaat de aarde verkennen. Ziet u?

Waarom is een eskimo (zie artikel 'Mens of ziel' op rulof.nl), waarom is een kind uit het oerwoud niet krankzinnig, niet psychopatisch? Voelt u wel? Waarom niet? Verklaar dat eens, leg die vragen eens aan uw psycholoog voor. Wat weet de psychologie? Wat weten de geestelijke faculteiten van al de goddelijke waarachtigheden, de rechtvaardigheidswetten voor vader- en moederschap, voor bewustzijn, lichamelijk en geestelijk? Die fundamenten moeten nog gelegd worden. Ziet u?

Die leer krijgt u, die aanrakingen beleeft u, wanneer u zich vrij hebt gemaakt van die duisternis, van die onbewuste levenswetten, levenswerelden; dat zijn ruimten, elke sfeer is een ruimte. En door u te geven aan het leven, ontwaakt u, krijgt u licht.

Dus het goddelijke licht ligt in ons, leeft in ons, dat bént u. Maar we hebben die graad van bewustzijn nog niet bereikt. Hóé moet u leven op aarde? Zeg een verkeerd woord, belieg een mens, bedrieg een mens, denk verkeerd van de mens, twijfel aan een goddelijke wet, een waarheid. Durf niet te zoeken, durf niet te denken, volg de katholieke kerk, het protestantisme, het boeddhisme, leg u vast aan die leer; en u remt uzelf, indien u geen bewustzijn krijgt.

Daarom is, elk nieuw beleven is gevaarlijk; u gaat alleen luisteren. Wij luisteren alleen maar. Wij denken en voelen en vergelijken het en brengen het in

harmonie met de ruimte, met de wetten van God, de Almoeder, de Albron, en beleven ze nu stoffelijk, geestelijk, ruimtelijk; voor de astrale wereld, voor vader- en moederschap. We kunnen niet meer dwalen; de wet leeft hier.

En zo hebben die mensen, die zeven graden, dat zijn ook weer zeven graden, zeven tijdperken, zeven sferen, die onbewust zijn, tot bewustzijn gebracht, en toen ...

Die mensen kwamen in de eerste sfeer, want die leeft in u. U hebt geen Bijbel, u hebt geen Christus, u hebt ook geen God nodig. Want alles wat God is, leeft hier in deze maatschappij. U hebt de geboorte, u bent vader en moeder, en u hebt, gode gedankt, uw dood.

De mens wil leven, de mens wil hier blijven, de mens wil niet dood; maar u staat stil. U hebt uw evolutie, u hebt uw wedergeboorte, dat zijn de goddelijke levenswetten die maken dat u in het Al terugkomt; of u kwam er nooit. Duidelijk?

Dus het sterven is geluk, het sterven is evolutie.

Alles wat u leert ... U kunt het nu leren, omdat de mens daar is. De mens, Mozes, kwam terug om vader en moeder te vertellen: ik leef. En u weet het niet.

Wat doet Gene Zijde? Waarom schrijven wij die boeken? Om het u gemakkelijk te maken. Ik heb zelfmoord gepleegd daar, daar, daar. Lees 'De Kringloop der Ziel'. Dóé het niet, u moet terug. U leeft in een wereld die onbewust is. Waarom zou ik u dat niet vertellen?

Wanneer u uw voedsel neemt en u krimpt ineen van de pijn, dan zegt u tot uw vader, uw moeder, uw zuster: doe dat niet, dat is vergif. Voelt u? Leerschool, onderwijzing.

Dat heeft Christus ook gewild. Waarom? Christus had niet eens naar de aarde hoeven te komen. 'Maar', zegt Hij, 'wij hebben geleerd dat Moeder Aarde alleen bewust verkeerd en bewust kwaad, bewust goed bezit. In de ruimte vindt u dat niet.

Wat weet nu de mens? Wat weet uw maatschappij? Hoe zijn de universiteiten? Wat heeft de universiteit nog te leren?

Nu eerst worden in deze eeuw de eerste fundamenten gelegd voor de geest, want de stof kent men. Nee, de stof kent men nog niet. De medici kent, de dokter kent het lichaam niet eens. Hij weet niet hoe het leven werkt door het hart. Ja, er is bloed, er zijn stelsels. Maar waar komt het gevoelsleven vandaan?

Bekijk de mens die sterft. Ineens staat dit macrokosmische uurwerk stil. Stille. Schreit u maar. Is er een weerzien? Is er een ontwaken? Waar gaat u heen? Zoals u voelt. Waar komt u? Zoals u bent, nergens anders. U kunt op dit ogenblik reeds zeggen en vaststellen, indien u de boeken erbij neemt, 'Een

Blik in het Hiernamaals', waar ge achter de kist zult leven. Uw afstemming leeft in uw oog, in uw handeling, in uw woord, in uw gevoel. Dat hebt u bij u, u staat erbovenop.

De mens kan dat niet beleven, de mens kan dat niet zien, u hoeft niet ziende te zijn. U hoeft dat niet te beluisteren, te be-horen, uw wóórd is het, uw gevóél zegt het.

Wat zeiden de oosterlingen, wat zeiden de geleerden? 'Zeg mij één woord, vraag mij iets, wat zoudt gij willen? En ik ken u.' Dat is uw wereld, dat is uw gevoel, dat is uw bewustzijn.

Dat hebben wij, dat heeft iedereen daar moeten overwinnen, die verkeerde stoffelijke gedachten moeten afleggen, ze weer bevoelen, weer bedenken, tot dat we buiten de stof zijn gekomen.

Hoe hebben die prehistorische mensen zich vrijgemaakt van de aarde? Dat is stof. Omdat ze geestelijk, ruimtelijk gingen denken. Hebt u ook. Dat bent u. Dat bezit u.

De mens zegt: dit is moeilijk. Dit is allemaal eenvoudig, u moet er alleen maar aan beginnen. Zie in alles, alles wat u beleeft, de mens, zie in die mens de godheid, het Al. En wanneer de leugen en het bedrog tot u komt, ga heen, ga weg. Dat moet u niet aanvaarden.

Ga in uw eigen stilte en verzeker u van die levenswijsheid. Het leven wordt eenvoudig, indien u er maar aan begint. Indien u telkens weer de geestelijke bron haalt uit uw handelingen. Dat hebben die mensen moeten doen, ze hebben het moeten beleven.

Maar u hebt de Bijbel gekregen. De Bijbel voert u nu van de wal in de sloot. De Bijbel begint bij het begin. Maar waar? En God nam een rib uit Adam en maakte Eva. Is het niet droevig voor de twintigste eeuw, dat miljoenen mensen nog moeten aanvaarden: ja, er was een paradijs. En God zei: 'Kom niet aan die ene boom'?

En dat is nu de bevruchting, dat is de wedergeboorte, dat is uw reïncarnatie, dat is uw evolutie. De katholieke kerk legt het stil. De katholieke kerk heeft voor zichzelf ... De nonnetjes, de pastoors, die zullen niet eten van de boom des levens. Maar nu staan ze waarlijk stil, stop, is geen evolutie.

En dat is niet voor één leven, mijn vriend. Want wanneer u eenmaal aan die katholieke kerk begint, dan wilt u ook paus worden. Dus u gaat hoger en hoger en hoger, u komt er niet van af, u komt ermee terug. U brengt uw kunst, uw gevoel mee uit vorige levens en u staat weer open. Ja ... Komt u bij het Joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), dan zal dat leven, dan zullen die ouders u dwingen om het Joodse ras, om het joodse geloof te aanvaarden. Voelt u?

Dat is uw natuurlijke kosmische geluk, dat u telkens weer uit dat geloof

wordt gehaald en naar het andere leven wordt gebracht. Dat is uw reïncarnatie, of u kwam nimmer uit de katholieke kerk. Nimmer kwam u van het protestantisme af, nooit meer, eeuwigdurend bleef u daarin, op een dood punt.

Nu kunt u dat beleven niet alleen voor maatschappij, voor een volk. Wat is het uiteindelijke bewustzijn van de massa, van Moeder Aarde en haar kinderen? Ziet u? Dat kunt u, in slechts vijf seconden kunt u dat bekijken.

Geef ons het probleem van de aarde in handen en wij ontleden uw narigheden in slechts tien seconden. Zei André u dat niet?

Hoe wordt uw gevoelsleven? Wanneer u eenmaal ... Men zegt: 'Spreek tot God, voel God, voel Christus aan. Ik wil contact. Waarom zie ik nooit ...'

Wanneer u waarlijk voor één toestand, voor één gedachte vrij bent van de stof, dan zijn er miljoenen vonken van God gereed om u op te vangen. Maar wanneer bent u geestelijk? Wanneer wilt u zich verruimen? Wanneer wilt u geestelijk geluk, liefde? Daarheen gaat het.

Wanneer André hier denkt en we zijn op de maan, dan vliegen zijn gedachten tot ons. Hij kan nooit meer denken buiten ons om. Waarom? Omdat we één leven zijn geworden. Wij spreken, hĳ spreekt. Hij denkt dat hĳ spreekt, en wĳ zijn het. Hij denkt dat hĳ het doet, en wĳ zijn het. En altijd moet hij nu voor zichzelf zorgen dat: zo hoort het, zo moet ik doen, zo moet ik handelen, in rechte lijn daarheen.

Voor mij zijn er geen slechte mensen, geen kwaad, is er geen afbraak. Voor mij zijn dit allemaal, is de hele wereld, is de ganse maatschappij, al die miljoenen kinderen op aarde zijn mij even lief.

Denk eens aan één kind verkeerd, en u trapt uzelf uit deze rust, uit die harmonie.

Voelt u het mediumschap? U wilt gaarne medium zijn? Morgen kunt u het wezen. U kunt er morgen aan beginnen, indien u zichzelf kunt kraken voor die duizenden eigenschappen.

Dát is het bezit van de eerste sfeer. Dat is de magie, dat is de witte magie, het een-zijn met het leven. Baren en scheppen van een gedachte, een boom, een bloem, water. Wat is nacht, wat is licht, wat is een planeet, wat is zon, wat is de maan, wat is de mens? Het machtigste van alles om dat te beleven, dit een-zijn te aanvaarden en te ondergaan, is het vader- en het moederschap.

Waarom zoekt de mens naar zijn geluk? Wat bent u als u alleen op de wereld staat en u mist de moeder, of de moeder de vader? Voelt u die eenzaamheid in u? Wat heeft dit leven nog te betekenen? U kunt in de maatschappij alles bezitten, u kunt uw tempel opbouwen, u kunt rijk zijn aan bezit, maar wat bent u, wat bent u, als het gevoel niet in u is om één vonkje van God te kunnen opvangen en te kunnen beleven, met één vonk één te zijn voor de ruimte, voor geest, voor ziel, die vriendschap, die hartelijkheid, die warmte?

Zegt het u niet alles? Dat is de eerste sfeer. Maar nu de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende. Hoe is een meester uit de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende sfeer? Wat zijn dat voor wezens? Kinderen van vijftwintig en twintig jaar. En die staan naast u. Ge kunt tot hen 'jij' en 'jou' zeggen, praten, maar wanneer het een wet betreft van God, dan heet het 'gij' en 'u', en 'hoe zijt gij', 'waar zijt gij?' Dan bent u een godheid.

Is dit leven zo moeilijk, om u dat eigen te maken? Moeilijk?

(Meneer in de zaal): 'Ja, om ...'

Valt niet mee.

Dat kan Jozef Rulof allemaal. Heeft hij allemaal in 's-Heerenberg geleerd, in die klei daar, bij dat plat. Nietwaar?

Die gek, die idioot. Is allemaal idioot, alles wat daar ligt is idiotisme. Komt u maar, wereld. Komt u maar, zoon. Komt u maar. De heersers van uw volk, van Engeland, Frankrijk, Amerika en de wereld, zet u neer, en in tien minuten behandelen wij uw kwesties, uw narigheden, uw ellende, het niet begrijpen.

Wat zegt Christus? Wat zeggen de tien geboden? Mozes had mooie ogenblikken in zijn leven, nietwaar? Die ruwe rebel, Mozes was een ruwe rebel en daarnaast weer het kind. De Heer sprak ... Ja, de meesters. Wij moesten ... De meesters konden niet anders handelen. Ze moesten met geweld beginnen, want de mens wilde geweld. Ziet u? En nu wordt het nog ... In de kerken staat uw dominee, de geestelijke te spreken en te praten.

En die goede Mozes. Mozes was niet veel minder dan Adolf (zie artikelen 'Hitler' en 'Mozes en de profeten' op rulof.nl). Maar Mozes had gevoel. Adolf ook. Adolf was niet zo verkeerd toen hij begon om de kerk het halt toe te roepen. Want Adolf is gebrandstapeld door de kerk en dat leeft in hem; leeft in u, leeft in ons allen.

'Het waren er maar tien', zegt de katholieke kerk. Maar sinds deze tweeduizend jaar zijn er miljoenen mensen gebrandstapeld. En daarvóór, toen heette het geen katholieke kerk, maar waren het de heersers, de heerschappij, de vernietiging, het willen bezitten van de wereld, macht, overheersing, in ons, in ons. En het allerkleinste, het zwakste gevoel, waardoor wij overheersen, is precies hetzelfde alsof ge de hele aarde bezit. Want die kleine vonk moet uit ons weg, want die verduistert het licht.

(Tot de zaal): Ja. Nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja. Meester, is het waar of is het niet waar, dat er in het grote universum zeven zonnen zijn, zeven zonnestelsels?'

In dit?

(Meneer in de zaal): 'Nee, in het andere, het grote universum.'

Op de Vierde Kosmische Graad bedoelt u?

(Meneer in de zaal): 'Nog andere.'

De Vierde Kosmische Graad en de Vijfde, de Zesde, de Zevende, zijn precies hetzelfde.

De Vierde Kosmische Graad bracht de bijplaneten tot bewustwording, tot een eenheid. U hebt op de Vierde Kosmische Graad ... Zondag ga ik het tekenen in Den Haag (zie Lezingen deel II, lezing 22: 'Het uitdijende heelal voor uw gevoelsleven' en lezing 23: 'Het uitdijende heelal voor de menselijke persoonlijkheid'). Zondag krijgen de mensen: 'Het uitdijende heelal voor de mens', maar dan vergelijk ik het ... Dan beginnen we met deze vraag. De mens die de kringloop der aarde heeft volbracht en de eerste sfeer bereikt. En dan gaan we gelijk door, door het heelal, het uitdijende heelal, en dat voer ik terug tot de mens.

Wanneer dijt u uit? Wat moet u doen met uw karaktertrekken, uw eigenschappen? Wat is dat? U leest boeken. Ik geef u lezingen ...

(Hoest.) Haal daar eens even iets warm vochtigs, gaat u maar even. Ik heb die stembanden vernietigd.

Wanneer u bewustzijn krijgt, gevoel, liefde, dan dijt u uit. De mens die liefheeft, is onuitputtelijk, heeft een ruimte. De liefde kan een ruimte vertegenwoordigen. Dus dat uitdijen van het heelal voer ik terug tot de mens, want in de mens leeft het. Voelt u wel? Voor álles. Nu kunt u ... Doet u maar iets, vraagt u maar iets wat het leven, wat de ziel, wat de persoonlijkheid raakt. Raak dat nu aan.

(Iemand brengt wat te drinken.) Dank u. Ik heb twee druppels nodig.

Sinds vier jaar is dit de eerste keer dat ik moet drinken. En dat is, omdat wij de kuch ... die is nog niet weg, die kan ik ... daar lopen we een tijd mee, omdat ik hem geestelijk wakker maak en omdat we van de koude in de warmte ... Daar heeft André even iets gedaan en daar kuch ik vanavond door. Zijn schuld, niet de mijne. Nu kan ik óm die stembanden gaan en ze geestelijk vrijmaken door concentratie, maar dan verzwakt het geluid. Kunt u dat indenken? Maar goed.

De mens gaat door, de mens bouwt, de mens beleeft. En alles in de maatschappij, zeg ik u, Bijbel, kerk, godsdienst, kunsten en wetenschappen, alles blijft hier. Waarom? Alles wat de mens verstoffelijkt heeft, is geen gevoel meer.

Wat zijn de wijsgerige stelsels? Wat heeft Socrates gewild? 'De kist', de dood, is een wijsgerig stelsel aanstonds. Hoe beleeft u de overgang, het vrijkomen? Hoe beleeft u de geboorte?

Op de Vierde Kosmische Graad is dat een eenheid geworden. Deze ruimte ging ... De maan halfbewust: visstadium. Bijplaneten: daar heeft het leven, de mens, het organisme zich opgebouwd, opgericht, maar ook door het ge-

voelsleven.

Er waren vijf, zes overgangen voor nodig voordat de mens op de Tweede Kosmische Graad, een hoger stadium ... Toen kwam hij uiteindelijk (naar) de derde, de aarde.

Maar op de Vierde Kosmische Graad zijn die planeten in één stadium tot bewustzijn gekomen, en dat beleeft u reeds aan Gene Zijde.

Daar hebt u nu zes bijplaneten, de eerste planeet hier, daar, daar een, hier, en die liggen om de moederplaneet. Dus de maan bouwt voor het nieuwe moederschap voor de Vierde Kosmische Graad, aan de moederplaneet. De maan is daar een bijplaneet en dan krijgt u het hoogste stadium. Wat de aarde dus opgebouwd heeft, krijgt u op de Vierde Kosmische Graad als een hogere bewuste macrokosmische graad en wet; baring, schepping.

Er zijn zeven zonnen en zeven moederplaneten; van de maan af naar Mars, van Mars naar de aarde, dat zijn zes overgangen. Dat zijn daar bestaande planeten, graden.

En nu krijgt u daar geen nacht meer, omdat de planeten, die wentelen zich, draaien om hun as, en nu krijgt u van daar de scheiding, vanuit die ruimte. Is het uur zover, dan weerkaatst het licht van de ruimte over de planeet. Er is slechts een korte tijd een lichte schaduw, een zwakke schaduw; nacht is er niet meer. Ziet u?

Want in het oneindige, in het goddelijke, daarin bent u eeuwigdurend bewust, geen slaap meer. U bént God, u bént regen, u bént licht ... U bént licht, ik heb u dat verklaard, omdat het licht in ons ontwaakt, wij zijn goddelijk licht. Door het goeddoen, liefde te voelen, baren en scheppen volgens de harmonische wetten voor de ruimte, krijgt de mens licht. Ziet u? U legt fundament op fundament. En u móét bewust verder gaan en u krijgt die ruimte te beleven. Die weg is onfeilbaar, omdat u telkens weer een nieuw lichaam krijgt om die evolutie voort te zetten.

Miljoenen, miljoenen, miljoenen levens. Wat zegt het?

Wanneer u eens miljoenen jaren in één lichaam leeft en daarachter eeuwigdurend uw goddelijk organisme zult bezitten, en ... Ziet u? Wat heeft God geschapen? Wat heeft de Almoeder, de Albron gewild? Wat bént u, wat wórdt u? Hoe is nu uw bewustzijn, en wat leeft er achter de kist? Ja, kunt u het nu zeggen?

(Tot de zaal): Wie nog van u?

(Meneer in de zaal): 'Ja, ik heb er nog een.'

Had u nog een vraag?

(Meneer in de zaal): 'Een mens die blind geboren is en op twintigjarige leeftijd door een magnetiseur het licht kan aanschouwen, is dat het einde van zijn karma?'

Einde van het karma, jazekeer. Blind-zijn is karma. Blind-zijn is disharmonie. Of u bent het niet.

U moet ... Psychopathie is karma, nietwaar, oorzaak en gevolg. Nee, onbewustzijn; u hebt wetten overschreden. U komt terug. Want God heeft geen disharmonie, geen psychopathie, geen krankzinnigheid geschapen, ook geen blind-zijn.

Dus wanneer een magnetiseur in staat is om dat licht wakker te maken ...

Zou hij dat op eigen kracht hebben gekund? Jazekeer. Jazekeer.

(Meneer in de zaal): 'Hoe bedoelt u dat?'

Er is niet één magnetiseur op de wereld die geneest. Nu spreek ik mij tegen?

Wanneer een magnetiseur, wanneer u geneest ... U kunt een mens uw aura geven. Maar wanneer de mens goddelijk is en het bewustzijn bezit, dan hebt u niemand nodig. Dan leeft alles ín u.

Uiteindelijk is er ... Voelt u, anders zouden de wetten zich tegenspreken. Uiteindelijk bent u en bezit u álles. Zijn er ziekten, narigheden, is er afbraak in uw organisme? Dan hebben wij, door het leven te verknoeien, het leven stuk te maken, stuk te beleven, we hebben die goddelijke fundamenten verknoeid, we hebben die afbraak gezien, dan is er verzwakking. Maar, wanneer het karma zich oplost, doordat gij dat karma beleeft, wat gebeurt er dan? Vroeg of laat waren die mensen, die oogjes weer gaaf, kijken.

(Meneer in de zaal): 'Buiten die magnetiseur om?'

Buiten die magnetiseur om.

(Tot de meneer in de zaal): 'Neemt u niet?'

(Meneer in de zaal): 'Niet makkelijk, nee.'

Niet makkelijk. De uiteindelijke wet leeft in de mens. Voelt u? Er zijn, André heeft gezegen tot stand gebracht en hij zag – goed, ik kan u helpen – en hij zag dat de organen zichzelf tot het normale terugvoerden. Hij zegt: 'Ik ben het niet. Ik doe het niet.'

En André was zó. Meester Alcar zei niets. De mens moest hem iets geven, hij moest ervan leven, hij zou erdoor leven, door het magnetiseren, om de mensen te helpen.

Van díe mensen heeft hij nooit één cent genomen. Omdat die mensen zichzelf hebben genezen, alleen reeds doordat zij dachten: die man helpt mij. Toen kwam het innerlijke leven tot ontwaking.

En dat is nu gebeurt met die magnetiseur. En zo geschieden er dagelijks wonderen, dat geen wonderen zijn. Er zijn in de ruimte geen wonderen te beleven, alles zijn wetten.

Voelt u? Verbeeld u maar niet dat u een goed ... wanneer u een goed magnetiseur bent en u denkt mensen te genezen; het ziektebeeld geneest zichzelf.

Wanneer een mens, wanneer u naar een magnetiseur gaat ... En die wonderen zijn gebeurd, die kunt u dagelijks beleven, de mens zegt: 'O, ik ben bestraald.' En wij zagen dat die magnetiseur meer aura wegnam dan dat hij het leven gaf, hij zoog die levens leeg. En ze genas? Ja, doordat ze zei: 'Ik wil beter zijn.' Het was reeds gebeurd.

Christus zei tegen verschillende mensen: 'Sta op en ge zijt beter.' Maar Hij wist dat Hij díe kinderen niet kon genezen, want het weefsel was stuk. Anders had Christus die blinde niet kunnen genezen. En er waren meer blinden die vroegen om het licht, maar ze kregen het niet. Christus zag ...

Die gebroken arm van Mary Baker-Eddy, voelt u, daar was een dokter voor nodig. En die waarheid heeft de Messias aanvaard. En voor die waarheid, voor dat wonder, nee, voor die lichamelijke en geestelijke wet heeft zelfs de Messias zich gebogen. De Messias boog zich voor de levenswet.

Voelt u? André heeft dat allemaal beleefd. Hij zegt: 'Ik genees u niet. Dank mij niet, want ik heb niets gedaan. U genas zichzelf.'

Er zijn kinderen geweest, hier in Amsterdam. De grootste genezing die er ontstaan is, in de tijd dat hij genas, was hier een moeder uit Amsterdam. En zou de volgende morgen ook geopereerd worden. De dokter zegt: 'Morgenvroeg kan het gebeuren.' En in de nacht komen de pijnen zo ontzagwekkend. Ze leest de boeken en zegt: 'Mijn God, mijn God, André en meester Alcar waren op Golgotha, uit dat derde deel zal Golgotha mij bestralen.' En op slag was het orgaan beter. Het gezwel van zó groot, was ineens weg. En de dokter die ...

Toen kwam het telegram, toen kwamen er bloemen. André zegt: 'Waarom hebt ge die bloemen, waarom hebt ge dat geld van die bloemen niet aan een arm kind gegeven? Waarom moet ge mij danken, nu ge zelf de genezer zijt?'

Namen wij niet. Wij wilden geen dank. Meester Alcar had het niet gedaan. Die ziel, die persoonlijkheid genas zichzelf.

We hebben meerdere malen de mens ... U weet het, jazeker.

Maar ik raak u niet aan, komt u over vier weken maar terug, dan is het gezwel weg. Het genas zichzelf. Zijn wij de genezers? Dat zijn wetten.

U kunt de mens, door één woord kunt u de mens ruimtelijk bezielen, maar ook afbreken. Wanneer u de mens zegt, wanneer ik u zeg morgen: 'Ga', u gelooft mij niet, 'ga en genees', dan kúnt u het. U kunt het. Onmiddellijk.

Ik kan u de gave geven van genezen, dan kunt u morgen beginnen. En dan zult ge praten met een stem en een gevoel en een bewustzijn die niet de uwe is: dan spreek ik.

Zo hebben wij onze magnetiseurs aan het genezen geplaatst en gezet. Wij hebben onze magnetiseurs ... André heeft gezegd: 'Ga, u kunt genezen!' En ze genazen. En toen liepen ze bij André weg, toen wisten ze het beter. Toen

durfden de meesten niet meer.

En nu kom ik daarbij niet, bij die kleine ...(niet te verstaan).

Nu ben ik daar aan het 'seanceren bij die mensen'. 'Ik kom daar, en ik ben hier aan het kaartleggen'. 'Meester Zelanus komt daar door.' 'Hier spreekt Jozef Rulof.' 'André spreekt hier zelf.' Meester Zelanus is het niet meer, want 'die komt dáár'. Ik zeg, André zegt, meester Zelanus zegt: 'Ik kan met dat instrument niet meer werken'. Dat zijn onze magnetiseurs.

Die komt aanstonds aan Gene Zijde. En dan vragen we: 'Wat hebt u gedaan?' 'Niets.' Maar u hebt de bron verduisterd van Christus. Moet u zelf weten.

(Tot de geluidstechnicus): Ik zie u.

(Tot de zaal): Is er nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, u sprak zondag in Den Haag over het vaderlijk en het moederlijk oog. En het moederlijk oog dat was links, omdat het hart links zat.'

Ja.

(Mevrouw in de zaal): 'Nu is er, in Delft is de bevolking doorgelicht en er was geconstateerd dat er vier gevallen bij waren waar het hart op de verkeerde plaats zat.'

Ja, dat gebeurt ook.

(Mevrouw in de zaal): 'Dat zat rechts. Is het nu alleen een stoffelijke afwijking voor dat hart, of zit dan het moederlijke oog ...'

Dat kunt u zien. Wij zeggen immers dat de ziel in beide organismen leeft. Dus, elke cel bezit de tweeledige ruimte, dat wil zeggen: vader- en moederschap is in elke cel aanwezig. Elke cel bezit twee ogen, omdat op de maan die splitsing tot stand kwam.

Maar het is ook nog mogelijk dat de mens twee harten kan ontvangen. En dan hebben zich die uitersten als lichaamsdeel, als kern, als stuwings voor het organisme, hebben zich verdicht en verruimd.

U kunt twee harten ook krijgen. En dan zit uw rechterhart, dan zit uw andere hart aan de rechterkant. Voelt u wel? En dan heeft uw moederlijk gevoelsleven en bewustzijn een hart, maar ook het scheppende gevoel in u.

En wanneer de man twee harten heeft, dan is het vaderlijke en het moederlijke gevoel als organisme en bron, als uurwerk verstoffelijkt. Voelt u? Dat zijn uiteindelijke stadia, die verstoffelijking kunnen krijgen. Want, in het mannelijke organisme is het moederlijke, en in de moeder is het scheppende orgaan aanwezig, met de Albron erbij. Dus uw lichaam bezit vader- en moederschap, beide. Daarom is het mogelijk dat onze organen een tweede orgaan kunnen baren.

(Mevrouw in de zaal): 'Het was er maar één ...(niet te verstaan) rechts.'

Is er maar een? Dat is meermalen gebeurd op de wereld. Ook mens ook ... Nu kunt u ... Ja, dat is weer een andere toestand, een ander gebeuren. Een mens kan denken zonder hersens. Dan denkt u ... Want het gevoelsleven denkt. Hersens zijn alleen maar om het gevoel op te vangen en te analyseren. Of uw gevoelens die gaan de ruimten in, en u als ...

Kijk, de mens denkt in zichzelf, in een ruimte. Dat u een schedel hebt ... De hersens zijn als het ware de dampkring voor de aarde. Voelt u wel? De hersens vangen het gevoelsleven op, om de persoonlijkheid te dienen, en dat is de dampkring voor de aarde. Dat vindt u allemaal in de kosmos, maar dat vindt u ook als stelsels in het organisme terug.

(Mevrouw in de zaal): 'Maar als de mensen nou geen hersenen hebben ...'

Dan denkt men ...

(Mevrouw in de zaal): '... en ze kunnen het gevoelsleven niet opvangen?'

Dat zegt niets. Dan zijn die hersens niet nodig, dan gaat het door concentratie. Er zijn mensen geboren zonder hersens. Bijvoorbeeld, nu gaat u even terug naar het oerwoud. De geleerde zegt: 'Het is merkwaardig, we hadden vroeger ... Die mensen, die prehistorische mensen hadden zulke hoofden en zulke kleine hersens.'

Ik geef u het bewijs nu, dat ik waarheid vertel. En ze kunnen maar niet begrijpen waarom in die hersenpan, zo'n groot stuk schedel, zo weinig hersens zijn.

Er was ook weinig gevoel, weinig bewustzijn. Want het bewustzijn, zei ik u, dijt uit. Ook de hersens. Als gevoel. Om dat gevoelsleven, het denken en het voelen op te vangen. Ook uitdijning. En toen kreeg de mens meer hersens. De schedelpan, het dak werd groter, ruimer, omdat het gevoel ruimer werd.

Maar in het oerwoud, neemt u maar zo'n schedel, ziet u een honderdste hersens niet van hetgeen u aan stof en weefsels onder uw dak hebt. Omdat u meer gevoel bezit, hebt u meer hersens. Ziet u? Het dijt uit. Een orgaan dijt uit naarmate het gevoelsleven bewust is.

Dat is de kosmologie voor de universiteit die aanstonds komt. Dan krijgt u het kosmische, ruimtelijke zien in het lichaamsdeel dat deel uitmaakt van deze stelsels. En nu is elk orgaan een universeel geheel.

(Tot de dame in de zaal): Duidelijk? Ja of niet?

Niet duidelijk?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Dan is het goed.

Is er nog iets? Nog een vraag?

Ik kan er niet op doorgaan. Als u zegt: neen, dan moet ik weer een nieuwe lijn, een nieuwe weg openmaken. En de tijd is voorbij.

(Tot de zaal): Had u nog iets?

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester, ik zou graag dit willen weten. U heeft eens gezegd: Japan is door de laatste wereldoorlog tot (het Huis) Israël opgetrokken.'

Japan leeft in (het Huis) Israël, en krijgt eten en gedachten en gevoel van (het Huis) Israël, maar zal zich natuurlijk (het Huis) Israël eigen moeten maken. Begrijpt u wat ik bedoel?

(Meneer in de zaal): 'Ja, dus ze staan onder invloed van (het Huis) Israël.'

Ze staan op de drempel van het Huis Israël. Waarom? Door de oorlog. Japan is vrijgemaakt van het Oosten, bezit nog die oosterse mentaliteit. Dat wil niet zeggen dat Japan onmiddellijk gereed is om de Bijbel te beleven.

(Meneer in de zaal): 'Nee.'

Nee. Maar Japan is vrijgemaakt van het oosterse bewustzijn en stemt zich op het westerse gevoelsleven af.

(Meneer in de zaal): 'En nu wou ik u vragen: hoe staat het nu eigenlijk ten opzichte van het Duitse en het Russische volk, heeft daar de laatste oorlog nu ook een gunstige werking ...?'

Voor het Russische volk? Voor Rusland? Voor Rusland is er een openbaring gebeurd. Wij vinden Rusland niet zo kwaad nu.

U?

(Meneer in de zaal): 'Eh ja, dat is moeilijk te zeggen.'

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Als u ziet ... Alles is eenvoudig. Nu gaan we terug tot voor dit, juist het ogenblik dat Stalin kwam. Toen waren er in Rusland een paar honderd intellectuelen en de rest was dierlijk bewust. Maar nu komt de massa tot maatschappelijk bewustzijn, en de weg, de opening, de ontwakings ...

(Tot de geluidstechnicus): Hebt u nog tijd?

(Geluidstechnicus zegt iets.)

Nog één minuut?

Goed, dan stop ik dat en dan ga ik met u door.

Nu krijgt u het natuurlijke bewustzijn, landelijk gevoelsleven. Maar dat is geen maatschappelijk bewustzijn. Maar die mensen beleven hun toestand nog éven boven het prehistorische tijdperk. Daarom schreef ik in 'De Volkeren der Aarde': 'Maak dat beest niet wakker.' Want dat waren dieren, dat is de dierlijke graad. En dan moet u nu eens kijken wat Rusland zich in die paar jaren eigen heeft gemaakt. Méér dan in vijf miljoen jaar heeft gekund. Ook Japan.

Wat er tussen 1939 en 1940 is gebeurd ...

(Tot de geluidstechnicus): Bent u er? Is het voorbij al?

(De geluidstechnicus): 'Nog niet. Nog de muziek ...'

O, dan dank ik u.

Dan maakt de mens zich die wetten eigen door de natuur. Stelt u mij op de volgende zitting die vragen, dan gaan we 'De Volkeren der Aarde' eens beleven. Dan krijgt u een beeld voor het huidige stadium, dat is een nieuw werk.

En dan laat ik u ineens los. Dan laat ik u ineens vrij.

Ik dank u voor uw mooi welwillend gevoel vanavond. Tot de volgende reis.

(Zaal): 'Dank u wel, meester Zelanus.'

Dinsdagavond 7 oktober 1952

Goedenavond, mijn zusters en broeders.

(Zaal): 'Goedenavond, meester Zelanus.'

Wie van u heeft de vraag gereed?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, kan zelfmoord toch nog karma zijn?'

Kan zelfmoord karma zijn?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, als het bedreven wordt onder invloed van het astrale ...'

Dus door de duivelen?

Nee. Er worden verschillende moorden bedreven op aarde, door de mens. Er zijn zelfs mensen ... U hebt dat zeker weleens gehoord, wanneer de rechter bezig is, en dat de man of de vrouw zegt: 'Ja, ik weet het niet!' Men gelooft dat ook niet. Maar in deze tijd ...

De psychiaters, de psychologen houden nu rekening met beïnvloeding. Ook al kent men die beïnvloeding niet, dan nog moet men aanvaarden dat deze mens niet verantwoordelijk is, zegt men nu, voor de misdaad. Duidelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

En zo zijn er miljoenen mensen omgebracht, doordat de mens openstaat voor moord. Dus u hebt dat toch te verantwoorden. Duidelijk?

(Meneer in de zaal): 'Meester Zelanus, als een magnetiseur een patiënt behandelt en na verloop van korte tijd neemt hij die ziekte van die patiënt over, en dan krijgt hij dezelfde verschijnselen, moet hij dan doorgaan met behandelen of moet hij dan stoppen?'

Wanneer André door meester Alcar zijn diagnose had te stellen, nam hij onherroepelijk die ziekte over. Men noemt dat psychometrie, maar het is het een-zijn met de zieke, voor de genezer.

Maar wanneer u niet in staat bent om die ziekte, die u nu overneemt, in slechts vijf minuten te verwijderen, bent u niet geschikt, niet bewust om de mens te helpen.

Wanneer wij van een kaart, een briefkaart van u ... U schreef, u schrijft die kaart, en zegt - hebben wij beleefd, heeft André beleefd -: 'Wilt u alstublieft komen naar Genève. Ik heb uw boeken gelezen in Indië (Indonesië). U kunt mij helpen'. En op die kaart staat deze vraag. En die kaart ging door honderden handen en werd beïnvloed door al die andere brieven, nietwaar? Maar onfeilbaar krijgt het medium, de genezer, hier direct, in slechts enkele seconden, een gezwel, zó, dat het organisme uitpuilt; zichtbaar, direct te zien.

En toen zegt meester Alcar tot André: ‘Nu wij de diagnose reeds beleven, wilt ge nog de aardigheid bezitten om naar Genève te gaan?’ Want André had een vliegtuig kunnen nemen. Hij had zijn vrouw mee kunnen nemen. Hij had daar veertien dagen kunnen logeren. Hij zegt: ‘Schrijf die dame dat zij onherroepelijk geopereerd moet worden.’ U hebt het nog in een van de boeken gelezen; het bewijs. Zo honderden. Wij gingen niet.

Maar op de seconde had dit gezwel van haar zich in ons organisme verdicht. Dit zijn de wetten van de ruimte.

Die gevoeligheid van de mens gaat zover dat u ook God kunt beleven, en Christus, op dit ogenblik. Gelooft u dat? Onherroepelijk waarheid.

Maar wanneer een magnetiseur die sensitiviteit en denken bezit ... Wanneer u gaat genezen, is dat een school van vijf jaar, alleen om te weten: hoe moet u daarvoor denken?

Maar over één minuut, één seconde was het gezwel weer weg, toen dit contact van de meester op het instrument en de zieke werd verbroken. Voelt u?

Wanneer u dit niet kunt beleven, moet u onherroepelijk even ophouden, want u krijgt langzaam, door opzuiging van die aura krijgt u de ene ellende na de andere te beleven. En dat behoeft nú nog niet te gebeuren, maar straks, wanneer uw organisme verzwakt. En dan vraagt u zich af: hoe kom ik aan deze ziekten? En dan is het waarheid, dan hebt u met die ziekten te maken, van de mens.

Leest u ‘Geestelijke Gaven’ maar. En wanneer dat een magnetiseur verbindt en beleven kan, dan ziet u de werkelijkheid van onze boeken.

Een hond, en een kat, schreef ik, bezit die sensitiviteit. Waarom de mens niet? Elkeen, elk mens is een genezer. Maar probeer het maar niet, want u kent die wetten niet; niet voor het lichaam, niet voor de geest en ook niet voor de ruimte. Want u bent, indien u waarlijk geneest, ruimtelijk verbonden.

Hoe genas Christus?

Begrijpt u?

(Tot de zaal): Wie van u?

(Meneer in de zaal): ‘Meester Zelanus, er staat in ‘Maskers en Mensen’ dat er een meester Vincent van Gogh ... bij zijn poging tot zelfmoord ... Beleeft hij nu dat proces ... als kunstenaar, voor die vijf procent ...’

U vraagt mij, Vincent van Gogh ...

(Meneer in de zaal): ‘...pleegde zelfmoord ...’

...pleegde zelfmoord. Op vijf procent?

(Meneer in de zaal): ‘...als kunstenaar ...’

Voor de kunst?

(Meneer in de zaal): ‘Ja, als kunstenaar.’

Ziet u? U kunt zelfmoord plegen. Indien Vincent van Gogh ... Ik heb u dat eens hier verklaard, en dan ... waardoor we nieuwe fundamenten kunnen leggen.

U hebt mij gevraagd, door 'De Kringloop der Ziel' ... En ik schrijf dat ook: u pleegt slechts éénmaal zelfmoord. Ik zei er niet bij: voor andere, wijsgerige stelsels, een taak.

U bent nu schilder en nu gaat u beginnen om Beethoven, Bach of Mozart te worden in een leven, en u bereikt het nu niet ... Vanzelfsprekend niet, want gij hebt daarvoor dertig, veertig levens nodig, om Bach, Beethoven, Mozart te bereiken, Titiaan te worden, Rembrandt, Van Dyck, gaat u maar verder. Daarvoor hebben die zielen, die wezens, die persoonlijkheden hebben zich daarvoor opgebouwd. Duidelijk?

Dus u pleegt zelfmoord voor een taak. U wilt iets bereiken en u bereikt het niet. U wordt teleurgesteld en u zegt ...

U gaat naar Monte Carlo, u gaat ergens spelen; u pleegt reeds zelfmoord om uw geld, om de narigheid die komt. En nu voor studie. U pleegt zelfmoord omdat u het moederschap niet eens wilt beleven. U pleegt voor honderdduizenden taken, gevoelens zelfmoord, omdat elke andere gedachte universele goddelijke betekenis heeft. En u lost vanzelfsprekend op die kosmische weg op, u verwaast, en u neemt wéér uw revolver. Hoewel er wel iets van achterblijft in uw gevoelsleven. Want dat wegzinken en dat neervallen en dat plotseling uit het organisme gerukt worden, geeft u gevoel.

Maar hebt u daar nog iets van over, van die gevoelens, wat ik zo-even zei? Ik zei immers: u hebt er wel iets aan, u leert er wel iets door.

Leert u daardoor?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

U hebt honderdduizenden levens gehad als moeder; kunt u die nog beleven, nu, in dit organisme? Dus u kunt u bewust instellen op het moederschap. U draagt uw kind. Kan dat de man? En tóch moet dat kunnen?

Dus zo diep - ik stel u voor die vraag - zo diep zinkt datgene van die zelfmoord weg naar uw onderbewustzijn, naar die chaos, en lost op. En moet honderd procent terugkeren, op volle kracht, en dan is het smart beleven en dan is het een pijniging ondergaan in uw geest, voor uw gevoelsleven, waardoor gij vanzelfsprekend opnieuw bezwijkt. En dan komt weer dat revolvertje. Dus u kunt ...

Ik had van 'De Kringloop der Ziel' ál uw levens moeten ontleden en dan krijgt u de universele zelfmoord te zien. Dit was slechts, dit is één toestand, van mijzelf.

Maar wil ik nu ... Ik wil professor worden, ik wil godgeleerde zijn, en ik wil dit worden en dat worden, wat de aarde alzo bezit, en u zet dat pertinent

door ...

U hebt het gezien bij Vincent van Gogh, en zo gingen er veel meer: de eerlijke kunstenaar móét bezwijken, móét onherroepelijk bezwijken. En dan staat hij ... Voor wat? Voor zijn eigen gevoelshalt, zijn innerlijk leven, en kan hij niet verder. Wilt u verder, dan bezwijkt u onherroepelijk, want u ...

Dus u put uw gevoel, uw persoonlijkheid, door kunsten en wetenschappen, uw taak, volkomen uit, op honderd procent, en eerst dan komt - dat leest u weer in 'Geestelijke Gaven', daarom zijn die boeken zo machtig - de goddelijke of ruimtelijke, geestelijke inspiratie, iemand anders uit dat leven, uit die ruimte, die u kan inspireren, en helpt u dan; en eerst dan krijgt u kunst en wetenschappen.

Maar wanneer u geen gevoel meer bezit, zegt dit voor de inspirator, niet-waar, het geestelijke gevoel: tot hier en niet verder.

Wanneer ik u vanavond allemaal kosmisch bewust zou maken, ineens, en u wilde dat beleven ...

Gij hebt een mooie, een machtige studie gevolgd; was ik niet bij u geweest, dan was u nog in dat krankzinnigengesticht. Ik haalde u er weer uit. Ik.

Maar de leer, daardoor beleefd en ontvangen, is het gevoel: nú begrijp ik André-Dectar. Nú begrijp ik wat ervoor nodig is om dit alles te verwerken. En neemt u 'Jeus III' maar in handen.

(Tot iemand in de zaal): Wat zegt u?

(Iemand in de zaal): 'Machtig.'

Machtig?

...om te beleven is het, de strijd, het geven, het dienen; die universele macrokosmische liefde van Jeus. Dat is zijn gevoel.

Hebt u geen mooie leerschool gekregen? Ik wilde dat ik ú ... Ik kan u op één avond tot de geestelijke bewuste graad brengen. En dan maak ik u eerst krankzinnig. Dan doet u allemaal volkomen gek. Maar dan dalen we af en verliezen wij dit, dit. Want uw dagbewust denken - u hebt veel gekregen - heeft voor de maatschappij, indien u de geestelijke wetten niet kent, niets, niets, niets te betekenen.

U hebt fundamenten gekregen; dus ik kan u al niet meer krankzinnig maken, omdat gij zelf zegt: dat bestaat niet! U wordt niet krankzinnig door smart omdat gij straks uw geliefde moet verliezen, want de dood is een weerzien aan Gene Zijde.

Maar de andere mens die gaat naar een psychiatrische inrichting, door verdriet en smart, want manlief en vrouwlief zijn heengegaan.

U breekt niet meer. U kúnt niet meer gebroken worden. U zakt niet meer in elkaar. Want uw persoonlijkheid legde fundamenten voor uitdijning.

Ik kan u dus niet meer die psychopathische levensgraad láten beleven,

omdat ikzelf op deze aarde die honderden - en de boeken die u hebt gelezen - fundamenten heb gelegd, voor uitdijning, denken, voelen, handelen, nietwaar? En dit is universeel bezit.

Maar wanneer ge voor Frederik wilt gaan spelen, nietwaar, dan komen wij tot de ruimtelijke wetten. Die moet u beleven. Nu moet u de dood kunnen beleven. In slaap gaan en wakker blijven. Dit is alles hier. Wij zijn wakker, wij praten, de ogen zijn open, en André is toch in slaap.

Wie van de wereld, wie van de geleerden zal dit kunnen aanvaarden voor het Westen? Kijk door deze verschijning, kijk door die Jeus heen, en gij staat bewust achter uw 'kist'.

Tevreden?

Wie van u?

Kijk nu niet naar elkaar, wie vragen wil stellen. Stel zelf vragen.

(Meneer in de zaal): 'Ja, meester Zelanus. Waar en hoe heeft de mens de beschikking gekregen over zijn zintuigen?'

Waar en hoe heeft de mens de beschikking gekregen over zijn zintuigen? Er zijn er onder u die dat reeds weten. Vraag het eens aan uw professor, de natuurkundige, uw psycholoog, uw wijsgerige, uw astronoom, uw bioloog, uw geoloog, uw theoloog.

Waar, mensen, heeft de mens zijn zintuigen gekregen? Waar?

Mijn ouderlingen?

(Mevrouw in de zaal): 'In de wateren.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'In de wateren.'

In de wateren.

(Mevrouw in de zaal): 'Op de maan.'

In het allereerste cellenbestaan, op de maan. Niet op aarde. Want de aarde had reeds bewustzijn gekregen door zon en maan en de andere universele stelsels.

Maar in die wateren, in de zevende graad - in de zevende graad, dus de zevende geboorte - begon het embryonale leven als cel, als ziel, als geest van God aan de uitdijning.

Van wat?

(Meneer in de zaal): 'Van de stof.'

Zeker, dat kwam hierna.

Van wat? Ik help u wel even, maar u bent er nog niet. Wanneer u straks ... Ik zal u vanavond een goddelijk geschenk geven. Als u mooi denkt en u kunt werkelijk ...(niet te verstaan) voor uw medemens, en de mens gaat zeggen: 'Wat een goed mens is dat, ik praat zo gaarne met deze man en die vrouw', wanneer u alles gaat liefhebben, dan kunnen we u straks meenemen, en dan

beleven wij die eerste graden weer op de maan. Maar ook op de aarde. Voor alle planeten die leven, levens, organismen hebben voortgebracht.

Maar waar is het nu geboren? In de allereerste graden. Eerst kwam er een aanraking voor moederschap, moederschap, moederschap. Maar dat is de kosmologie. De boeken zijn beleefd en geschreven. Daarna eerst, toen het moederschap zich had verdicht en die splitsingen voor het cellenleven, het embryonale bestaan voortging, daalden wij af, meester Alcar, André en ik, in het nieuwe wonder. En leert ge uw ziel kennen. Wij kwamen tot eenheid in een embryonale cel en bleven bewust, en zei meester Alcar: 'André, gij krijgt het woord. Ge zult ons antwoorden.'

En vanuit de ruimte, uit het Albewustzijn kwam het gevoel en het woord, en zei: 'Voelt u mij?'

En toen geschiedde er iets. Waardoor?

Wat is het menselijke oog nu? De zintuigen, de reuk, de smaak ... Wat heeft uw smaak te betekenen? Uw reukorgaan? Zijn voelhoorns van God. God bezit al die eigenschappen, door de macrokosmos verdicht en vergeestelijkt en verstoffelijkt.

Maar de Albron, de Alkracht in die cel manifesteerde zich eerst nu naar buiten, en uw innerlijk ... dat hebben wij beleefd, elke wet, elk uurtje, iedere seconde. We bleven één met die cel totdat het geschiede, langzaam weer opbouwend, nieuw leven, weer verder, weer verder, weer verder. En na de zesde, en tussen de zevende graad, dan komt het uitdijen. Dan is die vrucht voor de natuur rijp. Dan wordt het kind geboren in de moeder, dat is de rijpheid, het volwassen stadium, het groeiproces, de verdichting, de vergeestelijking geschiedt, en scheurde er iets hier in dit uiterlijke verdichtsel uit elkaar. Nee, ons innerlijk leven ging het uiterlijke bezielen, en brak er iets door. En zagen wij, door dat weefsel, de uiterlijke glans, het uiterlijke leven, en kregen wij, dus vanuit de Albron als ziel, het licht in onze ogen. Want u ziet ... En dat is waarheid. Dit is een boek. Dit zijn vijftig pagina's in de kosmologie.

Dat wil zeggen, en is heel eenvoudig, want de bewijzen zijn er ... Nu kunt u wel zeggen: wat staat die man vanavond weer te praten. Wat een geklets en een wartaal. Maar onmiddellijk zet ik u schaakmat, want: waardoor ziet u? Niet door die ogen, dat is maar bijzaak. Maar u ziet innerlijk. Als u uit het lichaam gaat, onmiddellijk is het oog dood, nietwaar? Dus uw gevoel, de geest, de ziel ... de ziel ziet. Dat Alstadium leeft in u en dat kijkt buiten het organisme. De ziel is de Alziel in de mens, het Alleven, en door het leven hebt u de werking. Door het gevoel hebt u een uiting.

Het gevoelsleven is de uiterlijke werking van de innerlijke mens. U handelt door uw gevoel. Maar u kijkt door uw Alziel, als directe afstemming, en is dus - dat geeft de wereld gaarne toe - een goddelijke gave, nietwaar? Maar het

is de Al-afstemming, voor uw leven, om te kijken, om te zien. Maar diezelfde werking, hoe dat is ontstaan, kunnen wij nu van graad naar graad, uur naar uur volgen en ontleden.

Wie kan dat hier? Ziet u? En dat kunt u allemaal straks beleven indien u het leven liefhebt.

Nu hebt u niet lief. U slaat, u trapt. Dan leert u tenminste iets. Kosmologie ontleden, de planeten ontleden, is heel aardig, maar wat leert u hierdoor? Indien u nu met al dit weten en al dat geles en al die lezingen - dat zei toch de Christus - geen gevoel en geen liefde bezit, hard zijt, slaat, trapt, snauwt, grauwt, liegt en bedriegt, dan hebt u aan al deze wijsheid niets en kunnen wij u niet verbinden. En waarom niet? Waarom nu niet?

(Verschillende mensen reageren.)

Omdat u die gevoeligheid niet heeft. U was er wel dichtbij, maar het is het niet. Ziet u? Denken, denken, denken.

Wie weet het nu?

(Er wordt door elkaar gepraat.)

Niet allemaal tegelijk.

(Mevrouw in de zaal): 'Omdat je een eigen wil hebt.'

Omdat u een eigen wil hebt? Maar dat is het ook niet.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

En dat is het ook niet.

En wat nu?

(Mevrouw in de zaal): 'Het contact, de ziel is weg.'

Het contact, de ziel is weg.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Iemand zegt): 'De reflectie van de ziel is weg.'

De reflectie.

U komt er niet achter. U moet universeel geestelijk leren denken. Waar had ik het eigenlijk over? Weet u het nog?

Ziet u, alles is weg. (gelach)

Waar had ik het over? Wat wilde ik u verklaren?

(Meneer in de zaal): 'Hoe wij zien.'

Ziet u? Alles is weg.

(Er wordt door elkaar gepraat.)

(Meneer in de zaal): '...door slaan en trappen ...'

Ziet u? Nu haalt u het terug. Maar u móét het vasthouden. U moet dat alles innerlijk vasthouden. En elk woord en elke verklaring en iedere wereld en elke ruimte ... Als u even nadenkt en alleen de Christus maar vasthoudt ...

Als u niet in harmonie bent met uw Alziel, uw Allicht in u, dan hebt gij uzelf als persoonlijkheid voor dat Allicht verduisterd, en kunnen wij u niet

tot het goddelijke licht in u brengen en verbinden.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Is er geen bruggetje, zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Dan is er geen klankbodem meer. Dan resoneert wat u zegt niet in mijn ziel.'

Of er geen klankbodem is.

(Mevrouw in de zaal): 'Nee. Wat u zegt, resoneert niet in mijn ziel ... (niet te verstaan).'

Nee, dat bedoelen we niet. Wanneer u dus slaat, trapt, haat, Jeus zal zeggen, als u frech bent, brutaal, dan bent u uit het goddelijke licht vandaan. Want in dat embryonale leven moet u in harmonie zijn met het licht van de Algod, het licht, het leven van de Algod. U moet de harmonie hebben voor Zijn gevoelsleven, Zijn persoonlijkheid, Zijn vader- en moederschap en al Zijn miljoenen andere karaktertrekken, eerst dan kunnen wij u met het cellenleven en het afdalen nu in de moeder verbinden en beleeft u de kosmologie.

Hebt u nog liegjes en bedriegjes, haatjes, jaloezietjes?

De mens leert, de mens wil zich verruimen, maar begin alstublieft aan de kleinigheidjes, en wees welwillend, bedachtzaam met uw woorden, met uw handelen. Zeg in vredesnaam héél weinig, want alles wat u zegt, moet u straks weer terugnemen. Want u raaskalt, u roddelt, u kletst, u praat maar na. De mens die veel praat, is niet in staat om te denken. Is dat niet zo?

Maar u praat veel te veel. U praat veel te veel, omdat ge nog niet aan geestelijk universeel, ruimtelijk, goddelijk denken bent begonnen. Moeilijk? Is het zó moeilijk om in harmonie te zijn met uw maatschappij, om niet te stelen en niet te bedriegen? Is dat moeilijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Neen, zegt u. Bent ú er reeds?

Is het moeilijk om hartelijk te zijn ten opzichte van de mens? De heer tegen de dame, jazeker.

Wij zijn immers zo geweest. Wij gaan terug in ons dierlijke bestaan.

U verwondert zich wellicht dat wij dicht bij u zijn. Ik kan veel dichters uw leven benaderen, maar dan worden we weer te eigen. En dan zit meester Zelanus aanstonds achter die piano. Hier zult ge plaatsnemen.

Maar wij waren immers dierlijk, voordierlijk. We leefden in het oerwoud, allemaal, de engelen, alles. Er is geen meester in de kosmos die niet aan kanibalisme heeft gedaan. Dat weten wij. Wij hebben ons verkocht en versja-cherd.

Er waren nog geen gevangnissen. Jazeker, ik heb het beleefd. Ze hebben ons opgesloten daar op dat dodeneiland, met de gewichten, de uurwerken

aan onze voetjes. En dan liepen wij zo.

Wilt u dat drama zien, wat ik daar beschreven heb? Dat het bloed uit onze beenderen liep door de striemen? Het pak slaag op onze ruggen, omdat we weigerden die brutaliteit, die aflachting te aanvaarden. En keelden, hingen wij onszelf op en was het voorbij.

Wij hebben vermoord, gebrandsticht, gestolen. Er is niet één engel in de hemelen die niet rottend slecht is geweest op aarde. Als u eens een foutje doet ...

Toen de Christus op aarde kwam en de misdadiger voor Hem stond, Hij zegt: 'U bent geen misdadiger. Alles wat u hebt gedaan, neem Ik in mijzelf op.' En toen zij men: 'Dat is God zelf.'

Wanneer de mens waarlijk iets wil leren, wij kunnen u die problemen geestelijk verklaren, begin dan toch in vredesnaam om nooit meer naar de mens te zien die iets verkeerd doet. Want u bent het zelf.

Als u dat nog ziet en het wordt u aangedaan - jazekeer, u bent in de maatschappij - en u voelt dat pak slaag en u gaat het weer aan anderen vertellen, bent u zelf bezig om uw mooi geslagen leven te verduisteren, want u wordt nu roddel. Want u krijgt geen pak slaag te beleven, indien u daarvoor zelf niet uw fundamenten hebt gelegd. Er is geen haar op uw hoofd te krenken, indien gij vrij zijt van zonden en fouten.

'Smijt nu maar met stenen', zei Christus. 'Wie van u wil haar gooien?' Niemand. En toen schreef Hij in het zand: 'Huichelaars, bedriegers, moordenaars, brandstichters, verdwijn.' En Christus ging verder.

Gebeurd. Dit is gebeurd.

(Tot de zaal): Nog iets?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, u als kosmisch bewuste, en Jozef en meester Alcar ... we hebben in 'Jeus III' gelezen dat ... dat de maan als het ware uit de hemel kwam. Nu wil ik van u weten ... is dat nu door de concentratie ...'

Dit is een-zijn met Moeder Natuur, met elk ding.

Onfeilbaar halen wij uw naald uit de levenszee. Wanneer u een naald in het midden van de oceaan laat vallen, dan kunnen wij die naald uit die zee terugvinden, indien het met de mens heeft te maken. Voelt u wel?

Wanneer u nu bijvoorbeeld zou willen zeggen ... Ergens op aarde is iemand ... leggen wij een luisje neer van de mens: haal die er eens uit ... Weer iets anders.

Wij bedoelen, indien u met God afstemming hebt ... Alles nu wat met God heeft te maken en tot Zijn leven, tot Zijn geest, tot Zijn ziel, tot Zijn licht, tot Zijn vader- en moederschap behoort, vinden wij terug.

Maar we hebben het niet over die naald van u. Indien mogelijk, als die naald in uw organisme wordt gestoken en u hebt er pijn door, dan vinden

wij die naald terug.

Maar, u voelt wel, die naald, we nemen een pakje naalden en gooien dat in de oceaan, en dat zinkt er zo'n tien-, twintigduizend meter naar beneden, dan hebben wij geen contact met dat pakje naalden. Maar het gaat om het leven. Hebt u dat in uw handen gehad en u hebt die naalden beïnvloed, is het weer mogelijk.

Maar u moet het altijd geestelijk volgen en beleven. U moet dit altijd terugvoeren tot de mens.

Kijk, de bedoeling is dit. U hebt in 'Jeus', in 'Een Blik in het Hiernamaals' gelezen dat André ... Iemand stuurt hem een das, een strik. En die dochter van die vader vraagt: 'Zegt u mij maar wat er gebeurd is. Die strik is van mijn vader.'

En in die tijd deden wij dat. André neemt die strik in zijn handen - precies hetzelfde als die kaart, dat schrijven van die moeder uit Genève - hij neemt die strik in zijn handen en gaat onmiddellijk in trance. Meester Alcar laat hem uittreden. Op eigen kracht kan hij dat niet, want die gave is nog altijd het bezit van zijn meester.

Als ik niet kwam, kon Jozef Rulof u al heel veel vertellen. Kunt u ook. Maar wanneer wij in deze toestand spreken, en hij zou dat doen - wij spreken dus vanuit de eenheid met de kosmos; zal ik u aanstonds even verklaren - dan sloeg hij hier tegen de grond en viel hij voor uw ogen bewusteloos neer.

Daarom moeten wij hier en in Den Haag ... Hij heeft zijn eigen avond, dat is weer iets anders. Maar in Diligentia en hier, spreken wij, moeten wij zijn organisme beleven; hij moet eruit, en wij spreken door deze stelsels.

Maar die aura, op die strik, van die man, zit erin. Uw kleren zijn beïnvloed door uw geest, door uw gevoel. En die aura bracht ons onfeilbaar naar de Rijn.

'U ziet', zegt meester Alcar, 'de aura voert ons, brengt ons naar de Rijn.' En toen ging André, hij zegt ook: 'Ik heb hetzelfde gevoel alsof ik bewust als mens in de wateren loop, in de zee.'

Dan snakt u naar adem. En datzelfde gevoel, dat beleeft u niet lichamelijk. Als u nu gaat baden in de koude, schrikt u. Is dat een lichamelijke schrik die u voelt, of is die geestelijk? Die moet u geestelijk voelen en beleven.

En André beleeft dus geestelijk onherroepelijk hetzelfde. Hij zegt ... (Haalt snel adem achter elkaar.) 'Kom er maar onder', zegt meester Alcar, 'er gebeurt niets meer.' En toen kon meester Alcar die aura volgen door zijn ... Wat zei ik zo-even? Door wat?

Door zijn licht. Niet door zijn gevoel, maar door zijn licht, zijn aura, zijn zien. Duidelijk?

Het gevoel is er, dat is de bron. Maar die bron heeft bewustzijn. Dus door

zijn gevoel, door zijn licht, door zijn bewustzijn, ziet hij onder water, want dat water is duister. En dan plotseling ... De vissen zwemmen door uw handen. André krijgt ze, wil ze pakken zo, houdt ze vast, maar hij gaat erdoorheen. U gaat erdoorheen.

Wonderbaarlijk als u dat nu eens als Frederik moest beleven. Als u die wetten beleeft, dan bent u in de geestelijke oneindigheid. Mil-, mil-, mil-, miljoenen van dergelijke dingen heeft dit instrument, door die boeken, door de meesters moeten beleven en hier op aarde verwerken.

Hebt u het moeilijk hier? Dat zegt ons allemaal nog niets.

Als u geestelijk niet wordt gekraakt, als u geestelijk niet bezwijkt, zegt de aardse ellende ons niets. 'Wanneer u nog niet bezwijkt', zei Jeus vroeger, 'wanneer u zich nog niet leegschreit', staat er in 'Jeus', 'bent u nog altijd uzelf.' Is dat zo?

'De mens', zegt Jeus, 'kan zich niet eens leegschreien.' 'En moe' der die heeft mij belazerd. Want dat was niet echt daar, toen de Lange Hendrik begraven werd. Want anders had ze zich dood moeten schreien. Maar ze leeft nóg', zei Jeus. En dat is waarheid.

Maar toen wij ... Ik volgde dat allemaal, ook al kende André mij nog niet. Wij gingen mee. Of ik was om over zijn organisme te waken. Ik ben die mooie adonis.

Ben ik mooi?

Maar meester Alcar zegt: een adonis waakte over zijn organisme.

Ik weet niet hoe mooi of ik ben.

Toen kon meester Alcar met hem afdalen en ziet hij eindelijk daar een schaduwbeeld in de wateren, in het licht van de meester, en daar zweeft, drijft de mens die zich had vermoord.

Weet u wat ... Wij hebben dat niet vastgelegd. Maar wilt u nu vanavond de waarheid weten, wat er nog meer bij was? Meester Alcar deed dat niet voor de kinders op aarde. Of ze hadden dat later gelezen: papa had te veel borrels gedronken en liep in de Rijn. Maar dat staat er niet bij. Verkeerd? Hij is, doordat hij te veel van het goede kreeg in de wateren gelopen, gewandeld, en verdronk.

U hebt dat probleem beleefd. André zegt: u kunt hem daar, hij is daar, en nu is hij hier, en een golf nam hem daarheen. Dus we hadden hem uit dat water moeten vissen. Wij vissen naar een mens. 'Nee', zegt meester Alcar, 'wacht maar, want hij komt straks daarginds, enige honderden kilometers verder, en dan vindt u daar uw vader.' Het is gebeurd.

André kreeg: 'Ja, ze hebben, op de plaats die u vaststelde, hebben ze vanmorgen mijn vader gehaald. Hij is dus verdronken.' Onfeilbaar, door die aura, stelden wij vast, de meesters, dat die vader was verongelukt. Nietwaar?

‘Maar,’ zei de dochter, ‘u zít wél, want hij is verongelukt. Maar u hebt hem toch maar niet uit het water gehaald.’ Dat was de dank, het weten.

En toen wist André het ineens. Hij zegt: ‘Ik wil nooit meer voor dergelijke dingen zien.’ En vanaf dat ogenblik zei meester Alcar: ‘Nu krijgt u een tien van de meesters.’ En we zijn er ook nooit meer aan begonnen, paarden voor ...

(Mevrouw in de zaal): ‘...de zwijnen.’

Dank u.

Maar nu die ontleding. Wanneer u waarlijk voor deze dingen, voor deze wetten komt te staan, dan voelt u wel dat er natuurcontact is, natuurlijke eenheid is te beleven - nu komt het - en gaan we naar de wijsgerige stelsels. Nu wordt alles, vanavond wordt alles goddelijke wijsbegeerte. Ik zal het ook zoveel mogelijk, indien u daarvan houdt, want hier leert u door, ik zal het zoveel mogelijk naar de goddelijke wijsbegeerte sturen, opdat gij zult leren.

Want deze gevoelens, dit contact is alleen mogelijk doordat u zich door uw bewustzijn met de aura van een ander leven verbindt, en dat trekt u vanzelf naar dat leven toe. Is het niet eenvoudig? En dat is alleen te beleven en te verkrijgen als u goed, netjes, harmonisch uw leven wilt afmaken.

U kunt veel beter geslagen worden en getrap, mismaaft ... Als uw man u bedriegt, laat hem maar, er komt een tijd dat u kunt zeggen: nu is dat leven in mij gestorven.

Sla niet terug. Blijf liefhebben. Eén verkeerde gedachte van u op dat leven ingesteld en uw ganse heilige geestelijke ruimtelijke bezit zet u door dat slaan en trappen weer in, en u bent weer in het vorige terug. Is dat niet eenvoudig?

Dus de wijsgerige stelsels eisen en dwingen u om líéfdé te geven. En is dat zo onwaarschijnlijk, als u de Christus aanvaardt en Hem volgt en Hem beleven wil? Niet eenvoudig?

Nog iets?

We zullen aan u denken.

Wie van u?

(Meneer in de zaal): ‘Wat stelt u zich voor als liefde?’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘Wat stelt u zich voor als liefde?’

Ik heb het zo-even verteld. Wanneer gij uw leven beleeft in harmonie volgens de levenswetten van God. Is dat duidelijk?

(Meneer in de zaal): ‘Dus dat blijft toch altijd een surrogaat.’

Een surrogaat. Wat bedoelt u daarmee?

(Meneer in de zaal): ‘De mens.’

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): ‘De mens op aarde.’

Voor de mens is ...

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Meneer in de zaal): 'Ik zeg, dat is toch betrekkelijk. De ene mens is de andere niet.'

Waarom?

(Meneer in de zaal): '...grenzen die gesteld worden.'

Is de grens ...

(Meneer in de zaal): '...die gesteld wordt, ja.'

Voor wat?

(Meneer in de zaal zegt iets.)

Nee, dat heeft er niets mee te maken.

Wanneer u - zeg ik toch, is toch heel eenvoudig begrijpbaar menselijk - wanneer u de Christus volgt, dat is toch het voorbeeld voor de mensheid, bent u toch klaar. Dan is dat toch heus en zeer zeker geen surrogaat. Dan hebt u toch Zijn woord, Zijn leven, Zijn geest, iedere handeling van Hem - moeten wij - te aanvaarden, te beleven, te vergeestelijken en te verstoffelijken.

Hoe zijn nu de daden van de mens? Begrijpt u dit?

Zijn we klaar? Dank u.

U kunt er niet aan ontkomen. In slechts enkele woorden is het te verklaren, want Hij is het, Hij was het, maar Hij *is* het ook. Door Zijn wetten, Zijn evangelie.

Men heeft Christus zoveel op de lippen gelegd dat nu in strijd is met de goddelijke werkelijkheid. Weet u dat ook? Ziet u? Dan staan we voor het menselijke surrogaat, het schaduwbeeld van de Messias, waarvan de godgeleerde duisternis heeft gemaakt. Is dat niet duidelijk?

Men staat voor verdoemdheid. Men zegt aan de Christus: 'U zult onze zonden doen verdwijnen.' De Christus is vermoord in Jeruzalem, en nu wil de mens ook nog dat Hij die moord goedpraat. Doet Christus ook. Hij zegt: 'U hebt Mij niet geslagen, niet mismaakt, niet gedood, maar uzelf.' Is dat niet waar? Dit is de wijsbegeerte voor de Christus, voor uzelf. Men heeft de Christus menselijk gemaakt.

De rechtspraak van de Messias is momenteel te beleven door uw rechter. En dan legt die mens zijn hand op de Bijbel en zegt: 'In naam van God spreek ik recht.' Maar hij kent zichzelf niet.

En de Bijbel begint met onwaarheid. Neemt u dat ook?

Neemt u niet?

Ziet u? Nu kunnen we wel even doorgaan, maar dat is de bedoeling niet. Als u 'De Volkeren der Aarde' leest en 'Het Ontstaan van het Heelal', maar 'De Volkeren der Aarde' ...

De godgeleerde weet op dit ogenblik dat de mens in de wateren is geboren.

De bioloog, de astronoom kan hem dat verklaren, wetenschappelijk zijn nu, voor dit ogenblik, eerst kort die fundamenteen gelegd. Maar de godgeleerde mag en kan niet spreken nu. U moet dom blijven, zegt de bewuste van geest. En Christus bracht goddelijke wijsheid, maar die is teruggebracht, teruggevoerd tot de maatschappij, tot het menselijk denken en voelen, zoals de Bijbelschrijvers dit hebben ontleed.

En nu staan we. Wat is er nu van waar?

Het paradijs ... De God die uit Adam een rib nam om Eva te scheppen, terwijl de mens als embryonaal leven in de wateren is begonnen.

Ziet u? Nu gaan we denken. Wat moet de mens nog leren? Wat zal de mens in de toekomst krijgen? De metafysische werkelijkheid voor en door God, voor Zijn ziel, Zijn geest, Zijn licht, Zijn leven, Zijn vader- en moederschap. En dat is de goddelijke werkelijkheid ondergaan, het een-zijn met God, door uw denken het verkeerde naast u neerleggen, en in harmonie te zijn met uw leven van elke dag, voor uw vaderschap, moederschap, zuster-zijn, broeder-zijn. En niemand kan u nog bereiken, want u bent nu verzekerd door de goddelijke waarheid. Is dat niet eenvoudig?

(Meneer in de zaal): 'Maar wilt u dan die Bijbel opzij schuiven, meester Zelanus?'

Nee, zeker niet. Wij leggen voor datgene wat verkeerd is verklaard door de godgeleerde, tot nu, het goddelijke fundament. Want wij zeggen toch: toen de Bijbel begon, was de schepping reeds miljoenen jaren oud. Dus we leggen daarvoor onmiddellijk uw nieuw, geestelijk, ruimtelijk, goddelijk fundament.

Wij ontnemen de mens niets. Want dat zou niet mogelijk kunnen zijn, of u krijgt een chaos. En u kunt, indien u even voelt, dit spreken wetenschappelijk volgen en ontleden, voor uzelf, voor uw taak, uw maatschappij, uw liefde.

U komt hier niet meer van de wal in de sloot, integendeel, wij leggen een brug voor de volgende stap. Luister maar. En anders neemt u die twintig boeken, die u nu reeds kunt lezen. En wanneer u die uit hebt, krijgt u die weg. En dan krijgt u geestelijk ruimtelijk denken. En dan eerst bent u in staat om te aanvaarden en op te nemen, de ganse ontleding voor de Bijbel.

Het is een menselijke geschiedenis, waardoorheen Christus wandelt. Nietwaar? Meer is er niet. En daardoor beleeft de mens zijn wonderen, zijn werkelijkheid, zijn vergelijkingen, en hierna en hierachter de goddelijke liefde. Want elk woord van Hem wás en ís liefde, harmonie, rechtvaardigheid, plichtsbetrachting, eerlijkheid, liefdevol, beleefdheid, gaat u maar door. Is het niet zo?

(Meneer in de zaal): 'Ja, daarom is ook, mijn eerste vraag was: de weg naar die liefde, daar is niet zo direct zo'n eenvoudig antwoord op te geven.'

Is ook niet zo eenvoudig.

(Meneer in de zaal zegt iets.)

U ziet wel. Maar het is ... Het gaat hier om vraag en antwoord. Ik kan vanavond geen boek voor die vraag gaan schrijven. Maar onmiddellijk, indien u even doordenkt, krijgt u, en wij wijzen u, wij moeten u onmiddellijk naar Golgotha wijzen, de Messias in de mens, voor zijn licht, zijn leven, zijn vader-, zijn moederschap, zijn wedergeboorte. Voelt u wel? Nu krijgt u al kosmische verruiming.

Duidelijk?

Dank u.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus?'

Wat is er?

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, behoort psychopathie alleen bij een jonge ziel?'

Behoort psychopathie alleen bij een ...?

(Mevrouw in de zaal): '...jonge ziel.'

Jonge ziel.

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, deze ziel is nog jong en onervaren.'

Echt jong ...

(Mevrouw in de zaal): 'Ja, ik bedoel ...'

U bedoelt, een echte jonge ziel?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Ja. Maar die zijn er niet. Echte jonge zielen zijn er niet nu in dit universum, voor het huidige stadium.

Toen wij de eenheid beleefden in het embryonale leven, was de menselijke ziel nog jong. Nietwaar? Voor de méns. Maar God was er reeds eeuwigdurend. Maar ... Als u het zo wilt zien.

Voor de mens op aarde, voor de maatschappij is er geen jong leven meer. Een kind, voor de ruimte, bestaat er niet. Is dat niet vreselijk? Kinderen bestaan er niet, zijn er ook niet. Hoewel meester Alcar André tot de kindersfeer heeft gevoerd. Maar in slechts enkele seconden, minuten, uren, voor de aarde weken, maanden, groeit dat kind op - dat hebben wij u gegeven en verklaard door de andere boeken weer, 'Een Blik in het Hiernamaals', 'De Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood' - lost de geest op. De persoonlijkheid stijgt terug naar de vorige bewustwording. U kunt uw volwassen stadium als mens niet meer afleggen, noch verliezen.

Het kind in de moeder, als embryonaal leven, is mil-, miljoenen tijdperken oud. Dat heeft de wetenschap ... Dat moet de psycholoog nog leren en aanvaarden.

Dus de vraag van u, is een jonge ziel spoedig te beïnvloeden?, deze vraag verbindt mij met niets. Maar de ziel als zodanig in de mens is te beïnvloeden, en dan spreken wij en staan wij alleen maar voor de gevoeligheid van de mens; is de mens te beïnvloeden, ja of nee. Duidelijk?

Nog iets?

Dus dat jonge zieleleven legt u maar naast u neer, of u krijgt geen uitdijning.

(Mevrouw in de zaal): 'Meester Zelanus, op de vorige lezing in Den Haag heeft u ons verteld dat André mee naar het Al ... Maar ik meende dat u eens gezegd hebt, dat u zelf het Al uiteindelijk ...'

Als André-Dectar, Jeus van moeder Crisje?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Die werd later André-Dectar. Is dat zo?

(Mevrouw in de zaal): 'Ja.'

Als die niet had gevochten om dat Al te beleven, om aan de kosmologie te beginnen, had meester Alcar, noch ik het Al gezien of kunnen beleven.

Er is niet één meester - moet u goed luisteren, en dat kunnen we u verklaren, en dat is heel eenvoudig - er is niet één meester in al de sferen, er zijn er miljoenen, die het Al heeft gezien. Ze weten het wel, hoe het in elkaar zit, maar er zijn, ernaartoe gaan, nee.

Want u moet momenteel, als u aan Gene Zijde komt, moet u uw goddelijk bewustzijn aanvaarden. Dat is nu nog menselijk. Maar wanneer u een taak te volbrengen hebt, hier ... En nu komt het, wat Jeus als kind reeds heeft gezien, waardoor hij zag en alles inzette van zichzelf, met de hulp van zijn meester, dat deze taak boven het menselijke uitstijgt, verder en dieper gaat dan de sferen van licht, de macrokosmos. Deze taak ... Dat wist hij reeds in 1935, toen hij tot Adolf Hitler zei: 'U bent het kwaad en ik vecht voor het goede. Ik ben de enige mens op deze wereld die weet dat gij straks aan een nieuwe oorlog begint. Ik ben dat, want ik vertegenwoordig het goede.'

Vindt u dat niet brutaal? Maar het is bewezen. Het is bewezen. Wij hebben die bewijzen gegeven.

Wanneer dus uw taak voor menselijk denken en voelen komt - als u goed luistert - dan moet het u eigenlijk ...

Het is al een wonder dat wij onze geest kunnen verstoffelijken, dat wij de woorden kunnen vinden om u dat te doen begrijpen. Maar wanneer u goed voelt, dan zijn wij op deze avonden goddelijk één. U kunt van de meesters, door het instrument André-Dectar en Jeus, kunt u een goddelijk antwoord krijgen. En dat is nog niet beleefd op aarde.

Er zijn er, zeer zeker, die kosmisch kunnen spreken en denken, we zijn zeer zeker niet de enigen. En u krijgt nog wel hulp. Maar de directe goddelijke kern, die zult gij moeten verdienen. En dan staat de ganse macrokosmos

naast u, in u, en voert u, leidt u, stuurt u, bestuwt u, bezielt u. Dat heeft Jeus door een ontzagwekkende strijd, leed, smart, pijn, voor zichzelf en voor u opgebouwd. En dat zal de mensheid eens moeten aanvaarden.

Wel? Nog iets?

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Hebt u 'Jeus III' uit?

Houdt u ook van radijsjes? Aan droog brood ... Wat zegt radijsjes, en droog brood, indien u voor goddelijke wijsheid vecht? Jeus kon het immers. In Egypte hebben wij maanden en maanden niet willen eten om ons geestelijk en lichamelijk door de ruimte te laten voeden. Wat zegt het?

Maar toen Jeus niets meer had ... Jeus had eerst ... verdiende veel geld en ging heerlijk uit. Waarom niet? Meester Alcar dacht: dol maar uit, Jeus. En Jeus ging met Bernard uit. Maar toen het uur kwam, had Jeus niets meer. En toen was Jeus klei en was, in de handen van de meesters.

Want als Jeus honderduizenden had gehad in die en die tijd, dan had meester Alcar weinig met hem kunnen doen, want dan was het leven mooi en waarachtig. Maar Jeus zou en moest alles voor de aarde verliezen.

Verlies alles, eerst dan krijgt u het geestelijke.

Dat wil niet zeggen dat gij uw bezit moet weggeven. Dat leren wij u ook. U kunt volkomen rijk zijn op aarde. Want God schiep een paradijs, een koninkrijk voor Zijn leven. Want God bent uzelf. God bedoelde het voor zichzelf goed. Want ge zijt goden. Wie gelooft dat? En dat is allemaal te ontleden en te verklaren.

God zit hier en luistert naar mij. Want gij zijt goddelijke vonken in een menselijke bewuste en onbewuste toestand. Ziet u? En de godheid in u is bezig te ontwaken.

U kunt rijk zijn, zei ik, u kunt een paradijs, een koninkrijk bezitten, indien u niet ten onder gaat aan uw bezit. Want wanneer u rijkdom bezit, zult gij ook met die middelen iets moeten doen. Of dacht u dat gij geen hiernamaals bezat?

Als u niet te veel hebt en u komt er toch door strijd, en u kunt zo ontwaken, wees dan maar blij en gelukkig. Want indien u op dit ogenblik vanavond thuis zou komen en ge had vijftwintig miljoen ...

Wie van u zou kunnen zeggen: ik maak geen fouten?

Ik denk dat u uit elkaar springt van geluk. En nu gaat u vragen wat er alzo op de wereld te koop is. Een reis naar Amerika of Indië (Indonesië). U zult toch wel iets willen genieten van al dat schone dat de God van al het leven voor uw leven en persoonlijkheid heeft geschapen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zou Jeus de helft geven.'

Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zou Jeus ...'

(Andere mevrouw in de zaal): '...alles geven.'

Jeus alles geven?

(Er wordt gelachen.)

En uzelf niets behouden?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik zei 'de helft', maar zij zei ...'

Dus zover zijn we reeds, dat gij uzelf en uw bezit aan Jeus zoudt willen geven? Meent u dat nu werkelijk?

(Mevrouw in de zaal): 'Jazeker.'

(Er wordt door elkaar gepraat.)

U hebt het niet.

(Er wordt hartelijk gelachen.)

Wij hebben de stoffelijke miljonairs nog niet ontmoet.

Toen Mary Baker-Eddy in Amerika begon en de mens haar naschreeuwde voor vuile slet, heeft dat leven het toch maar niet opgegeven. Zij ging verder. En u ziet nu, in elke stad op aarde ziet u een kerk van dit kind. Zij kreeg miljoenen, miljarden. Voor wat? Voor Bijbels, protestantistisch denken en voelen, regelrecht vanaf de aarde naar God. Maar ze wist het niet. Zij zegt ...

Dus het katholieke geloof, het protestantistische geloof en het voelen voor dat kind, die mens, is precies hetzelfde als de Christian Science.

Maar zij zegt: 'God kan alles.'

En wij moesten, Jeus, André moest ... Toen kwam dat kind vanuit de sferen van licht en vroeg aan de meesters ... Omdat zij waarlijk goed heeft gedaan, kon meester Alcar haar gedachten opvangen en zeggen: 'André, stelt u zich even open, want hier is een kind van de aarde, die wil aan haar volgelingen een briefje geven.'

En toen schreef Mary Baker-Eddy, dat kind, vanuit Amerika, vanaf Gene Zijde, een brief tot haar volgelingen: 'Ga eerst naar uw dokter wanneer gij uw hand hebt, uw arm hebt gebroken, uw been. Want die is niet te genezen door uw gebed, daarvoor hebt ge een dokter nodig.'

Dat kon zij niet in Amerika bereiken, schrijven wij, en dat heeft André, en Jeus weer gezien. En daar leven honderdduizenden mediums, maar er was er niet één voor haar open, zij kon er niet één bereiken. En waarom niet?

Ziet u? Wij stijgen boven dat denken en voelen uit. Maar zij kreeg de miljarden.

Wat zou André-Dectar als het instrument van de meesters doen met uw miljoen?

(Mevrouw in de zaal): 'Boeken uitgeven.'

Boeken uitgeven. Altijd maar boeken uitgeven.

Wanneer u nu vanavond tegen André zou zeggen: 'Hier hebt u vijfduizend

gulden, of tienduizend gulden', dan wellicht zegt hij: 'Nee.' Vindt u dat niet vreemd?

De meesters denken: eerst voor uzelf. Als u voor uzelf klaarmaakt en pertinent te bewijzen geeft wat u wilt, en uw verzorging stoffelijk reeds hebt opgebouwd, dan zegt Gene Zijde en zeggen de meesters: 'Kom maar, want gij hebt tenslotte, uiteindelijk, ook een hiernamaals.' En gij zult precies zó moeten beginnen, om u uit te putten, om het leven van God die geestkracht, die bewustwording, dat evolutieproces te schenken, en dat is waarlijk niet door uw aards goud te betalen.

Maar zorg eerst voor uw maatschappelijk welzijn, uw eten en drinken. En als u dat waarlijk bewust voor uw leven gereed hebt gemaakt, dan zou ik u willen zeggen en willen toeroepen: 'Geef van dat wat u te veel hebt, de Christus wat orchideeën. Niet ons, maar Hem.'

Als u ziet wat daar (op de boekentafel) voor een bloed ligt, als ge kunt begrijpen hoeveel bloed daar op die tafel ligt, dan zoudt ge elke avond ... Ik wil u niet inspireren, zodat Jozef straks, en de Wienerin, kan zeggen: wij hebben vanavond lekker maar weer twintig boeken verkocht.

Ik wil weleens op een avond daar de boeken verkopen voor u. Zullen we het licht aandoen en ze allemaal verkopen nu? Dan doe ik dat niet voor mij, niet voor de meesters, maar voor uw welzijn.

Wat kosten die bloemen die u daar gekocht hebt? Wat denkt u? Wat hebben de bloemen verleden gekost die u mij gaf hier, die wij eerlijk hebben verdiend?

Zondag heb ik bijna weg moeten lopen door de vele bloemen die ik kreeg. André ook. Die hebben ze aan Crisje gegeven ...

(Iemand in de zaal zegt iets.)

Wat zegt u?

(Iemand in de zaal kucht.)

Wie gorgelt daarginds?

Maar innerlijk dacht ik: ik wilde dat de mens zei: 'Meester Zelanus, mag ik voor dat geld de boeken kopen? En het doet er niet toe, maar ik neem ze daar weg en ik deel ze uit.'

De bloemen waren in enkele dagen heengegaan. En de boeken, voor dat geld hadden de boeken nog geleefd. De mens blijft zijn geluk voelen door die universele bloem: 'De Kringloop der Ziel', 'Tussen Leven en Dood'.

Ik ben net zo gelukkig - en de blijdschap in ons - als u uw kruidnageltjes daar neerzet, als (met) uw rozen, uw orchideeën.

Er was hier iemand, in jaren terug, altijd, en dan kreeg ik - ik kreeg dat - zulke orchideeën, van dertig en vijfendertig en veertig gulden. En toen zei ik tegen André: 'Is dat niet jammer?'

‘Ja’, zegt die mens, ‘ik doe toch wel iets buiten dit alles om.’ Maar wij hadden veel liever God, Christus, de meesters, de mensheid, en wie dan niet ... Hoeveel mensen zijn er niet die geen boek kunnen kopen?

We hebben het André moeten verbieden, of hij gaf ál die boeken weg. En dat gaat toch niet, want de Universiteit die u bezit móét doorgaan, nietwaar? We mogen dat nu niet meer uitputten. Die fundamenten zijn gelegd en dat blijft, ook wanneer André en de Wienerin vertrekken; krijgt het Genootschap (Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”) universele betekenis, want dat is nu reeds vastgelegd. Dat bezit moet blijven.

Maar dacht u dat meester Alcar ...

Ja, die bloemenverkoper moet ook leven, nietwaar? Daar hebt u het weer. Zover gaan wij.

Als u nu al die bloemenkopers ... Ik zal u vanavond eens een aards denkend wijsgerig stelsel ontleden. Wij gaan bloemen kopen, alleen bij de mens die waarlijk liefde bezit en het waard is. En dan gaan we van bloemenwinkel naar bloemenwinkel, van mens tot mens. En dan lopen wij er misschien ... Wij beleven er vijftig, honderd, hier in uw omgeving, en wij kochten van niet één van hen een bloem. Omdat wij het bedrog niet steunen, de haat niet, de jaloezie niet.

Wie van deze levens is zuiver in denken, en is het waard dat gij bij hem die dingen, die moederlijke natuurlijke karaktertrekken weghaalt, betaalt en doorgeeft?

Met andere woorden, en dit is de bedoeling en de ontleding: indien u geestelijk, werkelijk en waarachtig de mens kent en begrijpt - dan kunt u natuurlijk ook zeggen: dan moet u ook maar geen brood meer kopen, want dat is ook een dief; maar het gaat nu om die bloemen - dan denken wij: wat kan ik met dat wat ik bezit bereiken, meer doen, te doen uitdijen, wat kan ik met het geld, want dat is toch uw bezit, bereiken, wat kan ik daarmee voor de mens ... Niet voor de meesters, niet voor Christus. Want Christus zegt: ‘Dat wat u Mij wilt schenken, geeft dat aan Mijn kinderen.’

En nu zeggen wij, vaak: had er maar een orchidee, een geestelijke orchidee daarvoor gekocht, en die orchidee aan uw zuster of uw broeder gegeven. Kijk toch eens uit en tracht eens een mens door uw gevoelsleven, door uw daad te verrijken, en gij legt daardoor een universeel fundament. En kunt u door uw bloemen niet, en nooit.

Die bloemen ... Die daad blijft. Maar u bent nog dom, u kunt nog niet denken. U laat uw gedachteleven niet evolueren, niet uitdijen. Dat doen wij altijd. Wij leggen daar een vonkje, en die mens ...

Door uw geld, door uw bezit, draagt u uit. Want als die mens honderden

mensen tot de geestelijke bewustwording brengt, zijn dat de levende bloemen in uw levenstuin, uw eigen orchideeën en de geestelijke pannen voor uw geestelijk kasteeltje.

U denkt niet. U denkt dat God blij is wanneer u bij de Christus of bij Maria een bloemetje neerzet. Maar de bloem, op straat, aan de werkelijke verhongerde mens gegeven, is de roos, is de orchidee van Golgotha. En zo moeten wij leven en handelen, of wij voeren onszelf terug tot de leugen, het bedrog, de menselijke afbraak.

Ja?

Zal ik u gauw, vlug een boek verkopen?

(Mevrouw in de zaal): 'Ik heb ze allemaal.'

(Tegen een andere mevrouw die iets zei): Wat zegt u?

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ik wou u er nog graag tien verkopen. Ik wilde er nog gaarne duizend, honderd verkopen.

U zult natuurlijk ... De mens die ons niet kent en hier voor het eerst zou zijn, zou zeggen: 'Wat een uitgerekende bende is dat daar.' (gelach) Nietwaar? 'Wat een getierlantijn.' Maar ik geef u het voorbeeld. U zult het straks toch moeten aanvaarden. Wij moeten zo vaak aanvaarden dat gij ons niet wilt, niet kunt begrijpen. Maar wanneer die bewustwording in u ontwaakt, dan zegt u: hoe is het mogelijk dat u zich daar nog op kunt afstemmen. En toch is het de waarheid.

U zorgt nu maar vlug dat u die miljoen krijgt. Dan zullen wij iets ervoor doen. Wees maar blij dat u ze niet hebt.

(Tot de zaal): Wie van u?

(Mevrouw in de zaal): '...in 'De Volkeren der Aarde' gezegd, dat de Chinezen zich aan zouden sluiten bij (het huis) Israël, maar daar lijkt het nog niet erg op.'

(Tot iemand in de zaal): Nee, u wacht nog maar even. (gelach)

China, Japan ... De Chinezen komen ook, maar voorlopig nog niet. Als de Chinezen en de Russen gereed waren om tot (het Huis) Israël te komen, wandelde de mensheid nu reeds in het stoffelijke paradijs. Nietwaar? Maar het kan nog niet. Zover zijn we nog niet. Maar komen móét het.

Er zijn al Chinezen die het wel zijn. Weet u dat?

(Mevrouw in de zaal): 'Niet erg lang geleden dan.'

Dat was al allemaal opbouw. Voor veertigduizend jaren terug - korte tijd - was China mooier dan nu, geestelijker. Maar die geestelijkheid was niet echt. Die geestelijkheid is immers door bloed en tranen, leed en smart opgebouwd. Er was voor dit kind nog niet de reële, waarachtige God geboren en ontstaan.

Wij gaan dus uit de vorige goden. Het kind in het oerwoud heeft ook al

een oppergeest en een oppergod. Maar dat is niet de God die u kent en die u straks leert kennen op goddelijke afstemming. Dus de volkeren moeten de God van vandaag loslaten om de stoffelijke, geestelijke, ruimtelijke, de Algod te leren kennen. Eenvoudig?

En dat beleven de volkeren der aarde, beleeft u. Dat is uw evolutie. Dus de God, die gij nog niet kent, en toch in u leeft, moet ontwaken, door uzelf, uw handelen, uw denken, uw voelen, uw liefde.

Hier worden de meeste vragen gesteld ...

(Mevrouw in de zaal): 'De kleuren die wij hier hebben, die hebben toch ook geestelijke betekenis?'

De kleuren die u hier hebt, hebben geestelijke betekenis? Jazeker. Bedoelt u de kleuren van de aarde?

(Mevrouw in de zaal): 'Nee.'

Wat is deze kleur? Wat heeft deze kleur, wit, rood, te betekenen? Wit, wat is wit?

(Mevrouw in de zaal): 'Reinheid.'

Reinheid? Aan Gene Zijde is wit dood. Als u alleen wit bent, wit, dan zien wij achter de kist een geestelijk lijk voor ons uit wandelen.

'Hè', zegt men daar, 'hè, foei.'

Een geestelijk lijk, alleen als een witte, mooie witte, onbesmette gestalte te zien en te beleven, is onbewustzijn. Wit is mooi voor de aarde, maar niet voor uw geest.

(Mevrouw in de zaal zegt iets.)

Ik hoop het nooit te zien.

Ik heb geen wit in mijn aura, want wit is levend dood zijn. Wit heeft betekenis gekregen voor de mens op aarde, maar ...(niet te verstaan) niet.

Een kosmische betekenis vertegenwoordigt in de geest ... Want God is oneindig in zijn kleurenrijk, nietwaar, het kleurenrijk Gods.

Al de kleuren die u hier alleen al ziet, door deze lichten, dat zijn honderdduizenden kleuren, tot ... Zwart is erbij, maar wit licht is het niet. Het is goud, blauwachtig, zilver, groen, geel, violet, alles is in dit licht.

Voelt u wel? Het wit heeft geestelijke betekenis en krijgt ook aan Gene Zijde betekenis, omdat wit wil zijn, het begin van ontwaking, het lege niets, of het alles.

'Maar wanneer de mens gaat veranderen, krijgt hij kleurtjes te beleven', zegt Jeus, André. Die machtige kleuren in zijn oog, in zijn handen, in zijn voelen en zijn denken. Hij krijgt kleur en gestalte door zijn doen en laten. Hij legt aan elk ding, hij geeft door iedere daad kleur, licht, leven, liefde. Hoe dieper uw liefde is, des te schoner worden de kleuren. Want liefde betekent ...

Waarom moet u aan Gene Zijde, in uw geestelijk gewaad ... Want u hebt

daar een gewaad, u hebt het nu reeds aan, dat geestelijke universele gewaad hebt u allemaal reeds aan.

Ik zie mensen soms gekleed - nu zeg ik een vreselijk hard woord, André heeft het u reeds verklaard - lor-achtig gekleed. Wij zien mensen, ik zal het u duidelijk maken, die geen handen meer bezitten maar klauwen. Geloofst u dat? Mensen die geen normale ogen meer bezitten, maar dierlijk uitstralen, omdat ze innerlijk de dierlijke afstemming bezitten.

Het koninkrijk Gods in u, is het kleurenrijk Gods te vertegenwoordigen door uw leven, vader-, moederschap, hartelijkheid, welwillendheid, liefde en geluk. Is dat niet zo?

Naarmate u boven ... De stoffelijke kleuren, dat zijn er slechts enkele, als fundamenteen gelegd, door Moeder Aarde verdicht ... Maar het kleurenrijk Gods dijt uit tot in het Al. En dan zijn uw kleuren goddelijk rein, zuiver en bewust. En er is er niet één wit gewaadje te zien, noch bij de engelen niet ... De engelen zijn mooi aan Gene Zijde.

De moeders van de aarde krijgen universele, geestelijke reinheid, en een gewaad dat doorschijnend is en waarin gij, waarop gij het ganse karakter kunt zien.

De kunst, in uw gewaad leeft uw kunst. Het gewaad is opgebouwd als weefsel, door de liefde. Uw haren zijn gekruld, ze hebben een dracht, door de opbouw die u aan uw eigen gestalte geeft.

André heeft het de mens op zijn avonden heerlijk aards, stoffelijk verklaard en zei, we hebben dat bij hem gehoord: dacht u aan Gene Zijde uw permanentje te kunnen beleven? Dacht ge daar te gaan - we kunnen u toch volgen - met mooie schoenen aan, een mooi kleed? U komt daar naakt aan. Dit blijft op aarde. Hoe ziet u er daar uit? Nu?

U geeft gestalte aan uw innerlijk geestelijk leven door uw denken, voelen, handelen, zei ik. En zei dat niet de Messias?

Is het zo vreemd en zo diep, dat u niet eens kunt begrijpen dat, wanneer u liefdevol met uw mensen, uw vrienden en kennissen omgaat, dat ze zeggen: 'God zij gedankt dat jij er weer bent. Kom binnen, kind. Want wanneer je bij ons komt, breng je vreugde, geluk, welvaart, liefde, begrijpen, hartelijkheid. Dan straalt ons het leven weer tegemoet'? Is dat niet zo?

Voor André staan op dit ogenblik honderdduizenden deuren open. Hij kan komen waar hij wil en hij brengt ook altijd vreugde en geluk mee. Hij neemt onmiddellijk zijn dag in handen. En dan lacht u zich waarlijk een ongeluk. Hij bezielt u. Hij gaat zijn wijsgerige onzin verkopen. Hij zegt de dingen anders dan gij ze zult zeggen en bedenkt; want ook daarin is de mens ruimtelijk diep. En u hebt pret en geluk. Zijn vrienden weten dat.

Maar hij heeft geen vrienden. Hij komt nergens. Waarom niet? Ziet u?

Mijn zusters en broeders, de avond is alweer voorbij. Leerden wij u iets? Hebt u er een kleinigheidje aan gehad, aan ons praten en denken? Ik zal het langzaam en bewust, opbouwend aan uw leven doorgeven.

Hoe is uw dracht? Denk daar eens over na.

Als u mij de volgende keer vragen wilt stellen, dan moet (u) eens vragen hoe uw oogjes zijn, hoe uw handen zijn, uw organisme is, uw haardracht, uw gaan, uw wandelen, uw toestand, als een geestelijk organisme, als een astraal geestelijk, ruimtelijke persoonlijkheid. Dan leer ik u iets. En dan maak ik u vrij van uw eigen duisternis. En dan komt het er niet meer op aan straks op aarde of u briljanten, paarden en schone dingen draagt; die hebben voor uw innerlijk leven geen betekenis meer. Want van uw gedachteleven maakt ge geestelijke paarden en diamanten. En daarvan een halskettinkje en een armbandje voor de moeder, is de levende orchidee voor uw man en uw liefde, onder en in zijn hart, en wordt de kus voor dit leven en straks, achter uw eigen 'kist'.

Mijn zusters en broeders, slaap vannacht lekker en droom van uw eeuwig bewustzijn.

Ik dank u voor uw mooie gevoelens.

(Zaal): 'Dank u, meester Zelanus.'

